

සින්දර්-3

සුඵච ප්‍රසන්න ආරච්චි

කර්තෘ ප්‍රකාශනයකි.

සින්දුර් - 3 නවකතාව ඇසුරින් කරන කවර නිර්මාණ කටයුත්තකදී හෝ උපුටා ගැනීමකදී කර්තෘ සුපීච ප්‍රසන්න ආරච්චිගේ අනුමැතිය ලබිතව ලබාගත යුතුය.

මුද්‍රණය

තරංජි ප්‍රින්ට්ස්

506 හයිලෙවල් පාර,
නාවින්න මහරගම.

සම්බන්ධීකරණය හා කළමනාකරණය

මධාරා වඩුගේ

පරිගණක පිටපත

නලින් රණවිර

කවරයේ රූප සංස්කරණය

නවීන්ද්‍ර විරසේකර

කවරයේ හා කර්තෘගේ ඡායාරූපය

විරූණ සූරියආරච්චි

සහාය

රොෂාන් කථිආරච්චි

සමන් වදිරිමුණි

සනත් හින්කෙන්ද

“ ඔබ... නළලත රිදෙන
 මොහොතක නළලත තැබූ වං
 ඇපල කොළ මීටක් මෙනි... උතුලත මා
 සතපා ඔබේ ළමැදේ නිදි කරවා ඔබ
 දරුවෙකුට නළවන්නාක් මෙන් මගේ
 අසරණ පීචිතය නළවයි... අම්මාගේ කිරි
 සුවඳේ වීම් මා පීචිතය දරාගන්නාක් මෙන්
 අද මම ඔබේ ආදරයෙන් යළි යළිත්
 ඉපදුනෙමි...
 නැතිට ගන්නවත් නොහැකිව රෝගීව
 හිඳන්ව දුබල වූ ආත්මයකට
 ඔබ ගෙන එන්නේ පවිත්‍ර
 වෙනිවැල් සුවඳකි...
 දක්කරින් පිරුණු හිස් මඬල සතසා
 වේදනා පපුව මත තැවරී ඔබ වී
 වෙනිවැල් සුවඳ මෙන් ආත්මීය ඖෂධ
 නශ්නයක් මෙන් හදවත පුරා දුව
 යයි...තැවුලෙන් ළතැවුලෙන් මා සිටිද්දී
 මවෙත ආ ආදරයේ මංගල කුමරියකි...
 ඔබ සනහාලු මේ ආත්මය...
 ඔබේම අතැතිලි තුඬින් පිබිඳෙන මේ
 පීචිතය... දැන් ඔබටම පුජා කොට මම
 ඔබේම හෘද මණ්ඩලයේ නිදන්ගතවෙමි...
 ඔබෙන් තොරව මට පීචිතයක් නැත...
 ඔබෙන් තොරව මට ආදරයක් නැත...
 විශ්වය ඔබය...
 ලෝකය ඔබය...
 මේ මහා සමුදුර ගහකොළ අහස
 පොළොව ඔබය... ඔබ චපමණාටම
 මගේ ආත්මයේ සදානන්දය
 වූයේ කෙළෙසකද... ”

අරච්ඡා

සුභිව ප්‍රසන්න ආරච්චිගේ

අලුත් ම නව කතා

4

දැන සිසිලි තෝ තුන මුරු...

01

ඔමහන සෘතුවේ මෘදු සඳ රූප් යායට විහිද ගිය පොල් රුප්පා අතරින් බේරී වෙරළ තීරය මත නිසංසල චිත්‍රයක් ඇත්දේය. පරිසරයෙන් එන්නේ සාගර තරංග වෙරළේ වදින ශබ්දයක් හෝටලයේ ලොබිය දෙසින් ඇසෙන ජනප්‍රිය ඉංග්‍රීසි ගීතයක අනුවාදනයක් පමණි.

I just Called to Say...

I Love You...

අරවින්ද බටහිර සංගීත අනුවාදනයේ පද මතක් කළේය. හෝටල් කාමරයේ නාන කාමරයෙන් ඇසෙන චතුර මලින් දිය බිංදු විසිරී ඇඟේ වනේ නැගෙන හඬ ඔහු අසා උන්නේ ආශාවෙනි.

නෑමෙන් පසු සුදු සහ නිල් මිශ්‍රිත සරමකින් පමණක් සැරසුණු අරවින්ද නිරුවත් පසු තලය පිරිමදිමින් ඇත සාගරය දෙස බලා උන්නේය. කොළඹ වරායට හෙට උදෑසන නැංගුරම් ලන නැව් තුනක් එක පෙළට දිස්විය.

මුහුද දෙසින් හමා එන මදනල සතීපය... නිරුවත් පපු තලයට ඒ සුළඟ තුනී සීතලක් එක් කළද ඔහු එය ඉවසා උන්නේය. අරවින්ද හෝටල් කාමරයේ බැල්කනිය ඇර මුහුද දෙසට මුහුණ ලා තිබූ කොරිඩෝවේ නිසංසලේ ඇවිද්දේය.

පූර්වාත්ම දස දහස් ගණනක ඉපදෙන්නට ඇත. මතු ආත්ම දස දහසක් ඉපදෙන්නට තරම් සංසාරය දිගු වීමටද පුළුවන... එහෙත් උපනුපත් ජාති සංසාරයේ පුණ්‍යවත්තම රාත්‍රිය අද යැයි අරවින්දට සිතූණි. අද වැනි රූයක් උදාවන්නේ ආත්ම ලක්ෂයකට වරක් විය යුතු යැයි ඔහුට සිතූණි.

එක දිගට උදවු දරුණු නියං උවදුරු හත අටකට ගොදුරු වූ ගසක එකවර මල් ලක්ෂයක් පිබිදීම ආශ්චර්යයකි. ප්‍රාතිහාර්යයකි. තම ජීවිතයේ අද වූයේද එවැනි ආශ්චර්යයක් යැයි අරවින්දට සිතෙයි. ප්‍රාර්ථනා වැනි පින්බර යුවතියක් සරණ පාවා ගන්නට තරම් තමාට වාසනාවක් තිබේණැයි ඔහුට අදහන්නට පවා බැරි විය.

ආත්ම සාරා සංඛෙයිය කල්ප ලක්ෂයක් පුරා දුක් විඳි බෝසතාණන්ටත් අවසාන ආත්මයේදීත් බුදු වෙන්නට දුක් විඳින්නට සිදු විය. ජීවිතයේ උත්තරීතර ලොව්තුරු සුවයක් සාක්ෂාත් කර ගැනීමට එසේ දුක් විඳිය යුතුය. අද දෙවය දේනිත් ගෙනවිත් පපුව මත ඇයව කැබුවේ ජීවිතය පුරා විඳි අනන්ත වූ දුකට තිළිණයක් ලෙසින්ද.

අරවින්ද අහස දෙස බැලුවේය. පායා තිබූ සොදුරු සඳුවන වළාකුළකින් වැසී යාම දේයි ඔහු බිය විය. නැත. අද අහස වළාකුළු වලින් තොර පැහැදිලි අහසකි. මේ තරම් තාරකා යායක් සඳ වට කර පායා ඇත්තේ ඒ නිසාය.

‘මොනවද අහස දිහා බලාගෙන කල්පනා කරන්නේ...’

තවමත් සීතල දිය බිංදු බේරෙමින් තිබූ වත තුවායෙන් වසාගෙන ප්‍රාර්ථනා පැමිණ ඔහුගේ නිරුවත් පිටට බර වූවාය. නෑමෙන් සීතල වූ ඇගේ කම්මුල් වලට දනුනේ තද රස්නයකි.

‘මට කල්පනා කරන්න වෙන දෙයක් නෑ බබා...’

‘මොනවද හිතන්න තියෙන්නේ...’

ගිලිහෙන්නට ගිය තුවාය ළම අසළින් එක්කොට අල්ලාගෙන ඇය ඇසුවාය. ඔහු තුවායේ දෙපොට අල්ලා ඇගේ ළම මැදින් ගැටයක් ගැසුවේය.

‘අපි දෙන්න ගැන... අපේ අනාගතේ ගැන...’

‘ගොඩාක් හිතන්නෙපා... අපට හිඟා කන්න උනත් මේ කෙල්ල ඔයාගේ කකුල් දෙක ගාව වැටිලා නිද ගන්නවා...’

ලෝකයේ ඕනම ගැහැණියකට අද වැනි දවසක එසේ කිව හැක. එහෙත් සැබෑ ජීවිතයේදී ඒකරම් පරිත්‍යාග කර පතිවත රකින්නට හැම ගැහැණියක් තුළම අධිෂ්ඨානයක් නැත. ඇය සම්බන්ධයෙන් එසේ සිතිය නොහැක්කේ අද ඇය අරවින්ද හා විවාහ වූයේත් බොහෝ දේ අහිමි කරගෙන වීම නිසාය. ජීවිතයේ අත හැර යා නොහැකි උතුම් නිධන් වස්තුවක් වෙනුවෙන් ඇය එතුවක් ජීවිතයට උරුම වූ සියල්ල කැප කළාය.

‘ම..ට සිතලයි... මං නයිටිය දුගෙන එන්නම්...’

කාමරයට ආ ප්‍රාර්ථනා තුවාය වත මත තිබෙද්දීම එහි වූ විශාල කැඩපතින් තම රුව දෙස බලා උන්නාය. මේ ශරීරයේ හැම අභලක් සම්බන්ධයෙන්ම ඇයට සහතික විය හැක. යොවුන් ජීවිතයේ මල්වර වූ මේ සියළු වත්කම් මේ වනතුරු පිරිසිදුව ඇය රැක්කාය. ඒ සියල්ල ඇය රැකගත්තේ අද වැනි නිර්මල රාත්‍රියක ඔහු වැනි බෝසත් ආදරවන්තයකු ඉදිරියේ පුජා කරන්නටය.

ප්‍රාර්ථනා තෙත තුවාය වතින් ලිස්සා යවා ලා කහ පැහැ ගත් රූ ඇඳුම වතට දුගත්තාය. කාමරයේ දෑල්වෙන තද කහ පැහැ ගත් ස්පොට් වර්ගයේ විදුලි බුබුලේ අසාමාන්‍ය ආලෝක කිරණ විසින් විනිවිද පෙන්වන තම සිරුර දෙස ඇය බලා උන්නේ ආශාවක් අනුරාගයක් සමඟ මුසුවූ කෝල බවකිනි.

සඳ තවමත් එලෙසමය. ප්‍රාර්ථනා බැල්කනියේ කෙටි තාප්පයට බරවී සාගරය දෙස බලා උන් අරවින්දව පසුපසින් ගොස් වැළඳ ගත්තාය. ඇගේ දුහුල් රූ ඇඳුම දවාලමින් එන ශාන්ත අපුරු

ගින්නේ ඔහුගේ පිටට දැනුණේ ආදරණීය ලෙසිනි.

දැස පියාගෙන ඔහුගේ පිටට හිස තබාගෙන ඇය මේ විදින්නේ ඕනම යුවතියක් තම මංගල දිනයේදී අත් විදිනා නිසංසල පරමානන්දයය... අභිංසක දහකාරීත්වයය.

‘ඔයාගේ ලේ... මගේ ඇඟට එනව වගේ මට දැනෙනවා... මේ ඇත්තමයි රත්තරන්...’

ඇය වගිවී ගිය හඬින් කීවාය. ඔහු හැරී ඇයව වැළඳගත්තේය. පිබිඳෙමින් තිබූ යුවතියගේ උණුසුම් දෙපියයුරු ඔහුගේ ළයට තද විය.

‘මට ඔයාව ඇ..ති බබා... මෙතනින් එහා මට මො..න..ව..ත් එපා...’

‘ම..ට නම් තව ආත්ම ගාණකට මොනවත් එපා රත්තරන්... මො..න..වා කියන්නද කොහොම කියන්නද කියලා මට තේරෙන්නෑ... කෑ ගහන්න හිතෙනවා... අඩන්න හිතෙනවා... උඩපැන පැන හිතාවෙන්න හිතෙනවා... වෙලාවකට හිතෙනව පිස්සු හැදෙයිද කියලත්...’

‘ඔයාගේ මහත්තයට කොහොමත් පිස්සු...’

ඔහුගේ දෙතොල් වල තෙත් බව ඇගේ නළලකට දැනුණි.

‘දෑ..ත් ඒ පිස්සට සනීපද...’

අරවින්ද දැනම ඇගේ බඳ වටා යවා වළල්ලක් සාදා ගත්තේය. ඇය උන්නේ ඊට මැදිවය. ගැහැණියක් තම ජීවිතයේ සුරක්ෂිත භාවය වෙනුවෙන් ප්‍රාර්ථනා කරනා එකම ආරක්ෂක වළල්ල මෙය පමණි.

‘ඒක සනීප වෙන පිස්සුවක් නෙමේ...’

‘ඒ පිස්සට මං කොච්චර පිස්සුවෙන් ආදරේ කළාද කියලා කවිඊවත් දන්නෑ... හවස ගෙදර යද්දී හැමෝටම හොරෙන් මං එක්කෙනෙක්ගේ ෂර්ට් එකක් හරි වෙස්ට් එකක් හරි යට ඇඳුමක්

හරි හැන්ඩ් බැග් එකේ දැගෙන යනවා... රැට නිදගන්නේ ඒක තුරුල් කරගෙන...'

අසාමාන්‍ය තෙතමනයක් සහිත දෙනෙත් ඔහු වෙත පා ප්‍රාර්ථනා කීවාය. ඇතුළු කාමරයෙන් විහිදෙන තද කහ පැහැගත් ආලෝකයේ මන්ද එළියක් වැටුණු තම මනමාලියගේ මුහුණ ඔහු රස වින්දේ මේ ආත්ම හවයේ රසවිඳ අහවර කළ නොහැකි ගැඹුරුම කවිය ඇගේ මුහුණ මත ලියවී තිබුණාක් මෙනි.

'ම... ල..ස්..ස..න..ද...'

'ම... ඒ..ක දරාගන්න බැරුව ඉන්නේ...'

ඔහු මුමුණා කීවේය.

'අරලියා එකට මහත්තයා එන්න කළින්... ම..ගේ පපුවේ පුංචි පිළිමයක් තිබ්බා... ජීවිතේ ගැන ගැඹුරට හිතන කොට... අනාගතය ගැන අම්ම තාත්ත අහනකොට... අනුයි මායි ආදරේ ගැන කතා කරන කොට... මං ඒ පිළිමේ දිහා බලලා හීල්ලුවා... මං හරි බයේ හිටියේ...'

'ඇ..යි...'

'ඒ පිළිමේ ඉන්න කෙනාව මට ලැබෙන්නැතිවෙයි කියලා... හම්බවෙත් නැතිවෙයි කියලා... ඒත් මං ඉවසගෙන හිටියා... ඔයා අර කහ පාට ෂර්ට් එකත් ඇඳගෙන ඉන්ටර්වි ආපු වෙලාවේ මා..ව පත්තු උනා... මගේ ඇස් වලට කඳුළු ආවා... මා..ව වෙච්චුන්න ගත්තා...'

'ඇ..යි...'

'පපුවේ තියාගෙන හිටපු පිළිමෙට සමානම කෙනෙකු හැබැහින් ඇස්දෙක ඉස්සරහ ඉඳිද්දී මං කොහොමද සාමාන්‍ය විදිහට ඉන්නේ...'

ඔහු දයාබර දෙස ඇගේ හිස අතගැවේය. මෘදු හිසකේ අතර ඔහු ඇහිලි තුඩු රැගෙන ගියේ ලතාවකටය. හිස මුදුනේ තිබූ ඇහිලි තුඩු සෙමෙන් සෙමෙන් ගෙළ පාමුළ දක්වා රැගෙන ගිය ඔහු ඇගේ

කුඩා කන්පෙති ආදරයෙන් පිරිමැද්දේය. සුදු ගල් දෙකක් ඇල්ලූ කුඩා රත් කරාබු පෝඩුවක් පැළඳි ඇගේ කන්පෙති අනුරාගයෙන් උණුසුම්ව කකියන්නට විය. ඇය ඔහුගේ පසුතර අසාමාන්‍ය වේගයකින් සිපගෙන සිපගෙන ගියාය.

උඩින් සඳ පහතින් වියත් බැඳි අහසත් යටින් රළු නහන සමුද්‍රයත් මැද මත්මත් ආදරයෙන් උණුසුම් වූ ආකූර වූ ආදරවත්තයින් දඩ්ව එකිනෙකාට වැළඳගෙන කලබල සුදු යහනක අතරම විය. ඇය තිරුවත් දෙපතුල් වලින් ඉස්සී ඔහුගේ ගෙලත් නළලත් දෙකොපුලත් දඩ්ව සිප ගත්තාය.

‘අ..නේ ම..හත්ත..යෝ... ම..ට අමාරුයි දෙ..යි..යෝ...’

පහන් අනුරාගී කෙදිරිල්ලක් යුවතියගේ මුඛින් පිට වූයේ වෙව්ලන දෙතොල් අතරිනි...

‘මං වඩාගන්නද...’

ඔහු සිනාසී ඇසුවේය. ඇය කාමරයට ගියේ ඔහුගේ පසුව දඩ්ව වැළඳගෙන එහි මුහුණ සහවාගෙනමය.

රාගයෙන් ගිනිගත් අනන්ත වංචල බඹරද දැස් වලින් වසාගෙන රුකගත් හංසාංගනාවගේ දෙපියයුරු දිලිසුනේ රත් නෙළුම් පොහොට්ටු දෙකක් විලසිනි. මල් මද බිසව් තුනී මදහසක් සහිතව වසන්ත කාලයේ ප්‍රථම ස්වයංචරයට දෙනෙන් සිපගත්තාය. අනංග හී තුඩින් තුවාල කළ පවිත්‍ර යෞවනයකුගේ සැලෙන සමනල දෙතොල් ඒ හරහා ඇදී ගියේ ආදරණීය ලතාවකටය.

ඔහුගේ උණුසුම් හුස්ම මුහුණට වැටෙද්දී ඇය යංතමට දෙනෙන් ඇර ඔහු දෙස බැලුවාය. තුනී කෙතමනයක්ද ලා රතක්ද සහිතව කුඩා වී තිබූ ඒ දැස් දෙස ඇය බලාගත්වනම බලා උන්නාය. ආත්මයේ පවිත්‍රම සත්තකයන් සද්කාලයටම පර නොවන දෙවිඳුන්ගේ උයනේ මධාරා මල් මෙන් මංගල සයනය පුරා පෙහෙවත්ව පිපී තිබුණි.

හදවනේ මනෝරමය තැනිතලා මත දිගෙලි කළ රමය කුසුම් එකින් එක පිබිදී එන්නට විය.

ඇය ඔහුගේ මුහුණ පිරිමැද ඒ සුරතීන්ම ඔහුව තමා වෙතට
ලං කරගත්තාය. සොදුරු යුවතිය ආදරණීය ගැහැණියක් කරමින්
ඇගේ තුනී සිරුරින් සඳ දහරාවක් මෙන් ආදර ලේ පොදක් ගලා
ගියේය.

ජීවිතයේ සංතුෂ්ටියත් සියල්ල එකම ආත්මයකින් සතපවා ගත්
පසු ගැහැණියක් විඳින රසබර වේදනාව ඇය ඔහුගේ සිරුර පසුවට
දරා ගනිමින් විඳි ගත්තාය.

02

ප්‍රාර්ථනාව ඇහැරුණේ පාන්දරමය. වෙරළ බඩ මුහුදු කීරයට තවම ප්‍රථම හිරුරැස් එබී නැත. ඇය මඳ අඳුරේම තම පපුව හරහා වැටී තිබූ ඔහුගේ සුරත ඔසවා ඔහු දෙසට බරවිය. නිද උන් අරවින්ද දෙස ඇය සැහෙන වේලාවක් බලා උන්නාය. සැබෑ පිරිමියෙකුගේ මුහුණ පුරා වැටෙන පවිත්‍ර පිරිමි පාට ඇය ඔහුගේ මුහුණෙන් දක ගත්තාය.

මේ යුගල යහනය පුරා පෙරද රැස් ගලා ගිය සොළුරු අනුරාගී ආනන්දය ඇය යළිත් සිහි කළාය. කාමරය පුරා ඇයටත් නොරෙන් ගලා ගිය අනුරාගී කෙදිරිල්ල ඇයට යළිත් ඇසෙන්නට විය. නිද උන් දෙපියයුරු අසාමාන්‍ය රස්නයකින් යළි උණුසුම් වෙද්දී ඇය ඔහුගේ බාහුවට එය සිර කරගත්තාය. හදවත කැන්වසයක් නම් ඒ මත වර්ණ මිලියන ගණනක් තවරා දෛවය ආදරයේ පරම නිර්මල සිතුවම ඇඳ අවසානය. මෙතැන් පටන් ඇරඹෙන අනාගතය පුරාවට ඇත්තේ ඒ චිත්‍රය රසවිඳින්නට පමණි.

ලතාවට හුස්ම ඉහළ පහළ වැටෙන ඔහුගේ පපුව මත ඇය

අත්ල තැබුවාය. මෘදු ඇහිලි තුඩු ඔහුගේ ළයේ මෘදු රෝමයන් අතර අතරමං වූයේ අලුත් අනුරාගයක් ළය මත ඇවිලෙද්දීය.

කොහේ කොතනක හෝ වැටී පරවී යන්නට තිබූ ජීවිතයක් පෙන්නෙත් පෙන්න ගෙන විකසිත කළේ ඔහුය. ආදරයේ හෝඬියවත් නොකියවූ පාපතරයකු අතින් ගැහැණියක් වන්නට උන් තමාව වාසනාවන්ත ගැහැණියක් කළේ ඔහුය. තව ආත්ම ගණනකට ඔහු වෙනුවෙන් ඒ ජීවිතය පූජා කර කෘතඥ වන්නට ඒ පුණ්‍ය කර්මය වුව ඇතිය.

උදෑසන ප්‍රථම අරුණැල්ල හෝටල් කාමරයේ ජනේල තිරමත සටහන් විය. ජීවිතයේ සුන්දරම හිමිදිරිය මේ යැයි ප්‍රාර්ථනාගේ හදවත ඇයට කියන්නට විය. ජීවිතයේ පැතු එකම ආදරය මත මෙසේ මුහුණ හොවාගෙන සැනසෙන්නට හැම ගැහැණියක්ම වාසනා කර නැත. බොහෝ ගැහැණුන්ට වන්නේ සිහිනෙන්වත් නොසිතූ පිරිමියෙකුගේ ගොරෝසු අත් වලින් පොඩිවී තැලී යන්නටය.

ඔහු දිගටම නිදා සිටිද්දී ඇයට පාළුවක් දනුණි. මේ දෑස් ජීවිතය ඉදිරිපිටට නාවේ නම්... මේ හඬ ජීවිතයේ හතර අතින් නැසුණි නම් කොතරම් පාළුවක් තනිකමක් දනෙන්නට තිබුණිද.

‘මහත්තයෝ...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්දගේ මුහුණ පිරිමැද්දේ ලෝබකමිනි. වෙනදා අරලියා හෝටලයේදී පාන්දර පහට අවදි වෙන ඔහුට අද නින්දා යන්නට ඇත්තේ හිතේ වූ සැනසිල්ලටද... කොහොමටත් ඊයේ නිදාගනිද්දී රාත්‍රී එකක් පසුවී තිබුණි. ඔවුන් දෙදෙනා හෝටලයේ බැල්කනියේ එක ළඟ තැබූ චේවැල් පුටු යුගලයට බරවී රැ වන තුරු කතා කරමින් උන්නෝය.

‘නි...න්..ද ගියාද...’

යංතමට ඔහු දෑස් හැර බලද්දී ඇය කීවාය. අරවින්ද ඇගේ මුහුණේ පැත්තකට වැටී තිබූ කෙස් රොද මැත් කර ඇයට රිසි සේ බලාගත්තේය.

‘කාම බලලා ඉවර නැද්ද...’

ඔහු නැතැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවිය.

‘මං හිතුවා බලලා ඉවර ඇති කියලා...’

‘බබා ගොඩාක් වෙලාද ඇහැරිලා...’

‘මි... දැන් පැයක් විතර ඇති... බලන් හිටියා හිටියා ඇහැරෙයි කියලා... බැරිම තැන ඇහැරුවේ...’

‘තේ ඕඩර් කරන්නද...’

‘මි...’

අරවින්ද කොට්ටය විට්ටමට තබා දුරකථනය අතට ගෙන රූමි සර්විස් ගත්තේය.

‘රූමි තමිබර් වන් සීරෝ ෆයිව් වලට වී ගේන්න... බබා බඩගිනිද...’

ඇය නැතැයි කියා හිස වැනුවාය. තව වේල් තුන හතරකට බඩගින්නක් නොදෙනෙහු ඇත. ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ උකුලට හිස තබා කොට්ටය බදුගත්තාය.

‘මොනවද කියන්න කට හැදුවේ...’

‘නෑ මුතුන් නෑ...’

‘කියපන් කෙල්ලෙ... මොනවද කියන්න ගිහිත් ගිලගත්තා...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්දගේ නිරුවත් උදරයට කම්මුලක් තද කරගෙන ඔහු වෙත හැරුණාය.

‘ඔන්න අපි නම් දන්නෑ... ඊයේ රෑ ළුවර් එකටම බබෙක් ඉන් නැති...’

‘ඉතින් ඡෝක්තේ... ඇයි බබා ආස නැද්ද...’

‘බඩක් උස්සගෙන හිටියොත් මාව බලාගන්නවද...’

ඇය ඇඳ උන් නයිටිය යටින් කොට්ටය දමා එය උදරය මත තබා පසුව යළිත් රූ ඇළුමෙන් වැසුවාය.

‘ඔයයි ඔයාගේ බඩෙන් හැදෙන පැටව් ටිකයි ඇරෙන්න මං

වෙන කාව බලාගන්නද...

‘මට පොඩි වැඩක් කරලා දෙනවද මහත්තයෝ...’

‘මො..ක..ක්..ද...’

‘අපි දවසක ස්ටුඩියෝ එකකට ගිහින් අපේ වෙඩින් ෆොටෝ එක ගමු...’

‘ස්ටුඩියෝ යන්න ඕන නෑ බබා...’

‘දයාත් අයියට කිව්ව නම් ඇවිල්ලම අරගෙන දෙයි නේද... මහත්තයා ලස්සන කළු වෙඩින් ටුල් කිටි එකක් ඇඳලා... මෙනතට ඕකිඩි මලක් ගහලා... අ..මි..මේ...’

‘මාව බැඳලා ඒවත් නැති කරගත්තා නේද...’

‘මොනවද...’

‘ලස්සන බ්‍රයිඩ්ල් එකක් ඇඳලා ග්‍රෑන්ඩ් වෙඩින් එකක බබාට බදින්න තිබ්බේ... හනිමුත් එකට මේ වගේ හොටෙල් එකක් නෙමේ... සිංගප්පූ යන්න තිබ්බේ...’

‘මං මගේ ජීවිතයේ කවදවත් එහෙම දේවල් ඉල්ලුවේ නෑ රත්තරන්... මං හරි වෙනස් කෙල්ලෙක්... වෙඩින් ෆොටෝ එකක් ගමු කිව්වේ මට ෆ්රේම් කරගෙන බල බල ඉන්න ආසයි...’

ඔහු ඇගේ හිස පිරිමැද්දේ දයාවෙහි. තම බිරිඳ කළ කැපකිරීම එහෙමම කරන්නට හැම යුවතියකම කැමති නැත.

‘අ..නේ අපි කසාද බැඳලනේ නේද...’

‘ඇයි බබාට විශ්වාස කරන්න අමාරුද...’

‘මි... එකපාර අමාරුයි... වුට්ටක් හිතාගෙන හිතාගෙන ගිහිල්ලා තමයි හීනයක් නෙමේ කියලා හිතාගන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා පස්සෙන් රූටා ඉහළට විත් ඔහු හිස තබාගෙන උන් කොට්ටයටම හිස තබා ගත්තාය.

‘අපිට අද අපේම පොඩි ගෙදරකට යන්න වාසනාව තිබ්බ

නම් නේද... මට හරි ආසයි අලුත් ගේකට කර්ටන් දන්න... බෙඩ් ෂීට් දන්න... මාකට් එකට ගිහින් බඩු අරගෙන එන්න... හවසට බුදු පහන පත්තු කරන්න... රූට ඔක්කොම වැඩ ඉවර කරලා නයිට්ස්කුත් දගෙන ඇවිත් ඔයා ළඟට වෙලා මෙහෙම ඉන්න...'

ඒ ජීවිතය කොතරම් මිහිරක්ද. පවුල් ජීවිතයේ සුන්දරම සැමරුම් ඇරඹෙන්නේ එක වහලක් යට කුඩු වූ ද සිටය. එක යහනක වැටී එකට හිඳින ලෝකය තුළ දනවන ලොව්තුරු සුවය ලැබ ගත හැක්කේ වෙන කොයිබිත්ද...

'මං හෙට උදේ ඉඳලා වැඩ කරන්න ගන්නවා බබා... දිය කැපුව නම් රන්දේලි පෙරහැරත් ගිහිල්ලම තමයි මාත් පස්ස බලන්නේ... කළුතර බෝටියට පඩුරකුත් දගෙන අපි අද යමු අනුරාධපුරේ...'

'අනාගතය වෙනුවෙන් මං පුංචි කාලයක් ඇදේ තනියම නිදගන්නම්... ඒ..ත් ගොඩාක් දවස් නම් බෑ පැටියෝ... අද ඔයා පාන්දර නිඳි... මට ඇහැරිලා පැයක් ඉන්න බෑ... මාව නලියනවා...'

ඔහුගේ උරමඩලට හිස ඇලකර ඇය කීවාය. අරවින්ද ඒ මෘදු කෙස් රොද අතර මුහුණ සහවා ගත්තේය.

'අපි අලුත් ජීවිතයක් පටන් ගන්නකල් මට හරි බයයි... මට බයම ඔයා ගැන... ප්‍රියලාල්ලා හොඳ මිනිස්සු නෙමේ... ඔයාට මොනවා හරි කළොත් මං උන්ව මරාගෙන මැරෙනවා...'

'ඒ ගෙම්බට මට මුකුත් කරන්න බෑ බබා... මං වැටුණට කඩා වැටෙන මිනිහෙක් නෙමේ... ගැහුවට දුවන මිනිහෙකුත් නෙමේ... අනුරාධපුරේට හිස් අතින් ආවට මං හිස් අතින් යන්නේ නෑ... මං ඔයාවත් අරගෙනම තමයි යන්නේ...'

'අරන් නොගියත් මං එනවනේ රත්..ත..ර..ත්...'

හෝටලේ සේවකයා ගෙනා තේ ට්‍රේ එක ප්‍රාර්ථනා ඇඳ මතටම ගත්තාය. අලංකාර සුදු පෝසිලේන් කෝප්ප දෙකට උණු වතුර දමා ඉන්පසු ටී බෑග් දෙක ඇය ඊට එබුවාය. යෙලෝ ලේබල් තේ

පැකට්ටුවෙන් ආ රන් පැහැ ගත් කහට ටිකට ඇය කිරි ටික ටික දම්මාය. මුලින්ම ඔහුගේ තේක හද ඉන් උගුරු දෙකක් බිටු පාර්ථනා එය ඔහු අතට දුන්නේය.

‘අපේ හෝටලේ තේක තරම් රහ නෑ නේද...’

‘ඊ බෑග් වලින් නියම කහට එන්නෑ බබා... අනික මේ බාල පිටි මෙයාලා දිය කරලා දෙන්නේ... අපි දෙන්නේ එක්කෝ එළකිරි තැන්නම් රත්ති නේ... ඒක රහයි...’

‘ඉක්මනට නුවරඑළියේ හෝටලේ ගමු... මං මේ අනුරාධපුරේ ගියාට යන්නේ හිතකින් නෙමේ... මට හරි බයයි... වෙලාවකට හිතෙනවා බැන්ද කියලා තාත්තට කියන්න... අපේ හෝටලේ දලා එන්න බැරි නිසා මං ඔක්කොම ඉවසන්නේ...’

‘මටත් ඒක දලා එද්දී දරුවෙක්ව දලා එනවා වගේ පිටිවෙනවා...’

‘ඔයාට හරියන්නේ ඒකයි... ඔයා කරන හැම දෙයක්ම හරි අවංකව කරන්නේ...’

‘ඒත් මං ඔයාට ආදරේ කරපු තරම් අවංකව වෙන මොනවත් කරලා නෑ...’

ඔහු ඇගේ තේකෙන් උගුරක් බී කිවේය.

‘මං දන්නවා මහත්තයෝ... වචන වලින් හැම දෙයක්ම කියන්නෝන නෑ... ඔයාගේ නෝන මහත්තයට ඔක්කොම තේරුම් ගන්න පුළුවන්... එක දෙයක් ඇර...’

‘මොකක්ද තේරුම් ගන්න බැරි...’

‘ඇයි ඔයා මට මෙව්වර ආදරේ කියලා...’

ඔහු ඊට පිළිතුරක් නොදුන්නේ එවැන්නක් වචනවලින් විස්තර කිරීම බොරුවක් නිසාය.

‘අනුයි නන්දනයි රත්නපාල අත්කලයි කෑවද බිට්ටද කියලවත් බැලුවේ නෑ... රුමිස් දෙකක ඉන්න කියද්දී ඔක්කොම එක රුමි

එකක උන්නනේ...

‘අනුට බයයි තනියම නිදගන්න...’

අරවින්ද අභ්‍යන්තර දුරකතනය පාවිච්චි කර අනුරාධාත් නන්දනත් රත්නපාලත් උන් කාමරයට ඇමතුමක් ගන්නේය. එය තිබුනේ එහා පේළියේය.

‘ගුඩ් මෝනින් අනු...’

‘ගුඩ් මෝනින් අයියේ... මගේ කෙල්ලගේ කෑලි ටිකවත් නියෙනවද...’

‘උඹ හිතුවද ඊයේ රෑ මං ජීව්ව කෑවා කියලා...’

‘අයියා කන් නැතුව ඇති... ඒත් අපේ භාමිනේ අයියව කන්නැති... එව්වරට ලව්නේ...’

‘තේ බිච්චද අනු...’

‘මේ බොන ගමන් අයියේ...’

‘කෝ නන්දන...’

‘කොට කලියමකුත් ඇඳගෙන වැල්ලේ ඇවිදිනවා... මට අපේ කෙල්ලව දෙන්න අයියේ...’

ප්‍රාර්ථනාට දුරකතනය දී ඔහු එහෙමම පහත් වී ඇගේ දෙකළවා මත හිස තබා ගන්නේය.

‘පලයන් යන්න කුණුහරුප නොකියා... අපි එව්වර වල් නෑ...’

අනුරාධා රහසින් කියූ යමකට ප්‍රාර්ථනා සිනාසී කීවාය.

‘බැන්දට පස්සේවත් වල් වෙන්නැන්නම් ලෙඩක්... ඕකට හොඳයි උදේට උදේට වැල්පෙනෙල කොළ ටිකක් කැඳ හදලා බොන එක... අයියට රත් කෙහෙල් කන්න දීපන්...’

ප්‍රාර්ථනාට සිනාව තද කර ගැනීමට නොහැකි විය.

‘වල් කෙල්ල... උඹ දන්නේ කොහොමද ඕවා...’

‘ආයුර්වේද ඩොක්ටර් කෙනෙක් කියලා තිබ්බා...’

‘අපිට දෙයියන්ගේ පිහිටෙන් වැල්පෙනෙල කැඳ ඕන නෑ...
අයියට රත් කෙහෙල් ඕනෙන් නෑ...’

ඇය ඔහුගේ හිස මත සුරත තබා එය පිරිමැද්දය. ඔහු රැ
ඇලුම එහාට මෙහාට කර ඇගේ දෙපා වල විල්ලුද මෘදු බව අත්
විත්දේය.

‘මට හරි ආසයි උඹේ මුණ බලන්න... හීන හැබෑ කර ගත්ත
මගේ යාළුවගේ මුණ බලන්න...’

‘මං තාම මුණ හෝදලවත් නෑ...’

‘ගෑණු ලස්සන වෙන්නේ බැන්දට පස්සෙලු... උඹත් දෑත් තවත්
ලස්සන වෙයි...’

‘එහෙනම් උඹත් බැඳපන්...’

‘මට කාව හරි හොයලා දීපන් මං බඳිනවා...’

‘තේ බිලා ඇඳගනින් කෙල්ලේ... බ්‍රේක්ෆාස්ට් අරගෙන අපි
යනවා...’

‘යන්න නම් ලෝබ හිතෙනව තේද...’

‘ම්... පස්සෙ මාසයක් විතර හනිමුත් හොලිඩේ ගන්නවා...’

‘දෑත් නුවරඑළියේ හෝටලේට ගියාම කොහොමටත් හනිමුත්
තේ... තේද...’

‘පලයන් යන්න...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසී දුරකතනය තැබුවාය. තම දෙපා මත හිස
තබාගෙන උන් ඔහු වෙත පහත් වී ඇය ඒ මුහුණ උඩු අතට හරවා
ගත්තාය.

‘මං නාගන්නද එහෙනම්...’

‘නාගෙන ඇවිත් අම්මට කෝල් එකකුත් දෙන්න... පව්...’

‘රැ කතා කරද්දින් ඇඩුවා...’

ප්‍රාර්ථනා නාන කාමරයට ගිය පසු ඔහු බැල්කනියේ දොර

ඇරගෙන උදෑසන හිරු කිරණ වැටී රිදී පැහැයෙන් දිලිසෙන සාගරය දෙස බලා උන්නේය. මෙතැන් සිට ජීවිතයේ දෙවන සංග්‍රාමය ඇරඹිය යුතු යැයි ඔහුට සිතූණි.

03

දෙදේ වෝපගත ලෙස ජීවිතයේ සොදුරුම මොහොතට මුහුණ දුන් ප්‍රාර්ථනා නෙළුම්දෙණිය නම් වූ යුවතිය නොවෙනම් අරවින්ද දිසානායකගේ නීත්‍යානුකූල බිරිඳ වූ ප්‍රාර්ථනා දිසානායක දෙවෙනි ගමනට සුදුනම් වූවාය. රජරටින් එද්දී යුවතියක් වූ ඇය යළි එහි යන්නේ විවාහක ගැහැණියක් ලෙසිනි. පාළුවෙන් තනිකමෙන් නමුදු පිටිතුරුව ගත කළ තනිකඩ ජීවිතය ඊයෙන් නිමා විය. කහ පැහැ ගත් පසුබිමට වදමල් පැහැයේ මල්කම් කළ ඉන්දියානු ඇඳුමට ඇය හැඩට උන්නාය. සිහින් නළලක මධ්‍යයේ රක්ත වර්ණ කුඩා පොට්ටුවක් තබා ගත් ඇය කැඩපතේ කොනක ඇඳී තිබූ සිය ආදරණීය සැමියාගේ රුව දෙස බලා උන්නාය.

ප්‍රාර්ථනා සිතාවූයේ කැඩපතේ ඇඳුණු අරවින්ද දෙස බලාය. කළු කලිසමට මෙරුන් පැහැගත් අත් කොට කම්පයක් ඇඳ උන් අරවින්ද පිටුපසින් ගොස් තම බිරිඳගේ බඳ අල්ලා ගත්තේය.

‘දවසක ඉන්දියාවේ යන්... මේ වගේ සල්වාර් චෙන්නායි වල

ඕන තරම් තියෙනවා...

ඔහු ඇගේ කෙටි වරලස මැත් කර සිහින් ගෙල මත දෙතොල් තබා කීවේය.

‘මහත්තය කොහොමද දන්නේ...’

‘මගේ යාළුවෙක් වෙන්නායි වලින් ගෙන්නනවා... වෙඩින් ෆෝටෝ එකක් ගන්න ඕන කිව්වනේ... මං වෙඩින් සාරි එකක් මිනිහට කියලා ගෙන්නන්නම්...’

‘එ..පා දවසක අපිම ගිහින් ගමු... මම ආසයි කවදහරි ඔයා එක්කම රට යන්න...’

රෝස පුයර තැවරූ ඇගේ මුහුණ අද වෙනස්ම පාටය. ඔහු ගෙල බැඳි මාලයේ අලංකාර පෙත්ඪනය පසුවේ හරි මැදට වන සේ සැකසුවේය.

ඔවුන් දෙදෙනා පිටතට එන තුරු නන්දනන් අනුරාධාත් ඇඳගෙන පිහිණුම් තටාකය අසලට වී බලා උන්නෝය.

අනුරාධා තම මිතුරිය දෙස බැලුවේ ආශාවෙනි. ඇගේ මුහුණේ වූ ශාන්ත නිසංසල පූජනීය සැනසුම් සහගත බව අනුරාධා ඇඳින්නාය. ගැහැණියක් ලස්සන වන්නේ හොඳ ආදරයකුත් පිරිසිදු ලිංගික ජීවිතයකුත් පවත්නා විටයැයි අනුරාධා පොතක කියවා තිබුණාය.

‘මිස් ෆෝටෝස් ටිකක් ගමුද...’

නන්දන අත තිබූ කැමරාව ලෝඩ් කරමින් කීවේය. ප්‍රාර්ථනාත් අරවිත්දත් නාන තටාකය අසලම වූ කළු ගල් බංකුවක් මත එකට ළංව වාඩි වූවෝය.

‘මතකද දෙන්නගේ ඉස්සෙල්ලාම ෆෝටෝ එක ගත්තේ මම...’

අනුරාධා කීවාය. අතීතය තමාට පමණක් හිමි දෙයක් නොවන බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය. ඒ රසබර බව හැමෝටම අයිතිය.

‘මතකයි අනු...’

‘දෙන්නම ඒ දවස් වලටත් වඩා ලස්සනයි... එක්කෙනෙක් නම්

ටිකක් මහතුන් වෙලා... නේද අයිසේ...

පසුගිය මාස කිහිපයේ ප්‍රාර්ථනාගේ වන ටිකක් පිරි ආවේය. සතුටින් බත් කටක් කඳ්දී මහත් නොවන්නේ කාවද...

‘අයිසේ... මිසුන් අතින් අල්ලගෙන පුල් එක වටේ ඇවිදින්නකෝ... මං පටි පටි ගාලා කටිස් ටිකක් ගන්නම්...’

‘මල්ලි හදන්නේ පුල් එකේ නාවන්න ඔය...’

‘අනු අක්කා හින්දි රිල්ම් බැලුවට කිසි ඇත්ගල් එකක් දන්නෑනේ...’

‘මං දන්න ඇත්ගල් උඹට මං කියන්නෑ...’

ඔහු සිනාසී ඇගේ අත අල්ලා ගත්තේය. සාගර නිල් පැහැයෙන් දිළුලන නාන තටාකයේ එක කොනක ඔවුන් දෙදෙනා තතර විය. පසුබිමින් මහ සාගරයක් ඉදිරිපසින් නාන තටාකයක් ඒ මැදින් අලුත් ආදරවත්තයින් දෙදෙනාත් හසුවෙන සේ නන්දන පින්තුරය ගත්තේය.

රත්නපාලන් ආ පසු පස් දෙනාම එකට සිට පින්තුරයක්ද ගනු ලැබිණ. අනුරාධා නන්දන දෙස බැලුවේ ආදරයෙනි.

‘මල්ලියේ... අපි දෙන්නගේ...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාව වැළඳගෙන නන්දනට කීවාය. ජීවිතයේ දුකේදී මෙන්ම සැපේදීද එකට උන් දයාබර මිතුරියන් දෙදෙනාගේ ආදරබර සිනහව කැමරාවේ සටහන් විය. අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා වෙතින් මෑත් වූයේ ඇයව සිපගෙනමය.

උදෑසන ආහාරය ගැනීමෙන් පසු ඔවුන් කළුතරින් පිට වූයේ කළුතර බෝධිය අසළින් බැස එයට පඬුරක්ද දමාය. අලුත් ජීවිතය පටන් ගත් පසු මේ නව ජීවිතය වෙනුවෙන් බුදුන් වදින ප්‍රථම අවස්ථාව මෙයය. ප්‍රාර්ථනා බෝධි ප්‍රාකාරය පාමුළට වී වැදගෙන උන්නේ ශාන්ත කුළුණුබර හැඟීමෙනි.

‘බදින්න කළින් ඉස්සෙල්ලම බාරේ උනේ ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට... බැන්දට පස්සේ ඉස්සෙල්ලම බාරේ උනේ කළුතර බෝධියට...’

වාහනයට නැඟ අරවින්දගේ මුහුණ දෙස බලා ප්‍රාර්ථනා කීවාය. ඔවුන් දෙදෙනා ගියේ කොරොල්ලා රියෙනි. කුරුණෑගලදී වෙන් විය යුතුය.

‘මෙහෙමම දඹුළු හෝටලේට ගිහින් තාත්තට කියමු බැන්ද කියලා... තාත්තා මොනවා කරන්නද...’

‘එතනින් පස්සේ මොනා උනත් දරාගන්න පුළුවන්ද...’

‘අපි වෙන්වෙන්නෑ මහත්තයෝ... එහෙනම් දෙන්නවම මරන්න ඕන...’

අනාගතය පිළිබඳ දහසක් බලාපොරොත්තු පොදි බැඳ ගත් නව යුවළ අනුරාධපුරය බලා පිටත් වූයේ මෙතනින් එහාට ජීවිතයේ හමුවන සියළු දුක් වේදනා වලට නොබියව මුහුණ දෙන්නට හදවත හදාගෙනය. දේවතා කළු බණ්ඩාර දේවතාවුන් වහන්සේ තම අභිංසක ජීවිතයේ නිර්මල අපේක්ෂා පිටුපස වැඩ සිටිනැයි අභිංසකාවිය සිතුවාය.

මෙතනින් එහාට ප්‍රියලාල්ට තමාට බේරිඳ කර ගැනීමට නොහැක. තමා නීත්‍යානුකූලවත් ආත්මියවත් දැන් අරවින්දගේ බේරිඳය. සමහර විට ඊයේ රාත්‍රියේ ඔහුගේ ලෙයිත් දරුවෙකු තම කුස පිළිසිඳ ගෙන ඉන්නටත් පුළුවන. ඇය කිසිදු උපත් පාලන ක්‍රමයක් පාවිච්චි නොකළේ ජීවිතයට එන අලුත් ආත්මය ඕනම මොහොතක පිළිගන්නට ඇය පුදුනමින් උන් නිසාය.

ඔහු වත් පිරිමියෙකු ඉක්මනින්ම තාත්තා කෙනෙකු කිරීම දරුවාට කරනා සාධාරණයකි.

ආදරය විසින් මෝරා යවනු ලැබූ අපේක්ෂා විසින් ශක්තිමත් කරනු ලැබූ විසි හතර හැවිරිදි යුවතිය නොබියව අනාගතයට මුහුණ දෙන්නට හිත හදාගත්තාය.

ජනාධිපතිතුමිය අතින් අරවින්දන් ප්‍රාර්ථනාත් සිනා මුසු මුහුණින් සම්මානය ලබා ගන්නා ඡායාරූපයක් ජාතික පුවත්පත් දෙකකම පළවී තිබුණි. ඔවුන් දෙදෙනා ඉන්නා ඡායාරූපය පළවී තිබුනේ මුල් පිටුවේය.

‘අපි දෙන්නා එක්ක මැඩමුත් හරි ලස්සනට හිනාවෙනවා නේද...’

ජනාධිපතිතුමියගේ සිනහව පෙන්වා ප්‍රාර්ථනා කීවාය. මේ ඡායාරූපය පුවත්පත් වල පළවී ඇති බව ඔවුන් දන්නේ තේ බොන්නට වරකාපොළ නවත්වද්දීය.

‘අරලියා එක හදන්න ඔයාගේ හම ගියා... මගේ තමයි නම යන්නේ...’

සම්මානය ලැබී තිබුනේ ප්‍රාර්ථනාගේ නමටය. ඇයට එය දක දුක සිතූණි. එයට වැටෙන්නට තිබුනේ ඔහුගේ නමය.

‘ඔයාගේ දේවල් මගේ දේවල් කියලා දෙයක් නෑ පුතේ දැන්... දැන් තියෙන්නේ අපේ දේවල්...’

‘ඒ වුනාට එක් දෙයක් විතරක් මගේ...’

‘මොකක්ද...’

‘ඔයාව...’

උරහිසට ඇඟිල්ලෙන් ඇණ ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

කුරුණෑගල තිබූ සිටු මැදුර අවහන්සේලෙන් දිවා ආහාරය ගත් පසු ඔවුන් වෙන්ව යා යූතුව තිබුණි. එහෙත් ඔහුගෙන් වෙන්ව ගමන් කරන්නට ප්‍රාර්ථනාට හිත් දුන්නේ නැත.

‘මට බෑ එහෙම යන්න... හරි මං පස්සෙ සිටි එකට යන්නම් අනුයි නන්දනයි එන්න කාර් එකට... රත්නපාල අත්කල් වෑන් එක අරගෙන එයි...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා දෙස බැලුවේ අනුකම්පාවත් ආදරයත් මුසුවූ බැල්මෙනි.

‘පව් අයිගේ... කෙල්ලෝ එහෙම තමා...’

අනුරාධා කීවාය.

‘නහින්න බබා... මීන දෙයක් වෙද්දෙන්... අපි යන්...’

ප්‍රාර්ථනා පසුපස අසුනට නඟින්නට යද්දී අරවින්ද ඇයව ඉදිරිපස අසුනේ වාඩි කරවා ගත්තේය.

‘එයාටත් තෝනා නැතුව බෑ...’

‘නැතුව බැරි හිත්දෙන් මෝඩි බැඳගත්තේ...’

අරවින්ද මෘදු සිනහවක් පා කීවේ වාහනය පණ ගන්වමිනි. ප්‍රාර්ථනා තම සැමියාගේ මුහුණේ ඇඳුණු ඒ පිරිමි සිනහව දෙස ආශාවෙන් බලා උන්නාය. මෙකැත් පටන් මේ ජීවිතයේ විදින්නට වන ඕනම දුකකට අභියෝගයකට ගක්කිමත්ව මුහුණ දෙන අයෝමය බලයක් ඒ සිනහවේ ඇතැයි ඇයට සිතූණි.

‘පුංචි තෝනගේ කේන්ද්‍රේ බලගතු සම්ප්‍රාප්තියක් පෙන්නනවා...’ මිහිත්තලේ පොඩි සාදු කියූ ඒ වදන් ඇයට යළිත් සිහිවිය. අතීතයේ එක් දවසක ඇය මුළු අරලියා හෝටලයම ඔහුට බාර දුන්නේ දෙවරක් නොසිතාය. ඔහු එය රජරට සුන්දරම හෝටලය බවට පත් කළේය. අද ඇය තම ජීවිතයද සම්පූර්ණයෙන්ම ඔහු අත තැබුවේ දෙවරක් නොසිතාය. ඔහුතම ජීවිතය හෝටලයටත් වඩා සුන්දර තැනක් කරනා බව ඇයට දළ ලන ජය සිරිමහ බෝධිය මෙන් විශ්වාසය.

04

බලාපොරොත්තු කර්දක් පපුවේ තබාගෙන ඔවුන් අනුරාධපුරයට ආවේ එදින හවස් වෙද්දීය. ජීවිතය යනු මිනිසෙකුට පරිත්‍යාගය හා බැඳුණු දේවමය නිළිණයකැයි ඇදහූ අලුත් අඹු සැමියන් අනුරාධපුරයට පය තබාදී ඔවුන්ගේ ජීවිතය සදකාලයටම අඳුරු කරන කාලකන්නි කුමන්ත්‍රණයක් ඒ වෙද්දීත් ක්‍රියාත්මක වෙමින් පැවති බව අභිංසකයන් දැන උන්නේ නැත. රජරට පූජනීය පොළොවේ පස් කැටයක් වැලි කැටයක් ගානේ කම්පාවන අපරාධයකට සියළු කටයුතු සුදුනම්ව තිබුණි.

අරවින්ද වාහනය නෙළුම් දෙණිය නිවසේ දෙරකඩ අසලම නතර කර තම බිරිඳ දෙස බැලුවේය. ඇයට හිල්ලින. ප්‍රාර්ථනා ඇගේ උකුල මත තිබූ දිනු සම්මානය දෙස බැලුවාය.

‘මහත්තයෝ මේක... හෝටලේට අරගෙන යන්න ඕන තේද...’

‘ඔයාට ලැබුණු සම්මානෙන් බබා... අම්මටයි තාත්තටයි පෙන්නන්න...’

‘මේක නෙමේ රත්තරන් මට ලැබිවිට උතුම්ම සම්මානේ... අම්මටයි තාත්තටයි මේත් කියලා පෙන්නවානම් මං පෙන්නන්නේ ඔයාව... ඒ...ත් බෑ...නේ...’

රත්තපාල ගේට්ටුව විවර කර වාහනයට එබුනේය.

‘පුංචි නෝනා ලොකු මහත්තයක් ඉන්නවා... අරවින්ද මහත්තයට ඉක්මනට අරින්න...’

ඇය දිග පුපුමක් හෙළා අරවින්ද වෙත නෙත් හෙළුවාය.

‘පුළුවන් උනොත් මං රූට පැය බාගෙකට හරි ඇවිත් යන්න එන්නම්...’

‘හරි බබා... දන් යන්න මැණික... තාත්තත් ඉන්නවනේ...’

හදිස්සියේ ඇගේ ඇස්වල කඳුළුක් මතු විය. ඒවා එහෙමම ගලා ගියේ හදිස්සියෙන් මෙනි.

‘කොච්චරවත් දලම යන්න වෙනවා... හැමදුම එහෙම කරන්න බෑ දෙයියෝ... මං බහින්නම්... පරිස්සමින් යන්න...’

ඇය ඔහුගේ වමත අතගා වාහනයෙන් බැස්සාය. ප්‍රාර්ථනා සම්මානයද අනේ දරාගෙන ඔහුත් තන්දනක් වෑන් රියට නැග යන තුරු අනුරාධාත් සමඟ බලා උන්නාය.

‘අපි යන් කෙල්ලේ...’

තවමත් බලා සිටිනා මිතුරියගේ බාහුව පිරිමැද අනුරාධා කීවාය.

‘මොකද මන්ද හරියට පපුව පිටිවෙනවා අනූ... මට බයයි...’

‘බයවෙන්නෙපා කෙල්ලේ... උඹේ මහත්තයට මොනවත් වෙන්නෑ...’

නෙළුමිදෙණිය භාමිනේ මිදුලට බැස සියල්ලම බලා උන්නාය. ඇගේ ඇඟට ලේ ඉනුවේ දියණියත් බෑණාත් වාහනයෙන් එකට එනු දක්ක පසුය. රූට ඇස්වහ කට වහ ටිකක් පිටිවිය යුතු යැයි ඇය එවේලේම සිතා ගත්තාය.

‘අ..මි..මේ...’

ප්‍රාර්ථනාට හැඩිණි. ඇය අම්මා අත සම්මානය තබා ඇයට වැන්දිය. දියණියට ඇඬෙන්නේ ඇයිදැයි අම්මා දැනී.

‘අත්සන් කරන වෙලාවෙන් මට අම්මව මතක් උනා... මට සමාවෙන්න අම්මේ...’

‘දන් කපුළු පෙර පෙර ජීවත් වෙන්න හදන්නෙපා පුනේ... තුණුරුවන්ගේ සරණින් ඔය දෙන්නට කරදරයක් වෙන්නෙපා...’

ඇය දියණියගේ දෙකම්මුල් ආදරයෙන් සිප කීවාය.

‘තාත්තා හිටියේ නැත්නම් අරවින්දන් අම්මට වැදලා යන්න එන්න උන්නේ...’

‘අ..නේ මං දන්නවා රත්තරන්... මුණ දක්කහම මගේ බඩ පිරුණා...’

‘අම්මා පත්තරේ දක්කද...’

‘පත්තරේ විතරක් නෙමේ පුනේ රු.ටී.ටී. එකෙනුත් දක්කා...’

‘අපි දෙන්නවත් පෙන්නුවද...’

‘ඔ..ච් මැඩමිගේ අතින් දෙන්නට සම්මානේ ගන්නවා ළං කරලම පෙන්නුවා... මට ඇඩුණා... තාත්තත් බලලා... යන්න උනේ නෑ කියලා හරි හිතේ අමාරුවෙන් ඉන්නේ...’

‘අරවින්ද ගැන මොනවත් කිව්වේ නෑ...’

‘හිතේ තියෙන දෙයක් කියන මනුස්සයෙක් නෙමෙයිනේ එයා... පත්තරේ දිහාත් සැහෙන වෙලාවක් බලාගෙන උන්නා... මට අහන්නත් හිතුණා... ඒත් බය හිතුණා...’

තාත්තා මීට වඩා ටිකක් මානුෂික වූවා නම් අද ගත්තා වැනි තීරණයක් නොගෙන ඉන්නට තිබුණි. එසේ නම් තමා අරවින්ද හා විවාහ වන්නේ ඔහුගේන් දෙපා වැද ඒ ආශීර්වාදය පිටය.

‘ප්‍රියලාලුත් දෙපාරක්ම ඇවිත් ගියා...’

‘එයා මොකටද ආවේ...’

‘ඔයාට විෂ් කරන්න කිව්වේ...’

‘මිනිහා මං බැන්ද කියලා දන්නවනම් එන්නේ විෂ් කරන්න නෙමේ... උඟ දන් මාව බැඳලා ඉවරයි... මගේ හැන්ඩ් බෑග් එකේ කසාද සහතිකෙන් තියෙනවා... ඕන උනොත් ඔක්කොටම පෙන්නනවා...’

‘දන් හරි පුතේ... හිතේ තියෙන දේවල් හොරෙන් හරි ඉටු කර ගන්නේ... අපි පරිස්සමින් වැඩ කරමු...’

‘තාත්තා කෝ...’

ප්‍රාර්ථනා ගෙට ආ විටම විශාල සාලය පුරා දෙනෙන් යවා ඇසුවාය.

‘කාමරේ ඇති...’

ඇය අම්මා අත තිබූ සම්මානය ඇගේ අතින් ගෙන තාත්තාගේ කාමරයට ඇතුළු වූවාය. නෙළුම්දෙණිය මහතා උන්නේ අඩ තිත්දකය.

ප්‍රාර්ථනා ශබ්ද නොනැඟන්නට කාමරයට ගොස් තාත්තාගේ ඇඳ මත වාඩි වූවාය.

‘තා..ත්..තේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා දෙනෙන් ඇරියේ ගැස්සිය. තමා අසල සම්මානයද අතැතිව උන් තම එකම දියණියව දක ඔහු පුදුම වී නැගිටිටිය.

‘මං සම්මානෙ අරගෙන ආව තා..ත්..තේ...’

දෙනෙන් මෘදු ලෙස තෙත්වී යද්දී ඇය කීවාය. තම දියණිය පැමිණ ඇත්තේ ගැහැණු දරුවෙකු ලෙස ජීවිතයේ ලබන විශාලම සම්මානය වූ විවාහ ගිවිස ගෙන බව ඔහු දන උන්නේ නැත.

‘මං පත්තරේ දක්කා පුතේ... ටී.ටී. එකෙන් දක්කා...’

ඔහු කීවේ පොඩි දරුවෙකු මෙන් ආශාවෙනි.

‘මේ තාත්තේ සම්මානේ...’

රන් ආලේපිත ලෝහමය සම්මානය ඇය තාත්තා අතට දුන්නාය. ඇත්තෙන්ම එය අපූරු සම්මානයකි.

‘පත්තර වල ටී.ටී. වල ඔයා සම්මානේ ගන්නවා දැක්කහම මට හරියට දුක හිතුණා...’

‘තා..ත්තා ආ..වේ නෑ..නේ තාත්තේ මං සම්මානේ ගන්නවා බලන්න... මැඩමි අපි එක්ක කතාත් කළා...’

දියණිය අඩන්නේ ඇගේ බොළඳ හිතේ දූවෙන සතුටට යැයි නෙළුම්දෙණිය මහතාට සිතූණි.

‘හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකේ ගොඩාක් අය මට අද කතා කළා... මිනිස්සු මටයි පුතේ විෂ් කරන්නේ...’

‘මං වැරදි දෙයක් කළේ නෑනේ තාත්තේ...’

‘මං ඔයා වැරදියි කිව්වේ නෑනේ පොඩි දුවේ...’

ජීවිතයේ හැම දෙයක් සම්බන්ධයෙන්ම තාත්තා මෙසේ සිතනවානම් යැයි ඇයට සිතූණි.

‘සම්මානේ ගන්න අර කොල්ලවත් එක්කං ගියාට මිනිහටත් සතුටු ඇති...’

තාත්තා අරවින්දව සම්මානය ගන්නට එක්කගෙන යාම පිළිබඳව දෙසක් නොකීම ගැන ප්‍රාර්ථනාට සැනසීමක් දැනුණි.

‘හරිනම් ඒ සම්මානේ එයාට ලැබෙන්න තිබ්බ සම්මානයක් තාත්තේ...’

‘ප්‍රියලාල් පුතාවචත් එක්කං යන්න තිබ්බේ...’

‘මං කිව්වේ තාත්තට... මං ජයපැත් බොන්නේ මාත් එක්ක සටන් කරපු මිනිස්සු එක්ක විතරයි...’

‘මං අන්න ඔයාටයි අරලියා හොටෙල් එකටයි විෂ් කරලා ටීක් එන්ඩ් පත්තර වලට ඇඩ් එකක් යැව්වා... පත්තරේ තිබ්බ පින්තූරෙන්

දන්න කිව්වා...'

'තාත්තට පින්...'

'ඇයි හවස්උනේ එන්න...'

'අපි කළුකර ගිහින් බෝධියටත් බාරයක් වෙලා ආවේ...'

ප්‍රාර්ථනා තාත්තා අතින් සම්මානය ගෙන එය සාලයේ කාටත් පෙනෙන පරිදි තේක්ක කැබිනෙට්ටුව මත තැබුවාය. එහි වම්පස වූයේ නෙළුම්දෙණිය මහකාගේත් හාමිනේගේත් මංගල ඡායාරූපයය. දකුණුපස වූයේ ප්‍රාර්ථනාගේ ඡායාරූපයකි.

'තාත්ත අද හරි හොඳයි... මට කටට මේ එනවා අරවින්ද ගැන කියන්න...'

කාමරයට විත් ඇඳමත හාත්පිටි ප්‍රාර්ථනා කීවාය. අනුරාධා උන්නේ ඇළුම් ගලවමිනි.

'තාත්තා කෙනෙකුට සතුටු නැද්ද තමන්ගේ එකම දුව මෙහෙම සම්මානයක් ගනිද්දී...'

'ඒ දුව කසාද බැන්දට තාත්තට සතුටු නැද්ද...'

'සතුටුයි... සමහර තාත්තලා දුව පෝරුවට නගිද්දී අඩනවා. අපි හිමිහිට බලමු... ප්‍රශ්න ගැන හිතලා අද තියෙන සතුට පුළුවන් නම් දිය කර ගනිත්...'

'අද වගේ දවසක සතුට එහෙම දියවෙන්නෑ අනු... ඒක නෙමේ බලපත් අපිව ටී.ටී. එකෙත් පෙන්නලානේ...'

'ඒකනේ... කොහෙද රියේ ඇද උඩ ටී.ටී. දගෙන ඉන්න ඇති... අපරාදේ...'

'මේක වගේද ඒක...'

මනමාල සිතාවක් පා ප්‍රාර්ථනා කීවාය. අනුරාධා තුවාය පමණක් ඇඳගෙන විත් ප්‍රාර්ථනා අසල ඉඳගත්තාය.

'මේ...'

‘උඹ ඔය යන්නේ වල් එකක් අහන්න...’

‘හරි උඹ ඕන එකක් හිතපන්... මාත් බයට අහන්නේ...’

අනුරාධා කීවේ රහසිනි.

‘හරි අහපන් ඉතින්...’

‘උඹට රි..දුන..ද...’

ප්‍රාර්ථනා දෙකොල්පට මුව තුළට ගෙන දෑස් වලින් සිනාසුනාය.

‘හිනාවෙන්නැතුව කියපන්කෝ...’

‘වු..ටි..ට..ක්...’

අනුරාධාට කිහි කවමින් ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය. ඇඳ උන් තුලාය අමාරුවෙන් පපුවට තුරුල් කරගෙන අනුරාධා බඩ අල්ලාගෙන සිනාසුනාය.

05

“කෑවද කොල්ලෝ...”

අරවින්ද හෝටලයට ගොඩ වූයේ ලොබියේ උන් ප්‍රදීප්ගෙන් එසේ අසමිත් ඔහුගේ නිසද පිරිමැදගෙනය. ප්‍රදීප්ට එක එල්ලේ අරවින්ද දෙස බලන්නට තරම් ශක්තියක් තිබුනේ නැත. තමා මේ රත්රුවන් කරඬුවක් වැනි මිනිසාට කරන්නට ඇති දරුණුම අපරාධය කළ බව ඔහු දනී.

‘කෑව අරවින්ද අයියේ...’

‘ගෙස්ට්ලා කෝල් කළාද ප්‍රදීප්...’

‘වික් එන්ඩි එකට හුල්... මං එතනින් එහා බුකින්ස් ගත්තේ නෑ...’

‘ගන්නනේ කොල්ලෝ තිබ්බේ...’

සෙනසුරාද ඉරිදයින් පසු ප්‍රදීප් බුකින්ස් බාර නොගත්තේ එදයින් පසු අරලියා හෝටලයට වන දේ දන්නා නිසාය. ඔහු කළ එකම දේ දුරකතනය එළියෙන් තබා නිදාගැනීමය.

අරවින්ද හෝටලයේ එහාට මෙහාට ගොස් යළිත් නන්දනගේ කරට අතක් දමාගෙන කිවත් එක දක්වා ගියේය.

‘ඇ..යි අරවින්ද අයියේ...’

‘නෑ නන්දන... මට මහ අමුත්තක් දුනොනවා... හෝටලේ මොනවා හරි වෙලා තියෙනවා කියලා මට හිතෙනවා...’

නන්දන අරවින්ද දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘අයියා දිගටම හෝටලේ ඉඳලා ඉඳලා දවස් දෙකකට වෙන්වෙලා හිටියනේ... වන්දනා ගමන් ගිහින් ගෙදර එද්දීත් එහෙම හැඟීමක් එනවා නේද...’

‘ඒක නම් එහෙම තමා පොඩ්ඩෝ... ඒත්...’

හිතට දුනොන ආගන්තුක හැඟීම කවරක්දැයි අරවින්දට සිතා ගත නොහැකි විය.

‘ප්‍ර..දී..ජ්...’

අරවින්ද මුළුතැන්ගෙයි සිටම ප්‍රදීප්ට උස් හඬින් කතා කළේය. අරවින්දගේ කෑ ගැසීමට ප්‍රදීප් පමණක් නොව හෝටලයේ සේවය කරන අන් සේවකයෝ දුවගෙන ආවෝය.

‘කවිරුහරි මේ දවස් දෙකේ හෝටලේට ආවද... මං අහන්නේ ගෙස්ට්ලා නෙමේ... වෙන කවුරුහරි...’

අරවින්දගේ කතාවට ප්‍රදීප් ගැස්සී ගියේය. අරවින්ද අවතැන් වන ප්‍රදීප්ගේ දෙනෙත් දෙසම බලා උන්නේය.

‘ත්...නෑ... කවිරුවත් ආ..වේ නෑ... නේද...’

ඔහු අනෙක් සේවකයන් දෙසද බලා කීවේය. අරවින්ද මොහොතක් සියල්ලන් දෙසම බලා හිඳ ඔවුන්ට ආපසු පිටත් කර යැව්වේය.

‘ප්‍රදීප්ගේ මුණත් හරි අමුතූයි පොඩ්ඩෝ...’

‘අරුවත් ඇවිත් මරාලයක් දලද...’

‘කවුද ප්‍රියලාල්ද...’

‘ඔව්...’

‘උඟ ආවනම් මු කියන්නෙපායැ... බලමුකෝ... මං මෙහෙම කිව්ව බවක් මිස්ට එහෙම කියන්නෙපා... ඒ කෙල්ල ඔය පොඩ් දේවල් ගැන හරියට හිතනවා...’

නන්දන දුන් තෙස්කැලේ කිරි තේක අතට ගත් අරවින්ද මුළු හෝටලය පුරාම ඇවිද්දේය. තමාගේ හිතට දෙනෙන දෙයක් වරදින්තේ කලාතුරකින් බව අරවින්ද දැනී. ඔහු තම කාමරයට ගොස් ඇදේ ඇලවුයේ පැයක් පමණ හෝටලය පුරා ඇවිදීමෙන් පසුවය. කාමරයට ගොස් ඇදේ ඇලවුණු ඔහු මොහොතකට දැස් පියාගෙන ගෙවී ගිය දින දෙකේ සිදුවූ සිදුවීම් යළි යළිත් සිහි කළේය.

ඔහු නිදනා සයනය යට ඔහුගේ ජීවිතය විනාශ කිරීමේ අධම අරමුණක් කුරිරු මළපුඩුවක් තබා ඇති බව ඔහු දන සිටියේ නැත.

ප්‍රදීප් උන්නේ ගිත්දරෙහි. පටි කරන්නා පිටුපස ඒ පාපය අත හැර නොයන හෙවතැල්ල මෙන් පසුපස එන බව මෝඩයා දන උන්නේ නැත. මේ සියල්ල අරවින්දට කියා පසුව නිදහස් කර ගන්නට ඔහුට සිතූණි. එහෙත් නීතියේ රැහැනට දත් තමාවද හසුවී ඇතැයි ඔහු සිතුවේය. දන් ආත්මගතව ඇති මේ විෂ නැසිය යුත්තේද විෂෙන්ම යැයි ඔහු සිතුවේය.

හෝටලයට අවශ්‍ය බඩු කිහිපයක් ගෙනෙන්නට අරවින්ද ප්‍රදීප්ව ටවුමට ඇරියේය. අනුරාධපුර නගරයට ආ හැටියේම ප්‍රදීප් දුරකතන කුටියකින් ප්‍රියලාල්ගේ දුරකතනයට ඇමතුමක් ගත්තේය.

‘ප්‍රියලාල් සර්... මං... මං ප්‍රදීප්...’

ඔහු හති ලමින් කීවේය.

‘මොකෝ බං හති දන්නේ... කියන දෙයක් හරියට කියපන්...’

‘අරවින්ද සර් ආවා...’

‘අපේ ගැණිත් සම්මාන අරගෙන ආවද...’

‘මිස් ආවේ නෑ... මිස් එහෙමම ගෙදර ගිහිත්...’

‘ඉතින් මොකද උඹ බයවෙලා වගේ...’

‘වැඩේ ඉව වැටිලද දන්නෑ... අරවින්ද සර් ආපු ගමන් ඇහුවා කවුද එයාලා නැති අතර හෝටලේට ආවේ කියලා...’

ප්‍රියලාල් සිනාසුනේය.

‘උඹට පිස්සු බං... උඹ ඒ නිකං අහන්න ඇත්තේ... උඹ බයවෙන්නෙපා...’

‘අ...තේ ස...ර් මාව මොකකට හරි මාවටු වෙයිද...’

‘හරකෝ... එහෙම කරනවද ඔය වැඩ... උඹ හිතුවද මං ඕවා පුරුදු වෙන්න කරන වැඩ කියලා... මං තොට කිව්වනේ පුරුදු විදිහට ලව් එකේ හිටපන්... උඹ උඹ කතා කරනකොට උගේ ඇස් දෙක දිහාම බලාගෙන කතා කරපන්...’

‘අරවින්ද සර් ආපු වෙලාවේ ඉඳලා හෝටලේ වටේ කැරකෙනවා... මට අද නින්ද යන්නෙන් නෑ සර්...’

‘හෙට හවස් වෙද්දී වැඩේ ඉවරනේ බං... උඹ මිස් එක්කත් හොඳට කතා කරලා හිටපන්...’

‘සර්...’

ප්‍රදීප් යමක් අසන්නට කට හැදුවේය. ප්‍රියලාල් බනීවියැයි ඔහුට බිය සිතුවේ.

‘කියපන් ඉක්මනට...’

‘රියේ මැඩම් අතින් සම්මාන ගත්ත අරවින්ද සර් කුඩු බිස්නස් කරනවයි කියලා පොලිසිය පිළිගනීද...’

‘උඹ මොනවද කිව්වෝ දන්නේ... මේ ළඟදි හොඳ සිල්වත් හාමුදුරු කෙනෙක් තායිලන්තේ ඉඳලා රත්තරන් ගාපු බුදු පිළිමයක් ලංකාවට ගෙනාවා... බුදු පිළිමෙතේ... කටුතායකින් කවරුවක් වෙක් කළේවත් නෑ... ග්‍රීන් වැනල් එකෙන් වැඩියේ... බුදු පිළිමේ ඇතුළේ තිබ්බේ මොනවද දන්නවද උඹ...’

‘නිධන් වස්තු...’

ප්‍රදීප් ගත් කට්ටම කීවේය.

‘අම්මගේ රෙද්ද... නොමිමර එකේ හෙරෝයින් කිලෝ හතක්... පිළිමේ පෙරහැරකින් පත්සලට ගෙනාවා... රූ පිළිමේ පිට කැඩුවා ‘කුඩු ගත්තා... ආයි පැස්සුවා... මහජන ප්‍රදර්ශනයට තිබ්බා... මය උපාසකම්මලා මල් අරගෙන සාදු සාදු කිය කියා වදින්නේ...’

‘මාරයි නේ..ද... ඒ වුනාට සර් මට හරි බයයි...’

‘පිස්සු නොවී උඹ ෂොප් එකේ ඉඳපන්... හෙට අනිද්ද උඹ මාව මීට වෙන්නෙපා... මං උඹේ ගාණ වැඩේ උනාට පස්සෙ දෙනවා...’

‘අරවින්ද සර් රිමාන්ඩ් කළොත් මිස් අරලියා එක කරගෙන යන්නේ නෑ...’

‘ඒකටනේ යකෝ මං ඉන්නේ... බලාගෙන හිටපන් මය කේස් එකේදී මං රහපාන විදිහ...’

ප්‍රදීප්ගේ ඇමතුම විසන්ධි කළ ප්‍රියලාල් ඒත් සමඟම ගත්තේ ප්‍රාර්ථනාටය. ඔහුගේ ඇමතුම නෙළුම්දෙණිය නිවසට එද්දී ප්‍රාර්ථනා උන්නේ ඇඳට වී ඊයේ විවාහ රෙජිස්ටාර් විසින් දුන් ඇගේත් අරවින්දගේත් විවාහ සහතිකය දෙස බලමින් එය රස විදිමිනි. කෙනෙකුගේ පළවෙනි උපතේදී දෙන්නේ උප්පැන්න සහතිකයය. දෙවෙනි උපතේදී ලැබෙන්නේ විවාහ සහතිකයය.

දුරකතනය නාද වෙද්දී ප්‍රාර්ථනා එය ගත්තේ අරවින්ද යැයි සිතාය. ප්‍රියලාල්ගේ හඬ ඇසෙද්දී ඇය මුව පුරා සිනාවක් නඟා තම විවාහ සහතිකය දෙස බැලුවාය.

‘සම්මාන අරගෙන ලොකු මිනිස්සු උනාට පස්සේ අපිවත් අමතකයි හෝනට නේද...’

ඔහුගේ අසංවර හඬ ඇය කිප්පවීය.

‘අපි සම්මාන නිසා බැබලෙන්නෑ ප්‍රියලාල් අයියේ... සම්මානේ

අපි නිසා බැබළෙනවා... හැම දෙයක්ම ලස්සන අපි හොඳ නිසා...
එවිරි තිත්ක් රෑස් බියටි හුල් බිකෝස් වී ආ ගුඩි විල්ඩරන්...

ඇය කීවේ ලතාවකටය. අනුරාධා මිතුරිය දෙස බලා දෙනොල්
ඇඳ කර සිතාපුනාය.

‘මං කතා කළේ ඔයාට විෂ් කරන්න... මයි කන්ග්‍රැජුලේෂන්...’

ඔහු පුබ පතන්නේ හදවතින් නොවන බව ප්‍රාර්ථනා දැනී.

‘තැන්කියු... තැන්කියු යෝ මව්...’

‘මැනේජර්ලව්ස් ස්ටේෂ් එකට උස්සගෙන ගිහින් සම්මානේ
ග්‍රැවිටි එක අඩු කර ගන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ මුවට ආවේ අමු තිත්ත කුණුහරුපයකි. ඇය
ඉවසුවේ අමාරුවෙනි.

‘මං අරටින්දව උස්සං ගියේ නෑ ප්‍රියලාල් අයියේ... එක්කගෙන
ගියේ... සම්මානේ ලැබෙන්න ඕන එයාට... අරලියා එකට මං කරපු
දෙයක් නෑ... මං කරපු එකම දේ හොඳම අය මං තෝර ගන්න
එක...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ඕන මහලක් උඹ හිතාගනින් කියන්නාක්
බලවය. ජීවිතයේ අදහන එකම වස්තුවට ගරහනු ඇයට බලා සිටිය
නොහක.

ප්‍රියලාල් ප්‍රාර්ථනාගේ වචනද ඉවසුවේ කෝපයෙනි. ‘උඹ
බලාගෙන ඉඳපන් උඹේ ප්‍රේමවන්තයට වෙනදේ... උඹට අළුවත්
ලැබෙන්නෑ...’

‘වෙඩින් එකට මං තනියම වැඩ බබා...’

ප්‍රියලාල් කීවේ ව්‍යාජ අසරණ හඬකිනි. ‘තමුසෙට බඳින්න දන්
කෙල්ලෙක් ඉතුරුවෙලා නෑ...’ ප්‍රාර්ථනා හිනිත් මිම්මුණවාය.

‘අපේ පැත්තෙන් කෙරෙන දෙයක් තාත්තා බලලා කරයි...’

‘බුයිඩ් එපායෑ වෙඩින් එකට ලෑස්ති වෙන්න...’

‘මං ලෑස්තියි... මගේ ජීවිතේ තීරණ කොහොමත් මං අරගෙන ඉවරයි ප්‍රියලාල් අයියේ...’

‘ඒ කිව්වේ...’

තමා අතින් නොකිව යුතු දෙයක් පිටුවූ බැව් ප්‍රාර්ථනා තේරුම් ගත්තාය.

‘මට තිදිමතයි... කොළඹ ඉඳලා ඇවිත් හරි මහත්සියයි...’

‘මං හෙට හවසට ඔයාව හොටෙල් එකෙන් පික් කරගන්නම්... පොඩ්ඩක් කතා කරමු... ගුඩ් නයිට්...’

‘ගුඩ් නයිට්...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය තබා අනුරාධා දෙස බැලුවේ දිග සුසුමක් හෙළමිනි.

‘බල්ලගේ ඊර්සියාව බේරෙනවා... ප්‍රියලාල් කට මැදගෙන ඇති මාව බේරන්න...’

‘හරි කෙල්ලේ... දැන් උඹ පත්තු වෙන්න යන්නෙපා... දැන් ඉතින් බේරන්න බෑනේ...’

‘පුළුවන් උනත් මං උඹ බේරන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා පපුව දක්වා පොරවනසේත් වසාගෙන කොට්ටසේත් මදක් උඩට ආවාය.

‘අරවින්ද මාව බැන්ද කියලා දන්නව නම් මු අද රැ ගිහිල්ලා ඒ කොල්ලව මරනවා...’

‘කෝකටත් අරවින්ද අයියට පරිස්සමින් ඉන්න කියමු...’

‘මෙහෙම උන්නට මාත් ඉන්නේ පිටිවි පිටිවි අනු... ඉක්මනට අරවින්දව අනුරාධපුරෙන් එළියට යවන්න ඕන...’

‘උඹට දුක නැද්ද...’

‘හිතූනොත් මාත් අරවින්ද එක්කම යනවා අනු... ඉස්සර උන්නට දැන් බෑ...’

විවාහක ගැහැණියක් තනිවීම යනු පෙම්වතියක් තනිවීමට වඩා වෙනස් දෙයකි. පෙම්වතියකගේ පාළුව තනිකම වේදනාවක් වුව එය දරා සිටිය හැක. එහෙත් බිරිඳක් තනි යහනක තනිවීම ඊට වඩා කුරිරු වේදනාවක් ගෙනෙන දෙයකි.

06

එද රාත්‍රියේ අනුරාධපුරයට මහා හයාංකාර ලෙස වැසි ඇද වැටෙන්නට විට. හිස පමණක් පෙනෙන සේ මුළු වතම පොරවනයෙන් වසාගෙන උන් ප්‍රාර්ථනා ඇද අසළ වූ කුඩා කබඬි එක මත වූ ටව් සිස්ටම් විදුලි පහනට අත තබා එහි එළිය වැසි කර ගත්තේය. දසක හෙණ පුපුරවමින් මෙසේ වැසි වැටෙද්දී ඇගේ හිතට මහා ආගන්තුක බියක් හටගත්තේය. සෑම විනාඩියකටම වරක් කාමරයේ ජනේල විදුරු පවා දෙදරවමින් හෙණ පුපුරා ගියේය.

පෙරද රාත්‍රියේ මෙසේ වැස්සේ නම් ඇතිවන්නේ ආශාවක් මිසක බියක් නොවේ. හාත්පස පරිසරයේ කවර මේස ගර්ජනාවක් වුවද තමාගේ වත අසළ පිරිමි සුවඳක් රස්නයක් වේ නම් ගැහැණියක් බිය නැත. එහෙත් අද ඔහු තමා අසළ නැත.

හදවතට හදිස්සියේ ආ ගුප්ත මුසල හැඟීමට ප්‍රාර්ථනා දැඩි ලෙස බිය වූවාය. ඊයේ අද වැනි වාසනාවන්ත දවසක මෙසේ ආගන්තුක බියක් ඇතිවන්නේ ඇයිදැයි ඇය හිතුවාය.

වෙලාව මැදියම් රාත්‍රියට කිට්ටු වී තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා ඇදේ එහා කොතේ ගලිවී තිදන අනුරාධා දෙස බැලුවේ අසරණවය. ඇයවත් ඇහැරී උන්නානම් හිතට බියක් නැත. ප්‍රාර්ථනා කොට්ටය අනුරාධාට සමීප කරගෙන ඇගේ උරහිසට අතක් තැබුවාය.

මහා තෙණයක් ගේ අද්දරම වාගේ පුපුරා යද්දී ප්‍රාර්ථනා මහා බියකින් අනුරාධාගේ වත සෙලෙව්වාය.

‘අ...නු... අනු...’

අනුරාධා හැරී බැලුවේ පුදුමයෙනි. හාත්පස මහා වැසි ඇද වැටෙමින් පවතින බව ඇය දුටුවේ එවිටය. ඒත් සමහම තවත් තෙණයක් පුපුරා ගියේය.

‘ඇයි කෙ...ල්...ලේ උඹ බයවෙලා වගේ...’

‘ළඟ ළඟම තෙණ පුපුරනවා අනු... මට නින්ද යන්නේ නෑ...’

මිතුරියගේ දෑස් වල වූ අසාමාන්‍ය බියජනක බව අනුට පුදුමය.

‘බයවෙන්නෙපා කෙල්ලේ... උඹටත් උඹේ කොල්ලටත් තෙණ වදින්නැතේ... තෙණ ගහන්නේ අපරාධ කරපු පව්කාරයන්ට...’

‘ඒ...ත් මට හරි අමුතු බයක් එනවා අනු... මොකක්ද කියන්න කේරෙන්නෑ... නින්ද යන්නෙත් නෑ... ඒ මදිවට මේ වැස්ස... ඇවිත් බලපත් මගේ පපුව... මොකට මෙතෙම ගැහෙනවද මන්ද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇගේ රූ ඇඳුම පහතට කර වේගයෙන් ඉහළ පහළ යන ළමැද අනුරාධාට පෙන්වුවාය. අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ ඉහ අද්දරට ආවේ මෘදු කරුණාබර සිනහවක්ද සමඟිණි..

‘රියේ කොල්ල ගාවටම වෙලාතේ හිටියේ... අද උඹට සාංකාව වගේ... බැන්ද ගමන් ඇඳවල් දෙකක තනියම නිදගන්න උනාම එතෙමයි... උඹ නිදගනින්... මං නින්ද යනකල් උඹේ ඔළුව අතගාන්නම්...’

අනුරාධා ඇඳ විට්ටමට කොට්ටය තබා මිතුරියගේ හිස ඇහිලි තුඩින් පිරිමැද්දය. ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ තද නිල් පැහැගත් විදුලි

කොටන ආලෝකය ජනේල වීදුරු මත වැටෙන අයුරුය.

‘අ..නු...’

ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ උගුරෙන් මෙනි.

‘ඇයි කෙල්ලේ...’

‘ම..ගේ කොල්ලට මොනව හරි වෙයිද...’

‘උඹ මනස්ගාත හිතනවා රත්තරන්... අරවින්දයියට මොනවත් වෙන්නෑ...’

‘අපට තිබ්බේ බැඳලා එහෙමම කොහේ හරි පොඩි ගෙයක් අරන් ඉන්න නේද... අනුරාධපුරේට ආවේ අපරාදේ... එහෙම ගියානම් මෙව්වර පසුව පිවිවෙන්නෑ...’

මිතුරිය විදින්නේ සාංකාවය... තනිකමය... අනුරාධා හදිස්සියේම ප්‍රාර්ථනාගේ නළලකටත් ගෙලටත් පිටි අත්ල තබා බැලුවාය. ගත රස්තෙය.

‘අ..තේ කෙල්ලේ... උඹට උණක් වගේ...’

‘ඔව් අනු... ඔළුවක් කැක්කුමයි...’

‘හිතන්නෙපා කියන්නේ ඒකනේ... හිටපත්...’

අනුරාධා ඇඳෙන් බැස ගොස් පැරසිටමෝල් පෙති දෙකක් වතුර එකක්ද සමඟ ගෙන ආවාය. ප්‍රාර්ථනා එය ගෙන බිවේ කුඩා දරුවෙකු මෙනි.

‘කෝ ඔළුව කොට්ටෙන් තියන්න... ම- ඕඩ් ක්ලෝන් පොහවලා මේ ටිෂු එක දන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කුඩා දැරිවියක මෙන් අනුරාධාට අවනත වූවාය. හිසකේ පසුපසට කර ඇගේ නළලක මත ඕඩ් කොලෝන් පෙහවු ටිෂු එකදමා අනුරාධා බලා උන්නාය.

‘අනු ඇයි අනු මට මෙහෙම බය හිතෙන්නේ...’

‘මෙහෙම හිතපත්... උඹට හම්බවෙනවා රුපියල් කෝටි ගණනක්

වටින මැණිකක්...

‘මි...’

‘උඹ ඒ මැණික මේ සාලේ කැබිත් ලාවිවුවේ දලා උඩ ඇවිත්
නිදගන්නවා... උඹට තිත්ද යනවද...’

‘නෑ...’

‘ඒක ගෙනත් මේ කාමරේ අර අල්මාරියේ දැනවා උඹට තිත්ද
යනවද...’

‘නෑ...’

‘උඹට තිත්ද යන්නේ ඒ මැණික අරගෙන ඇවිත් මේ නයිටිය
යට හරි කොට්ටේ යට හරි හංගගන්නට පස්සේ... නේද...’

‘ඔව්...’

‘උඹ ඊයේ අරවිත්දියියව බැන්ද... උඹට ඒ කොල්ලුව දෑත් අර
කෝටි ගණන් මැණිකටත් වඩා වටිනවා... ඒකව හෝටලේ දලා
ආවනේ... උඹට දෑත් බයයි... ඔන්න මේ මහ වැස්සේ එයා උඹේ
ඇඳ උඩ හිටියනම් උඹ අගේට ගොරව ගොරව නිදගනී...’

අනුරාධා කියන කතාව සැබෑය. එහෙත් හදවතට මේ දැනෙන්නේ
ඒ සංකාවම නොවේ. ඊට වඩා ගැඹුරු බියකි.

‘ඇත්ත අනු... ඒත්...’

‘ඇ..යි...’

‘මට හිතෙන්නෙම මොනව හරි වෙනවා කියලා... හ..රි බයයි...
ඒක අර උඹ කිව්ව බය නෙමේ... ඒ බය පාළුව මට හැමදුම
තිබ්බා...’

අනුරාධා පාර්ථනා දෙස බලා උන්නේ පුදුමයෙනි.

‘මං අරවිත්දට කතා කරන්නද...’

‘එහෙනම් කටහඬවත් අහලා ඉඳපත් නැත්නම් උඹ අඳ

නිදහන්නැ... මං දන්නවනේ උඹ ගැන...

‘මං හින්ද උඹත් දුක් විදිනවා...’

‘හරි විදිනවම කියමුකෝ... ඒත් උඹ වෙනුවෙන්නේ... දන් ඉතින් ගනිත්... තව රැ වෙන්නැතුව...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය ගෙන ඇදේ සිටම එය එබුණාය. ඒ වෙද්දී මහ වැස්ස තවත් වැඩිවී තිබුණි.

දුරකතනය එක දිගට නාද වූවා මිසක කිසිවෙකු ගත්තේ නැත. ප්‍රාර්ථනාගේ බිය වැඩිවිය. ඇය විනාඩි දෙකක් පමණ දුරකතනය අල්ලාගෙන උන්නාය.

‘හෙලෝ...’

කතා කළේ අරවින්ද නොව නන්දනය.

‘මිස්.. නේද...’

‘කෝ නන්දන අරවින්ද අයියා...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ බියපත් හඬින්.

‘ඇ..යි මිස් බයෙන් වගේ... කටහඬක් අමතුවියි... මිස්ට හෙම්බිරිස්සාවද...’

‘ලාවට උණත් වගේ පොඩ්ඩෝ... කෝ අරවින්ද අයියා.. නිදිද...’

‘අපි නිදි නෑ මිස්... මෙව්වර වෙලා අරවින්ද අයියයි මායි හෝටලේ පුරාම දුම් ඇල්ලුවා... දන් තමයි අරවින්ද අයියා ඇඟ සෝදගන්න ගියේ... මං මේ තේ හද හද හිටියේ...’

‘දු..ම්.. ඇල්ලුවා... මේ රැ... කවදවත් නැතුව...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ පුදුමයෙනි. ඇය ඒ බැල්මෙන්ම අනුරාධා දෙසද බැලුවාය.

‘ඔව් මිස්... මිස් අරවින්ද අයියට මං කිව්වා කියලා කියන්නෙපා... මට මිස්ටත් කියන්නෙපා කිව්වා...’

‘මොකක්ද නන්දන... ඇයි කියන්නකෝ...’

‘හවස අපි හෝටලේට ආපු වෙලාවේ ඉඳලා අරවින්ද අයියාගේ හිතට එව්වර හොඳ නෑ... හෝටලේම හරි අමුතුයිලු... හෝටලේ මොනවා හරි වෙලා තියෙනවා වගේලු... මං ඒත් කිව්වා දවස් දෙකක් හිටපු නැති නිසා වෙන්න ඇති කියලා... කවදවත් එහෙම හිතියා නෑලු... පස්සේ රූ අපි දෙන්නා එක්ක එකතු වෙලා කහ වතුර ඉස්සා... හෝටලේම අස්කළා... මේ දැන් එද පල්ලේගෙම සාදු දුන්න දුම් ටිකකුත් ඇල්ලුවා...’

නන්දන කියු දේ ප්‍රාර්ථනා අසා උන්නේ පුදුමයෙනි. අරවින්දට දැන් ඇත්තේ තමාට දැනුණ බියමද. බිය ජනක බවමද.

‘මටත් ඒ වගේම මහ මුසල ගතියක් දෙනෙතවා නන්දන... මේ රූ තිත්ද යන්නෙන් නෑ... මේ අනුයි මායි ඇහැරිලා ඉන්නේ... ඇයි පොඩ්ඩෝ කවුරු හරි හෝටලේට ඇවිත් මොනවා හරි කරලා වගේද...’

‘පුදුමයි මිස්ටන් එහෙම හැඟීමක් එනව කිව්වහම... අරවින්ද අයියාගෙන් මුණ එව්වර හොඳ නෑ... ආපු වෙලාවේම ප්‍රදීප්ගෙනුත් ඇහුවා කවුද හෝටලේට ආවේ කියලා... මිනිහගෙන් මුණ හොර පාටයි... මුණ බලලා කතා කරන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ඇතුළු හඳ පලාගෙන මහා ගුප්ත හැඟීමක් හට ගත්තේය. ඇය ඒ හැඟීමෙන් බිය වූවාය.

‘අ...නේ පොඩ්ඩෝ... මටත් හරි බයයි... ඇයි මේ මටත් තිත්ද යන්නැත්තේ... මටත් ඒ වගේම බයක් එ...න්...නේ...’

‘මිස් බයවෙන්නෙපා මිස්... අපිට මොනවත් වෙන්නෑ...’

‘ඔය ගුරුකම් තියෙන්නේ ඒ වගේ දෙයක්වත් අපි නැති අතරේ හෝටලේට කරලද... ප්‍රියලාල්ගේ අම්මා එහෙම සටකපට අම්මණ්ඩි...’

‘මාත් ඕකම අරවින්ද අයියාගෙන් ඇහුවා මිස්... අරවින්ද අයියා ඒ වගේ මිට්‍යා දෘෂ්ටික ඒවා පිළිගන්නෑ... උදේ හවා බුදුන් වදින

මිනිස්සුන්ට ගුරුකම් වදින්නැ කියලා කියන්නේ...

කොහොම කීවත් ඇයට ඔහුව අද තනිවම හෝටලයේ තබන්නට බියක් දැනුණි.

‘අ..තේ මහත්තයෝ... අයියව තනියම නිදිකරවන්නෙපා... ඔයත් අයියා එක්කම නිදිගන්න... මට ඉන්නේ එව්වරයි මල්ලියේ...’

ඇගේ ඇස්වලින් කළුළු කඩා වැටුණි. තන්දනගේ පමණක් නොව ඇය අසල උන් අනුරාධාගේ පවා පසුව උණු විය.

‘පිස්සුද මිස්... මිස්ට විතරක්ද අරවිත්ද අයියව වටින්නේ... අපි කොහොමද මේ මනුස්සයා නැති උනොත් ජීවත් වෙන්නේ... මිස් බයවෙන්නෙපා මං හනුමා රාමව රැකගත්තා වගේ අරවිත්ද අයියව බලාගන්නවා... පසුවේ කියාගෙන...’

‘දන්නවා කොල්ලෝ... ඒත් ප්‍රියලාල් එහෙම ඉන්නේ පිස්සු බල්ලෙක් වගේ... උඹ ඇත්තටම බල්ලෙක්...’

‘එයා බල්ලෙක් වෙන්න ඇති... ඒත් මෙහේ ඉන්නේ සිංහ පැටියෙක්... මිස් බය නැතුව නිදිගන්න... අන්න ඇඟ හෝදගෙන අරවිත්ද අයියා එනවා... මං අරම කිව්වා කියලා කියන්නෙපා... මිස් බයවෙනවා කියලා කියන්නෙපා කිව්වා...’

අරවිත්ද පැමිණ දුරකතනය ගත්තේ ඇඟ සේදීමෙන් සීතල වූ සුරතීනි. තන්දන එතනින් මැත් වූයේ ඔළුව කසමිනි.

‘ඇඟ සේදුවද මහත්තයෝ...’

‘ඔව් බබා... දවස් දෙකක් හෝටලේ හිටියේ නෑතේ පොඩ්ඩක් අස්පස් කරලා දම්මා... දන් ඉවර වුනේ... ඇයි බබා නිදි නැත්තේ... දන් රැ දෙළහත් පහුවෙලානේ...’

‘මා..ත් මහත්තයාගෙන් අහන්නේ ඒකම තමා... ඇයි නිදිගන්නැත්තේ...’

තන්දන ඇයට මොනවා හෝ කියන්නට ඇති බව ඔහු දන

උන්නේය.

‘ඇයි බබාගේ කටහඬ අමුතුවෙලා...’

‘මට උණ වගේ මහත්තයෝ... නින්ද යන්නෙන් නෑ... හරි බයයි... මොකක්ද මන්ද මුසල ගතියක් හිතට එනවා... හරි අමුත බයක්...’

ඔහුට පුදුම සිතුවේ. තමාට දනෙන යමක් එලෙසම ඇයටද දනෙන්නේ අති ප්‍රබල තරංග බලයෙන්ද.

‘ඇත්ත කියන්න මහත්තයෝ... ඇ..යි හෝටලේට කහ වතුර ඉස්සේ... දුම් ඇල්ලුවේ...’

ඇය ඇඬුම්බර හඬින් ඇසුවාය.

‘මම හෝටලේට පය තිබ්බ ගමන් මහ බයක් හිතට ආවා බබා... මට එහෙම දනෙනවා... අපි නැති අතරේ මෙහේ මොනවා හරි වෙලා ඇති...’

‘ඇයි එහෙම බයක් මටත් දනෙන්නේ... අහන්න අනුගෙන්... මං මේ කෝල් කළෙන් එහෙම බයක් දනිලා...’

ඔහු වැස්ස දෙස බලා උන්නේ නියුණු දෙනෙතිනි.

‘බබා ඕවා දැන් මේ රූ හිතන්නෙපා... පන්සිල් අරගෙන නිදගන්න... මං කියන්නද ඊයේ රූ මතක් කර කර නිදගන්න...’

‘අ..න් ඔයාව තතියම දලා මං නිදගන්නේ කොහොමද... මට හරි බයයිනේ...’

‘මට මොනවත් වෙන්නෑ පුතේ...’

‘වෙනවට නෙමේ... ඒත් මෙහෙම වෙන්වෙලා ඉන්න එක මගේ හිතට හරි නෑ... මැරෙනව නම් එකට මැරෙමු...’

‘දැන් නිදගන්න... අපි හෙට ඇවිත් කතා කරමු... බුදු සරණයි...’

ඔහු එසේ කීවද ඇය දුරකතනය තැබුවේ නැත.

‘අද නන්දනවත් ළඟ තියාගෙන තිදගන්න... වෙනද තිදගන්න රුමි එකේ තිදගන්නෙපා... වෙන රුමි එකක තිදගන්න...’

අරවින්දගේ පපුව උණුවී ගියේය. සැමියමෙකු රැකබලා ගන්නා හොඳ බිරිඳකගේ ආදරය කොතරම් අහිංසකද.

‘හරි මං එහෙම තිදගන්නම්... බබා දන් තිදගන්න...’

‘හෝටලේ ගිනිගන්නත් කමක් නෑ... මට ඔයාව විතරයි මිනේ රත්තරන් හොඳේ...’

දුරකතනය තබා ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් වල වූ කළු මිරිකා හැරියාය. ඇය නන්දනත් අරවින්දත් කිසි සියල්ල අනුරාධාට කීවාය.

‘හොඳම දේ අරවින්ද අයියව ඉක්මනට අනුරාධපුරෙන් පිට කරන එක...’

‘ඔව් අනු... මං මේ සතියෙම යන්න කියනවා...’

‘උඹ දන් තිදගනිත්...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනයේ වන හරහා ඇඳී විදුලි පහන නිවා ඇගේ හිසටම අතක් තබා ඇඳේ පෙරළාය.

‘ආදරේ කියන්නේ මහ පුදුම දෙයක් අනු... උඹට කවදහරි ආදරේ කරන දවසකට තේරෙයි...’

‘මට තේරෙනවා කෙල්ලේ... උඹේ පපුව විදුරුවක් වගේ මට ජේනවා...’

‘එයා එකක් හිතනකොට මට ඒකම හිතෙනවා... එයා දුකින් ඉන්නකොට මටත් දුකම හිතෙනවා... ආදරේට මහ බලගතු තරංග බලයක් තියෙනවා...’

හිත හදගත්තද බොහෝ රූ බෝ වන තුරු ප්‍රාර්ථනාට නින්ද ගියේ නැත. පාන්දර දෙකට පමණ ඇයට යළිත් අරලියා හෝටලයට දුරකතන ඇමතුමක් ගන්නට සිතුණි. එහෙත් ඇය ඒ හැඟීම මැඩ ගත්තේ එළිවන්නට තව ඉතිරිව තිබුණේ හෝරා කීපයක් තිසාය.

07

ප්‍රාරථනා පාන්දරම ගොස් රත්නපාලට ඇතුරුවාය. ඒ වෙද්දී පාන්දර පහමාරට පමණ වන්නට ඇත.

‘පුංචි තෝනා....’

‘අතේ රත්නපාල අත්කල් ඉක්මනට මුණ හෝදගෙන හෝටලේ පැත්තට ටිකක් ගිහිත් එනවද... තාත්තා ඉන්න නිසා මට පාන්දරම දුවන්න බැහැ...’

රත්නපාල ඇය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘ඇයි පුංචි තෝනා හදිස්සියක්ද....’

ඇය ඊයේ රාත්‍රියේ වූ කතාබහ රත්නපාලට කීවාය.

‘අපරාදේ මහ වැස්ස නිසා මටත් එහෙමම නින්ද ගියා නැත්නම් මං හෝටලේට ගිහිත් නිදගන්නවා... පුංචි තෝනා බයවෙන්නෙපා... අරවින්ද මහත්තයට මොනවත් වෙන්නෑ... මං ඉක්මනට ගිහිල්ලා

ආයෙත් පුංචි තෝනලව ගන්න එන්නම්...

යමක් අසන්නට මෙන් ප්‍රාර්ථනා රත්නපාල අසළ පමා වූවාය.

‘රත්නපාල අත්කල්... ඔය ගුරුකම් වලලන කතා ඇත්තද...’

‘හුනියම්...’

‘ඔව්... ප්‍රියලාල්ගේ අම්මා මහ ගුරුකම් ගැණි...’

‘ඒවල ලොකු ඇත්තක් තියෙනවා පුංචි තෝනා... හුනියම් එල්ලනවා... කොඩිවින දනවා... තව මිනි අළු ඉහිනවා... නුල් පන්නනවා... හරියට කළොත් නැත්තටම නැතිවෙනවා... හැබැයි බලගතු කේන්දරයකට මොනව කළත් වදින්නේ නෑ...’

අරවින්දට ඇත්තේ එවැනි බලගතු ග්‍රහ යෝගයකි. එහෙත් ඔහුව අනුරාධපුරයෙන් යවන්නට ප්‍රථම පල්ලේගම හාමුදුරුවන්ට කියා හෝ මිහින්තලේ පොඩි සාදුට කියා ඔහුට ආරක්ෂාවක් කළ යුතුයැයි ඇය සිතාගත්තාය.

‘ලොකු තෝනා දන්නවා ඔව්ලට කරන්න ඕන දේවල් ගැන... පුංචි තෝනා හිතන්නේ එහෙම දෙයක් කරලා කියලද...’

‘ඊට වඩා දෙයක් හරි මේගොල්ලෝ කරන්න පුළුවන් රත්නපාල... මහ වනවර මිනිස්සු...’

‘ඒක නම් ඇත්ත...’

‘රත්නපාල අත්කල් එහෙනම් යන්න... ගිහින් ඉක්මනට එන්න අපිව ගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කාමරයට නොගොස් අම්මාගේ කාමරයට ගියාය. අම්මාත් තාත්තාත් කාමර දෙකක නිදාගන්නට ගත්තේ කවදදැයි ඇය දන්නේ නැති නමුත් තමා දන්නා කාලයේ පටන් සිදුවූයේ එලෙසයැයි ඇය සිතුවාය. විවාහ ජීවිතය තුළ එවැනි දෙයක් සිදුවේ නම් එය ආදරයට කරනා අවමානයකි. ඒ අතින් තාත්තා වැරදි යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය.

‘අම්මේ...’

ප්‍රාර්ථනා නෙළුම්දෙණිය හාමිනේගේ ඇඳ මතට ගොස් ඇයව ඇහැරුවාය. අම්මා වයසට ගොස් ඇති අයුරු දක ඇගේ පපුවට අලුත් අනුකම්පාවක් ඇති වූවාය.

‘ඇයි දරුවෝ... මේ පාන්දර තවම එළිය වැටිලාවක් නෑ....’

‘මට හරි බයයි අම්මේ...’

ඇයට ඇඬුණි. නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ඇඳේ ඉඳගෙන දියණියගේ හිස අතගැවාය.

‘ඇයි පුතේ...’

ප්‍රාර්ථනා සියල්ල කීවාය.

‘ඉන්නේරුවෙන්ම අර ගෑණි ගරුකමක් කරලා පුතන්ඩියට දෙන්නැති හෝටලේට දන්න කියලා...’

‘ඒකට මොනවද අම්මේ කරන්නේ...’

‘දඹුල්ලේ ඉන්නවා හොඳ මනුස්සයෙක්... මං ඒකට ආරක්ෂාවක් කරලා ඔයාටයි පුතාටයි ගෙනත් දෙන්නම්... ඒකට බයවෙන්නෙපා... ඒ වගේ දේවල් කළහම ඔහොම මුසල බයක් එනවා තමයි... අමනුස්ස පියාව වැඩනේ... හොඳ වැඩ වලට ගෙන්නන්නේ දෙවියන්ව... මේ වගේ වනවර වැඩ වලට ගෙන්නන්නේ යක්ෂයන්ව පිශාවයන්ව මළ පෙරේකයන්ව...’

‘අරවින්දට මොනවාහරි කළොත් මං ප්‍රියලාල්ව තියන්නෑ...’

එසේ කී ප්‍රාර්ථනා දිග සුපුමක් හෙළා මව දෙස බැලුවාය.

‘කොහොමත් මං වැඩි කාලයක් ඉන්නෑ අම්මේ... මං අරවින්දව හෙට අනිද්දම අනුරාධපුරෙන් යවනවා.. එයා නැතුව මට ඉන්නත් බෑ... හිතුවොත් මාත් අරවින්ද එක්කම යනවා... මං එයාගේ කසාද ගෑණි...’

‘දන් ඉතින් ඔයාගේ ජීවිතේ ගැන ඔයා තීරණ ගන්න... මොක කළත් පරිස්සමින්... දන් මට ඔයාව විතරක් නෙමේ අරවින්දවත්

වටිනාවා...

‘ඒ විතරක්ද අම්මේ...’

‘තව කවුද...’

ප්‍රාර්ථනා මෘදු සිනහවක් මුවට නඟා ගත්තාය.

‘කවුද දන්නේ අම්මගේ මුණුපුරාත් බඩට ඇවිත්ද කියලා... මං මොනවයිත්වත් පරිස්සම් උනේ නෑ...’

ඇය විවාතවම අම්මා සමඟ කීවාය. එසේ කිව හැකි තරම් සම්පත්වයක් ඇයත් මවත් අතර තිබුණි.

‘එන දරුවෙකුට එන වෙලාවක එන්න දෙන්න... සමහර විට දරුවෝ එන්නේ දෙමව්පියන්ගේ ජීවිතේ ප්‍රශ්න ඔක්කොම නැති කරගෙන... කෝකටත් අරවින්දටත් පරිස්සමින් ඉන්න කියන්න...’

‘එව්වර හොඳ මහත්තයෙක් මට ලැබෙයි කියලා මං හිතුවේ නෑ අම්මේ... ඒ වගේ මිනිහෙක් වෙනුවෙන් ජීවිතේ හැම දෙයක්ම පරිත්‍යාග කළත් පාඩු නෑ...’

‘දන් ඕවා නොහිතා ගිහිත් තව ටිකක් ඇලවෙන්න... යන්න...’
ප්‍රාර්ථනා යළිත් උඩු මහලට ආවේ කිරි කෝපි දෙකක්ද රැගෙනමය. ඇය එතතුරු අනුරාධා ඇඳටම වී බලා උන්නාය.

‘මං රත්තපාල අත්කළේව හෝටලේට යැව්වා අනු... මට බයයි...’
අනුරාධා සිනාසුනා මිසක කිසිවක් කීවේ නැත.

‘මං මේ පාන්දර හීනයක් දැක්කා...’

‘මොකක්ද අනු... මාත් හිටියද...’

හීනයක් ගැන කියූ කල ප්‍රාර්ථනා මුලින්ම අසන්නේ ඒ ප්‍රශ්නයයි.

‘මි... හරි ලස්සන හීනයක්...’

අතවූ කිරි කෝපි මග් දෙකෙන් එකක් අනුරාධා අතට දී ප්‍රාර්ථනාද ඇඳට බර වූවාය.

‘ඉතින් කියපන් මොකක්ද හීනේ...’

‘උඹ මට හිතාවෙනවා...’

‘හරි පිස්සි... හිතාඋනත් මං තේ... කියපන්...’

‘මගේ වෙඩින් එක තිබ්බො... ලොකු උත්සවයක්... උඹයි අරවින්ද අයියයි වූටි දරුවෙකුත් වඩාගෙන ඇවිත් අපට විෂ් කළා...’

‘අ...තේ දුවෙක්ද හිටියේ... ෂෝක්... ඒක නෙමේ කියපන් කවුද මනමාලයා...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ නොඉවසිල්ලෙනි.

‘මට උභව හරියට බලාගන්න බැරිඋනා බං... ඡායාවක් වගේ තමා දක්කේ...’

‘අපරාදේ හරකී... බලාගන්නත් තිබ්බේ...’

‘හීන බලන්නෑ කෙල්ලේ... පේනවනේ... ලස්සන දුවෙක් අරවින්ද අයියගේ අතේ හිටියේ... උඹේ හිතාවමයි...’

‘ඒ හීනේ එහෙමම හැබෑ වෙන්න ඕන අනූ... අද සතුවක් නෑ කියනවා නෙමේ ඒත් පිට්ටෙන දවස් වැඩියි...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිස පිරිමැද්දය.

‘දුක් විදින්න කාලය දුන්න දෙවයම උඹලා දෙන්නට හිතාවෙන්නත් කාලය දෙයි...’

‘මට ජීවිතේ දුක උනත් එකයි සැප උනත් එකයි අනූ... මට අරවින්ද අයියා ළඟ හිටියොත් ඇති...’

‘අරවින්ද අයියා කවදවත් උඹට දුකක් නම් දෙන්නෑ... ඒක නම් ෂුවර්...’

‘එයා ගැන කියන්න මං ආයෙත් සිංහල පන්ති ගිහිත් ඉගෙන ගන්න ඕන අනූ... සමහර ගැහු මිනිස්සු බැඳගෙන ජීවිතේ අපායක් කරගන්නවා...’

‘සමහර ගැහැනු නෙමේ ප්‍රාර්ථනා... ගොඩාක් ගැහැනු... කුළුමිමුවයි මද කිපිවිට ඇත්තුවයි තමයි බැඳගන්න වෙන්නේ...’

‘උඹ ආයින් නිදගන්නැනේද...’

‘නෑ කෙල්ලේ... මෙහෙමම ඉඳලා ටිකකින් ඇඳ ගන්නවා...’

අනුරාධා නාන කාමරයට ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා ඇඳේ පෙරලී දෑස් පියාගත්තාය. ඇගේ නෙක් පුරා පුළුල් තිරයක මෙන් අරවින්දගේ රුව සටහන් විය. අදම කොහේ හෝ ඇතකට ගොස් ඔහුත් සමඟ ජීවිතය කුඩාවට පටන් ගැනීමේ තදබල ආශාවකින් ප්‍රාර්ථනාගේ ළය ඇවිලිණි. තමා සුන්දර පෙම්වතියක් කළ ආදරයම තමාව ඉක්මනින් ආදරණීය බිරිඳක් සෙනෙහෙබර මවක් කරන බව ඇයට සහතිකය.

ඉක්මනින්ම නුවරඑළිය හෝටලය බද්ධට ගන්නට ලැබුණි නම් සීත කළකරය මැද ජීවිතය අලුතින්ම පටන් ගන්නට තිබුණි. ඉතා ඉක්මනින් අරවින්ද ඒ හෝටලයක් අරලියා හෝටලය මෙන් සාර්ථකම හෝටලයක් කරන බව ඇය දනී.

08

උදෑසන ප්‍රථම හිරු කිරණ කිසා වැටී තලය මතට වැටී තිබුනේ රත්තරන් වතුර මෙනි. මහමෙව්නාවේ සිට හමා එන සුළඟ වැටී බඳ මත් තුනී දිය සරළිති වටා නිස්කලංක දියවරයක් මවා තිබුණි. වැටී දියමත උන් සුදු කොකෙක් වතුරත් සමඟ සමාන්තරව පියාඹා ගොස් හෝටලය උඩින් ඇතට පියඹා ගියේය. සුදු බතික් සරමත් මැණික් කටුව ළඟින් දෙපොටක් පමණක් නැවු නිල් කම්පයක්ද ඇඳ උන් අරවින්ද වැටී ඉවුර දිගේ ඇවිදිමින් උන්නේය.

ඔහුගේ හිත තිබුනේ භාවනා කරමිනි. සන්සුන්ව තිබූ හිත ඊයේ රාත්‍රියේදී නොසන්සුන් විය. හෝටලයේදී ඔහුට දැනෙන අමුත්ත ගුණ බව අද උදෑසනේද ඔහුට දැනුණි. අරවින්ද පාවහන් වැටී ඉවුරේ ගලවා දමා කුඩා රළු නහන වැටේ නොගැඹුරු දියේ දිය ඔහුගේ දෙපා දෙවුයේ ඔහුව සනසන්නට මෙනි.

විපතක නොවේනම් අනතුරක රස්නයක් ඔහුගේ පපුවට දැනෙයි. ඒ විපත වන්නේ තමාටද ප්‍රාර්ථනාටද හෝටලයටද කිසා ඔහුට තේරුමක් නැත. මේ කුමක් වුවද ප්‍රතිඵලය එකය. විශාල භූමි

කම්පාවක් හෙට සිදුවන්නට ඇති විට අද බල්ලන්ගේ හරකුන්ගේ හා කුකුළන්ගේ හැසිරීම් වෙනස්වේ. මිනිසාට කළින් ඒවා උන්ගේ ඉවට දෙනෙයි. එවැනි අසාමාන්‍ය ඉවක් අරවින්දටද විය.

උදේ ඔහු මුළු හෝටලය පුරාම ඇවිද්දේ ඒ විපත පිළිබඳව හෝච්චාවක් සොයා ගනු පිණිසය. එහෙත් ඔහුට කිසිවක් හමුවූයේ නැත. අරවින්ද අමනුස්ස විපත් ගැන විශ්වාසයෙන් උන්නේ නැත. කරනා විපතක් කරන්නේ ජීවත්වන තිරිසනෙකි.

පළමුද සිදුවූ විවාහ ගිවිස ගැනීමෙන් පසු අරවින්දට ජීවිතය කෙරේ මහා ලෝබකමක් ඇතිවිය. ප්‍රාර්ථනා වැනි යුවතියක් සමඟ තව බොහෝ කල් සතුටින් සැතපීමෙන් ජීවත් වන්නට වාසනාවක් ලැබේ නම් එයම ඇතිය. ඒ වාසනාව දෙවයේ කවර හෝ කාරණාවක් නිසා පළු වේ නම් එය වාචාගත නොහැක.

හදවතට දැනෙන කුඩාම දේ ගැන තමා වැඩිපුර හිතන්නේ ඒ නිසාය.

මේ සුන්දර රජරට කුමරියට තමාට සටනක් නොමැතිව රැගෙන යා හැකි යැයි ඔහු සිතුවේ නැත. සමහර විට ජීවිතය පරදුවට තබා ඇයව ලබාගන්නට සටන් කරන්නට සිදුවිය හැක. ඒ සටන බොහෝ ඇත නොව හෙට අනිද්දම පටන් ගන්නා බව ඔහුට ඉවෙන් මෙන් දෙනෙයි.

අනතුරක ස්වභාවය නොදන අවි ආයුධ තනා ගැනීම දුෂ්කරය. හොඳම දේ ඕනම අභියෝගයකට මුහුණ දෙන්නට හැකි ලෙස හදවත සන්සුන් කරගෙන සිටීමයි. අරවින්දට බියකට ඇත්තේ ප්‍රාර්ථනා ගැනය. මේ කලබලැති නිසා ඇයට දුකක් විඳින්නට වුවහොත් එය ඔහුගේ හිතට හරි නැත.

‘තාම හිතට හරි නෑ නේද...’

තත්දන හෝටලයට පෙරළා ආ අරවින්දට උණු කෝපි කෝප්පයක් දෙමින් ඇසුවේය. අරවින්ද කෝපි උගුරක් බී තියුණු දෙනෙතින් තත්දන දෙස බැලුවේය.

‘මේ දවස් ටිකේ මොනවා හරි වෙනවා පොඩ්ඩෝ... එහෙම

නොවුනොත් මං අරවින්ද නෙමෙයි...

‘අරවින්ද අයියාට ඔව්වර ළුරු නම් ඇයි අපි මොනවත් නොකරන්නේ... රුවන්වැලි මහ සෑය හැදුවේ එළාරලාව සමකලා කරලා යන්නද...’

‘ප්‍රශ්න කොයි පැත්තෙන් එයිද කියලා හිතන්න බෑ කොල්ලෝ... මට බය මේ කෙල්ල ගැන...’

‘මිස් ගැන බයවෙන්නෙපා අයියේ... මිස්ගේ හිත හයියයි... හොඳට හයියයි...’

අරවින්ද බි හමාර කළ කෝපි කෝප්පය නන්දන අත තැබුවේය.

‘අද රූමිස් තුනයි නේද ටිල් වෙලා තියෙන්නේ... කිරිබත් හදමුද පොඬ්බෝ...’

‘ඔව් ඉතින් මේ මංගල දවස්නේ...’

‘මං ඇඳගෙන එන්නම් මං යන්න කළින් උඹලට වැඩ ටික සෙට්ල් කරලා දෙන්නත් ඕනනේ...’

ඔහු යන බව ඇසීමෙන් නන්දනගේ පපුව ගිනි ගත්තේය. ඔහු නැති වීය අම්මා තාත්තා නැතිවුණා හා සමානය.

‘පිස්සු හැදෙනවා... අයියා නැතුව අපිට මෙහෙම නම් මිස්ට කොහොමට තියෙයිද... යන ඉලව්වක අපිවත් අරගෙන යන්න අයියේ...’

‘මං ඉස්සෙල්ලා ගිහිල්ලා ඔක්කොම ප්ලෑන් කරලා එන්නම් පොඬ්බෝ... අපි කවදහරි අරලියා එක දලා යන එක වෙනම කතාවක්... ඒත් අන්තිම දවස වෙනකල් මේ පොළොවට සාධාරණයක් කරන්න ඕන... අපි ඔක්කොම ජීවිතේ හදගත්තේ මේ වහල යටින්...’

‘ඒක ඇත්ත අයියේ... කවදහරි යද්දී මං නම් මේ හෝටලේට දණ ගහලා වැදලා තමයි යන්නේ...’

‘මිස් ආවොත් කියපන් මං ඇතුලේ කියලා... පට්... උදේම රත්තපාල අන්කල්වත් එව්වා...’

අරවින්ද යන දෙස නන්දන බලා උන්නේ සංවේගයෙනි. ආදරය වෙනුවෙන් ජීවිතයේ සන්තකයම පූජා කළ සිද්ධත් ආත්මයක් ඔහු අරවින්ද තුළින් දුටුවේය. නන්දනයේ ජීවිත කාලයේ ඔහු මේ වර්ගයේ මනිසෙකු දකි තිබුනේ නැත.

ප්‍රාර්ථනා එද්දී මුළු හෝටලයම කට්ට කුමංජල් දුම් සුවදින් පිරී තිබුණි... හදවත නිවා සනසන මේ බොදු සුවඳට ඇය මහත්සේ ආශා කළාය. ඔහු මේ සියළු වතාවත් කරන්නේ හදවතට නැග ආ ආගන්තුක හැඟීමක් නිසාය.

‘පව්...’

ඇය තොල් පට මිමිණුවාය. අනුරාධා මිතුරිය දෙස බැලුවේ සුසුමක්ද හෙළමිනි. අරවින්ද ඇතුළු කාර්යාලයේ සිට ලොබියට ආවේ විශාල ගසිල් මිටියක්ද රැගෙනය. ඔහු ප්‍රාර්ථනාව දක මොහොතක් නතරවී ඇය දෙස බලා උන්නාය. හැම උදෑසනකදීම ඔහුට ප්‍රාර්ථනාව පෙනෙන්නේ අලුත් ගැහැණියක් ලෙසිනි. හොඳ සැමියෙක් තම බිරිඳව හදවතේ ස්ථාන ගත කරන්නේ එලෙසිනි.

‘මේ අයියේ... කසාද බැන්දනම් භාමිනේව ඔයාගේ ළඟම රැට නිදි කරව ගන්න... මහ රැ ඇහැරගෙන කොට්ට බදගෙන අපට වද දෙනවා... රැට නිදගන්නත් නෑ... උදේට නිදගන්නත් නෑ... පු..දු..ම වදයක් දෙන්නේ...’

අනුරාධා කීවේ දෙතොල් පටද අමුතු කරගෙනය.

‘බො..රු... මං මේකිට වද දුන්නෑ... මේකිට රීර්සියයි...’

ප්‍රාර්ථනා ඇතිවූ ලැජ්ජාවද සමඟ කීවාය.

‘අ..නේ... ඔය කතාව නම් කියන්නෙපා... ඒක නම් රත්තරන් කවදවත් කරන්නෑ අම්මපල්ල...’

අනුරාධා කලබලව කීවාය. ඇය නෙත් විදහැර ඔහුව නෙත් පුරා දක ගත්තාය. ‘කොච්චර හිනා උනත් මුණ හරි අඳුරු පාටයි...’ ඇයට සිතුවේ.

‘ඇ..යි මේ ගසිල්...’

‘යන්න කළින් වැඩ වික පිළිවෙලට කරලා දන්න... මේ ඕන නැති ටයිල්...’

ඔහුගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනාගේ පමණක් නොව පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට ආ අනුරාධාගේද පසුව ඇවිලිණි.

‘ය...න්..න...’

ඇය ඔහුවද එක්කාගෙනම කාර්යාල කාමරය තුළට පිවිසියාය. ඔහු එහි සියළු කැබිනට්ටු හැර අස් කරමින් උන්නේය.

‘මා..ව..ක් දලා යන්න හදන්නේ...’

සීතල පුරන ඔහුගේ මැණික් කටුව අසළින් තබා ඇය ඇසුවාය.

‘කොහොමත් මට වැඩි දවසක් අනුරාධපුර ඉන්න ලැබෙන්නෑ බබා...’

‘ඇ..යි ඒ...’

‘හෙට අනිද්දට මොකක් හරි වෙනවා... මට ඒක දනෙනවා... ඊට කළින් මේ වැඩ පිළිවෙලක් කරලා මම මෙහෙන් යන්නම්... අපි විකක් පරිස්සමින් ජීවත් වෙමු...’

ප්‍රාර්ථනා ඇස් දෙකේම කඳුළු ගලි කරගෙන ඔහුගේ දැකිත්ම අල්ලා ගත්තාය.

‘මහත්තයා තනියම යන්නෙපා... ඕන එකක් වෙද්දෙන්... මා..ත් එ..න..වා... ඇත්වෙලා දුරස් වෙලා ජීවත් වෙන්න බෑ කියලා මම ඊයේ රැ තේරුම් ගත්තා...’

කඳුළු එහෙමම යුවතිය මුහුණේ ගැල්වූ රෝස පුයර කපාගෙන ඇඳ වැටුණි.

‘උදේ පාන්දර අඩලා රෝස මල කැත කර ගත්තා...’

‘මේ කඳුළු කොච්චර වෙලා හිර කරගෙන හිටියද... මං මොනා කරන්නද දැක්ක ගමන් වැටෙනවනම්... ම..ට බ..ය..යි මහත්තයෝ...’

‘සමහර විට මේ හෝටලේ ගිනි ගන්න පුළුවන්... මේ ඔක්කොම

අපට නැතිවෙන්න පුළුවන්... ඒත් මට ඔයාව නැති වෙන්නේ නෑ...

‘මං දන්නවා... ඒ..ත්...’

‘මං මුල ඉඳන් පටන් ගන්නම්...’

ඇය සිල්ක් සාරි පොටින් තෙත කඳුළු පිසදගෙන මේසයට බර වූවාය.

‘හෝටලේටත් මොනවවත් වෙන්න දෙන්න බෑ මහත්තයෝ...’

මේ අපේ රිරි මාංශ දිය කරලා හදපු බිස්නස් එක...’

‘බබාට වඩා මං මේ බිස්නස් එකට ආදරෙයි...’

‘අරුගේ අම්මා ගුරුකම් ගෑණි... මොකක්ද මේ...’

‘හුනියමක්...’

‘ඔව්... ඒකක් වළලෙද...’

‘අපිට හුනියම් වැදෙන්නෑ බබා... බලමු...’

‘ප්‍රදීප් හෝටලේ හිටියානම් සිකියුරිටිලත් උන්නනේ... ඇයි මොනවා හරි උනානම් එයාලා දන්නවනේ...’

‘මාත් ප්‍රදීප්ගෙන් ඇහුවා... ඒකා බයවෙලා වගේ මොනවත් කියන්නෑ...’

‘මං අහගන්නම්කෝ... කෑව..ද...’

‘නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයෙන් පිට වන්නට ප්‍රථම අරවින්ද දල්වූ බුදු පහනට විනාඩි දහයක් පමණ වැදගෙන උන්නාය.

‘අනු...’

ප්‍රාර්ථනා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට සමීප වූවාය.

‘ඇයි කෙල්ලේ...’

‘මං දවල්ට අරවින්ද එක්ක මිහිත්තලේ පොඩි සාදුව ටිකක් හම්බවෙලා එන්නද... මට හරි බයයි...’

‘ඒක හොඳයි තමා... හිත කලබල කරගෙන මොනවවත් කරන්න බෑනේ...’

‘උඹ විකක් පරිස්සමින් ඇහැගහගෙන හිටපත්...’

ප්‍රාර්ථනා මිදුලේ මල් පැල වලට වතුර දමමින් උන් ප්‍රදීප් දක නැවතුනාය. ඇය අනුරාධාට ඇසින් ඉහි කර මිදුලට බැස්සේ විශේෂත්වයකින් තොරවය. අරලියා මල් ගස් වලට මෙහායින් එක සිරුවට වවා තිබූ අලුත් රණවරා ගස් මතට වතුර බටය විඳිමින් උන් ප්‍රදීප් ප්‍රාර්ථනාව දක ගැස්සුනේය. ඔහුගේ දෙනෙත් මොහොතකට ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් හා ගැටුණි.

‘ප්‍රදීප්ට සතීප නැද්ද...’

ඇය ඇසුවේ කරුණාවෙනි.

‘ත්... නෑ මිස්... ම... මම සතීපෙන් ඉන්නේ...’

ඔහු ගොත ගසන්නේ ඇයිදැයි ප්‍රාර්ථනාට ප්‍රශ්නයකි.

‘අපි කොළඹ ගිය දවස් ටිකේ හෝටලේ හොඳට බලාගත්තද දරුවෝ...’

ප්‍රදීප්ගේ ඇතුළු හදවත පත්තු විය... ඔහු ඇගේ දීප්තිමත් ඇස් වලින් දෙනෙත් සහවා ගත්තේ සිකාමකාමය.

‘ඔව් මි..ස්... මෙතේ සර්ලයි මිසුයි නැතුව පාළයි...’

ඒ කතා කළේ ප්‍රදීප් නම් අවංක තරුණයාය... තමා කළ දේ කොතරම් පහත් නින්දිත වැඩක් දැයි ප්‍රදීප් දැන උන්නේය.

‘අපි ආවතේ දරුවෝ... ඒක නෙමේ... අපි නැති වෙලාවේ ප්‍රියලාල් මහත්තයා මේ පැත්තේ ආවද...’

ප්‍රාර්ථනා අසද්දී ප්‍රදීප් ගැස්සී ඇය දෙස බැලුවේය. ඇගේ බැල්මෙන් ඔහු දැවී නොගිය තරම්ය.

‘ත් නෑ... මිස්... ප්‍රියලාල් මහත්තයාට දක්කේවත් නෑ... අනික මං වැඩ තේ...’

‘ප්‍රදීප්ත හොඳටම මුර්ද ප්‍රියලාල් මහත්තයා හෝටලේට ආවේ නෑ කියලා...’

‘ඇ..යි මිස් එහෙම අහන්නේ...’

ඔහු සැක මුසුව ඇසුවේය.

‘නෑ ප්‍රියලාල් මහත්තයා මට කිව්වා හෝටලේට ආවා කියලා... ප්‍රදීප් එහෙනම් ඉන්නෙ නැතුව ඇති...’

තමා පැටලී ඇත්තේ පමණ ගාලක බව ප්‍රදීප්ට වැටහිණ. ඔහුට තමාව නීතියට කොටුවේයැයි මහා බියක් දැනුණි.

‘මං දන්..නෑ මිස්... එහෙනම් ටවුමට ගිය වෙලාවක ප්‍රියලාල් මහත්තයා එන්න ඇති... නේද...’

‘මි... අපි බලමුකෝ...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රදීප් ළඟින් හැරී ආවේ විශාල සැකයක්ද සහිතවය. ඇය මහක් දුර ගොස් යළිත් වතාවක් ප්‍රදීප් දෙස හැරී බැලුවාය. ඔහු ඉන්නේ කුමකටද බිය වූ මුහුණිනි.

‘ඇයි ප්‍රාර්ථනා...’

මේ කොල්ලා මොකක් හරි භංගනවා අනු...’

‘අපි බලමුකෝ... උඹ වැඩිය ඔවා හිතන්නෙපා...’

‘අපට බොරු කරනව නම් මුත්තට හෙණ ගහනවා... අපි අත් අරින්න අනු... අරවිත්ද මේ වැඩ කරන මිනිස්සුන්ට කොච්චර ආදරේද... වරෙන් යන් කාලා එමු...’

‘උඹ කැවද...’

‘මං කිරිබත් කෑල්ලක් බඩගින්නට කාලා ආවේ...’

අනුරාධාත් ප්‍රාර්ථනාත් තරමක් විශාල අවන්හලට ඇතුළු වෙද්දී අරවිත්ද එහි කොතේ සුදුවක වාඩිව විවෘත ආලින්දය දිගේ ඇත වැටී තාවුල්ල දෙස බලාගෙන උන්නේය. ඔහු උන් දුක්බර ඉරියව්ව දක ඇගේ පසුව හෝස් ගා පිටිවී ගියේය.

‘තනියම හිතන්නෙපා... වෙන දෙයක් වෙච්ච දෙන්... නේද අනු...’

‘ඔව් අයිසේ... අයිසා ඔහොම කල්පනා කරද්දී අපෙන් පපුව පිට්ටෙනවා...’

‘නෑ අනු... මං හිතන්නෙම මට මෙහෙම අමුත්තක් දුනෙන්නේ ඇයි කියලා...’

පාර්ථනා දෙනෙන් ඔසවා අනුරාධා දෙස බැලුවාය.

‘තව ටිකකින් බ්‍රේක්ෆාස්ට් අරගෙන අපි යමු මිහිත්තලේ පොඩි සාදු හම්බවෙන්න... මහත්තයගේ කේන්දරේ තියෙනවනේ... මගේ එකත් තියෙනවා... අපි පෙන්නලා අහමු...’

‘ඒ ඔක්කොටම කළින් බබයි මායි අනුයි නන්දනයි අද පොඩ්ඩක් එකතු වෙලා යමක් කතා කරන්න ඕන...’

පාර්ථනා බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

‘බෝර්ඩ් මීටින් එකක්...’

අනුරාධා කීවාය.

‘ඔව්... එහෙම කියමු... අපි එකට මේ හෝටලේ හැදුවේ... අපි නැඟිගෙන ඒකට බැස්සෙත් එකට... මෙතන ඉඳලා මොනවද කරන්නේ කියලත් අපි එකටම කතා කරමු...’

‘මේකයි අයිසේ... අපි එකට කතා කරමු... හැබැයි...’

‘මොළේ තියෙන්නේ ඔයා ගාව... නේද අනු...’

‘මාත් කියන්න ගියේ ඒක තමයි... අපි අහගෙන ඉන්නම්... අයිසා කියන්න...’

‘ටික කාලයක් අනුටයි බබාටයි නන්දනටයි මේ හෝටලේ තනියම කරගෙන යන්න වෙනවා...’

ඔහු තීරණාත්මක ලෙස කීවේය.

‘කොහොමද එහෙම නිශ්චිතවම කියන්නේ...’

‘මට එහෙම හිතෙනවා බබා... නන්දන උඹත් වරෙන් කොල්ලෝ අද අපි එකට කමු...’

මේසය මත තිබූ බෝල් එකෙන් අරවින්ද අතින්ම ගෙන කිරිබත් සියල්ලන්ටම බෙදුවේය. කුකුල් මස් හොඳි බෙදුවේද ඔහු විසිනි. වේගයෙන් කපුළු පිරුණු ඇස් දෙකින් ප්‍රාර්ථනා ඔහු දෙස බලා උන්නාය.

‘හරියට අපිව දුලම යන්න වගේනේ අද වැඩ කරන්නේ...’

‘ඒක තමයි ඇයි අයියා අද අපිට බෙදන්නේ... ජේසු ස්වාමි දරුවොත් අවසන් හෝජන සංග්‍රහයේදී ඔහොම තමන්ගේ අතින්ම ඔක්කොටම කරන්න බොන්න දුන්නලු...’

ප්‍රාර්ථනාට ඉක් බිඳුනේ බලා ඉදිඳිමය. ඔහු සියල්ලන් බලා සිටියදී තම බිරිඳගේ හිස අතගැවේය.

අද භවස සිදුවීමට නියමිත මහා විපතක් ඉවෙන් මෙන් තේරුම් ගෙන උන් අරවින්ද තම බිරිඳ දෙස බලා උන්නේ තෙත්ව යන දෙනෙකිනි.

‘මං.. දු..ලා ය..න් නෑ... බබා...’

පිරිමියෙක් අඬනවා අනුරාධා ප්‍රථම වරට දුටුවේ අදය.

09

මි

හිත්තලේ පොඩි හාමුදුරුවෝ ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දන් දෙස මොහොතක් බලා උන්නෝය. ඉසිවර නුවණින් උන් වහන්සේ අනාගතය දුටුවෝය. සාරා සංඛේයිය කල්ප ලක්ෂයක් පෙරුම් පිරු බෝසතාණන් වහන්සේටත් දුෂ්කර ක්‍රියා කරන්නට සිදුවිය. පූර්වාත්ම වල කළ පාපකර්ම එසේය.

‘අපේ හාමුදුරුවනේ...’

ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ උගුරෙනි. උන්වහන්සේ දෙදෙනාගේම චේලපත්කඩ කුඩා තේක්ක මේසය මත තබාගෙන තවත් මොහොතක් බලා උන්නෝය. ප්‍රාර්ථනා අරවින්දගේ පාදයක් මත පුරත තබා ඔහු දෙස ගිනිගත් දෙනෙකින් බැලුවාය.

‘කසාද බැන්දයි කිව්වේ පෙරේද තේද...’

‘ඔව් අපේ හාමුදුරුවනේ... අපි හදිස්සියේම කොළඹ ගිහින් රෙජිස්ටර් කළේ... අර සම්මානේ ගන්න ගියානේ...’

‘මි... අපි දැක්කා දෙන්නවම ටී.ටී. එකෙනුයි පත්තර වලිනුයි...’

හරි අපුරුවට හිටියේ...

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනේ අසරණවය.

‘මහත්තයගේ හිතට මොකක්ද බයක් එනවා කිව්වා නේද...’

‘ඔව් අපේ හාමුදුරුවනේ... අපි කොළඹ ගිහින් ආපු වෙලාවේ ඉඳලා එන්නේ...’

‘නිකං මොකක් හරි ළඟ ළඟ වෙනවා වගේ...’

‘ඔව් හාමුදුරුවනේ... මට නම් එහෙමම තමයි හිතෙන්නේ...’

උන් වහන්සේ සිනාසුනහ.

‘මං පුංචි නෝනට කිව්වේ අරවින්ද මහත්තයගේ කේන්දරේ බලගතුයි කියලා... විපතක් වෙන්න තියෙන කොට බලගතු ග්‍රහ පිහිටිම් තියෙන අයට ඒක දෙනෙතවා...’

‘ඒ.. කි..ය..න්..තේ හාමුදුරුවනේ...’

මිහින්තලේ හාමුදුරුවෝ උපැස් යුවළ ගලවා මේසය මත තැබුවෝය.

‘ඔව්... ලොකු මාරකයක් තිබ්බා... දෙන්න කසාද බැන්ද එකෙන් ඒක ටිකක් දුරු වෙලා ගිහින් තියෙනවා... ඒත්... අද රූ මාරකයක් තියෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑසම පෙඟී ගියේය.

‘අ..තේ හාමුදුරුවනේ... අරවින්දට මොනවා හරි උනොත් මං ජීවත් වෙන්නෑ... කොහොමත් බෑ...’

‘වෙන්න තියෙන දෙයක් වළක්වන්නක් බෑ පුංචි නෝනා... එක දෙයක් යහපත් උනානේ... දෙන්නා කවදවත් වෙන් වෙන්නේ නෑ...’

‘හාමුදුරුවනේ එහෙනම් කරදරයක් කිව්වේ...’

‘ඔ..ව්.. තරමක කරදරයක් මහත්තයගේ කේන්දරේ පෙන්නුම් කරනවා...’

‘මො..න..ව..ගේ...’

ප්‍රාර්ථනා ගැහෙමින් ඇසුවාය.

‘නීතිය සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක්... හෙට අනිද්දට...’

‘නී..ති..ය සම්බන්ධ... අපේ හාමුදුරුවනේ අරවින්ද වැරදි කරන කෙනෙක් නෙමෙයිනේ...’

‘නීතිය කරදර දන්නේ වැරදි කරන මිනිස්සුන්ටම නෙමේ පුංචි නෝනා... අද හරි හෙට හරි අනිද්ද හරි... ඉන්නේරුවෙන්ම මේ දේ වෙනවා...’

අරවින්ද කිසිවක් සිතා ගත නොහැකිව බලා උන්නේය. තමා නීතිය අභියසට පත්වන්නේ කෙසේදැයි ඔහුට සිතා ගත නොහැකිය.

‘මේ දවස් ටිකේ හරි පරිස්සමෙන් ඉන්න... වාහනයක් පැදව්වත් පරිස්සමින්... කා එක්කවත් ආරවුලකට යන්න එපා... ආරවුල් බේරන්න යන්නත් එපා... කිසිම වටින කියන බඩු මුට්ටුවක් ගන්නත් එපා... තේරුනා තේද...’

‘ඔව් අපේ හාමුදුරුවනේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් නොතවත්වා තෙත් වෙයි. ඔහු වැනි බෝසත් ආත්මයකට මේ කරදර පාත්වන්නේ කෙසේද.

‘අද ඉඳලා බෝධි සුඡාවක් පටන් ගන්න... පුංචි නෝනා ශ්‍රී මහ බෝධියට ගිහින් ඒක කරන්න ඕන... නෙළුම් මල් වට්ටියක් දවස ගානේ ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට සුඡා කරන්න...’

‘අපේ හාමුදුරුවනේ උපන්ද ඉඳන් වඳින කළු බණ්ඩාර දෙයියෝ ඇයි අපට මෙහෙම කරන්නේ... අපි කොච්චර අභියසක මිනිස්සුද...’

‘පුංචි නෝනා... මං කිව්වනේ පුංචි නෝනා... දෙන්නා වෙන් වෙන්නැ කියලා... කරදර කියන ඒවා දරාගන්න...’

‘හාමුදුරුවනේ අරවින්දව මෙහෙන් පිට කළොත්...’

ඔහුට කරදරයක් වෙනවා නම් ඔහුව අදම මේ මොහොතේම

අනුරාධපුරයෙන් යවන්නට ඇය සූදනමිය.

‘එ..සා පුංචි තෝතා නිකරම මහත්තයා ළඟ ඉන්න ඕන...
කනියම මහත්තයාට යවන්නෙපා...’

‘මං ප්‍රශ්න වලට බය නෑ අපේ භාමුදුරුවනේ ඒත්... මට බබා
ගැන බයයි...’

‘එයාට මෙයා ගැන බයයි... මෙයාට එයා ගැන බයයි... එහෙම
තමයි මහත්තයා බැඳීම් ඇති වුණාම... කෝකටත් අද හෙට
පරිස්සමින්... ගොඩාක් පරිස්සමින්...’

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් මිහින්තලේ පඩි බසිමින් ආවේ නිහඬවමය.
ප්‍රාර්ථනාගේ ඇස් වලින් ගැඹු කඳුළු මිහින්තලේ දිග ගල් පඩි මතට
සට සට ගා වැටුණි.

‘බබා...’

ඔහු මෘදුව ඇගේ අත අල්ලා ගත්තේය.

‘අපි අදම කොහේ හරි යත්... මං ළඟ හිටියොත් හොඳලුනේ...
යත්... කොහේ හරි යත්... ලංකාවේ බැරි නම් වෙන රටකට හ..රි
යත්...’

‘අපි ප්‍රශ්න වලට මුණ දෙමු බබා... පොඩි සාදු කිව්වනේ අපි
වෙන්වෙන්නෑ කියලා...’

ඔහු පැහැත්තට ගිය අලුත් අරලිය මලක් පාත්වී ගෙන
අහකින් තැබුවේය.

‘මොකක්ද නීතියෙන් වෙන කරදරේ...’

ප්‍රාර්ථනා පුදුමයෙන් ඇසුවාය.

‘මොකක් හරි... පොඩි සාදු කියන දේවල් බොරු වෙන්නෑ...’

‘ඔව්... ම..ට..ත් බය ඒකයි... පොඩි සාදු කියන ඒවා එහෙමම
වෙනවා...’

ජීවිතයේ කිසිම දිනයක වැරදි නොකළ ආත්මයකට නීතියෙන්

මිස හෘද සාක්ෂියෙන් දඬුවම් කළ නොහැක. දෙවියන්ට එවැනි මිනිසෙකුට දඬුවම් කළ නොහැක.

පොඩි සාදු කීවාක් මෙන් අද සවස ගැලවිය නොහැකි නීතිමය මළ පුඩුවකට මේ අහිංසක තරුණයාට හසුවන්නට සියළු කටයුතු සූදුනම් වෙමින් තිබුණි.

‘දන්නට නම් කසාද බැන්ද දවසේම අපිට කොහේ හරි යන්න තිබේ... දෙන්නෙක් බැන්දට පස්සේ වෙන්වෙලා නිදාගන්න හොඳ නෑදු... ඒ..ක ඇ..ත්..ත.. හිතන්න මහත්තයෝ අද මම කොහොමද ගෙදර ගිහින් ඉන්නේ... අ..තේ ඔයා ගාවම ඉන්න පුළුවන්නම්...’

ඇය ඇත්තටම ළඟ සිටිනම් හිතට දැනෙන්නේ පුදුමාකාර ආත්ම ශක්තියක්. බන්ධනයක් බැඳීමක් සෙනෙහසක් විසින් ආතුරයෙක්ව රකින්නේ මහා නාග රාජයෙක් මාණික්‍යයක් රකිනා ලෙසිනි. ආදරය අපරිමිත රැස් දහරකි. එය හරියටම විහිදුනහොත් ඉන් විහිදෙන පංච කිරණයෙන් යකෂ ප්‍රේත ආත්ම පවා දූරි භූත වී යයි...

එහෙත්... කෙටි කලක් දුක් විදිය යුතුය. මිහින්නලේ ගල් පඩි පාමුළ ප්‍රාර්ථනා තතර වූයේ යා ගත නොහැකිවය.

‘මේ වගේ තැනකට වෙලා දවසම ඉන්න හිතෙනවා... එතකොටවත් කරදරයක් නොවී තියෙයි...’

‘පන්සලක හිටියත් එක්රැම් ගේක හිටියත් වෙන්ත තියෙන දෙයක් තියෙනවනම් වළක්වන්න බැහැ බබා... හිත ශක්තිමත් කරගෙන මුණ දෙමු...’

‘අ..තේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඉකිබිත්දිය. අරලිය ගස් ඔබ්බෙන් වූ තුනී ශෛලමය තාප්පයට බරවී ඇය ඇඬුවාය.

‘මං හ..ව..ස..ට යනවා ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට... ලො..කු නෙළුම් මල් වට්ටියක් අරගෙන ය..න..වා...’

අරවින්ද තම බිරිද දෙස බලා උන්නේ තදබල වේදනාවක් සමඟ මුසුවූ අපරිමිත ආදරයකිනි. තනිකඩ තමාට කුමක් වුවද කමක් නැත. එහෙත් අද තමාගේ ජීවිතයේ අනෙක් කොන ගැට ගැසී ඇත්තේ මේ අභිංසක යුවතියගේ හදවතේ මධ්‍ය නාලයටය.

‘ක...ර...දරයක් දම්මොත් අරු තමා... වෙන කවරුවත් ඔයාට කරදර දන්නෑ... උෟට හරි බයයි නෙළුම්දෙණිය ගෘෂ් එකේ අසෙස්ටිස් ටික ඔයාට යයි කියලා...’

ඔහු සිනාසුනේය.

‘ඉල්ලනවා නම් උෟට නෙළුම්දෙණිය ගෘෂ් එකේ ඔක්කොම දෙන්න... ඒත් නෙළුම්දෙණිය මහත්තයගේ ලොකුම අසෙස්ටි එක මං ගාව...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනේ කඳුළු අතරිනි.

‘ඒ..ක නැතිවෙන්නෑ...’

එසේ කියා ප්‍රාර්ථනා යළිත් හිස එසෙව්වාය.

‘මහත්තයට හිතන්න බැරිද මොකක් හරි... මො..ත..ව..ම හ..රි මේක කොහොම පත්තු වෙන දෙයක් වෙයිද... පොඩි සාදු කියන්නේ ඇත්ත... මේකා මොනවම හරි කරනවා... එහෙම නොකළොත් ඕකා ප්‍රියලාල් නෙමේ...’

‘මං හැම දෙයක්ම පිළිවෙලට කරලා තියෙන්නේ බබා... හොටෙල් එකේ එකවුන්ටිස් පවා සතේට බලලා හදලා තියෙන්නේ...’

ඇගේ ළය අනුකම්පාවකින් පිරී ගියේය.

‘අ..නේ මං එහෙම හිතුවේ නෑ... මේවා දැන් අපේනේ... කිව්වේ මු ඔයාව හිර කරන්න විදිහක්...’

‘ඕනනම් ටැක්ස් එකෙන් පතී... ඒවත් මං පිළිවෙලට ඇරියා...’

‘ටැක්ස් වලට අපි අහුවුනත් ඒකට උත්තර දෙන්න ඕන මමනේ...’

අවාසනාවකට ඔහුට ඒ පිළිබඳව කිසිවක් සිහියට ආවේ

නැත. තමන්ට විදින්නට වන දුක පිළිබඳව නිශ්චිත හැඟීමක් බෝපායාණන්ට වත් ඊට පෙර දැනුනේ නැත. එසේ වුවා නම් උන් වහන්සේ අත්තකිලමනානු යෝගය පුරන්නේ නැත. එකවර මැදුම් පිළිවෙත අනුගමනය කර බුදු වන්නෝය. එහෙත් අප මහා බෝපායාණන් වහන්සේ පවා වසර හයක් අතිශය කටුක වද විදිමින් දුෂ්කර ක්‍රියා කළෝය.

ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දන් මිහින්තලයේ සිට ආවේ එකටම එකම වාහනයකය. ඔහුව මොහොතකටවත් තනි කරන්නට ඇගේ හිත ඉඩ දෙන්නේ නැත. ඉෂ්ඨ සිද්ධ කරගත් බන්ධනයක් පපුවෙන්ම රැකිය යුතුය. එයට කන්දක් තරම් මාංශද සාගරය තරම් රුහිරුද කුණාටුවක් තරම් සුසුම්ද ගංගාවක් තරම් කළුළුද පරිත්‍යාග කරන්නට ගැහැණියක් පේ වෙයි. ඇප වෙයි... මේ ආදරයේ ඇප උපස්ථානයට හැම පිරිමියෙක්ම සාධාරණයක් නොකරන නමුදු අරවින්ද ඊට වඩා හාත්පසින්ම වෙනස් තරුණයෙකු වුවේය.

‘අද රැකුණා ගෙදර නාවොත් මං අම්මටත් මේක කියලා හෝටලේට එනවා... මං බෑ... තනියම නිදාගන්න... හරි අමාරුයි මහත්තයෝ එහෙම හරිම අමාරුයි... තේරුම් ගන්න...කෝ...’

වාහනය පදවන අතරතුර අරවින්ද තම බිරිඳ දෙස බැලුවේ කැකුරුණු දයාබරත්වයකිනි.

‘ක...වුද දන්නේ බබා ඒකම ප්‍රශ්නකට මුලක් වෙයිද කියලා...’

‘ඒක කොහොමද ප්‍රශ්නයක් වෙන්නේ...’

‘ඔයයි මායි එකට ඉන්නකොට...’

‘ඉතින්... ඔයා මගේ හස්බන්ඩ්නේ... මොකෙක් හරි ඇහුවොත් මං ළඟ හැම වෙලාවෙම තියනවා අපේ මැරේජ් සැටිටිකට් එක... ඒක පෙන්නනවා...’

ගැහැණියක් මෙවන් මොහොතකදී සීමාව ඉක්මවා හිතුවක්කාර වේ. එය පිරිමියෙකුට නැවැත්විය හැකි දෙයක් නොවේ.

‘වෙන කරදරයක් වෙන්නේ නිතියෙන් කියනවලුනේ... අපි

මහත්තයෝ ගිහිත් ලෝයර් කෙනෙක් හම්බවෙමු...

ඒ අදහස ඔහුටද ආවේය.

'කොහෙද හොඳ ලෝයර් කෙනෙක් ඉන්නේ...'

'මං දන්නේ එකම එක්කෙනයි... මිස්ටර් ජයනන්ද... එයා තාත්තගේ ලෝයර්...'

'තාත්තගේ ලෝයර්ව අපිට ගිහිත් හම්බවෙන්න බෑනේ...'

'මහත්තයා දන්න කෙනෙක් නැද්ද...'

'මිස්ටර් සේරසිංහව තමයි මං දන්නේ... එයා ඉන්නේ කොළඹ... මට හරි ආදරේ කරන මනුස්සයෙක්...'

'මොනා හරි කරදරයක් උනොත් මෙහේ එයිද...'

'අ..සෝ එනවා... මං කිව්වොත් හෙට පාන්දරම හරි එයි...'

'මහත්තයා ළඟ නම්බර් එක නියෙනවනම් අපි ගිහිත් කතා කරමුකෝ... එතකොට මො..ක..ක් හරි උපදෙසක් දෙයිනේ...'

'කාරණාවක් නැතුව නීති උපදෙස් ගන්න බෑ බබා... මං නිකං කතා කරන්නම්...'

ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය හබරණ හන්දියේ සිටම ආවේ අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් ගමන්ගත් වාහනය පසුපසිනි. ඔහු ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දත් මිහිත්තලේට එද්දීත් ඔවුන් පසුපසින් ආවේය.

'බ..බා...'

හදිස්සියේම අරවින්ද වාහනයේ මැද කන්නාඩියෙන් තම වාහනය පසුපස එන ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය දකි විය.

'ඇ..යි...'

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ බියමුසු හඩිනි.

'වැඩිය කලබල නොකර ඡේජ් එකේ බලන්න පිටිපස්සෙන් එන්නේ ප්‍රියලාල්ගේ වාහනයද කියලා...'

ඇය විසල් කරගත් දෙනෙතින් යුතුව හැරී බැලුවාය. කිසිදු

සැකයක් නොමැතිව ඒ ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය බව ඇය හඳුනාගත්තාය.

‘ඔ..වි නේ... මේ අරූ තමයි...’

‘මෑන් අපිව ටලෝ කරනවද...’

‘ඛ..ල්..ලා.. අපිට නිදහසේ ඉන්න දෙන්නෙම නෑ වගේ...’

‘කලබල කරන්නෙපා...’

‘අපි දැන් මොකද කරන්නේ... උෟ අපිව දක්කට නම් මං බය නෑ... ඉස්සර නම් බය හිතුණා... ඒත් දැන් දක්කත් මට නම් කමක් නෑ...’

‘මිනිහා දැන් අපේ කතන්දරේම දන්නවා...’

‘ඔව්... ඕකා නොදන්නවනම් පුදුමයක්... මං මහත්තයට කියන්නත් හිටියේ... නන්දනයි අනුයි ඇරෙන්න හෝටලේ අනිත් ස්ටාෆ් එක විශ්වාස කරන්නත් එපා...’

අරවින්ද හිතාමතාම වාහනයේ වේගය බාල කළේය. ඔහු එසේ කළේ ප්‍රියලාල්ට ඉස්සර වන්නට දෙමි යැයි සිතාගෙනය. එවිට ඔහුට කරන්නට බලන්නට දෙයක් නැත.

සිතු ලෙසම ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය අනුරාධපුර කොළඹ පාරේ සමාන්තර ලෙස පැදවිණ. අරවින්ද හැරී බැලුවේය. ප්‍රියලාල්ද එලෙසම හැරී බැලුවේය. ඔහුගේ මුහුණේ වූ ප්‍රචන්ඩ පෙනුම අරවින්ද දුටුවේ එවිටය. ප්‍රාර්ථනා නෙත් කොනකින් පමණක් ඔහුව දකගත්තාය.

ප්‍රියලාල් අරවින්දට වාහනය නතර කරන ලෙස සංඥාවක් දී වාහනය අයිනට කළේය.

‘එ..පා මහත්තයෝ නවත්තන්න...’

ප්‍රාර්ථනා සැරෙන් කීවාය.

‘බලමු මු මොකාටද එන්නේ කියලා...’

‘මුත් ළඟ පිස්තෝලත් තියෙනවා...’

‘මට වෙඩි තියලා මුට සැනසීමක් ගන්න බෑ...’

අරවින්දද වාහනය පාර අසින් වූ කොහොම ගසක් යට නැවැත්වුවේය. එහෙත් දෙදෙනාගෙන් කිසිවෙක්වත් ඉන් බැස්සේ නැත. ප්‍රියලාල් වාහනයෙන් බැස්සේ එහි දොර වේගයෙන් වසා දමමිණි.

සුක්කානමට දැනම තබාගෙන අරවින්ද තෙත් බිමට බර කරගෙන උන්නේය. එහෙත් ඔහු ඕනම දෙයකට මුහුණ දෙන්නට දැන් වල ශක්තිය ගොනු කරගෙන උන්නේය. හදිස්සියේම අරවින්දට මිහිත්තලේ පොඩි සාදුගේ වචන සිහිවිය. 'කා එක්කවත් ආරවුලකට යන්න එපා...'

ප්‍රියලාල් කෙළින්ම පැමිණියේ ප්‍රාර්ථනාගේ පැත්තෙනි. ඇය වාහනයේ පැති වීදුරුව පහත් කළේ නොරිස්සුමෙනි.

'ප්‍රියලාල් අ..යි..යේ...'

'කොහෙද බබා මේ රස්තියාදු ගහන්නේ... ගමනක් යන්න ඕනනම් මට කතා කරන්න තිබ්බෙන්... මං එනවනේ...'

'මට ගමන් යන්න උඹට කතා කරන්නේ මොකටද...' ප්‍රාර්ථනා එසේ සිතුව මුත් කීවේ නැත.

'අපි මේ පොඩි හදිසි වැඩකට ගියේ... රස්තියාදු ගහන ඉන්න වෙලාවක් අපට නැහැ ප්‍රියලාල් අයියේ...'

අරවින්ද ඔහු දෙසවත් නොබලා පාරෙන් එහා වූ වෙල් යාය දෙස බලාගෙන උන්නේය. දඩ් ඉවසීමකින් හා පාලනයකින් ඔහු කටයුතු කළේය.

'කොහොටද දැන් යන්නේ...'

ඔහු ඇසුවේ ගහගන්නට මෙනි. ප්‍රාර්ථනා ප්‍රියලාල්ගේ ප්‍රිය නොකළම ගතිගුණය මේ නැහැදිව්වකමය.

'හෝටලේට...'

'තහින්න මගේ වෙහිකල් එකට... මං ඔයාව ඩ්‍රොප් කරන්නම්...'

තම බිරිඳ කෙසේවත් එය නොකරන බව අරවින්ද දනී. ඔහු

ඇතුළතින්වත් කලබල නොවූයේ ඒ නිසාය.

‘යොරි... අපට තව කරගෙන යන්න වැඩ දෙක තුනකුත් නියෙනවා ප්‍රියලාල් අයිසේ... ඔයා යන්න...’

ප්‍රියලාල් මේ තරම් බාල්දු වන්නේ ගැහැණියකට ඇති ආදරය නිසා නම් ඔහු ගැන ඇත්තටම දුකය. නැත. ඔහු මේ බාල්දු වන්නේ නෙළුම්දෙණිය පරම්පරාවේ බුදුලයටය.

‘එහෙනම් ඔයා එත් නෑ...’

‘යොරි කිව්වනේ...’

ප්‍රියලාල් හැරුණේ අරවින්ද දෙස රවා බලමිනි. ඉතාම පහසුවෙන්ම තමාට නෙලා ගත හැකිව තිබූ කුසුමක් උඩම අත්තකට ගියේ මේ පුද්ගලයා නිසා බව ඔහු දනී.

‘මිනිසෙක් බබා ඇතිවෙන්නෙත් නැති වෙන්නෙත් එක දෙයක් නිසා...’

ඔහු යන අයුරු බලා අරවින්ද දිග පුසුමක් හෙලා කීවේය.

‘මොකක් නිසාද...’

‘හැදිව්වකම නිසා...’

‘මුට ඒක ගැව්ලාවත් නෑ... ඒක උප්පත්තියේ ඉඳලා එන්න ඕන දෙයක් මහත්තයෝ... ඇති කරගන්න පුළුවන් දෙයක් නෙමේ... සංසාරේ ඉඳලා එන දෙයක්...’

ප්‍රාර්ථනා කී දේ සහතික ඇත්තය. හැදිව්වකම යනු ඇතිකරගත යුතු දෙයක් නොවේ. පූර්වාත්මයක සිට පැවත එන දෙයකි.

‘මං ඔයාව දලා උගේ වාහනේට උඩ දගෙන එයි කියලා හිතන් ඇති...’

‘මිනිසා අඳුනන කෙල්ලෝ එහෙම වෙන්න ඇති...’

‘අපි ටිකක් ඉඳලා යන්... කරදර ඇහේ දගන්නවට වඩා හොඳයි ඒවා මහරුලා යන එක...’

‘මාත් කතා නොකරම උන්නේ ඒ නිසා තමයි...’

‘මට ඇත්තටම ආසයි ප්‍රියලාල්ට හොඳ දෙකක් කියලා බැණගෙන බැණගෙන යන්න... එයා කවදවත් ගැණියෙක්ගෙන් හොඳ දෙකක් අහගෙන නෑ...’

ප්‍රියලාල් නොපෙනීම ගිය පසු අරවින්ද සෙමෙන් සෙමෙන් වාහනය පැදවුවේය. ඔවුන් දෙදෙනාම දිග කල්පනාවකට වැටුණේ කතා කරගත් පරිද්දෙනි.

ඒ අතරවාරයේ ප්‍රාර්ථනා දෙකුත් වරක්ම අරවින්ද දෙස බලා දිග සුසුම් හෙළවාය.

‘මොන දේ උනත් මට මගේ පණ නැති වෙන්නේ නෑනේ...’ ඇය සිතුවේ සැනසීමෙනි.

10

ප්‍රියලාල් අනුරාධපුරයට ආ විගස ආනන්දට ඇමතුමක් ගත්තේය.

‘ආනන්ද මවං මං ප්‍රියා...’

‘ඔව් මවං...’

‘මවං වැඩේ ඔක්කොම රෙඩ් නේද...’

‘බයවෙන්නෙපා මවං... යාළුවා රූ හත වෙන්න කළින් රිමාන්ඩ්... මං ඔක්කොම ගාණට සෙට් කරලා තියෙන්නේ... දැන් උඹට තියෙන්නේ ෂෝ එක බලන් ඉන්න විතරයි...’

‘මු දහලෙනවා වැඩියි බං...’

‘කකුළුවා නටන්නේ මොනවද රත්වෙනකල් විතරලුනේ... මේක ඉට් රිසි ප්‍රියා... ඉට් විල් හැපන් ඇස් යු තිත්ක්...’

‘තැන්කියු මවං... ඩ්‍රග්ස් දම්ම තැන උඹට මතකයි නේද...’

‘ඔව් මවං...’

‘හරි හරි...’

ප්‍රියලාල් සෙලියුලර් දුරකතනය ක්‍රියා විරහිත කර යටි තොල සපාගත්තේය. මේ සැලසුම නියත වශයෙන්ම හරියන බව ඔහු දන උන්නේය.

ඔහු වාහනය අනුරාධපුර මිරිදිය හෝටලයට දමා ඉන් බැස්සේය. එහි ලොබිය දිගේ ගිය ඔහු නාන තටාකයට යාබදව තිබූ පුටුවකට බරවී ස්කොෂ් වර්ගයේ විස්කි විදුරුවක් ගෙන්වා ගත්තේය.

තම බලාපොරොත්තු වලට හොඳින් හෝ නරකින් හෝ ළංවිය හැකි මාර්ගය ඔහු දන උන්නේය. එයින් හොඳ මාර්ගය ඔහු පාවිච්චි කළේම නැත. එය දුෂ්කර හා දීර්ඝ ගමනකි. ප්‍රාර්ථනා වැනි යුවතියක්ව ඉතාම ඉක්මනින් නම්මවා ගත හැකි එකම මාර්ගය ඇයට දැඩිව ආදරය කිරීම බව මේ පවිකාර මනුෂ්‍ය පුත්‍රයා දන උන්නේ නැත.

මේ ජීවිත කාලයේ කිසිම දිනයක ඔහු ආදරය නම් තුරුම්පුව පාවිච්චි කළේ නැත. එය වැඩකට නැති වටිනාකමක් නැති කොළයකැයි ඔහු සිතුවේය. එහෙත් ජීවිතය නම් සෙල්ලමේදී වඩාත්ම වටිනා තුරුම්පු වන්නේ ආදරය හා කරුණාවය.

‘ආ... ප්‍රියලාල් මහත්තයා...’

ප්‍රියලාල් හැරී බැලුවේය. ලොබිය දෙසින් ආවේ ඔහු ඉතාම හොඳින් හඳුනන දිනපතා පුවත් පතක අනුරාධපුර වාර්තාකරුය.

‘වරෙන් වරෙන්... උඹලත් නැති තැනක් නෑ...’

ප්‍රියලාල් ඔහුට විස්කි විදුරුවක් ගෙනෙන්නට කීවේය.

‘නිවිස් කොතනද අපි එතන...’

‘හෝටල් වල කොහෙද බං නිවිස්...’

‘හොඳ හොඳ නිවිස් යන්නේ හෝටල් වල තමයි...’

‘උඹට හෙට පත්තරේට මරු නිවිස් එකක් දෙන්නද...’

‘තාම නිවිස් එක පත්තු උනේ නෑ... පත්තු උනාම මං උඹට රැට කතා කරන්නම්...’

වාර්තාකරු ප්‍රියලාල් දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘ඒක නෙමේ ප්‍රියලාල් මහත්තයා මං ළඟදී ගියා ප්‍රියලාල් මහත්තයාගේ ගර්ලේ ග්‍රේන්ඩ්ගේ හෝටලේට... ඡා... එතන මරු තේද...’

ඔහුට පයින් එකක් ගසන්නට තරම් ප්‍රියලාල්ට කේන්තියක් ආවේය.

‘උඹ හෝටලේ දකලා නැද්ද බං...’

‘දකලා නැත්නම් මොකද ප්‍රියලාල් මහත්තයා... ඒත් ඒ හෝටලේ තියමයි... මං ඉරිදි පත්තරේට ඒක ගැන ටීවී එකකුත් කරන්න ඉන්නේ... සම්මානෙකුත් හම්බ උනානේ...’

‘කරපන්... කරපන්... කොහොමත් උඹට ඒ හෝටලේ ගැන ලියන්නම වෙනවා...’

ප්‍රියලාල් කියන්නේ කුමක්දැයි නිශ්චිතවම ඔහුට තේරුම් ගත නොහැකි විය.

හවස තුන පමණ වන තෙක් ප්‍රාර්ථනා උන්නේ අරවින්ද ගාව දුවට් දුවට් කාර්යාලයේ වැඩ කරමිනි. සෑහෙන වෙහෙස වූ පසු ඇය ඔහුගේ උරහිසකට බරවී හනි ඇරියාය...

‘ඇ..හි මහත්තයෝ...’

‘බබා ගිහින් ටිකක් රෙස්ට් කරන්න... මං මේක කරලා ඉවර කරලම එන්නම්...’

‘අ..නේ යන් මා එක්කම...’

ඇය ඔහුගේ දැනිත්ම ඇද්දේ ළදරියක සේ සිනාසෙමිනි.

‘උඹත් එක්ක බෑ කෙල්ලේ බිස්නස් කරන්න...’

‘ගැහැනු එක්ක බිස්නස් කරන්න බෑ තමයි... ඒ..ත්...’

‘මොකද...’

‘වෙන ඒවා පුළුවන්...’

ඇය කීවේ දිව දික්කරය.

‘අරවින්දයියේ... ගැමිලි රුමිස් තුනක් ගන්න පුළුවන්ද...’

අනුරාධා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ සිට දුරකථනයද අල්ලා ගනිමින් ඇසුවාය.

‘අනේ දරුවෝ දැන් ටිකකට කළින් ටික් එන්ඩ් ෆ්ලෑන්... ඊළඟ ටික් එන්ඩ් එකක් ෆ්ලෑන්...’

‘සම්මානේ වැඩ කරලා වගේ... නේ...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්දන් සමඟ ලොබිය දිගේ ගියේ ඔහුගේ වතටම ඇලෙමිනි.

‘මං නාගෙන අනුත් එක්ක තව ටිකකින් ශ්‍රී මහ බෝධියට යනවා...’

කාමරයට ඇතුළු වූ මොහොතේම ඇය ඔහුගේ උදරය දෙපැත්තෙන් දෑත යවා ඔහුව වැළඳගෙන කීවාය. ඇගේ දෑස් එහෙමම තෙමී ගියේය.

‘අ..නේ මගේ කොල්ලට මොනව වෙන්න යනවද මන්ද...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ගැහෙමිනි. ඔහු දයාවෙන් බිරිඳගේ හිස පිරිමැද්දේය.

‘අපි ටිකක් තුරුල්වෙලා ඇලවෙලා ඉමු...’

ආශාවකට වඩා ඇයට තිබුනේ හදවතට දෙනොන දුක තුනී කර ගැනීමේ ඕනෑ කමය. අරවින්ද ඇදේ ඇලවූ පසු ඇය එහෙමම පැමිණ ඔහුගේ පුළුල් උරතලයේ හිස තබා ගත්තාය.

‘මෙහෙම ඉඳලා රැට ගිහින් තනියම නිද ගන්න බෑ... පිටිවෙනවා...’

ඒ දවල්ල එන්නේ අනුරාගය තුළින්ම නොවේ. ඕනෑම ගැහැණියකගේ ළය තුළ පැසවූ ආදරය මත්තෙහි.

‘මං අම්මට කිව්වා බබෙක් ඇවිත්ද දන්නෙත් නෑ කියලා... අම්මා හිනා උනා...’

‘එහෙම එකපාර එන්න ද නේද...’

‘මොකද නැත්තේ... ඒ දවස් යෙදෙන හැටියට... මාත් දන්නා... අපේ අනුක් ඕවා හොඳට දන්නවා... සුත්‍රයකට දලා කියයි... ම..ට නම් ආ..සයි...’

‘බබෙක් හම්බවෙන්න ඉන්නව නම් බබා මං ළඟ ඉන්න ඕන...’

‘ඉන්න ඕන තමයි... අම්මිවයි පැටියවයි දෙන්නවම තාත්ති බලාගන්න ඕන...’

ඇය තව තවත් රූටා විත් ඔහුගේ මුළු ළයම වැසෙන සේ ඊට බර වූවාය. ඔවුන්ගේ දෙතොල් තිබුනේ ළං ළංව ගැවෙන්නට බලාගෙනය.

ප්‍රාර්ථනා යමක් බලාපොරොත්තුවෙන් දැස් අඩවත් කර ගත්තාය. ඔහු ඇගේ පිට මත තිබූ සුරත ගෙල දක්වා රැගෙන ගොස් ඇගේ මුහුණ තමා වෙත ළං කර ගත්තේය.

ඔවුන් එහෙමම සැහෙන වෙලාවක් උන්නේය. ඒ ආලිංගනය ශාන්තය. එය ලොව කිසිදු රසයකට සම කළ නොහැකි පුද්ගලාකාර සොහොව උද්දීපනයකි. ප්‍රේමය විසින් රංචනය කළ අනුරාගය විසින් උණුසුම් කළ චුම්භනයක ඇත්තේ දිව්‍යමය ආනන්දයකි.

බොහෝ වෙලාවකට පසු ඔහුගේ දෙතොලින් දෙතොල මුද්‍රාත් ඇය එහෙමම දැස් පියාගෙන ඔහුගේ සුසුම් පහරට පසුවට වැහෙන්නට ඉඩ දුන්නාය.

ප්‍රේමය දිව්‍ය සම්පත්තිකැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි.

ඇය ඇඳෙන් නැගිටිටේ ඔහුගේ වතට ආ තුනී දහදිය තට්ටුවද මෘදු අත්ලෙන් පිස දමමිනි. ඇය එහෙමම නාන කාමරයට වැදී සැහෙන වෙලාවක් ගෙන නැවතිය. අද ඇය මේ නාන්නේ දෙවන වතාවටය.

‘ළමය දෙවෙනි පාරට නේද නැවේ...’

තුටාය පමණක් ගත දවටාගෙන නාන කාමරයෙන් ආ ඇයට ඔහු කීවේය.

‘මෙව්වා කරලා නෝනා උඩ මළුවට යන්න හොඳ නැලුනේ...
කිලි නේ...’

සීතල ඇඟිලි තුඩින් ඔහුගේ නහය මිරිකා ඇය කීවාය. ඔහු
ඇඳෙන් බැස ඇගේ සීතල මොළකැටි සිරුර යළිත් වැළඳ ගත්තේය.

‘ඇ..යි...’

‘නාලා සීතලයි...’

ඔහු මෘදු ලෙස ඇගේ නිරාවරණය වූ උරහිස් දෙමුදුන්
සිපගත්තේය.

‘මට පැයකට හරි ඔයාව දලා යන්න බයයි...’

‘බබා ඇඳගන්න මාත් නාලම එන්නම්... උදේ ඉඳලා වැඩ
කරලා මහත්සියි...’

‘ඔව්... අද මුණත් හරි අමුතු පාටයි...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුට අලුත්ම කලිසමකුත් ෂර්ට් එකකුත් මැද ඇඳ
මතින් දමුවාය. ඊටත් පසු ඇය පත්සල් යන්නට ඇඳගත්තාය.

‘යන්නෙපා... මං එනකල් ඉන්න...’

ඇය කාමරයෙන් පිටවෙද්දී අරවින්ද නාන කාමරයෙන් හිස
දමා කීවේය. ඇය දෙර අල්ලාගෙන සිනාසුනාය.

ලොබිය කරා එද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ පය වැදී එහි කෙළවරක
තබා තිබූ සුදු අරලිය මල් දමු මැටි භාජනය බිඳී ගියේය. එහි තිබූ
චතුර සියල්ලම ලොබිය හරහා ගලා ගියේය. ප්‍රාර්ථනා බිම ඉතිරි වූ
සුදු අරලියා මල් ටික අතට ගත්තේ ගුප්ත හැඟුමිනි.

‘මොකද කෙල්ලේ උනේ...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ සිට අනුරාධා දුවගෙන් විත් ඇසුවාය.

‘හරි පුදුමයි... මේක අයිනෙමයි තිබ්බේ... කොහොම උනාද
මන්ද කකුල වැදිලා බිඳුණා...’

අසරණ බැල්මකින් ඇය අනුරාධා දෙස බැලුවාය.

‘අ..තේ මන්ද... උඹත් ඉන්නේ බයවෙලා වගේ කෙල්ලේ...’

‘වෙන්නෙම මුසල වැඩම තමයි...’

ඉතිරි ගිය සුදු අරලිය මල් ටික මේසය මත තබා පාර්ථනා ලොබියේ වූ වේවැල් සැටියට බර වූවාය.

ඊයේ පෙරේද පමණක් නොව ඇයට අතීතයම මොහොතකට සිහිපත් විය. අනුරාධා මිතුරිය දෙස බලා උන්නේ දෙවිදුවකගේ දුක්බර ප්‍රතිඵලක් දෙස බලා සිටින්නාක් මෙනි.

11

සින්දූ අඳුර අරලියා හෝටලයේ අරලිය ගස් මුදුන් මතට යංතමින් කඩා වැටෙමින් තිබුණි.

විශේෂ පොලිස් කණ්ඩායමක් රැගත් ජීප් රිය අනුරාධපුර ටවුමෙන් පිටත් වූයේ ඒ මොහොතේදීමය. එය තිසා වැව් ඉවුර දිගේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් වෙත ආවේ වේගයෙනි.

‘අනු... ඇයි දරුවෝ ලයිට් දැවත් නෑනේ...’

ඔහු ඇඳගෙන කාමරයේ සිට ආවේ එසේ අසාගෙනමය. ප්‍රාර්ථනා හැරී බැලුවාය. අනුරාධාට විදුලි පහන් දල්වන්නට ඉඩක් නොලැබිණි.

හෝටලයේ ගේට්ටුවෙන් හෝටලය තුළට පොලිස් ජීප් රිය වේගයෙන් පැමිණ හෝටලයේ ප්‍රධාන දොරටුව අසලම නැවතුණි. එය ආ ආකාරයට ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී බැලුවේ අරවින්ද දෙසය. ඔහු කලබලයකින් තොරව ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා යළිත් පොලිස් ජීප් රිය දෙස බැලුවේය.

විශේෂ පොලිස් කණ්ඩායමේ පොලිස් නිලධාරීන් ජීප් රියෙන් බැස්සා නොව පැත්තෝය. ඔවුන් හෝටලයට කඩාගෙන ආවේ

ත්‍රස්තවාදීන් කණ්ඩායමක් අල්ලා ගන්නට පනින්නාක් බඳුව කලබලයෙනි.

ප්‍රාර්ථනාට පුටුවෙන් නැගිටිවුනේ ඉබේටමය.

‘ඇ..යි මේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඉදිරියට එමින් ඇසුවාය. අරවින්ද ඇයව අතින් පැත්තකට කර ඉදිරියට ආවේය.

‘මොකක්ද ඉන්ස්පෙක්ටර් කාරණාව...’

ඔහු අරවින්ද දෙස බලා සිනාසුනේ සමච්චලයෙනි.

‘සාජන්... කාටවත්ම හොටෙල් එකෙන් පිටවෙන්න දෙන්නෙපා... පී.සී. ඇතුලෙ එළියේ ඉන්න...’

ප්‍රාර්ථනා දෙකොල්පට තද කරගෙන ප්‍රධාන පොලිස් පරීක්ෂකවරයා දෙස බැලුවාය. ‘නීතිය සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක්... හෙට අනිද්දට...’ ප්‍රාර්ථනාට මිහිත්තලේ පොඩි සාදුගේ වචන සිහිවිය. ඇය අතුලතින් දව් යමින් උන්නාය.

‘ජලීස් ඉන්ස්පෙක්ටර් අපට කියන්න මොකක්ද මේ කලබලේ...’

‘මේ කවුද...’

ඔහු ඇසුවේ අරවින්දගෙනි. ප්‍රාර්ථනාගේ දෙපාන්තයේ සිටම ගිනිගන්නට විය. අනුරාධා පැමිණ ඇගේ පිටුපසින් සිටගත්තාය. නන්දන පැමිණ අරවින්දගේ පිටුපසින් සිට ගත්තේය.

‘මං හොටෙල් එකේ මැනේජර...’

ඔහු පැහැදිලි සිංහලෙන් කීවේය. ප්‍රධාන පොලිස් පරීක්ෂකවරයා අරවින්ද දෙස තත්පර තිහක් පමණ නියුණු දෙනෙකින් බලා උන්නේය.

‘අපි මිස් ප්‍රාර්ථනාව නම් දන්නවා...’

‘කරුණාකරලා...’

ඇය කියන්නට යද්දී ප්‍රධාන පොලිස් පරීක්ෂකවරයා ඇයව නැවැත්වීය.

‘මං කියන්නම්... සොරි මිස් ප්‍රාර්ථනා අපිට ඉන්ගෝම් කරලා එන්න බැරි උනාට... අපිට වගකිව යුතු ඉන්ගොමේෂන්ස් ලැබිලා තියෙනවා මේ හොටෙල් එකේ ඩ්‍රග්ස් බිස්නස් එක කෙරෙනවා කියලා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙතට කළුළු ඉනුවිය.

‘ඉන්ස්පෙක්ටර්ට පිස්සුද... උදේ හවා බුදුන්ට පහන් පත්තු කරන දුම් අල්ලන කහ වතුර ඉහින මේ හොටෙල් එකේ මොන ඩ්‍රග්ස් බිස්නස්ද... මේ වටේම හෝටල් වල අරක්කුත් විකුණනවා... අපි එහෙමවත් කරන්නෑ... කරුණාකරලා බොරු චෝදනා කරන්නෙපා...’

ඇයව වෙච්චලන්නට විය.

‘මං හිතන්නේ පොලීසියට කවුරුහරි අපේ රීර්සියා කාරයෙක් බොරු ඉන්ගොමේෂන් එකක් දීලා...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා දෙසද අනුකම්පාවෙන් බලා කීවිය.

‘ඔ..ව් වෙන්න පුළුවන්... අපි බලමු...’

පොලීස් පරීක්ෂකවරයා හැසිරෙන්නේ ඔහු හොර මත්පැන් මෙහෙයුමකට ආ පරිද්දෙනි.

‘මේ රේස් ප්‍රසිද්ධත්ව් අතින් අනුරාධපුර හොඳම හෝටලේ කියලා අපි අවෝච් එකකුත් ගත්තා... ඉන්ස්පෙක්ටර්ට හිතන්න බැරිද එහෙම හෝටලේක කොහොමද ඩ්‍රග්ස් බිස්නස් කරන්නේ කියලා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ නිර්භීතකම හමුවේ පොලීස් පරීක්ෂකවරයා පවා සැලී ගියේය.

‘අයුම් වෙරි සොරි මිස් ප්‍රාර්ථනා... අපිට ඕඩර්ස් ලැබිලා තියෙන්නේ හොටෙල් එක වෙක් කරන්න කියලා...’

‘ඉන්ස්පෙක්ටර් සර්වි පර්මිෂන්...’

අරවින්ද ඇසුවේය. පරීක්ෂකවරයා සිනාසුනේ කට කොනකිනි.

‘චුග්ස් සර්වි වලට පරමිෂන් ඕන නෑ... අනික බඩු නැත්නම් මොකටද බයවෙන්නේ... සුවඳ දුමුත් අල්ලනවලුනේ නේද...’

පොලිස් නිලධාරීන් හත්අට දෙනෙකු මුලු හෝටලේ පුරාම විහිදී ගියෝය. ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද දෙස බැලුවේ දෑසේ කඳුළුද සමගිනි.

‘අ..ර බ..ල්ලා... මේ දේ කළේ උෟම තම..යි... මං ඕකව තියන්නෑ... මේ පන්සලක් වගේ ති..යෙ..න හෝටලේට පොලිසිය එව්වා... උගේ හෝටලේ ඒවා කරනවා ඇති... ගැණුත් බිස්නස් කරනවා ඇ..ති...’

‘කලබල වෙන්නෙපා බබා... අපි නිර්දේශයින් බලමු...’

‘මිහිත්තලේ පොඩි සාදු කිව්වේ ඇත්ත... ම..ට හ..රි බ..යයි මහත්තයෝ...’

‘මිස් බයවෙන්නෙපා මිස්...’

නන්දන ඔවුන් ළඟ සිට කීවේය.

‘අපිට රූමිස් ඇරලා දෙන්න...’

අරවින්ද කාමරවල යතුරු කැරලි නන්දන අත තැබුවේය.

‘ඇරලා දෙන්න නන්දන...’

අවශ්‍යයෙන්ම පරීක්ෂා කළ යුතුව තිබුණේ අරවින්දගේ කාමරයයි. එහෙත් නිලධාරියා එය අවසානයට තබා ගත්තේය. ඒ කපටිකමටය.

‘ඔ..යාව ගැහෙනවා මැණික...’

අරවින්ද ඇගේ අතකින් මෘදුව අල්ලා කීවේය.

‘මේ මො..න..ව..ද වෙන්නේ මහත්තයෝ... මේවා හරි බලු වැඩනේ...’

අවසානයට නිලධාරීන් තුන් දෙනෙකු අරවින්දගේ කාමරය අසලට ගියෝය.

‘ඇයි මේ කාමරේ වහලා... කවුරු හරි ඇතුලේ ඉන්නවද...’

‘නෑ මේ මගේ පරසනල් රූමි එක...’

අරවින්ද කීවේය.

‘ජලීස් ඕපන්...’

ඔහු අත තිබූ යතුරෙන් එය ඇර දුන්නේය. පසුව ඒ ලොබිය කෙළවරේ වූ කුළුණකට බරවී ඒ දෙස බලා උන්නේය.

‘අ..නු...’

‘බයවෙන්නෙපා රත්තරන්...’

අනුරාධා මිතුරියගේ බාහුව පිරිමැද්දය.

‘ඇ..යි මෙට්ටන් පෙරල පෙරලා හොයන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ඇඩුම්බරවය. එක් නිලධාරියෙකු පෙරලා දමූ මෙට්ටය යට වූ අති භයානක හෙරෝයින් පැකට් එක අතට ගත්තේය.

‘මෙන්න සර් බඩු...’

ඔවුන් පිටතට ආවේ එයද රැගෙනය. අරවින්දගේ දෑස් උඩ ගියේය. ප්‍රාර්ථනා දඩුව ඔහුගේ අත අල්ලා ගත්තාය.

‘මේ... සුවඳ දුම් කුඩු වෙන්න ඇති නේද...’

පොලීස් පරීක්ෂකවරයා ඇසුවේ මවාගත් කේන්තියකිනි.

‘මො..න..ව..ද මේ... කොහොමද මේවා මගේ කා..ම..රේ..ට ආවේ...’

‘වැඩලා... වැඩලා... තමුසේ දන්නෙම නෑ නේද... සාජන් මෙයා මේ මොනවද කියලා දන්නෑලු... වුට්ටක් අතට අරගෙන පෙන්නනවා... පව් පොඩ් එකා දන්නේ නෑලුනේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑසින් කළුළු ගලා යන්නට වූයේ බලා ඉදිදිමය. ඇය සතර වරම් දෙව්වරුන්ට පවා ශාප කළාය.

‘මිස් ප්‍රාර්ථනා... නොමිමර එකේ හෙරෝයින්... බලාගන්න... ඔයාගේ මැනේජර් මේ මොනවද කියලා දන්නෑලු...’

ඔහු අත්ලට හෙරෝයින් කුඩු ටිකක් දමා ප්‍රාර්ථනාට පෑවේය. ඇය කේන්තියට ඔහුගේ අතට ගැසුවාය.

‘ඉන්ස්පෙක්ටර් කරු..ණා..ක..ර..ලා.. වැදගත් විදිහට කතා කරන්න... මේ හෝටලේ කවරුවත් ඩ්‍රග්ස් බිස්නස් කරන්නෑ... ඒක මේ අනුරාධපුරේම දන්නවා... ඉන්ස්පෙක්ටර්ට ඕනනම් අටමස්ථානේ ලොකු හාමුදුරුවන්ගෙන් අහන්න... මිහින්තලේ හාමුදුරුවන්ගෙන් අහන්න... අපි සල්ලි හොයන්නේ වැදගත් විදිහට...’

ඇය කීවේ වෙච්ලමිනි. අරවින්ද ඇගේ අතකින් දඩ්ව අල්ලා ගත්තේය.

‘මිස් ප්‍රාර්ථනාත් ඔයාව කන්ට්‍රෝල් කර ගන්න... අපි නෙළුම්දෙණියලා ගැන දන්නවා... එයාලා මේ වගේ පහත් වැඩ කරන්නෑ කියලත් දන්නවා... ඒත්... මේගොල්ලෝ ගැන ළුවර් නෑ... මේ බඩු...’

‘ඉන්ස්පෙක්ටර් මේ..ක මං දන්නේ නෑ... මේ..ක...’

‘ෂට්ස්... ඒවා උසාවියේදී කියනවා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑත් දැඩිවිය. ඔවුන් මේ ගරහන්නේ කුමකටද...

‘අ..නේ මහත්තයෝ... මේ..ක කුමන්ත්‍රණයක්...’

ඇය අරවින්දගේ අතේ එල්ලී ඇඬුවාය. අනුරාධාත් නන්දනත් දෑස්වල කළු පුරවාගෙන ගැහෙමින් අරවින්දට කිට්ටු වූවෝය.

‘මි..ස් ප්‍රාර්ථනා... අපට ඔයාගේ මැනේජර්ව ඇරෙස්ට් කරන්න වෙනවා... අයුම් සොරි...’

‘බෑ... එයාව අරගෙන යන්න දෙන්න බෑ...’

ප්‍රාර්ථනා කෑ ගසා හඬමින් අරවින්දව වැළඳ ගත්තාය. පොලිස් නිලධාරීන් පවා ඔවුනොවුන්ගේ මුහුණු දෙස බැලූවෝය.

‘ම..ගේ මහත්තයා කුඩු බිස්නස් කාරයෙක් නෙමේ... මේ කොල්ලා තිරදේශයි... බල්ලෙක් මේ කොල්ලව අල්ලන්න ඔය පර වැඩේ

කර..න්..නැ..ක්කේ... අරවින්දව ගෙනියන්න දෙ..න්..න බෑ... දෙ..න්..න.. බෑ...

අරවින්දට වචනයක් වත් කතා කර ගන්නට හැකියාවක් නොවීය. ඔහු උන්නේ දිව්ව කම්පනයට පත් විය. සිර කළ හැකි තිරිසන්ම මළ පුටුවකට තමාව සිර කර ඇති බව ඔහුට වැටහුණි.

‘කරුණාකරලා හිතන්න... මේ..ක වැරදීමක්... උදේ බුදු පහන තියලා වැඩ පටන් අරවින්ද අයියා කුඩු බිස්තස් කරන්නෑ... අ..නේ අ..පේ අරවින්ද අයියව ගෙනියන්නෙපා... මේ..ක බොරුවක්...’

අනුරාධාත් තන්දනත් කීවේ හඬමිනි.

‘සාපන්... මෙයාව ජීප් එකට දන්න...’

ප්‍රධාන පොලිස් පරීක්ෂකවරයා අණක් දුන්නේය.

‘ම..ගේ මහත්තයට අත..ක් තියන්නෙපා... මං.. මං...’

ප්‍රාර්ථනාට සිහි නැති වූයේ අරවින්දව වැළඳගෙන සිටිද්දීමය. ඔහු අසරණව තම බිරිඳව ලොබියේ පුටුවකට බර කළේය.

අරවින්දගේ දෑස් අසාමාන්‍ය ලෙස තෙත්ව ගියේය.

‘මේ..ක මහ අපරාධ..ය..ක් හෙ..ණ ග..හන අපරාධයක්... ඔ..යාලට ගැණු නැද්ද... ළමයි නැද්ද... එයාලටත් මේ හෙණ වදිනවනේ... ඇයි මේ වගේ අහිංසක මිනිස්සුන්ට වද දෙන්නේ...’

බිම පාත්වී තම මිතුරියගේ දෑතම අල්ලා අනුරාධා කෑ ගසමින් කීවාය.

‘බ..බා නැහිටින්න මැණි..ක...’

ප්‍රාර්ථනා දෑස් ඇරියේ කළුළුන්ම එය පෙහි යද්දීය.

‘අ..නේ ඉන්ස්පෙක්..ට..ර... මං.. වැ..ද..ලා කි..ය..න්..න..මි... ම..ගේ මහත්තයා එ..හෙ..ම කෙ..නෙ..ක් නෙ..මේ... මේ බල..න්න මුණ... ඉන්ස්පෙක්ටර්ට හිතෙනවද මේ අහිංසකයා කුඩු බිස්තස් කාරයෙක් කියලා... ඔ..යාලට හිතෙනවද...’

ඇය අරවින්දගේ දැනීම අල්ලා ගෙන පොලිස් නිලධාරියා වෙතද බලා අසරණව කීවාය.

‘අපි ඊයේ ප්‍රසිඩන්ට්ගේ අතින් සම්මාන ගත්ත මිනිස්සුනේ... ද..ක්..කෙ නැ..ද්ද පත්තර... අපි දියුණු වුනේ කුඩු විකුණලා නෙමේ...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාගේ දෙපා පාමුළ ඉඳගෙනම කීවේය.

‘ඔක්කොම ඇත්ත වෙන්න පුළුවන්... ඒත් මිස් ප්‍රාර්ථනා මෙයාගේ රුමි එකේ නිබ්ලයි ඩ්‍රග්ස් පැකට් හොයාගත්තේ... එහෙම එකේ අපට මෙයාව ඇරෙස්ට් නොකර අත් අරින්න බෑ... සොරි... අයුම් වෙරි සොරි... නව් අයි අරෙස්ට් හිමි...’

අරවින්දගේ අතක තදින් පැටලී තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ අත පොලිස් නිලධාරියෙකු විසින් වෙන් කළේය. තවත් නිලධාරියෙකු ජීප් රියෙන් ගෙනා මාංචු යුවළ ඔහුගේ අතට දමද්දී ප්‍රාර්ථනා වෙවිලමින් ගොස් සිහි සුන්ව ඇඳ වැටුණාය.

‘අ..නු.. පො..ඩි..ඩා.. මගේ කෙ..ල්..ල..ව බලාගන්න රත්තරන්... මං ය..න..වා...’

ඔහු මාංචු රැඳි දැනින් සිහිසුන්ව ඇඳ වැටුණු ප්‍රාර්ථනාව පෙන්වා කියද්දී අනුරාධාත් නන්දනත් කෑ ගසා හඬමින් ඔහුව බද්ගත්තේය.

මේ සියල්ල බලා උන් හෝටලේ සේවකයින් අතර වූ ප්‍රදීප්ගේ පවා දෑස් අසාමාන්‍ය ලෙස තෙත්ව යමින් තිබුණි.

‘අ..නේ අපිව දලා ය..න්..නෙ..පා... අ..යි..යේ බු..දු ස..ර් වැ..ඳලා කි..යන්නම්... මේ ඉන්නේ බු..දු කෙ..නෙ..ක් ස..ර්...’

නන්දන ප්‍රධාන පොලිස් පරීක්ෂකයාගේ දෙපා පාමුළ වැටී ඔහුට වැන්දේය.

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාව උකුල මත තබාගෙන හැඩුවාය...

‘අ..නේ අයියව අරන් යන්නෙපා... බලන්න මේ කෙල්ල දන් මැරෙනවා... ඇ..යි මේ ශ්‍රී මහ බෝධිය ජේත තෙක් මානේ නියාගෙන

මෙහෙම පටි වැඩ කරන්නේ...

අනුරාධා ඇඩුවේ තම මිතුරියගේ කමිටුල් පිරිමදිමිනි. පොලිස් නිලධාරියෙක් අරවින්දව තල්ලු කරමින් ජීප් රියට නංවා ගත්තේය.

‘අ..තේ අ..ර...’

ඔහු වෙව්ලන දෙකොල් පට වලින් මිම්මුවේ අතින් ප්‍රාර්ථනාව පෙන්වමිනි... නන්දන දුවගෙන ගොස් වතුර පොදක් ගෙනවිත් ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණට ඉස්සේය.

‘අ..තේ මහත්තයෝ...’

ප්‍රාර්ථනා වැටී උන් බිමින් නැගිට මිදුලට දුව යද්දී ජීප් රිය අද්ද අවසන්ය. අරවින්ද ජීප් රියේ පිටුපස කුඩා විදුරු කවිඵවෙන් තම බිරිඳ දෙස බලා උන්නේය. ඔහුගේ දෙනෙත් හරහා තද කඳුළු පටලයක් ඇඳී ගියේය.

ප්‍රාර්ථනා මිදුලේ අරලිය බඳ බදුගෙන හැඩුවාය. ඇය හඬන ආකාරයට ඇය දුන් දුන් පපුව සිරවී මිය යතැයි අනුරාධාට පවා බිය සිතූණි.

‘අ..නු... ම...ට...’

ප්‍රාර්ථනාව නැවතත් සිහි සුන්වී අරලියා ගහ පාමුළ ඇඳ වැටුණාය.

‘මු..න්..ට හෙණ ගහනවා මල්ලියේ... අතේ මිස්ව අල්ලන්න...’

ප්‍රදීප් ඉන්නේ විශාල මානසික කැළඹීමකය. අරවින්දව රූ ගෙන යද්දී ඔහුගේ පවා දෑස් තෙත්විය. මේ කළ අපරාධයට තමාට තව ආත්ම පනහක් හැටක් විඳවන්නට වන බව ඔහු දන උන්නේය.

මේ දත්ම ප්‍රාර්ථනාගේ දෙපා අල්ලා මේ සියල්ල කියා පපුව හිස් කර ගන්නට ඔහුට සිතූණි. ඔහු බිය වූයේ ප්‍රියලාල් ගැනය. එහෙම වුවහොත් ප්‍රියලාල් පැමිණ තමාව මරා දමා යනු ඇත. ඔහුට එවැන්නක් කිරීම සුළුදෙයකි.

‘අ..තේ මං කාට කියන්නද... අ..නු... මල්ලියේ... යන් පැටියෝ’

පොලීසියට... රත්නපාල අත්කල්...

ප්‍රාර්ථනා කැගයමින් හෝටලය පුරා පිස්සුවෙන් මෙන් දිව ගියාය. අනුරාධාත් නින්දනත් මේ සියල්ල බලා උන්නේ දඩ් වේදනාවකිනි.

‘අ..නු... මං තාත්තට කියන්නද...’

‘ඔව් අත්කල්ට කියමු...’

ප්‍රාර්ථනා පයේ ලූ පාවහන් විසි වන ලෙස දෙපා ගැසුවාය. ඊටත් පසු ඇය දුරකථනය වෙත ගොස් තාත්තාගේ සෙලියුලර් අංකය එබුවාය.

‘තා..ත්..තේ...’

ප්‍රාර්ථනාට දිගටම ඇඩුණි.

‘පු..තේ ඇයි මේ...’

‘අ..තේ තා..ත්..තේ.. කොහෙද ඉ..න්..තේ...’

‘මං ගෙදර පුතේ... ඇයි කියන්න මේ... මොකක්ද කලබලේ...’

‘තාත්..තේ මගේ... ම..ගේ...’

ඇයට කියන්නට ගිය දේ පැටලිණි.

‘ඉතින් ඔයාගේ... මොකක්ද...’

‘ම..ගේ මැනේජර...’

‘ඔව්... අර ළමයා...’

‘අරවින්ද... එයාට පොලීසියෙන් අල්ලන් ගියා...’

‘පොලීසියෙන්...’

‘ඔ..ව්... මොකක්ද පර බල්ලෙක් අරවින්දගේ ඇඳ යටට කුඩු පැකට් එකක් දලා... අ..තේ තාත්තේ අරවින්ද එහෙම වංචාකාර බල්ලෙක් නෙමේ... ඒ කොල්ලා අහිංසක කොල්ලෙක්... මං.. මං.. ඇප වෙනවා...’

ඔහු එවැනි තරුණයෙක් නොවන බව නෙළුම්දෙණිය මුදලාලිද

දන උත්තේය. ඔහුට මිනිසුන් තේරුම් ගැනීමේ ඉවක් ඇත.

‘ඔයා දන් ඉන්නේ කොහෙද...’

‘හෝටලේ...’

‘හරි කොහෙවත් යන්නෙපා... මං එනවා... තනියම පොලීසි
එහෙම යනවා නෙමේ... තේරුණද...’

‘ම..ට තාක්තා විතරයි කියන්න ඉ..න්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා යළිත් වරක් හඬමින් කීවාය.

12

ප්‍රාර්ථනාට හරි හැටි සිහියක් වත් නොතිබිණි. ඇය උන්නේ කෝන්කුවාවෙනි. අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාව තම ළයට බර කරගෙන ඇගේ හිස පිරිමැද්දේ වාඩාගත නොහැකි දුකිනි. තම මිතුරිය මේ තරම් දුකකින් සිටිනු අනුරාධා කෙදිනකවත් දක නැත. ගැහැණියක් පපුවේ බැඳගත් පිරිමියෙකු වෙනුවෙන් කොතරම් දවිල්ලකින් පිටිවෙනවාද කියා අනුරාධා හරියටම තේරුම් ගත්තේ අදය.

‘අ..තේ මගේ ර..ත්..ත..ර..ත් කොල්ලා... අ..නු... දක්කද පොලිස් ජීප් එකේ යද්දී බලන් උන්න හැටි... ම..ට බෑ කෙල්ලේ මෙහෙම මෙතනට වෙලා ඉන්න... මා..ව පිටිවෙනවා අනු... මා..ව පිටිවෙනවා...’

අනුරාධා දෑස් වල ගලි වූ කඳුළු වලට ඔහේ ගලා යන්නට දුන්නාය. නන්දන ප්‍රාර්ථනා ළඟ නැවතී බලා උන්නේ කොල්පට තදින් විකාශනය.

‘බ..ය..වෙ..ත්..නෙ..පා මිස්... පොඩ්ඩක් වත් බයවෙන්නෙපා... අරවින්දයියා ගියාට මොනවත් වෙන්නෑ... එයා බුදු වෙන්න පෙරුම්

පුරන කෙනෙක්... රියේ හෝටලේට ආපු වෙලාවේ ඉඳලා කිව්වා මේ දේ... පොඩ්ඩෝ මොනවා හරි හෝටලේ වෙලා තියෙනවා කියලා කිව්වා... රෑ දොළහ වෙනකල් කහ වතුර ඉස්සා... දුම් ඇල්ලුවා... නෑ... අපේ අරවින්දයියට මොනවත් වෙන්නෑ... එහෙම වුනොත් හෙට ඉඳලා ශ්‍රී මහ බෝධියේ දළු දන්නේ නැහැ... රුවන්වැලි මහ සිංහ දෙකට පැලෙනවා... මිස් අධ්‍යක්ෂණ මිස්... අපි අපේ සිදුහත් කුමාරයාට බේරගමු... මිස්ට විකරක් නෙමේ රත්තරන් මිස්... අපෙත් පපුව පැලෙනවා...'

නන්දන ප්‍රාර්ථනාගේ පය පාමුළ දණ ඔබාගෙන ඇගේ උරහිස් වලට දැත් තබා කීවේය. ප්‍රාර්ථනා නන්දනගේ හිස බදාගෙන හැඬුවාය.

'මිහිත්තලේ පොඩ් සාදු කිව්වා මහත්තයෝ... තීතියෙන් ලොකු කරදරයක් අද හවස් වෙන්න කළින් වෙනවා කියලා... පුදුමයි... අ..තේ මට මගේ කොල්ලට අනුරාධපුරෙන් පිට කරන්න බැරි උනානේ... කිව්වා... ඇහුවේ නෑ... මාව දලා යන්න බෑ කිව්වා... මොන... බ..ල්..ල..ද මේ දේ ක..ලේ... ම..ල්..ලි..යේ...'

සියල්ලන්ටම හිතා ගත නොහැකි වූයේද එයමය. නන්දන නැහිටිවේ ප්‍රාර්ථනාගේ හිසද පිරිමැදගෙනය.

'ප්‍ර..දී..ජ...'

නන්දන කෑ ගැසුවේ විශරුවෙන් මෙනි. හෝටලයේ පිටුපස උන් ප්‍රදීප් දුවගෙන ආවේ ගැහෙමිනි.

'ඇ..යි... ඇ..යි නන්දන අයියේ...'

නන්දන ප්‍රදීප්ගේ දෙනෙත් දෙසම බලමින් ගොස් ඔහුගේ දෙඋරහිස් මත දැත් තබාගත්තේය.

'අ..ප..ට ඇත්ත කියපන් ප්‍රදීප්... බලපන් අපේ අයියාට අල්ලගෙන ගියා... උඹ ඇත්ත කියපන්... කවුද කුඩු පැකට් එක අයියගේ ඇඳ යට දමමේ... ඇ..ත්ත කියපන්... උඹයි අපි නැති වෙලාවේ හෝටලේ

බලාගත්තේ...

ඔහු ප්‍රදීප්ගේ උරහිස වැරෙන් සොලවා ඇසුවේය.

‘මං... මං නෙමේ නන්දනයිගේ...’

ප්‍රදීප්ගේ හැසිරීම් සැක සිහින බව තිදෙනාටම වැටහිණි.

‘උඹ කියපන්... කවදද අරවින්දයිගා අපෙන් කෑවද කියලා
නාහ කෑවේ... කියපන්...’

‘හැ..මදම අහලා.. තමයි කෑවේ...’

‘අපට ඔළුවේ කැක්කුමක් හැදුනත් කවුද පැනඬෝල් දෙකක්
වතුර එකක් එක්ක ඇඳ ළඟටම ගෙනත් පෙට්ටිවේ... සිද්ධාලේප-
ගාලා ඔළුව අතගෑවේ... කි..ය..ප..න්...’

‘අ..ර..වි..න්..ද..යි..ගා තමයි...’

‘කියපන්... එහෙම මිනිහෙක් කුඩු බිස්නස් කරයිද... මේ උදේ
හවා පහන් පත්තු කරපු වහළ යට... මේක පන්සලක් කරපු
බෝධිසත්වයෙක් වගේ මිනිහෙක් කුඩු බිස්නස් කරනවද... කියපන්
ප්‍රදීප්...’

‘නෑ නන්දනයිගේ... අරවි..න්..ද..යි..ගා එහෙම කරන්නෑ...’

‘එහෙනම් කොහොමද යකෝ කුඩු පැකට් අයිගේ ඇඳ යටට
ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ උරහිසට බරවී හඬමින්ම ප්‍රදීප් දෙස
බලා උන්නාය.

‘කි..ය..න්..න රත්තරන් පැ..ට්..යෝ.. ක..වු..ද එ..හෙ..ම ක..ළේ...
ම..ගේ රත්තරන් මහත්තයට කවුද මේ අපරාදේ කළේ...’

ප්‍රදීප් අසරණව බිම බලාගත්තේය. සියල්ලම කියා නිදහස්
වන්නට ඔහුට සිතුවේ. තමා වරදක් කළද මේ තුන් හතර දෙනා
තමාට සමාව දෙන බව ඔහු දැන උන්නේය. එහෙත් ඔහු සියල්ලටම

‘මං... මං.. ද..න්..නැ මි..ස්...’

ප්‍රදීප් හඬමින් කීවේය. නන්දන ප්‍රදීප්ව අතහැර නළලතේ අතැහිලි තද කර ගත්තේය.

‘අ..පේ රත්තරන් අයියව කොටු කරන්න හිතාගෙන එක බල්ලෙක් මේක කළා මිස්... මං.. ද..න්..න..වා මේක කරපු එකා... මේ වගේ පර වැඩක් මේ රත්තරන් මනුස්සයට කරන්න පුළුවන් එකම එක බල්ලටයි...’

ප්‍රාර්ථනා හිස ඔසවා නන්දන දෙස බැලුවේය.

‘ඔ..ව් මල්ලියේ... මා..ත් ඒ.. බල්ලව දන්නවා...’

‘ප්‍රියලාල් කියන බල්ලට හෙණ ගහනවා මි..ස්.. අයියට මොනවා හරි උනොත් මං ඕකව කියන්නැ... උඹ දන්නැ මංගේ හැටි...’

‘කලබල වෙන්නෙපා මල්ලියේ... අපි සිහි බුද්ධියෙන් වැඩ කරන්න ඕන වෙලාවක් මේක...’

අනුරාධා කීවේ බියෙනි.

‘මි..ස්...’

නන්දන යටි තොල සපාගෙන කතා කළේය.

‘මල්ලියේ...’

‘මිස් ලොකු සර් ආවම අනුරාධා අක්ක එක්ක එන්න... මං යනවා පොලීසියට... මුං අරන් ගිය තාලෙට අයියට ගහනවද දන්නෙත් නැ...’

‘අ..නේ මල්ලියේ ඕ.අයි.සී. මහත්තයට වැදලා හරි කියන්න... මං තාත්තා ආපු ගමන් එ..න..වා...’

නන්දන රබර් සෙරෙප්පු දෙකක් දමාගෙන වැලියට නැග්ගේය. ඔහු රැගත් මෝටර් සයිකලය හෝටලයෙන් පිට වූයේ වේගයෙනි.

‘මං ක..ල..න්..තේ වගේ අනු... අ..නේ මගේ කොල්ලට ගහනවද

‘බයවෙන්නෙපා කෙල්ලේ... අයියා වරදක් කළේ නෑනේ... අයියට හැම වෙලාවෙම උඹ කියන කථා බණ්ඩාර දෙයියෝ රකිනවා...’

‘ප..වි.. හරිම පව්... ඒ කොල්ලා මේ දුක් විදින්නේ මං නිසා... මං.. කො..හො..ම..ද ඉවසගෙන ඉ..න්..තේ අනූ... පපුව පිව්වෙන හැටි උඹට තේරෙන්නෑ කෙල්ලේ...’

‘මං දන්නවා රත්තරන්... මට තේරෙනවා... උඹ හිතන්නේ අපේ පපුව පිව්වෙන් නෑ කියලද... අ..පේ අයියා වෙනුවෙන් මට කුඩුවට යන්න පුළුවන් නම් මං යන..වා...’

රත්තපාල ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා දෑස් පිය දමා ගත්තේ ඉවසාගත නොහැකිවය. මේ සිදු වන දේවල් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට අරක් ගත් දේවතා කථා බණ්ඩාර දේවතාවුන් වහන්සේ නොබලන්නේ ඇයිදැයි ඔහුටත් හිතාගත නොහැකිය.

‘මං.. බු..දු ප..හ..න..ට ප..ඬුර..ක් ති..ය..ලා එ..න්..න..ම් අ..නූ...’

‘ඔව් කෙල්ලේ... උඹ කියන ඒවා හැමදම ඇහුවනේ... අද කියලා වෙනසක් නෑ...’

‘ම..ගේ අභිංසකයට මෙහෙම කරන්න පව් නැද්ද... දෙයියෝ මොනවද කරන්නේ අනූ... මං පඬුර ගැට ගහලා බණිනවා... හොඳටම බණිනවා...’

දෙවියන්ට එසේ බැන වැදිය යුතුය. දෙවියන් පවා ඇස් අරින්නේ එවිටය. ප්‍රාර්ථනා සාරි පොටින් මුහුණ වසාගෙන ගොස් පඬුරක් බුදු පහන අසළ තබා වැදගෙනම උන්නාය.

ඇයව කරකැවෙන්නට වූයෙන් ප්‍රාර්ථනා බිම වැටී වැද ගත්තාය. ප්‍රාර්ථනාට එහෙමම සිහි නැති විය.

නෙළුම්දෙණිය මහතා හෝටලයට පිවිසෙද්දී ප්‍රාර්ථනා උන්නේ අනුරාධාගේ උකුල මත සිහිසන් නැතුවය. ඔහුගේ පපුව දැවී ගියේය.

‘පො..ඩි දු... මොකක්ද දරුවෝ මේ වෙන්නේ...’

ඔහු එහෙමම පහත් වී ප්‍රාර්ථනාගේ හිස අල්ලා ගත්තේය.

‘ප්‍රාර්ථනාට සිහිය නැති උනා අත්කල්...’

අනුරාධා දෑස් වල කපුළු පුරවාගෙන කීවාය. ඇය තෙත අතින් වතුර බිංදු කිහිපයක් ඉස ප්‍රාර්ථනාට සිහිය ගත්තාය.

‘මොනවද මෙතන මේ සිද්ධ වුනේ...’

‘තේරුම් ගන්න බෑ අත්කල්... එක දෙයයි දන්නේ... බෝධිසත්වයෙක් වගේ හිටපු අරවින්ද අයියව පොලිසියෙන් අල්ලන් ගියා... එහෙම වෙන්න බෑ... කවදාවත් වෙන්න බෑ...’

ඔහු තම දියණියගේ හිස අතගෑවේ අසරණවය.

‘පොඩි දුවේ...’

‘තා..ත්..තේ...’

‘නැහිටින්න මැණික...’

‘අ..තේ තා..ත්..තේ අ..ර..ටි..න්..ද..ව පොලිසියෙන් අල්ලගෙන ගියා... ම..ට බේරලා දෙන්න තා..ත්..තේ.. අ..තේ වැදලා කියන්නම් තා..ත්..තේ අරවින්ද එහෙම පටි කරන කෙනෙක් නෙමේ...’

මේ තරුණයා සම්බන්ධයෙන් දියණියගේ හැසිරීම් තේරුම් ගන්නට නෙළුම්දෙණිය මහතාට පුළුවන් විය. ඔහු අත්දැකීම් සමඟ මුහුකුරා ගිය මිනිසෙකි.

‘මට සිද්ධ වෙච්ච දේ දුව කියන්න...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා ඇසුවේ අනුරාධාගෙනි. අනුරාධා සියල්ල අවංකව විස්තර කළාය.

‘එක දෙයක් අත්කල්... අරවින්දයියා කුඩු බිස්නස් කරනවා නම් අපි ඔක්කොම එහෙනම් ඒ බිස්නස් එක කරනවා... මේක අමුලික බොරුවක් අත්කල්... කුමන්ත්‍රණයක්... හෝටලේ අවුරුද්දක් ඇතුළත ජනප්‍රිය උනා... බිස්නස් අපට ගලා එන්න ගත්තා... අපට මැඩමිගේ අතින් සම්මාන ලැබුණා... ඒ ඔක්කොම කළේ අරවින්දයියා කියලා මේක කරපු කෙනෙක් දන්නවා... මේ හෝටලේ විනාශ

කරන්න ඕන නම් මෙතනින් අයින් කරන්න ඕන කවුද කියලා හොඳට හොයලා බලලා සැලසුම් කරලා තමයි මේක කළේ...

අනුරාධා කීවේ හැඟීමෙනි. ප්‍රාර්ථනා කාර්යාලයට ගොස් හැන්ඩ් බෑගයද රැගෙන ආවාය. ඇය හෝටලයේ තිබූ රූපියල් පනස් දහසක මුදලක්ද ගත්තේ අවශ්‍ය වුවහොත් ඇප ලබා දෙන්නටය. පනස් දහසක් නොව රූපියල් ලක්ෂ දහයක් විස්සක් ගෙවා හෝ ඔහුට ඇප ලබා ගත යුතුය.

‘මේ..ක කළේ කවුද...’

‘එහෙම පාදඩ වැඩ කරන්න පුළුවන් එක්කෙනයි මේ රජරට ඉන්නේ තාත්තේ...’

‘කවුද පොඩි දුව මං අහන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා දෙසද බලා යටිතොල හැසුවාය.

‘ප්‍රියලාල්... එයාට ලොකු ඕනකමක් තියෙනවා අරලියා එක වහලා දන්න... අරවින්දව අනුරාධපුරෙන් යවන්න... මේ ජනප්‍රිය හෝටලේ මැනේජ්මන්ට් එක ගන්න... මං අරවින්ද නැති උනොත් තාත්තේ හෙට මේ මළ ඉලව්ව වහලා දනවා... මේක අනාථ නිවාසයක් කරනවා... ඒත් ප්‍රියලාල්ට දෙන්නෑ... මං ඕකව බඳින්නෙත් නෑ... මනුස්සකම් දන්නැකුව මේ ශ්‍රී මහ බෝධිය ජේන හරියේ පැළ වෙන්න බෑ තාත්තේ... මිනිහෙක්ට හැදෙන්න පදනමක් ඕන... කුඩු ගහන මිනිහෙක්ගෙන් කුඩු බිස්නස් කරන මිනිහෙක්ගෙන් රැස් විහිදෙන්නෑ... අරවින්දගෙන් එහෙම රැස් විහිදුනා... ඒවා අපි දැක්කා... අනික අරවින්ද ඉගෙන ගත්ත කොල්ලෙක්... එයා කුඩු බිස්නස් කරනවනම් ඇඳ අස්සේ කුඩු පැකට් තියන් බිස්නස් කරන්නෑ... ඒක හරි ලස්සනට කරයි... මේගොල්ලෝ දන්නෑ ඒ කොල්ලගේ හැටි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා තම දියණියගේ වචන හරහා බොහෝ දේ තේරුම් ගත්තේය. ඇය කියන බොහෝ දේවල් පිළිබඳව බරපතල ලෙස ඇය හා කතා කළ යුතුය. එහෙත් එක දෙයක් සම්බන්ධයෙන්

කිසිදු වාද විවාදයකින් තොරව නෙළුම්දෙණිය මහතා තම දුව හා සම්බන්ධය. අරවින්ද නම් තරුණයා කුඩු බිස්නස් කාරයෙක් නොවේ. ඔහු කෙදිනක හෝ ඉහලම තැනකට එන විරිය සම්පන්න තරුණයෙකි. ඔහුගෙන් ඒ අනාගතය දිස්වේ.

‘යන් අපි ගිහිත් බලමු මොනවද කරන්න පුළුවන් කියලා...’

අනුරාධාත් ප්‍රාර්ථනාත් කළුළු පිසිමින් ගොස් නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ වොල්වෝ රථයේ පසුපස අසුනට බර වූවෝය. ප්‍රාර්ථනා ඉදිරිපස අසුනේ ඉඳගත් තාත්තා දෙස ඇස් කොනකින් බැලුවාය. සමහර විට තමාගේ කතාවෙන් තාත්තා බොහෝ දේ තේරුම් ගන්නට ඇති බව ප්‍රාර්ථනා දන ගත්තාය.

බැරිම වුවහොත් අරවින්ද යනු තමාගේ නීත්‍යානුකූල ස්වාමි පුරුෂයා බව කිව යුතුය. දන් කාගෙන්වත් කිසිවක් සභවා පලක් නැත.

‘ඔය ළමයා ඔය වගේ වැඩ වලට සම්බන්ධ කාවහරි ආශ්‍රයවත් කළාද... කොල්ලේ යාළුකම වෙනුවෙන් ඔය වගේ දේවල් කරනවා... වැරද්දකට නෙමේ... කොළකමට...’

“අරවින්දට අනුරාධපුරේ හිටියේ අපි ටික විතරයි තාත්තේ... අනික යාළුවෙක්ගේ නෙමේ අම්මා තාත්තා පව් වැඩක් කළත් ඒ වලට සම්මාදම් වෙන ජාතියේ මිනිහෙක් නෙමේ තාත්තේ... හෝටලේට අවුරුද්දක් පිරෙද්දී අපි පිරිතක් කියන්න හිතත් හිටියේ... අරවින්ද එහෙමයි... තාත්තා මගෙන් අරවින්ද ගැන අහන්නෙපා... අටමස්ථානේ පල්ලේගම සාදුගෙන් අහන්න... මිහින්තලේ පොඩි සාදුගෙන් අහන්න... එතකොට උන්නාත්පෙලා කියයි... මේක අපරාධයක් තාත්තේ... හෙණ ගහන අපරාධයක්... ඔක්කොම හරි පොලීසිය ගාණට ඇවිත් ඇඳ යටම මෙට්ටේ උස්සලා බලපු හැටි... මේ හෝටලේ වෙන තැන් නැද්ද වෙක් කරන්න... තිබ්බ එකා කිව්වා මෙතන බඩු තියෙන්නේ කියලා... ප්‍රියලාල්ලා හෝටල් වල ගඳ ගහන ඩෙවල් කාලා හැදිව්ව

පණුවෝ තාත්තේ... නැතුව මේ රජරට වැවෙන වැල් ගොටුකොළ තිබ්බටු කරවිල කාලා හැදිව්ව උන් නෙමේ... මං දන්න ඒවා මම තාත්තට කියන්නැ... කිව්වොත් තාත්තා මාව නෙමේ දන්න පවුලක කෙල්ලෙක්වමත් ඔය මිනිහට දෙන්නැ...'

දියණිය අද කතා කරන්නේ කවදවත් නැති ලෙසය. නෙළුමිදෙණිය මහතා කලබල වුයේ නැත. එක දෙයක් ඔහු දැනී. තමා සිතන තරම්ම දියණිය මෝඩ නැත.

'අනික තාත්තේ අරවින්දට කුඩු විකුණලා සල්ලි හොයන්න ඕන නැ... එයා ඉගෙන ගත්ත කොල්ලෙක්... මේ හෝටලේ හඳුනා අරවින්දට.. අවුරුද්දකින් හොඳම සම්මානේ අරලියා එකට අරන් දීපු අරවින්දට ජොබ් නැද්ද... ඒ මිනිහට බිස්නස් එකක් පටන් ගන්න බැරිද...'

'ඔය ළමයගේ පවුලේ තොරතුරු මොනවද...'

'තාත්තා විතරයි ඉන්නේ... අම්මා නැතිවෙලා... හරියට දුක් විඳලා ඉගෙන ගත්ත කෙනෙක්...'

ඔහුගේ ගුණ වයා නිම කළ නොහැක. ඔහු එතරම් විශාල චරිතයකැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. ඇය තවමත් මේ ඉන්නේ වේදනාබර හැඟීම් වලින් වෙවිලමිනි.

'ඔ..ක්..කො..ම අමතක කරන්න තා..ත්..තේ අරවින්ද කියන්නේ අ..පේ හොටෙල් ශාඛ එකේ හො..ද සේවකයෙක් කියලා හිතන්න... අ..පි අපේ ළඟ වැඩ කරන දුප්පත්ම මිනිහෙකුටවත් අසාධාරණයක් කරපු මිනිස්සු නෙමේනේ... මං කො..හො..ම..ද මගේ මැනේජර්ට අනුරාධපුරේ පොලිසියේ රිමාන්ඩ් එ..කේ ඉ..න්..න දෙන්නේ...'

සියල්ලටම පෙර අරවින්දව එළියට ගත යුතු බව නෙළුමිදෙණිය මහතාටද වැටහිණ.. ඊට පසු නඩුවකදී සියල්ල විසඳෙනු ඇත.

'පොඩි දුව කට පියාගෙන ඉන්න... මං ඕ.අයි.සී. එක්ක කතා කරන්නම්...'

‘අ..තේ තා..ත්..තේ මට අරවින්දව බල..ත්..න ඕන...’

පුරාතන පොලිසිය ඉදිරිපිට වාහනය නතර විය. පුරාතන බැස්සේ යටිතොලද සපාගෙනය.

‘ඕ.අයි.සී. මහත්තයා ඉන්නවද... කියන්න නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා ඇවිත් කියලා...’

ටික වෙලාවකින් පුරාතනාටත් නෙළුම්දෙණිය මහතාටත් පොලිස් ස්ථානාධිපති කාර්යාලයට යන්නට ලැබුණි.

13

“නෙ

එම්දෙණිය මහත්තයට අපිව මකක් වෙලා තියෙන්නේ... මං හිතන්නේ එද මිරිදිය හෝටලේ කමිටු රැස්වීමෙන් පස්සේ මේ හමිබ උනාමයි...”

‘එකතේ මිස්ටර් රණවිර... මං ඉතින් වැඩි දවසක් ඉන්නේ දඹුල්ලෙනේ...’

‘මේ දුව වෙන්නැති...’

පොලිස් ස්ථානාධිපති ප්‍රාර්ථනා දෙස සුභද බැල්මක් හෙලා ඇසුවේය. ප්‍රාර්ථනා ගිත්දර පසුවේ තබාගෙන මද සිනහවක් පෑවාය.

‘ඔව් රණේ මේ මගේ එකම දුව... දුව තමයි ඉස්සරහට හෝටල් ටික බාර ගන්නේ... දැනටමත් අනුරාධපුර හෝටලයක් කරනවා...’

අරවින්ද ගෙනා බව මොහු නොදන්නේද. ප්‍රාර්ථනා සිතුවේ පුදුමයෙනි.

‘ඉතින් නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා... මොකක්ද මගෙන් කෙරෙන්නෝන...’

‘මට රණේගෙන් ලොකු උදව්වක් ඕන...’

‘කියන්න... නෙළුම්දෙණිය මහත්තයාලට උදව් නොකර අපි කාට උදව් කරන්නද...’

‘රණවීර දන්නවද අනුරාධපුර අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එක...’

‘ඔව් එක නොදන්නේ කවුද... නිසා වැටුප් ලබා තියෙන්නේ... හරි ජනප්‍රියයිනේ එක...’

‘ඒ මගේ දුවගේ හෝටලේ...’

‘ත් නෑ... කවුද දන්නේ... නෙළුම්දෙණිය මහත්තයාගේ පිහිටීම තියෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා උන්නේ වර්ණනා ප්‍රසංසා අසන මානසිකත්වයක නොවේ. දුවගෙන පොලීසිය ඇතුළට ගොස් අරවින්දව බලා එන්නට ඇයට සිතුණි. ඒ මුහුණ දකින තුරු ඉවසිල්ලක් නැත.

‘ඒ හෝටලේ මැනේජර් විදිහට හිටියේ හොඳ ළමයෙක්... අරවින්ද කියලා...’

‘ඔව්...’

‘ඒ ළමයාට දන් ටිකකට කළින් පොලීසියෙන් ඇරෙස්ට් කරලා මෙහාට ගෙනත් තියෙනවා...’

‘ඩ්‍රග්ස් කේස් එකකට... නේද...’

ප්‍රාර්ථනා සිතුවා සේම ඔහු සියල්ල දනී.

‘රණේ එහෙනම් දන්නවා...’

‘මේකයි නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා මං දන්නෑ අරලියා එක නෙළුම්දෙණිය මහත්තයාගේ දුවගේ හෝටලේ කියලා... ඒත් අපට ඉන්ෆෝමේෂන් ලැබ්ලා තියෙනවා... මෙහෙත් නෙමේ කෙළඹිත්... එක වැටලුවෙන් අපි නෙමේ...’

‘එ..ක..කො..ට අරවින්ද...’

‘එයා දැන් ඉන්නවා... කේස් එක ඩෙන්ජර් නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා... ඩුග්ස් ගරුම් තුන්සියටත් වඩා මිනිසා ළඟ තියන් ඉඳලා තියෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනාව වෙවිලන්නට ගත්තාය.

‘ඒ..ත් ඒක බොරුවක්... කවුරුහරි දම්මලා අරවින්දව අල්ලන්න කර..පු වැඩක්... අරවින්ද එ..හෙ..ම කෙනෙක් නෙමෙයි... ඕ.අයි.සී. මහත්තයා ටිකක් ගිහින් මුණ බලන්න... කොච්චර අභිංසක කො..ල්..ලෙ..ක්ද...’

ප්‍රාර්ථනා පුටුවෙන් නැගිට කතා කළේ වෙවිලමිනි. අරවින්දට බණ්ඩේ ඇයට වාචාගෙන ඉන්නට නොහැක.

‘හරි මිස්... ඒක ඇත්ත... වෙන්න පුළුවන්... ඒත් බඩු තිබ්බේ එයා ගාව...’

‘ඔයා කියන්නේ දැන් මගේ කාමරේ කුඩු තිබ්බොත් මාවත් ඇරෙස්ට් කරනවා...’

‘ඔව්...’

‘මේක පුදුම නීතියක්නේ... එතකොට ඕන බල්ලෙකුට මිනිසෙක්ව ඇතුළට දන්න ඕන නම් කාමරේට කුඩු පැකට් දෙක තුනක් දගත්තහම ඇති... අහන්නේ බලන්නේ නෑ... බල්ලෝ වගේ ගරුත්වයක් තියෙන මිනිස්සුන්ව පොලීසියට ඇදගෙන එනවා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා ප්‍රාර්ථනයේ අතක් අල්ලා ඇයව ඉන්දවීය.

‘පොඩි දුව ටිකක් ඉන්න...’

‘මේකයි මිස්ටර් රණවිර... මේ ළමයා විශ්ව විද්‍යාලේ උපාධියක් තියෙන හොඳ වැදගත් ළමයෙක්... මේ ළමයාටයි දුවටයි ඊයේ පෙරේද වන්දිකා මැඩම් අතින් අනුරාධපුරේ හොඳම ව්‍යාපාරිකයෝ

විදිහට ලොකු සම්මානෙකුත් හම්බෙනා... මේ වලට රීරසියා කරන කෙනෙක් මේක කරන්න ඇති... එහෙම මිසක් මේ දරුවා එහෙම දරුවෙක් නෙමේ...

ඇමති තමා ඇහුවා ලිකර් පර්මිට් එකක් ඕනද කියලා... මේ මනුස්සයා ඒකත් එසා කිව්වා... රුවන්වැලි සෑය පෙනෙන මානේ අරක්කු විකුණන්න බෑ කියලා... පස්සේ බියර් විතරයි අපි සර්වි කළේ...

මේ කුමන්ත්‍රණයේ කෙළවර කෙසේදැයි ප්‍රධාන පොලිස් ස්ථානාධිපතිවරයා පවා දන උන්නේ නැත. ඔහුට මේ සම්බන්ධ උපදෙස් ආවේ ඉහළිනි.

‘මං නෙළුම්දෙණිය මහත්තයලා ගැන දන්නවා... ඔයාලා එහෙම මිනිස්සු නෙමේ කියලත් දන්නවා... ඒත් මේ රටේ ඩ්‍රග්ස් සම්බන්ධ නීතියක් තියෙනවා මිස්...’

‘ඒ කියන්නේ අරවිත්දට ඇප දෙන්න බෑ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ තීරණාත්මකවය.

‘ඔව්... උසාවි දනවා... එතනදී ජජ් කියන දෙයක් තමයි... ඒත් මං හිතන්නෑ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා දියණිය දෙස බැලුවේ අසරණවය. දියණියගේ දෙකොල් පට වේගයෙන් වේවිලන බව ඔහු දුටුවේය.

‘ම.. ම..ට අර..වි..ත්..දව කො..හො..ම හ..රි බේර..ගන්න ඕ..න... මං... න..ඩු කි..ය..ලා හරි අරවිත්දව බේ..ර ගන්න..වා ම..ට එක දෙ..ය..ක් කි..ය..ත්..න ඕ..අයි.සී. මහත්තයා ම..ට අර..වි..ත්..ද බ..ල..න්න පුළුවන්ද...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කපුළු සට සට ගාමිත් පොලිස් ස්ථානාධිපති වරයාගේ මේසයේ ඩිදුරුවට වැටුණි.

‘මං ඒකට ඉඩ දෙන්නම්...’

ස්ථානාධිපතිවරයා අරවින්දව බලන්නට ප්‍රාර්ථනාට ඉඩ දුන්නේය. නෙළුම්දෙණිය මහතා දිගටම ස්ථානාධිපති වරයාගේ කාමරයේ නැවතුණේය.

‘මේක ඇතුළේ මොකක් හරි ලොකු ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා මිස්ටර් රණවිර...’

ඔහු කීවේ සාවධානවය.

‘නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා කියන්නේ ඇත්ත වෙන්න පුළුවන්... වැදගත් කොල්ලෙක්ගේ පාට තියෙනවා නම් තමයි... ඒත් මෙතනදී මං මොකද කරන්නේ... ඩ්‍රග්ස් වලට තියෙන නීති හරි තදයි... බඩුත් එක්කම ඇල්ලුවාම මට රිලීස් කරන්න නීතියක් නෑ...’

‘මගේ දුව තැලිච්චි පොඩ්වෙච්චි ළමයෙක් නෙමේ... හෝටලේට පොලීසියෙන් පැනලා ඒකේ මැනේජර්ව අල්ලන් ගියාම දරුවා කම්පනේට පත්වෙලා වගේ ඉන්නේ...’

‘සමහර විට දුව කියනවා වගේ මේ ඩ්‍රග්ස් කවුරුහරි දම්මා වෙන්නත් පුළුවන්... මටත් ඉතින් උසාවියේදී ඔප්පු කරන්න වෙනවා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා තැවුනේ දියණිය ගැනය. ඇය මේ තරුණයා වෙනුවෙන් තැවෙනවා ඕනවාට වැඩි යැයි ඔහුටද සිතෙයි. එහෙත් මේ ව්‍යාපාරය ගොඩ නඟන්නට වඩාත්ම දුක් වින්දේ ඔහු නම් ඔහුට විපතක් වූ කල මහ හැරියද නොහැක. එය අමතූස්සකමකි.

උප පොලීස් නිලධාරියෙක් ප්‍රාර්ථනාවත් අනුරාධාවත් ඇතුළට එක්කාගෙන ගියේය. අපුරු සිර කාමරයේ අරවින්ද උන්නේ අනෙක්පස හැරි හිස් කඩතොළු බිත්තිය දෙස බලාගෙන දිගු කල්පනාවකය. ඔහුගේ දෑස් බොර පැහැයට හැරී තිබුණි.

ජීවිතයේ සිදුවන කිසිවකින් අරවින්ද සැලකුනේ නැත. ඔහු තම දෛවයට සිතාපුනේය. තරුණයා මුළු හදවතින්ම තැවුනේ තම ආදරණීය බිරිඳ ගැනය. ඇය ගැන සිහිවෙද්දී අරවින්දට මේ සිර මැදිරියේ ගඩොල් බිත්ති කඩාගෙන පලා යන්නට සිතෙයි.

ප්‍රාර්ථනා සිර මැදිරියේ යකඩ පොළු අල්ලා ගත්තේ අඩාගෙනමය.

‘අ..නේ ර..ත්..ත..ර..ත් මහත්..තයෝ...’

ඇයට ඉන් එහාට කතා කරගන්නට හැකිවූයේ නැත. මහා ඉකියක් සමඟ ප්‍රාර්ථනාට හැඩුම් ආවේය. අරවින්ද යකඩ පොළ අතරට ආවේ බිරිඳ දෙසම බලාගෙනය.

‘බ..බා ඇ..යි බ..බා මේ...’

ඔහුගේ හඬ පැහැදිලිය. එහි සංතෘප්‍යක් පසුතැවීමක් නැත.

‘අ..නු... බබාට නැඟිටින්න කියන්න අ..නු...’

‘අ..පි කො..හො..ම..ද අයියේ නාඩා ඉන්නේ...’

අරවින්ද යකඩ පොළ අතරින් දැන් යවා තම බිරිඳගේ මුහුණම අල්ලා ගත්තේය.

‘මේ බලන්න මැණික... නෑ පු..තේ අපි අඩන්න ඕන වෙලාවක් නෙමේ මේක... ධෛර්ය ගන්න... මේක කරපු බල්ලෝ මේක කළේ මේ මුණවල් වල කඳුළු බලන්න තමා... නැහැ... පෙන්නන්නෙපා... ඔය කඳුළු පෙන්නන්නෙපා... මේ බලන්න රත්තරන් මගේ මුණ... මං වැටිලා නෑ බබා... පොඩ්ඩක්වත් වැටිලා නෑ... මුං දන්නේ නෑ මං ගැන...’

ප්‍රාර්ථනා කඳුළු පිරි දෙකොලින්ම අරවින්දගේ දැන් දෙකුත් වතාවක් සිපගත්තේය.

‘මං... මං... මංගේ මහත්තයව බල කුඩුවල තියන්නෑ... මං ඔ..යාව කො..හො..ම.. හරි එළියට ගන්නවා මහත්තයෝ... ලංකාවේ ඉන්න හොඳම ලෝයර් අරගෙන හරි මං මගේ මහත්තයව එළියට ගන්නවා... මං අර බල්ලව තියන්නෑ...’

‘අවුල් වෙන්නෙපා බබා... ඩුග්ස් වලට ඇප ගන්න අමාරුයි... ඒක දැනගෙන තමා මුත් කළේ... අනු.. මිස්ට්‍රි හොඳට බලාගන්න නංගියේ... බලන්න සිහි නැති වෙලා ඇයි එහෙම වැටෙන්නේ බබා...’

‘මං කො..හො..ම..ද දෙයියෝ බලන් ඉන්නේ... මට ඉ..න්නේ

මව්වරන් දෙසියෝ...

‘අවුරුද්දකට... දෙකකට... තුනකට මාව ඇතුළු දන්න කියන්න... මොනවද අපට වෙන්නේ බබා... ඔයාට මං නැතිවෙනවද... මට ඔයා නැති වෙනවද... මුං ඉගෙනගෙන තියෙන්නේ අපි ජීවිතේ ඉගෙන ගත්ත පාඩම් නෙමේ බබා... මාව ගහලා වට්ටන්න පුළුවන් මිනිහෙක් නෙමේ බබා... ගහන්න ගහන්න නැහිටින මිනිහෙක් මම... උඹට ඇවිත් මාව ගිනි තියන්න කියන්න... මං අළු වලින් නැහිටලා පෙන්නනවා... උඹට ඇවිත් මාව වළලන්න කියන්න... මං පොළව පලන් එනවා...’

තම සැමියාගේ වචන ප්‍රාර්ථනාගේ ළය තුළ නව ආත්ම ශක්තියක් ඇති කළේය.

‘මං නන්දනටත් කිව්වා බබා... හෝටලේ හොඳට බලා ගන්න අනු... එන බිස්නස් ඔක්කොම ගන්න... මං නැති උන ගමන් එකත වැටෙනව නම් මං මෙව්වර කල් විදපු දුක වැඩක් නෑ... මට මේ පපුව ඇතුළේ දුකක් නැහැ... මේ වගේ තැනකට වැටුණම තව කිලෝ මීටර් දහක් විතර දුවන්න පැටලේ ගුල් වෑන්ක් එකක් ගහගන්න පුළුවන්... මුං ඒක දන්නෑ...’

අරවින්ද යකඩ කුරු අතරින් අතදමා තම බිරිඳගේ හිස ආදරයෙන් පිරිමැද්දේය.

‘මේ ආදරේ තියෙනකල් මට මොනවත් වෙන්නෑ... මට ඒක ප්‍රවර් අනු...’

‘අයියව දෙසියෝ බලාගන්න ඕන... ඒත් අපිට එළියට වෙලා ඉන්න බෑ අයියෝ...’

‘මං වෙනුවෙන් එළියට වෙලා හුස්ම ගන්න දරුවෝ... අරවින්දයියා කොහෙද ඉන්නේ කියන එක වැඩක් නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහු දෙස බලා උන්නේ තොල්පට තදකරගෙනය.

‘අ..නේ මිහින්තලේ පොඩි සාදු කිව්වනේ රත්තරන් මේක...
පුදුමයි...’

‘වෙන්න තියෙන දේවල් වළක්වන්න බෑ බබා... පල්ලේගම
සාදුට පණිවිඩයක් යවන්න.... අපේ තාත්තට කියන්නෙපා මම
ඇතුලේ කියලා...’

‘මං ඇමතිතුමාට කියන්නද...’

‘එ..සා බබා... දේශපාලනඥයෝ පස්සේ යන්න ඕන අපි වැරදි
කළා නම්... අපි තීතියෙන් යමක් කරමු...’

‘හෝටලේ මොනාහරි වෙනවා මහත්තයෝ...’

‘ඔව් වෙනවා... මං නන්දනට කියලා ඇති...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා මේ පැත්තට එනු අනුරාධා දුටුවාය.

‘කෙල්ලේ තාත්තා... අත පහළට දපන්...’

ප්‍රාර්ථනා යකඩ පොලු මත තිබූ අරවින්දගේ දෑත් මත තදවී
තිබූ තම දෑත් පහළට දම්මාය. නෙළුම්දෙණිය මහතා ආ පසු
අරවින්ද ඔහු දෙස බලා සිනාසුනේ පැහැදිලි ලෙසිනි.

‘ම..ට පොඩි කරදරයක් උනා ස..ර...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ පවා පසුව උණු විය. කාගේ වුවද
ඔහු හොඳ දරුවෙකැයි ඔහුට යළිත් වතාවක් සිතූණි.

‘මට දුව කතා කරලා කිව්වා... ඇයි මේ වගේ අරපරිස්සම්
නැති විදිහට වැඩ කළේ... මේ ළමයා මේවා කරන්නෑ කියලා මං
දන්නවා...’

‘අපි සම්මානේ ගන්න කොළඹ ගියා සර්... ඒ වෙලාවේ හෝටලේ
මොනවා හරි උනා... මට ඒක දැනුණා...’

‘බයවෙන්නෙපා... මේ ළමයට අනතුරක් වෙන්න අපි දෙන්නෑ...’

‘මං බය නෑ සර්... මං වරදක් කරලා නෑ... මට දුක...’

ඔහු ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා නිහඩ විය.

‘මං බලන්නම් ඉහළ තැනකින් හෙල්ප් එකක් ගන්න පුළුවන්ද කියලා...’

‘එපා සර්... මේ වරදෙන් නිදහස් වෙන්න එව්වර දහලන්න ඕන නැහැ... මං ආසයි නීතියට මුණ දෙන්න... මං එළියට ආපු ගමන් පොලීසියට එරෙහිව මූලික අයිතිවාසිකම් පෙත්සමකුත් දනවා... අමාරුවෙන් කැමිපස් එකේ තේ එක බීලා නිදි මරලා පාඩම් කරලා උපාධි ගත්තේ බලු කුඩු වල ඉන්න නෙමේ... මං කුඩු වික්කා නම් සර් මගේ මැරිව්ව අම්මගේ මිනී වලටත් හෙණ ගහනවා... මං හෝටලේ හැදුවේ කොච්චර දුක් විදලද කියලා කවරුත් දන්නවා... කුඩු විකුණන්න එව්වර දුක් විදින්න ඕන නෑ සර්...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා හිස වැනුවේ එය අනුමත කරන නියායෙනි.

‘දන් හෝටලේ වැඩ කරගෙන යන්න, දුටු තනියම පුළුවන්ද...’

‘අරවින්ද හැම දෙයක්ම ලස්සනට හදලා තියෙන්නේ තාත්තේ... මේ වික් එන්ඩ් එකත් අපි ෆුල්...’

අරවින්ද නෙළුම්දෙණිය මහතා දෙස බැලුවේය.

‘සර්...’

‘ඔව් පුතා...’

‘පුළුවන් නම් එක දෙයක් කරන්න සර්...’

‘මොකක්ද...’

‘සර් හෝටලේ පැත්ත දෙකුත් පාරක් වත් බලන්න... සර්ට විශ්වාසවත්ත සිකියර්ට් දෙන්නෙක්ව හෝටලේට දන්න... මට ලොකු බයක් තියෙනවා ඒ ගැන... මේක කරපු එකා මේකෙන් නවතින්නේ නෑ... මිස්ට් තනියම එවන්නත් එපා...’

ඔහු හිර කුඩුවේ ඉදිදිත් තැවෙන්නේ හෝටලය ගැනය. තම දියණිය ගැනය. එවන් මිනිසුන් දුර්ලභ බව නෙළුම්දෙණිය දනියි.

‘මං දන්නම්... ඔයාට පොලීසියෙන් අනතුරක් වෙන්නෑ... මං ඔ.අයි.පී ට කිව්වා...’

‘මං පොලීසියට බය නෑ සර්...’

‘එහෙනම් දුව කතා කරලා එන්න... මං වාහනේ ඉන්නවා...’
නෙළුම්දෙණිය මහතා පොලීසියෙන් පිටවී වාහනයට නැග්ගේය.

‘මං මොනවද කරන්නේ කියලා මට කියන්න මහත්තයෝ...’

‘බබාට මං ලෝයර් කෙනෙක්ගේ නම්බර් එකක් දෙන්නම්...
මිස්ටර් රාජපක්ෂ කියලා... බබා මේ විස්තරේම ලෝයර්ට කියන්න...
මාව හොඳට දන්නවා... එයා එතකොට කරන්න ඕන දේ කියයි...’

‘මං කවුරු කියලද කියන්නේ...’

‘වයිෆ් කියන්න... ලෝයර්ට භංභන්න බෑ රත්තරන් මොනවත්...’
යළිත් ඇගේ දෑසේ කළු පිරුණි.

‘ම..ට හරි බයක් දනෙනවා...’

‘ජීවිතේ එක දවසකින් පස්සේ මේ ජීවිතේ මොනවා උනත් මං
ජීවත්වෙනවා කියලා හිතාගත්තා මැණික... මේවලට බයවෙන්නෙපා...
ඔයා ආදරේ කළේ මේ වලින් වැටෙන මිනිහෙක්ට නෙමේ... පරිස්සමින්
ගෙදර යන්න... ගිහින් ලෝයර්ට කතා කරන්න...’

‘ඊට...’

‘නන්දන ඊට ඇවිත් මාව බලයි... ඒ නැතත් බයවෙන්නෙපා
මැණික...’

‘අතේ කන්නෙවත් කොහොමද...’

අරවින්ද සිනාසුනේය. ඔහු අවසන් වතාවටත් තම බිරිඳගේ
මුහුණ පිරිමැද්දේය.

‘දන්මම ප්‍රියලාල්ට කතා කරන්න එහෙම හිතන්නෙපා...
තේරුණාද...’

‘මං උඟට කතා කරන්නැ... රැට අම්ම එක්ක කාලි අම්මා කෝවිලකට ගිහිත් බල්ලට පළි ගහනවා...’

‘මගේ කෙල්ලට බලාගන්න අනු...’

‘අ..නේ අයිසා හැමෝවම බලාගන්නලු ඔයා...’

‘උඩ ඉන්නවා එක්කෙනෙක්... මේ තව එක්කෙනෙක් ඉන්නවා ඉස්සරහා... මාව මේ දෙගොල්ලෝ බලා ගනී අනු... දැන් යන්න බබා...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ දෑතම ගෙන සිපගන්නාය. මෙවැනි දුකක් හතුරෙකුටවත් වන්නට නම් එසා යැයි ඇය පැතුටාය.

‘බබා... මේ නම්බර් එකේ මගේ හොඳම යාළුවෙක් ඉන්නවා කසුන් කියලා... මං බබාට කිව්වේ එනවුන්සර් කෙනෙක් කියලා... උඟට ටිකක් කතා කරලා මේක කියන්න... උඟ පටගාලා අනුරාධපුරේට එයි... මං නන්දනට කිව්වා ආවොත් රූමි එකක් ඇරෙන්න කරලා දෙන්න කියලා... හැම දේකටම ඔයාට දුවන්න පනින්න බෑ... කසුන් බලලා කරයි... කසුන්ට වාහනේ දෙන්න...’

ප්‍රාර්ථනා හිස වැනුවාය. ප්‍රාර්ථනා ගිසේ පස්ස හැරී හැරී බලමිනි. අරවින්ද අපුරු සිර මැදිරියේ සිට සිතාසෙමින් බලා උන්නේය. යකඩ පොලු අතරින් පෙනෙන ඔහුගේ සිනහව දෙස පොලිස් නිලධාරීන් පවා බලා උන්නේ පුදුමයෙනි.

මේ කුඩුවට ආ මිනිසුන් එසේ සුන්දර ලෙස සිතාසෙනවා මේ පොලිස් නිලධාරීන් දක නැත.

ප්‍රාර්ථනා වාහනයට නැග්ගේ අරවින්ද විසින් ඇගේ ලෙයට මිශ්‍ර කළ ආත්ම ධෛර්යයද ශක්තියද සමගිනි.

ටික දුරක් යනතෙක් නෙළුම්දෙණිය මහතා පවා කතා කළේ නැත. ඔහු පියෙක් ලෙස මේ මොහොතේ බරපතල ලෙස අසරණව උන්නේය.

‘හෝටලේ වැඩ නවත්තන්නෙපා දුව... මං සිකියුරිටිලයි තව

මිනනම් කාවහරිත් දඹුල්ලෙන් එවන්නම්...

‘ගොඩාක් මින නෑ තාත්තේ... මට සිකියුරිටිලා දෙන්නෙකුයි වාහනේකුයි විතරක් එවන්න... ඩ්‍රයිවර් කෙනෙක් එක්ක... ඒ ඇති...’

‘දුව මේ පොලිසි වල රස්තියාදු වෙන්නෙපා...’

‘මගේ එක්ක හිටපු මිනිහෙක් හිරේ ගියත් ඉස්පිරිතාලේ හිටියත් මං බලන්න යනවා තාත්තේ... එහෙම නැතුව මට ඉන්න බෑ...’

තාත්තා තර්ක කරන්නට නොගියේය. මනුස්සකම් වලදී නෙළුම්දෙණිය මහතා ඉන්නේද දියණියගේ පැත්තේය.

‘දුව කොහොමද මේක කළේ ප්‍රියලාල්ම කියලා කියන්නේ...’

‘ඒකට ලොකු ඉතිහාසයක් තියෙනවා තාත්තේ... ප්‍රියලාල් මේ හෝටලේට මැනේජර්ලා උස්සන් ආවා කොණ්ඩේ වව්පු ඩෙතිම් ඇඳගත්තු කරාබු දගත්තු බහුභූතයෝ... මං ගත්තේ නෑ... මේක වහලා දන්න වෙනවා කිව්වා... ඒක උනේ නෑ... අනුරාධපුර නෙමේ උතුරු මැද පළාතෙම නොදම හෝටලේ උනා... අරවින්ද ගහනවයි කිව්වා... ඒක උනෙන් නෑ... අන්තිමට මේ කොල්ලට හෝටලේටම ඇවිත් ගහන්න ගියා... ඒවා කළේ අරවින්දව මෙතනින් අහක් කරලා මේ මැනේජර්ට එක ගන්න... මං මම හදපු දරුවන්ව කුඩම්මලට බාප්පලට දෙන ගෑණියෙක් නෙමේ... හදන්න බැරිනම් මරලා දනවා...’

ප්‍රාර්ථනා කියවාගෙන ගියේ හැඟීම් වලින් ආවේශ විය. සියල්ලටම පෙර මේ සියල්ලටම සන්සුන් වන්නට ඉඩ දිය යුතු යැයි ඔහු සිතාගත්තේය.

‘දන් මොනවද දුව කරන්න යන්නේ...’

‘අරවින්ද දන්න ලෝයර්ගේ නම්බර් එක... මං එයාට කතා කරනවා... උසාවි දියිනේ... එදාට බලමු...’

‘ඔව් ඒක තමා හොඳම දේ... එන හැටියකට බලමු... දුටු ළඟ සල්ලි තියෙනවද...’

‘තියෙනවා තාත්තේ... මං ඕන උතොත් තාත්තට කතා කරන්නම්...’

‘දුටු මේ දවස් වල පොඩි දුටු ළඟම ඉන්න...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා කීවේ අනුරාධාටය.

‘අපි වෙන්වෙලා ජීවත් වෙන්නෑ අත්කල්... මම ප්‍රාර්ථනා අරච්ඡිතයා නත්තන රත්නපාල අත්කල් මේ ඔක්කොම එකට ඉන්නේ...’

‘දන් ඔයා ගෙදර යන්න රැක් වෙලානේ...’

‘මට හෝටලේට්ට විකකට ගිහිත් යන්න ඕන තාත්තේ... ඔක්කොම ඇරලා ආවේ... රත්නපාල අත්කල් ඉන්නවනේ බය නෑ...’

‘මේ අනුරාධපුර ඔයාට අනතුරක් වෙන්නෑ... ඒකට බයවෙන්නෙපා...’

හෝටලය ළඟින් බසිද්දී ප්‍රාර්ථනා තාත්තාට දැන් එක්කොට වැඳ බැස්සාය.

‘පොඩි මිස් කියන දේත් විකක හිතන්න සර්... මටත් ඔය ප්‍රියලාල් මහත්තයව අල්ලන්නෑ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ පුද්ගලික රියදුරු වූ දයාවංශ කීවේ වාහනය අරලියා හෝටලයෙන් හරවාගනිද්දීය.

‘ඕවා ගැන හිමිහිට හිතනවා දයාවංශ... මේ දරුවා දන් ඉන්නේ ගිත්දරෙන්... මොනවා උනත් කමක් නෑ මං ආප නෑ මේ දරුවා දුකෙන් ඉන්නවා දකින්න...’

දියණියගේ ජීවිතය ගැන යළිත් සිතා බලන්නට නෙළුම්දෙණිය මහතා ප්‍රථම වරට සිතාගත්තේය.

14

ප්‍රාර්ථනා කෙළින්ම ගියේ අරවින්දගේ කාමරයටය. ඔහුට පොලීසියෙන් රැගෙන යන්නට මොහොතකට පෙර ඔහුත් සමඟ මේ සයනය මත තුරුල් වී උන් විනාඩි කිහිපය ඇයට සිහිවිය.

ඇය අරවින්දගේ කම්පයක් අතට ගෙන එය මුහුණට තබාගත්තාය. ඉන් එන්නේ ඔහුගේ වතෙන් එන ආදරණීය පිරිමි සුවඳය. ප්‍රාර්ථනාට ඉකි බිඳ හැඩිණි. ඇය කම්පය තුරුල් කරගෙනම ඇඳ මත ඉඳගත්තාය.

ලෝකය කෙරේ විශාල අප්පිරියාවක් ඇයට හටගත්තේය. මේ ලෝකය නිකපල යැයි නිර්මල යැයි කිව හැකි දේවල් ඇත්තේ කොතරම් පොඩ්ඩක්ද... ඒ ටික පසුවට තුරුල් කරගෙන ජීවත් වන්නට වාසනාවක් හැකි හැටි.

අරවින්ද විනාශ කරන්නට තරම් කුරිරු හිතක් ඇත්තේ ප්‍රියලාල් වැනි නිරිසනෙකුට පමණකැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. ඔහුට දැන් කතා කර බැණ වදින්නට තරම් ඇයට ආවේගයක් උපන්නේය. ප්‍රාර්ථනා

හැඟීම් මැඩ ගත්තේ අමාරුවෙනි.

අනුරාධාත් නන්දනත් කාමරයට එබෙද්දීත් ප්‍රාර්ථනා උන්නේ අරවින්දගේ ලා නිල් පැහැ ගත් කමිසය තුරුල් කරගෙන අඩමිණි. අනුරාධාත් නන්දනත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේ තද වේදනාවකිනි.

‘කෙ...ල්...ලේ අතේ රත්තරන් ඔහොම අඩන්තෙසා කියලා නේද අර කොල්ලා කිව්වේ...’

අනුරාධා මිතුරියගේ හිස ආදරයෙන් පිරිමැද්දය.

‘මේ වගේ අහිංසකයෙක්ට මෙහෙම වෙන්න බෑ අනු...’

‘ඇයි මිස් නොවෙන්නේ... බුදු හාමුදුරුවන්ට ගල් පෙරළුවා... බඩවල් එල්ලගෙන ගැහුණු ඇවිත් නින්ද කළා... ජේසු ස්වාමි දරුවන්ව කුරුසේ ඇණ ගැහුවා... කල්වාරියට යනකල් වද දුන්නා... ලෝකෙ එහෙමයි මිස්...’

සැමියාට විපතක් වූ කල නොහඬා සිටින්නට හැකි ගැහැණිය කවුද... අනුරාධා මේ ගින්දර දැන උන්නාය.

‘අ..නු...’

‘ඔව් රත්තරන්...’

‘මේක කළේ ප්‍රියලාල් තමයි... හැබැයි මේ හෝටලේ කවුරුහරිත් දනුවන්ව... මගේ හිත මට එහෙම කියනවා...’

නන්දන කියුණු දෙනෙකින් බලා උන්නේය.

‘මං අනු අක්කට කිව්වේ... මිස්ටන් ඒක දැනිලා...’

‘අපට හරි සැකයි ප්‍රදීප්ව...’

‘ඔව්... අරවින්ද අයියන් ඊයේ මුගේ මුණ බලලා ඇහුවා ඇයි ප්‍රදීප් අසනීපද කියලත්...’

‘සල්ලි වලට මිනිස්සු මනුස්සකම් පාවා දෙනවා මිස්... මිසියි අනු අක්කයි දැන් තවත් රූ නොවී ගෙදර යන්න... මං මේ පැත්ත බලා ගන්නම්... හෙට එළිවෙයිනේ...’

‘ඔයත් පරිස්සමින් මල්ලියේ...’

‘මිස් මං ගැන බයවෙන්නෙපා... මං මහවේට්තාවේ ගල් උඩ නිදගන්න කොල්ලෙක්... මිසුයි අරවින්ද අයියයි තමයි මාව ඇඳන් උඩ නිදි කෙරෙව්වේ... මං රූට අයියව බලන්න කෑමක් අරන් යනවා... මිස් යන්න...’

‘අයිය එක්ක ටිකක් කතා කර කර ඉන්න පොඩ්ඩෝ...’

‘එයා මනුස්සයෙක් නෙමේ මිස්... දෙයියෙක්... හිරේ ඉඳගෙන අයියා අපේ හිත හදන්නේ... හරිනම් අපි යි එයාගේ හිත හදන්න ඕන...’

‘ය...ත්.. අ...නු...’

යන්නට ප්‍රථම ප්‍රාර්ථනා අරවින්දගේ කාමරය දෙස තවත් වරක් බැලුවාය. ඇය අතට ගත් අරවින්දගේ කමිසයක් ඔහු හිත තැබූ කොට්ටයක් අතට ගත්තාය.

‘අපි රූට පත්සල් යනවා මල්ලි...’

‘ඔව් මිස්... ශ්‍රී මහ බෝධියට බාරයක් වෙන්න... මේවාට සහගහනවා...’

ප්‍රාර්ථනා නිහඩවම ගොස් වාහනයේ පසුපස අසුනට ගොඩ වූයේ අරවින්ද හිස තැබූ කොට්ටයට මුහුණ තබාගෙන හඬමිනි.

අරවින්දට උසාවියෙන් ඇප ලබා නොදුන්නොත්... ඇගේ පසුව පත්තු විය.

ප්‍රාර්ථනා වාහනයට වී අඩද්දී අනුරාධාටත් රත්නපාලටත් වාඩිගෙන ඉන්නට බැරි කරමි විය. රත්නපාල තිසා වැව් ඉවුරේ විශාල කොහොඹ ගසක් යට වාහනය මදකට නැවැත්වූවේය.

‘පුං..වි නෝ..නා අ..නේ රත්තරන් මැණික ඔහොම අඩන්නෙපා... අඩලා කොහොමද අර දරුවව් අපි බේරගන්නේ... උසාවි වලට කඳුළු වැඩක් නෑ...’

‘අ..නේ අරවින්ද එක්කම මාවත් ඇරෙස්ට් කරලා රිමාන්ඩ්

කළා නම්... මං බේද්දී හිතුවේ ජීවිතේ එක තැනකදී විතරක් මං මේ මනුස්සයට ඉස්සරහින් යනවා කියලා... ඒ කරදරේකදී මරණයකදී... අනිත් හැම වෙලාවෙම මං එයාට පස්සෙන් ඉන්නයි පැතුවේ... බැඳලා දවසයි ගියේ... එ..හෙ..ම වෙන්න බෑ රත්නපාල අ..න්..ක..ල්..'

'නෑ දරුවෝ... එහෙම වෙන්න පුළුවන්... අපි සිහි බුද්ධියෙන් වැඩ කරන්න ඕන නේද...'

ප්‍රාර්ථනා කොටියෙන් කළු පිසගෙනම හිස වැනුවාය. රත්නපාල පසුපසට හැරී යමක් කියන්නට ගියේය.

'ඇ..යි රත්නපාල අන්කල්...'

'පුංචි තෝනා හිතන්නේ දන් ලොකු මහත්තයා මොනවත්ම හිතන්නෑ කියලද...'

අනුරාධාද හිස වැනුවාය.

'ඔව්... උඹ කෙල්ලේ අඩපු හැටියට අන්කල් සේරම දනගන්න ඇති... පසුවේ ඉන්න මිනිහෙක් වෙනුවෙන් මිසක්කා ගෑණියෙක්ට එහෙම ඇඬෙන්නෑ...'

'දනගත්තනම් දනගත්ත දෙන් අනු... මං හිතනොත් අද රැට තාත්තට ඔක්කොම කියනවා... අරවින්ද වගේ කොල්ලෙක්ගේ ගෑණි වුනා කියන්න මට බයක් නෑ... ඒක මට ආඩම්බරයක්...'

සැබවින්ම එය ආඩම්බරයකි. එවන් සැමියෙක් ලබන හැම බිරිඳක්ම වාසනාවත්තය.

'සම්බන්ධයක් තියෙනවයි කියලා කියවුනත් බැන්ද කියලා නම් කියන්නෙපා... ලොකු මහත්තයට හරියට දුක හිතෙයි...'

'මට දන් බොරුවක් කියන්න හිතෙන්නෑ අන්කල්... තාත්තා මෝඩයෙක් නෙමේ අනු... අරවින්දව දකලා එයාව තේරුම් ගන්න පුළුවන්... මං හැමදම හෙට්ටේ මට දුකක් නොදී මාව බලාගන්න මිනිහෙක්ව...'

‘ඔය ප්‍රශ්න ඉස්සෙල්ලා පටලව ගන්නෙපා... ඉස්සෙල්ලා මේ කොල්ලව එළියට ගන්න බලමු... කොහොමත් දන් අරවින්ද අයියා උඹේ හස්බන්ඩ්නේ... අයියාව ජීවිතාන්තය දක්වා හිරේ ගියත් ඒ උඹේ මිනිහනේ කෙල්ලේ...’

‘ඒක ඇත්ත අනු... ජීවිතාන්තය දක්වා හිරේ ගියත් අරවින්ද මැරුණත් මං සද්කාලයටම එයාගේ වයිෆ්... ඒක එහෙමම තමයි... අපි යන් අන්කල්...’

රිමාන්ඩ් එකේ යකඩ පොලු අතරින් දුටු ඔහුගේ මුහුණ යළි යළිත් ඇයට සිහිවිය. අන්තිම මොහොතේදීත් ඒ ඇස්වල පරාජයක් ඇය දුටුවේ නැත. වෙට්ටු දමා කකුල් මාට්ටු දමා වැට්ටවිය නොහැකි මිනිහෙක් තම සැමියා වීම පිළිබඳව ප්‍රාර්ථනා දහ දෙළොස් වතාවක් සතුටු වූවාය.

‘අර බල්ලා හිතන්න ඇති අරවින්ද නැති නිසා දන් ඕන වෙලාවක ඇවිත් මාව ටව් කරන්න පුළුවන් කියලා... පරයා ජීවිතේ ගැන දන්න ටික තමා ඒ... අඩුම ගානේ ගැණියෙකුට එක දවසක් හරි අවංකව ආදරේ කරපු එකෙක් නම් ඕකා මේ වැඩේ කරන්නෑ... ආදරේ කරපු එකෙක් නම් දන්නවා තමන්ගේ මිනිහා කුඩු නෙමේ මිනී මැරුවත් අහක දන්නේ නැහැ කියලා... ඕකා බල්ලෙක්... කොන්ඩම් පැකට් දෙකක් හැම වෙලාවෙම සාක්කුවේ දූගෙන යන එකා කොහොමද ආදරේ ගැන දන්නේ...’

මිතුරිය ඉන්නේ ප්‍රියලාල් කෙරේ වූ දවෙන කෝපයෙන් බව අනුරාධා දැන උන්නාය. ඒ කෝපයේ කිසිදු අසාධාරණයක් නැත. ප්‍රියලාල් වැන්නවුන්ට ශ්‍රී මහ බෝධිය සිපගෙන එන සුළඟ පවා වැදීම පාපයකි.

‘හෝටලේ කොල්ලෝ ඉදිද්දී ප්‍රියලාල් පිටින් ඇවිත් ඔය පැකට් දෙක දන්නෑ...’

‘ඔව්... සුංචි නෝනා බලාගෙන ඉන්න... ඔය හැම සෙල්ලමක්ම

එළිවෙනවා...'

'අ..නේ රත්නපාල අත්කල්... මගේ කොල්ලට ඇප නොදුන්නොත්...'

'ඒත් පුංචි තෝනා වැටෙන්නෙපා... මොකද අවුරුද්දකට නෙමේ අවුරුදු දහයකට අරවින්ද මහත්තයා හිරිට ගියත් මහත්තයා නම් සැලෙන ජාතියේ මිනිහෙක් නෙමේ...'

'දන්නවා රත්නපාල අත්කල්... දන්නවා... ඒත් මෙව්වර කල් අපි හිත හදගත්තේ ඒ කොල්ලා දිනා බලලා... අද අපි තනිවෙලා...'

'නෑ බේබ්... අපි තනිවෙලා නෑ... දෙයියෝ කොහොමත් අපිත් එක්ක ඉන්නවා...'

ප්‍රාර්ථනා තවමත් එය විශ්වාස කළාය. කොහොමත් ඔහු වෙනුවෙන් කළ හැකි සියල්ල ඉටු කරන්නට ඒ දේව ආශීර්වාදය එහෙමම ලැබිය යුතුය.

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ උන්නේ ගිනි පත්තුවිය. දියණියගේ ඇමතූම ලද මොහොතේම නෙළුම්දෙණිය මහතා එය තම බිරිඳට කීවේය.

'නෑ... ඒක වෙන්ත බෑ... කොහොමත් වෙන්ත බෑ... ඒ දරුවා එහෙම දෙයක් කරන දරුවෙක් නම් මං හෙට ඉඳලා පන්සල් යන එක නවත්තනවා...'

'හාමිනේ කොහොමද ඒ ළමයා ගැන ඔව්වර දන්නේ...'

'සඳුන් ගහේ ගුණ වයන්න ගහ දකින්න ඕන නෑ මහත්තයෝ... අ..නේ කෙල්ල ඇත්තේ ගින්දරෙන්... කරන්න පුළුවන් දෙයක් තියෙනවනම් ඒ හැම දෙයක්ම කරලා ඒ දරුවා බේරගන්න...'

ප්‍රාර්ථනා රැගත් වාහනය ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු වත්ම නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ එතනට දුව ගියාය. උද්‍යානයේ දල්වා තිබූ කහ විදුලි බුබුළු එළියෙන් ඇය දියණියගේ කළුපිත් තෙත්වූ තට්ටු සිමුණු දකගත්තාය. ඇගේ තුන් හිතම කඩා වැටුණි. 'රියේ කසාද

බැඳලා ඇවිත් කොච්චර සතුටින්ද හිටියේ... ඇයට සිහිවූයේ එවදන්ය.

‘පු..තේ...’

ප්‍රාර්ථනා වාහනයෙන් බහිද්දීම නෙළුම්දෙණිය හාමිතේ ඇයව වැළඳගත්තාය.

‘අ..තේ අ..මි..මේ ම..ගේ අභිංසකයා... අ..ල්..ල..ගෙ..න ගි.. ගියා අ..මි..මේ...’

ප්‍රාර්ථනා අම්මාව වැළඳගෙන ඇඩුවාය. මේ දුව ජීවිතයේ මෙසේ අඩනු ඇය කෙදිනකවත් දැක නැත. අද දියණිය මේ හඬන්නේ ජීවිතයේ එකම සත්තකයම අහිමි වීමෙන් වූ දෙය වාචා ගත නොහැකිව බව මේ අම්මා දැනී.

‘අ..ඩ..න්..නෙ..පා.. මගේ රත්තරන් පු..තේ අ..තේ කොල්ලට මොනවත් වෙන්නැ...’

‘ම.. ම..ට බලං ඉන්න බෑ අ..මි..මේ මා..ව පිටිවෙනවා...’

‘ම..ට තේරෙනවා මැණික... ඒත් ඒ දරුවට මොකවත් වෙන්නැ... මට ලොකු විශ්වාසයක් තියෙනවා... එ..හෙ..ම වෙන්නේ නැ...’

විශ්වාසය. එය අති ප්‍රබල මානුෂික ශක්තියකි. බොහෝ දෙනෙකුට කළ නොහැකි බොහෝ දේ එක් අභිංසක හදවතක නැගෙන විශ්වාසයට කළ හැක.

‘මගේ අභිංසකයාට මොනව හ..රි වෙ..යි..ද අ..මි..මේ... ම..ට හරි බයයි...’

ඇත්තටම ප්‍රාර්ථනා උන්නේ තද සීතලකදී මෙන් වේවිලමිනි.

‘ප්‍රියලාල් කියන බල්ලට හෙණ ගහනවා අම්මේ... මං යනවා කාලි අම්මා කෝවිලට ගිහිල්ලා ඔය බල්ලව නැති වෙන්නම පොල් ගහනවා... නැ..ති වෙත්..න..ම ගහනවා... ඕකව මං තියන්නැ...’

තමන් ආදරය කරන කෙනෙකුට විපතක් වූ කල අම්මා කෙනෙකුගේ බිරිඳකුගේ දරුවෙකුගේ ළයේ ඇතිවන ගින්න පුදුමාකාරය. ඒ ගින්නට දෙවියන් පවා බයය.

‘දන් දරුවා කෝ...’

‘රිමාන්ඩි එ..කේ... බලන් ඉන්න බෑ අ..ම්..මේ... අම්ම ගියොත් අම්මා අඩයි... පව්...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ දියණියව ළයට තෙරපාගෙන ඇගේ හිස පිරිමැද්දය.

‘ඇන්ටි ශ්‍රී මහ බෝධියට යන්න ඕන...’

අනුරාධා දෑසේ මතුටු තෙතමනය ලේන්සුවට දී කීවාය.

‘යමු දරුවෝ... යමු... ගිහින් බාර වෙමු... දෙන්නව එකතු කරන්න කියලයි මං බාර උනේ... ඒක ඉටු කරලා දුන්නනේ... මේකත් එහෙමම ඉටු කරලා දෙයි...’

‘කවදවත් කාටවත් වරදක් නොකරපු කෙනෙකුට කවදවත් වරදක් වෙන්නෑ... ඒක එහෙමම තමයි...’

‘ඔව් රත්තපාල... මගේ දරුවා පවක් කරලත් නැහැ මං කරලත් නැහැ... ඒ දරුවා කරලත් නෑ... යන්න මැණික ගිහින් ඇඟ සෝදගෙන ඇඳගන්න... පුතේ ඔයත් ඇඳගන්න...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාව ඉහළ මාළයේ කාමරයට එක්කාගෙන ගියේ වත්තන් කරගෙනය.

‘ප්‍රාර්ථනා... උඹට බෑ කෙල්ලේ මෙහෙම වැටෙන්න... උඹ නැගිටලා ඉන්න ඕන...’

‘මං නැගිටිනවා විතරක් නෙමේ අනූ... මං සටන් කරලා මගේ කොල්ලව එළියටත් ගන්නවා... බලපන්කෝ...’

‘අන්න එහෙම කියපන්... දන් ඇඟ සෝදගෙන ඇඳගනින්...’

ප්‍රාර්ථනා කාමරයට ගිය වනම ඇල්බමයේ නිබු අරවින්දත් ඇත් එකට සිට ගන්නා ලද ඡායාරූපයක් දෙස බලාගත්වනම බලා උන්නාය.

‘මේ දේවල් වෙද්දී මගේ හිතේ ඔයාට තියෙන ආදරේ වැඩිවෙනවා’

රත්තරන්... ගොඩාක් වැඩිවෙනවා...

ප්‍රාර්ථනා හිතීන් මිමිණුවාය. ඇය විනාඩියක් තුළ ඇඟ සෝදගෙන පැමිණ ඇඳගත්තාය. නිතීඥ මහතාටත් අරවින්දගේ මිතුරාටත් කතා කළ යුතුය. ඇය මුලින්ම අරවින්දගේ මිතුරාගේ අංකය එබුවාය.

‘හෙලෝ... කසුන්ට කතා කරන්න පුළුවන්ද...’

‘ඔව් කසුන් තමයි කතා කරන්නේ... මේ කවුද...’

ඇගේ ළයට සැනසීමක් දැනුණි.

‘අ..යි..යේ මම ප්‍රාර්ථනා... අයියා මාව දන්නේ නෑ... ඒත් අයියගේ හොඳම යාළුවා අරවින්දව දන්නවා නේද...’

‘දන්නවා නංගියේ දන්නවා... මං අරවින්දවත් හොඳට දන්නවා... ප්‍රාර්ථනාවත් හොඳට දන්නවා... දෙන්නත් එක්ක කොළඹ ඇවිත් අවෝඩ් ගත්තා.... නිකං වත් අපිව බලන්න ආවේ නෑනේ... අපි තරහ වෙලා ඉන්නේ...’

ඔහුගේ හෘදයාංගම බව ප්‍රාර්ථනාගේ ළයට සැනසීමක් එකතු කළේය.

‘හදිස්සියේ අයියේ කොළඹ ආවේ... අ..යි..යේ මං කතා ක..ළේ...’

‘ඇ..යි නංගී... කෝ අරවින්ද ඔතන ඉන්නවද...’

ප්‍රාර්ථනාට ඇඬුම්බර සුසුමක් පිටවිය.

‘අරවින්දට ක..ර..ද..රයක් අ..යි..යේ...’

‘කරදරයක්... මේ අපේ අරාට කරදරයක්... උඹට කවිරු කරදර දන්නද...’

‘එහෙම බල්ලොත් ඉන්නවා අ..යි..යේ... අරවින්ද මේ වෙලාවේ ඉන්නේ අනුරාධපුරේ පොලිසියේ රිමාන්ඩ් එකේ...’

‘අනුරාධපුර පො..ලි..සි..යේ...’

‘ඔ..ව්...’

ඇය කසුන්ට සියලුම විස්තර කළාය. දෙවරක්ම ඇයට ඇඬුණි.

‘නෑ නංගී අරවින්ද අතින් ඒ වගේ වැඩක් වෙන්න බෑ... අපි අතින් නම් වෙයි... ඒත් අරවින්ද අතින් වෙන්නෑ... මං හොඳට දන්නවා අරවින්ද කියන්නේ කවුද කියලා...’

‘ඔ..වි අයියටත් වඩා මං දන්නවා... මං අරවින්දගේ වයිග්...’
කසුන්ගේ හිත ගැස්සී ගියේය.

‘ව..යි..ග්...’

‘ඔව් අයියේ... ඒක දිග කතාවක්... ඊයේ කොළඹදී අපි බැන්දේ...’

‘රයිට් නංගී... ඔයා බයවෙන්නෙපා... මං ඔයාගේ මහත්තයා වෙනුවෙන් මගේ යාළුවා වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් උපරිම දේ කරනවා... අරවින්ද වගේ යාළුවෙකුට උදව් කරනවා කියන්නේ අපි අපිට උදව් කරගැනීමක්...’

‘දැන් වෙලාව අටයි... මං හෙට පාන්දර හයට අරලියා හොටෙල් එකේ දෙරකඩ ඇති... මං ඇවිත් නංගිව හම්බවෙන්නම්...’

‘අ..යි..ය..ට පින් අයියේ...’

‘බයවෙන්නෙපා නංගී... අරවින්ද කියන්නේ ඔයා මම වගේ ජීවිතයක් නෙමේ... ඊට වඩා ගොඩාක් වෙනස්... නංගී ඒක දන්නවා ඇතිනේ...’

‘ඔව්.. මං හොඳට දන්නවා... අයියේ ලෝයර් එක්කත් අයියා කතා කරලා අනුරාධපුරේට එක්ක එනවද... මං දෙන්නම් නම්බර් එක...’

‘සුචර්... මං අද රැම ගන්නම්... මිස්ටර් රාජපක්ෂ නේද...’

‘ඔව්... මං අයියට කාමරේ ලෑස්ති කරලා තියන්නම්... අයියට මේ දවස්වල වැඩද...’

‘වැඩ වලට බම්බු ගහපු දෙත් නංගී... හෙට ලයිට් එකක්

තියෙනවා... මං ඒක වෙන එකෙක්ට දන්නම්... මේ ප්‍රශ්නේ විසඳෙනකම්
මං නංගී ගාව ඉන්නවා...'

පාර්ථනා දුරකතනය කැබ්‍රේට් මද සැනසීමකිනි. ඔහු මොනවා
නැතත් හොඳම මිනිසුන් හමිබ කරන්නට දන්නා කෙනෙකි.

15

පො

ලියියේ කුඩා සිර මැදිරියට වී අරවින්ද හිස් බිත්තිය දෙස බලාගෙනම උන්නේය. අපුරු සිර මැදිරියෙන් එන ඉවසාගත නොහැකි දුර්ගන්ධය ඔහු ඉවසුවේ අමාරුවෙනි. මේ එන දුර්ගන්ධයට වඩා දුර්ගන්ධයක් හොඳ සුවඳට ඉන්නා මිනිසුන්ගෙන් එතබව අරවින්ද දැන උන්නේය.

ඔහු තමාගේ මුළු අතීතයම ආවර්ජනය කළේය. ජීවිතය පිළිබඳ සුන්දර මතක ඇරඹෙන්නේ අම්මාගේ අතේ එල්ලී දෙහෙරගොඩ ටීවර්ගේ ළඳරු පාසලට ගිය දවස් වලිනි. දෙහෙරගොඩ ටීවර්ගේ ලිට්ල් බර්ඩ්ස් ළඳරු පාසල ඉදිරිපිට වූ ඡුම්පන් ගහ ඔහුට තවමත් මතකය. තද රතු පැහැ ගත් ඡුම්පන් ගෙඩි කඩාගෙන පන්තියට වී භෞරෙන් කෑ හැටි ඔහුට මතකය.

එදා සිට ඊයේ ප්‍රාර්ථනා සමඟ විවාහ ගිවිසගත් මොහොත වන තුරු තමා අතින් අපරාධයක් පවත් වරදක් විනිදූසි අරවින්ද සිහි කළේය. නැත. එවැන්නක් ගැන ඔහුට සිහි නොවෙයි. කාගේවත් හිතක ගින්දරක් මැවූ බවක් ඔහුට මතක නැත. කාගේවත් දෙයක්

උදුරගත් බවක් ඔහුට මතක නැත. කාටවත් ගිනි ගෙඩියක් දුන් බවක් ඔහුගේ සිහියට නොඑයි.

මිනිසුන්ට මේ ආත්මයේ දුක ලෙස පලදෙන්නේ කළ පටිය. එය එහෙමමය. සමහර විට මේ පලදෙන කරුමයට පටි රැස් වන්නට ඇත්තේ පුර්වාත්මයකිනි. අඩුම ගානේ තමා මේ ආත්මයේ ගිරා පැටියෙක්වත් කුඩුවක දමා හද නැත.

අරවින්දට හිසට ගල් ගෙඩියක් දමා ගැසුවාක් මෙන් සිහිවූයේ ප්‍රාර්ථනා සිහිසුන්ව ඇඳ වැටුණු හැටිය. ආදරය ඒකරම් ඝනකම් සහිත දෙයක් බව ඔහු කවදත් ඇදහුවේය. අදද... මේ මොහොතේද මේ අපුරු සිර මැදිරියේ හිත එකලස් කරගෙන ඔහුට ඉන්නට දෙවන මානුෂික බලවේගය උපන්නේ ඒකී ආදරය පිළිබඳ හදවතේ වූ තදබල විශ්වාසයෙන් යැයි අරවින්ද ඇදහුවේය.

ආත්ම හතක් ජීවිතය මත සැරි සැරුවද ඇය වැනි ජීවිතයක් නොලැබෙන බව ඔහු දනී. ඔහුට ඔහුගේ බිරිඳ ගැන අප්‍රමාණ නිකසල ආදරයක් ඇතිවෙයි. පිරිමියෙකුට හැම ගැහැණියකටම ආදරය කළ නොහැක. එක පිරිමියෙක් ප්‍රිය කරන ගැහැණු ලොව ඇත්තේ ඉතා අල්ප වශයෙනි. ඒ අතරින් ආදරය කළ හැකි ගැහැණු ඇත්නම් ඉතාම ටිකකි. බොහෝ විට එක්කෙනෙකි.

ඒ එකම එක්කෙනා තම බිරිඳ යැයි ඔහු ඇදහුවේය. ආදරය තමන් හදවතේ ඇඹෙන ශිලාමය ප්‍රතිඵලයට ඔහු නෙත් තබා තිබුණි. දත් ඉස්සර මෙන් ආදරය අත්බ නැත. නමුත් ආදරය බොළඳය. මේ ගඳ ගහන අපුරු සිර මැදිරියේදී පවා ඔහුගේ දෙකොලතර සිතාවක් මතු වෙයි. හදවත පුරා ප්‍රසන්න සුවඳක් පැතිරී යයි. ඒ ආදරයේ සුවඳය.

අධිකරණයට... මහාධිකරණයට... අභියාචනාධිකරණයට උපරිමාධිකරණයට පොලිසියට නීතියට මිනිසෙකුට ජීවිතාන්තය දක්වා සිරගෙට යැවිය හැක. එහෙත් මිනිසෙකුගේ හදවත එසේ සිරගත කළ නොහැක.

වැටකොටු බැඳ හදක සුවඳ සිරගත කළ නොහැක. ආදරයේ මිහිරි සුවඳ අනන්තයම උනේ... යැයි තන්ද්‍ර මාලිනිය කියන්නේ ඒ

නිසාය.

ඇගේ ආදරය හිත දවටුණු පොරවනයක් සේ... උණුසුම් තුඩයක් සේ... තම හදවත මත පෙරවී පැටලී දවටී ඇති බවක් ඔහුට දැනෙයි. ආදරයක් නම් හදවත අතගා බැලිය හැකි අතට අසු වන දෙයක් විය යුතුය. එතරම්ම සෙනෙහස සනකමය. ආදරය නොපෙනෙන බව ඇත්තය. එහෙත් එය නොඇසෙන නොඇලෙන දෙයක් නොවේ.

මත්ද්‍රව්‍ය ළඟ තබාගැනීම සම්බන්ධව ඇති නීති ගැන අරවින්ද දැන උන්නේය. ඒ නීති ඔහු විවේචනය කළේද නැත. සමාජයක මුදුන් මුල විනාශ කර දමන එවැනි භයානක මත්ද්‍රව්‍ය එවැනි තද දඩුවම් දී මුලිනුපුටා දමිය යුතුය. එවැනි මත් ද්‍රව්‍ය අනාගත පරපුරට පොවා ඔවුන්ගේ කොපු නාරටි කඩන උන්ව ජීවිතාන්තය දක්වා සිර ගෙට යැවිය යුතුය. ඔහු අද ඉන්නේ ඒ මතයේය.

වාචාගත නොහැකි එකම දේ එවැනි අශීලාවාර අසික්කිත චෝදනාවකට තමාව කොටු කිරීමය. තාත්තා මේ තත්වය දැන ගතහොත් අඩන බව ඔහු දැන උන්නේය. අම්මා මිය ගිය ද සිට තාත්තා තමාව හැදුවේ මලේ ගසක් මෙන් බව ඔහු දනී. සමහර දිනවල අරවින්ද සරසවියේ දේශන නිමාවී ගෙදර එද්දී තාත්තා උයා පිහා තිබුණි.

‘අද හොඳ මස් ටිකක් හම්බ උනා... පුතා ආසයිනේ කළුවට මස් හදලා කන්න... මං මස් හදලා අල කෙල් දලා පපඩම් බැද්ද...’

අරවින්ද තාත්තා දෙන බත් කටක් කන්නේ කුස්සියේ ඉඳගෙනමය.

‘මරු තාත්තේ... අද මරු ඩිනර් එක... හවසට බියර් දෙකකුත් ගේමුද...’

ඔහු තාත්තාගේ ආශාවන් ගැන දන්නා නිසාම අසන්නේය. තාත්තා සිනාසෙන්නේ අහිංසකවය.

‘පුතාට ලෙක්ටර්ස් ගිහිල්ලා මහන්සියිනේ... මං ගිහින් ගේන්නම්...’

ජීවිතය ගෙවී ගියේ එහෙමය. අම්මා නැති හුදෙකලාවත් කලාවක්

කරගෙන මේ තාත්තාත් පුතාත් ජීවත් වුවෝය. ඔවුන් අතින් පිනක් මිසක් පවක් කෙරුනේ නම් නැත. අරවින්දට පසු කාලයේදී ජීවිතයේ බොහෝ දේ ලැබුණේ ඔහුගේ ආත්මය සතුව මේ තිබූ යහපත් බව නිසාය.

ජීවිතයට ලැබුණු බොහෝ දේ අමතක කළ හැක. එහෙත් අරවින්දට ප්‍රාර්ථනා නම් වූ සුන්දර කුමරිය ලැබීම තවමත් අදහා ගත නොහැකි දෙයකි.

‘එදා ඉන්ටර්වි එකට මහත්තයා ආවේ නැත්නම් අපි දෙන්නගේ ජීවිත කොච්චර වෙනස්ද නේ... අ..තේ මටනම් හිතාගන්නවත් බෑ...’

‘එහෙම වුනේ නෑනේ බබා...’

‘හරි... අනුරාධපුරේට ආවේ නෑ කියන්න... එහෙනම්...’

‘එහෙනම් බබා මට කොළඹදී හම්බවෙයි...’

‘මිත්... මං කොළඹට ආස නෑ... ආ..ස..ම නෑ... මං ආසයි අනුරාධපුරේට.. තුවරට... තුවරඑළියට...’

ඔහු ආශාවෙන් ඇය දෙස බලා උන්නේය.

‘මං විහිළුවට මහත්තයෝ කිව්වේ... මට ඔයා ඉන්න කොතනත් දිව්‍ය ලෝකයක්... මේ ඒක නෙමේ.... මාව හම්බ උනේම නෑ කියන්න... එහෙනම් ලව් කරන්නේ මොන වගේ කෙල්ලෙකුටද...’

ඔහු පරිගණකය ක්‍රියා විරහිත කර ඇය දෙසට හැරුණේය. ඇය උන්නේ කාපට් ඇතිරූ කාර්යාල කාමරයේ බිම කුෂන් එකක් දමාගෙනය. ඇය උන්නේ සැහැල්ලු ජින්ස් කලිසමකුත් ටී ෂර්ට් එකකුත් ඇඳගෙනය. අරවින්ද පරිගණකයට ඉදගන්නා කුඩා නිල් පැහැ ගත් කැරකෙන පුටුවේ ඉදගෙනම ඇගේ එක පාදයක් උඩට ගත්තේය. ප්‍රාර්ථනා කාපට් බිම මත ඇඳ වැටුණාය.

‘මේ බලන්න... මං බිම...’

ඔහුට ගාණක් නැත. ඔහු ඒ සුන්දර පාදය දෙපා මත තබාගෙන හැඩ බැලුවේය. එහි හීන් රත් පාද සලඹක් බැඳ තිබුණි. අරවින්ද

ඒ වම් පාදය පිරිමැද්දේ හදවතට උපන් බැතිබර හැඟීමද සමඟිනි.

‘ඇයි මට මෙව්වරට ආදරේ...’

‘දන්නේ නෑ...’

ඔහුගේ දෙකොල්පට ඇගේ යටි පතුල් මත රැඳවිණි. ඇය රවා බලා දෙපා ඇද්දය.

‘එ..න්..න බිමට ලොකු බඩ්ඩක් කියන්න කියෙනවා...’

ඇය කාපටි ඇතිරූ බිමේ පොඩි දරුවෙකු මෙන් නිද්‍යගෙන කීවාය. ඔහු ඇය වෙතට ආවේ කාර්යාල කාමරයේ දොරද වසා දිග තිර රෙද්ද එක්කරය.

‘මොකද දොරවලුත් වහලා ආවේ... මං කතා කළේ වල් වැඩකට නෙමේ...’

ඇය සිතාසෙමින් කීවාය. ඔහු ඇගේ දෑතින්ම අල්ලාගෙන ඇගේ වතට බරවිය.

‘ඇ..යි මට බැරිද කොට වල් වැඩක් කරන්න...’

‘අ..න්..නේ... මට කිනි මහත්තයෝ... පුළුවන් පුළුවන්... ඔක්කොම පුළුවන්...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුව වැළඳගෙන හති ඇරියාය.

‘ඔ..ක්..කො..ම ඔයාටනේ රත්කරන්... ඇ..යි මම කැමති නැත්තේ...’

‘මොකක්ද බඩ්ඩ...’

‘මුකුත් නෑ නිකං හරි ආදරයක් ආ..වා...’

ඔවුන් ඉඳගෙනම කාපටි ඇතිරූ බිම දෙපසට වී මුහුණට මුහුණ බලා උන්නෝය.

‘ඇ..යි...’

‘මාත් අහන්නේ ඇයි කියලා තමයි...’

‘රු..ට...’

‘ඉතින්...’

‘මට හිතෙනවා හෝටලේට එන්න...’

‘ඇ..වි..ක්...’

‘ඇවිත් ළඟට වෙලා මෙහෙම බලාගෙන නිදාගන්න...’

‘ඊට පස්සේ...’

‘නෑ ඊට පස්සේ මුකුත් හිතෙන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාව සහවාගනිමින් කීවාය. ඔහු දැනම ඇගේ කිහිලි අතරට යවා ඇයට කිහි කැවිවේය. ප්‍රාර්ථනා ඉන් බේරුනේ තදින් ඔහුව වැළඳගෙනය.

‘මං ලස්සනද...’

‘ඔ..වි...’

‘හැමෝටම වඩා...’

‘මට මේ ලෝකේ ලස්සනටම ජේන්නේ ඔයාව...’

‘අයි ස්පෙෂලිස්ට් කෙනෙක් හම්බවෙන්න... මං වැනල් එකකට අපොයිමන්ට් එකක් අරන් දෙන්නද...’

‘ඔව්... මගේ ඇහේ එහෙම දේශයක් තියෙනවා තමයි... කැන ඒවා මට ලස්සනට ජේන්නේ...’

ඇය මුහුණ අඳුරු කරගත්තාය.

‘එතකොට මං කැතයි...’

අරවින්ද ඇගේ ටි ෂර්ට් එක යටින් අත දමා ඇගේ නිරුවත් පිට පිරිමැද්දය.

‘මගේ සුදු කෙල්ල හරි ලස්සනයි...’

ඔහු මේ සියල්ල සිහිවී සිනාසුනේ සිර මැදිරියේ බලි කුරුටු කළ අඳුරු බිත්තියටය. මිනිසෙකුගේ මතකය එබඳුය. හොඳ මතකයක් සහ අප්‍රමාණ සැමරුම් ඇති මිනිසෙකුට සහරා කාන්තාරයේදීත් සුවයක් දෙනෙහු ඇත.

ජේමයේ මතකය මද පවතකි. ආදරයේ සුවඳ සිසිලසකි.

නන්දන ආවේ රැ නමයට පමණ සීනි සම්බෝල තැවරූ පාන් සමඟ තේන් ගෙනය. නන්දන එහු දකිද්දී අරවින්ද සිනාසුනේ හෝටලයේ ලොබියට වී සිනාසෙන ලෙසින්මය. ළඟටම ආ පසු නන්දන ඔහු දෙස බලාගත්වනම බලා උන්නේය.

‘හිනාවෙනවා කාට හිනාවෙනවද මංදන්නෑ...’

නන්දන කීවේය. අරවින්ද එයටද සිනාසුනේය.

‘මේ හිනාව මකන්න පුළුවන් එක දේකට විතරයි පුතේ...’

‘මං දන්නවා ඒක... තව මොනවත් ප්‍රශ්න කළේ නැන්ද...’

‘නෑ... මාත් ඉන්නේ මාව ඉන්ක්වයරි කරනකල්...’

‘කතාව දෙන්න අයියා... බයවෙන්නෙපා...’

නන්දන සීනි සම්බෝල පාන් පාර්සලයක් තේ ප්ලාස්ක් එකක් ඔහුට දුන්නේය.

‘මිස් ගියාද කොල්ලෝ...’

‘අරවින්ද අයියා මිස් ගැන හිතන්නෙපා... දුකට ඇඬුවට පිවිටෙනකොට පොඩ්ඩක් කඩා වැටුනට එහෙම වට්ටන්න පුළුවන් කෙල්ලෙකුත් නෙමේ...’

‘මං ඒක දන්නවා කොල්ලෝ...’

අරවින්ද පාන් පාර්සලය කුඩා කන්ඩිය මත තබා තේ ටිකක් ද ගත්තේය...

‘අ..යි..යේ...’

‘ඇයි පොඩ්ඩෝ...’

‘මං අරුව තනිකරගෙන අහන්නද...’

‘ප්‍රදීප්වද...’

‘ඔව්...’

‘එපා... ඒත් උඹ පොඩ්ඩක් විමසිල්ලෙන් හිටපන්... මේක ප්ලෑන් කරලා කරපු වැඩක්... හැම දේකටම උන් ප්ලෑන් ගහලා ඇති...’

එක දෙයක් විතරයි මං දන්නේ...

‘ප්‍රදීප් කාරයන් මේකේ කොනක ඉන්නවා...’

‘අනිවාර්යයෙන්ම...’

‘එහෙම නම් මං මුව තියන්නෑ... තියා වැවේ ගිල්ලේල මරනවා...’

‘වරදකාරයන්ට දඩුවම් දෙන්න කෙනෙක් ඉන්නවා මල්ලී... උඹ හෝටලේ හරියට බලාගනින්... මිස්ට් මං ලෝයර්ගෙයි කසුන්ගෙයි නම්බර්ස් දන්නා...’

‘මිස් කතා කරයි... මං දන් යන ගමන් මිස්ට් හම්බවෙලා යන්නේ... අද අපි කවරුවක් නිදි නෑ...’

අරවින්ද තේක තොල ගාමන් කුඩා සිර කාමරය පුරා තෙත් ඇරියේය.

‘උඹ හිතන්නේ මං මෙනන දුකින් ඉන්නවා කියලද... නෑ පොඩ්ඩෝ... ඉහළට ගිය මිනිස්සු අනාගතයකට හයියෙන් ගිය මිනිස්සු මෙනතට එක දවසක් හරි ඇවිත් තියෙනවා... මෙනතට ආවම ජීවිතේ ගැන ලොකු ගැඹුරක් දනෙනවා... මං ඒ ගැඹුර විදිනවා... හොඳ දවන ඇත්තේ එකක් වගේ හිතක් තියෙන මිනිසෙක්ව හිර කරලා දනවා කියන්නේ බොරු වැඩක්... මිනිහගේ ඇඟ මෙනන හිත වෙනදටත් වඩා රවුම් ගහනවා...’

අරවින්ද පුරුදු විදිහට තේ බාගය නන්දන අත තැබුවේය.

‘ගෝල්ඩ් ලීෆ් පැකට් එකකුත් ගෙනාවා... ආ... ඡේප් එකේ එකක් ගහන්න... නැත්නම් අයියට රූ එළිකරනවා කියන්නේ බොරු...’

අරවින්ද සිනාසුනේ නන්දනගේ කොලු කමටය. ඔහු තව දුරටත් ජීවත් වෙද්දී ජීවිතය මීට වඩා බරපතල ලෙස තේරුම් ගනු ඇත.

‘කො..ච්..ච..ර කිව්වත් අ..යියා මෙ..හෙ..ම ඉදිද්දී වාවන්නේ නෑ අ..යියේ... හෝටලේට ගියාම අතරමං වෙලා වගේ... අයියා කතා

කරනවා ඇහෙනවා ඇහෙනවා වගේ... ම..ට එහෙමනම් මිස් කො..හෙ..ම දරාගන්නවද...'

නන්දන බලාපොරොත්තු නොවූ මොහොතක සිර මැදිරියේ යකඩ පොලු වලට හිස තබාගෙන කුඩා දරුවෙකු සේ ඇඬුවේය. අරවින්ද ඔහුගේ හිස පිරිමැද්දේ ආදරයෙනි.

'මං... ද..න්..නවා පොඩ්ඩෝ උඹලගේ ආදරේ... මං... මං මොනවා කරන්නද කොල්ලෝ... මට මේක ඇතුලේ ඉන්න ශක්තිය විතරක් දීපන්... මාව වට්ටන්නෙපා... මට බෑ එහෙම වැටිලා ජීවත් වෙන්න...'

ඔහු නන්දනගේ හිස දයාවන්ත ලෙස පිරිමැද්දේය.

'අ..යි යා නොකා ඉ..න්නෙපා... මං තේ දහයක් විතර ප්ලාස්ක් එකට දලා ඇති... මේ පත්තර දෙකකුත් ගෙනාවා...'

ජීවිතයේ කවරාකාර දුකක් වුවද මේ මිනිසුන් ලැබීම කොතරම් සුවයක්ද... දුකෙහිදීත් සැපෙහිදීත් අතැර නොයන බිතු සිතුවම් රූ වැනි මිතුරන් ලැබෙන්නේ වෙන කොහෙන්ද...

'අයි යා වෙනුවෙන් අපි ඔක්කොම නඩුවේදී සාක්කි කඩුවට නැගිනවා... ඒත් මෙනත ප්‍රබලම සාක්ෂිය මිස්ගේ... මිස් පැය දෙක තුනක් සාක්ෂි දෙයි අයි යා වෙනුවෙන්... සමහර විට මිස්ගේ කට්ත් නඩුවේදී කියවෙයි මේ ඉන්නේ මගේ හස්බන්ඩ් කියලා... එදා තමයි මේ නඩුව කණපිට පෙරළෙන්නේ... අයි යට මේක කරපු එකාගේ බඩ පපුව දන්න ගන්නේ...'

'මිස්ගේ තාත්තත් ආවා... එයා මොනවා හිතුවද දන්නෑ...'

'නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා ගහ කොළ හොඳට දන්නවා අයි යේ... අයි යගේ මුණ බැලුවාම කියයි අයි යා කවුද කියලා...'

'ඇයි එහෙනම් ප්‍රියලාල්ව තේරුම් ගන්න බැරි උනේ...'

'මිනිහෙක්ට කොහොමත් එක තැනකදී වැරදෙනවා... මං නම් හිතන්නේ ලොකු මහත්තයට අයි යගෙයි මිස්ගෙයි කතන්දරේ තේරිලා

‘කියෙන්නේ...’

‘ඇයි උඹ එහෙම කියන්නේ...’

‘ගැහැණියෙක් එහෙම අඩන්නේ තමන්ගේ මිනිහා වෙනුවෙන් හරි දරුවා වෙනුවෙන් හරි විතරයි... මිස් ඇඩ්වේ ලොකු මහත්තයා ඉස්සරහ... මොනවද කිව්වේ මගේ අරවින්දව බේරලා දෙන්න කියලා... මගේ ඇහෙත් මයිල් කෙලින් උනා...’

ඇය මේ වචන මෙහෙමම කියන්නට ඇති බව ඔහුද දනී.

‘රූට ටිකක් පරිස්සමින් හිටපත් කොල්ලෝ... උඹ කොහොමත් රුවෙලා නිදගනිත්... වෙනදා නිදගන්න කාමරේ නිදගන්නෙපා...’

‘අයියා බයවෙන්නෙපා... මං හොඳ සෙවිල්ලෙන් ඉන්නේ... මං හිතන්නේ අයියා ගැන... මෙ..හෙ..ම දලා යන්න බෑ...’

‘මීට වඩා කටුක විදිහට දලා යන්න වෙයි... ඒත් පුතේ සැලෙන්නෙපා... පුළුවන් නම් ගිහිල්ලා මිස්වත් බලලා වරෙන්... උඹ කියපත් මං පාන් කාලා තේ එහෙම බිලා සතුටින් හිටියා කියලා... නැත්නම් මේ කෙල්ලත් නොකා නොබී ඉන්නවා...’

‘එහෙම තමා අයියේ කියන්නේ... තාත්තා කතා කළොත් කියන්නෙපාද...’

‘දන් කියපත්... හෙට පත්තරෙන් මේවා දයි... එතකොට තාත්තා බයවෙයි... ටිකක් ප්‍රශ්නෙ බරපතලකම අඩු කරලා කියපත්...’

‘නෑ අරවින්ද අයියේ... අයියා මොන වැරද්දකට හිරිට ගත්ත කියල කිව්වත් අයියගේ තාත්තා දන්නවා පුතා කවුද කියලා...’

‘මං හොඳ අම්ම කෙනෙක්ගේ පුතෙක්... වේසිගේ පුතෙක් නෙමේ නේ බං...’

අරවින්ද කීවේ යකඩ පොල්ලකට අත මීට මොළවා වේගයෙන් ගසාය.

16

මියලාල් උන්නේ පාවෙමිනි. ඔහුට අනුරාධපුර පොලිසියට ගොස් අරවින්දව බලන්නට සිත්විය. ඒ තරම් කුරිරු සිතක් අද ඔහුට දැනෙයි. ඔහු මේ කුමන්ත්‍රණය සංවිධානය කළ උසස් පොලිස් නිලධාරියාට කතා කළේ සවිදිය පුරන්නටය.

‘සේනා ම..ම...’

‘අන්න උඹේ ගොදුර අනුරාධපුර පොලිසියේ ලකප් එකේ... ඔන්න මවං මම මගේ යුතුකම් කළා...’

‘හරි හරි සේනා... තැන්කියු සෝ මව්... මාත් හොඳටම යුතුකම් දන්න මිනිහෙක්... උඹ හෙට උදේම වරෙන් පොළොන්නරුවට... මං දෙන දේවල් දකලා උඹට පුදුම හිතෙයි...’

‘ඊස් ඉටි සර්ප්‍රයිස්... ආ...’

‘යර්ස්... සර්ටින්ලි... සර්ප්‍රයිස්... හව් ස්ටිට් ෂී ඊස්...’

‘උඹේ කරදර ඉවරයි... පොර අවුරුද්දකට එළියට එනවා

බොරු... මං හිර කරන්න පුළුවන් හොඳම විදිහට හිර කරලා තියෙන්නේ...'

'මං නැත්නම් උඹට වැඩක් දෙන්න නෑනේ...'

'මවං මේවා බොක්කෙන් දෙන වැඩ...'

ප්‍රියලාල් පොළොන්නරුවේ හෝටලයේ සිට අනුරාධපුරයට යන්නට වාහනයට නැග්ගේ එයට හොඳම වර්ගයේ ස්කොට් විස්කි බෝතලයකුත් බෙන්සන් සිගරට් පැකට් දෙකකුත් දමාගෙනය.

සිදුහත් ආත්මයක් සිර ගෙට යවන්නට පිඹුරුපත් සකසා සවිදිය පිරිය හැක්කේ වසලයෙකුට මිස අන් කාටද... දහසක් රුපුසෙන් මැද හිස ගසා දමද්දීත් තම ආත්මය පාවා නොදුන් වීර පුතුන් බිහිවූ රජරට මේ වැනි පරඩැල් ආත්මයක් ඉපදීම පවා පුදුමයකි.

ප්‍රියලාල් යන අතරවාරයේදී තම පියාට ඇමතුමක් ගත්තේය.

'තාත්තේ... ආරංචිද...'

'මි... උඹට වැඩේ ළුවර්ද...'

'තාත්තා මේ පුතා ගැන දන්නෑ... නෙළුම්දෙණියකාරයා සමහර විට තාත්තට මේකට කතා කරයි... බොක්ක දීලා කතා කරන්න...'

'උඹ පරිස්සමින්... පස්සේ වෙන කොහොත් හරි ආරංචි වෙච්ච විදිහට කෙල්ලට කතා කරපන්...'

'රයිට් තාත්තේ... මං තිබ්බා... අම්මටවත් මේක කියන්නෙපා...'

'උඹගේ අම්මට මං මොනවත් කියන්නෑ...'

ප්‍රියලාල් දුරකතනය ක්‍රියා විරහිත කළේ තාත්තාගේ වචන වලට සිතාසෙමිනි.

කෙසේ හෝ ප්‍රදීප්ව අරලියා හෝටලයෙන් මොහොතකට පත්තා ගත යුතුය. පොලිසියෙන් පැත්ත මොහොතේ එහි වූ සිදුවීම් සජීවීව වාර්තා කළ හැක්කේ ඔහුටය. ප්‍රියලාල් තමාගේ සෙලියුලර් දුරකතනයෙන් අරලියා හෝටලයට ඇමතුමක් ගත්තේය.

‘හෙලෝ...’

ප්‍රියලාල්ගේ වාසනාවට දුරකතනය ගත්තේ ප්‍රදීප්මය.

‘ප්‍රියලාල් ම..හත්තයා...’

‘මගේ නම කියන්නෙපා යකෝ...’

‘මා..ව ගැහෙනවා මහත්තයෝ... මට ස..හලෝල උණ...’

‘උඹට මැලේරියාවද... එහෙනම් බෙහෙත් ටිකක් ගනිත්...’

‘ම..ට මේ වෙච්ච දේ දරාගන්න බෑ මහත්තයා... අරවින්ද අයියව අරන් යද්දී මටත් ඇ..ඩු..නා... අ..නේ අපේ අයියව මන්න ඔහේ බේරලා දන්න සර්... දන් අච්චු කළා ඇතිනේ...’

ප්‍රදීප්ගේ කතාවට ප්‍රියලාල් පුදුම විය. ඔහු සිතුවේ ප්‍රදීප් දුරකතනය ගත් වනම තවත් සල්ලි ඉල්ලාට් යැයි කියාය.

‘පිස්සු කියවන්නැතුව හිටපන් ප්‍රදීප්... මං මේ උඹට තව විසිපන්දහකුත් අරන් ආවේ... මං කඩ පනහ ළඟ ඉන්නවා... ඉක්මනට වරෙන්...’

‘බෑ ස..ර්... බෑ... මට සල්ලි එපා... සර් දන්න සල්ලි වලිනුත් වියදම් කළේ ටිකයි... ඉතුරු ටික මං දෙන්නම්... මට මේ සල්ලි වලින් ටොපියක් වත් අරන් කන්න බෑ...’

ප්‍රියලාල්ගේ හිස ගිනි ගත්තේය. මෝඩයා පොලීසියට පිස්සෙකු සේ සියල්ල කිවහොත් ඇතිවන තත්වය ඔහුට හිතාගැනීමටවත් නොහැක.

‘උඹට පිස්සුද යකෝ... උඹ දන්නවද උඹ කරපු වැඩේ බරපතලකම... උඹ මොනවා හරි ලීක් කරලා තිබ්බොත් උඹ ආයේ ජීවිතාන්තය දක්වා හිරේ...’

‘මං දන්නවා... ඒත් ඒ දුක මට විඳව ගන්න පුළුවන් සර්... ඒත් අරවින්ද අයියව අරන් යද්දී මිස් අඩපු හැටි... සිහි නැති වෙච්ච හැටි... ඒක හරි පටි සර්... මං නම් ඒ ගින්දර දෙන්න උදව් කළේ...’

මං කොහොමද සර් බත් කටක් කන්නේ මේ වහල යටින්...

‘උඹ ඔය වහල යට හැමදුම ඉන්න ඕන නෑ නේ බං... සතියකින් උඹ මගේ හෝටලේ...’

‘මෙතන දලා යන්න මට මොනවත් උනේ නෑ සර්...’

‘උඹ මං කියන දේ අහලා වරෙන් කොල්ලෝ...’

‘බෑ සර්... හෝටලේ මට බාර දීලා ගියේ... මං ගියොත් ඔක්කොම සැක කරනවා... මට එන්න බෑ සර්... මට සල්ලි එපා... සර්ට වැඩිනම් යන ගමන් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියේ පිං කැට්ට දලා යන්න... සර් දුන්න මගේ ගාව තියෙන සල්ලින් මං දන්නම් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට... මං තියන්නම් සර්... නන්දන අයියා එනවා...’

ප්‍රදීප් දුරකතනය තබා හෝටලය තුළට ගියේ ජීවිතය ගැන උපන් තද කලකිරීමෙනි.

‘ප්‍රදීප්...’

නන්දනගේ හඬින් ඔහු හිටි පිළිමයක් සේ ඉන්ද්‍රවිණ.

‘න..න්..ද..න අයියේ...’

‘කවුද දන් කතා ක..ළේ...’

ප්‍රදීප්ව වෙච්චලන්නට විය. බොරුවක් කිරීම මේ තරම් බරපතල දෙයකැයි ඔහු සිතුවේ නැත.

‘මේ රිසවේෂන් එ..ක..කට කතා කළා... මං බුක් කිව්වා...’

‘කොහෙන්ද...’

‘මේ... කොහෙද මේ... කුරුණෑගල පැත්තෙන්...’

‘උඹ ඔය ඇත්තමද කියන්නේ...’

‘ඔව්... නන්දන අයියේ...’

‘උඹ දන්නවා දන් කතා කරන නම්බර් එක ටෙලිකොම් එකෙන් බලාගන්න පුළුවන්... බොරු කියලා අහුවෙන්නෙපා... ගිනිදර කෑවා

නම් පුතෝ අඟුරු රෙන්ත බලා ඉඳපත්...'

නන්දන මේ ටික කීවේ කරහිනි. නන්දන කිසිවක් නොකියා ගැහෙමින් හෝටලය පිටුපස අවන්හල පුරා අතර මං වූවෙකු සේ කරක් ගැසුවේය.

මේ සැළසුමේ මුල් ටික පාද ගතහොත් අරවින්දව එළියට ගැනීම ඒ තරම් අපහසු නැත. නන්දන ආ ඇළුම පිටින්ම හෝටලේ මුළුතැන්ගෙයි පුටුවකට වී කල්පනා කළේය.

17

රය ශ්‍රී මහ බෝධියට බාර වී එහෙමම ගෙදර යන්නට තරම් හිතක් ප්‍රාර්ථනාට නොතිබිණි. ඇය වාහනයේ යඳ්දීම අම්මාගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

‘අ..ම්..මේ...’

‘මං දන්නවා...’

‘මොකක්ද...’

‘ඔයාට පොලීසියට ගිහිත් අර ළමයට බලන්න ඕන...’

‘අම්මට මගේ දුක කේරෙනවා...’

‘මාව ගෙදර දලම යන්න... මට ඒ දරුවා දක්කොත් ප්‍රේෂ් වැඩි වෙනවා... දන්මම මට මැරෙන්න බයයි...’

අම්මා පව් යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවා.

‘රක්තපාල දරුවෝ දෙන්නවා පරිස්සමින් පොලීසියට එක්ක...’

ගිහිල්ලා එක්කං එන්න...

‘හොඳයි ලොකු භාමිනේ... මටත් අරවින්ද මහත්තයාට නොදක දන් ගිහින් ඉන්න බෑ...’

‘නන්දන කිව්වා සතුටින් ඉන්නවා කියලා... එයා එහෙමයි... පපුවේ දුක වහගෙන ජීවත් වෙනවා... සතුටින් ඉන්නකොට ඒ සතුට ඔක්කොටම දෙනවා...’

නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ දියණියගේ හිස පිරිමැද වාහනයෙන් බැස්සාය.

‘ඔය පිරිත් නූලත් දරුවගේ අතේ බදින්න...’

අරවින්ද සම්බන්ධ සිද්ධිය පල්ලේගම ලොකු හාමුදුරුවන්ට කියූ සැනින්ම උන් වහන්සේ පොලීසියට කතා කළේය.

‘මහත්තයෝ කොතන හරි ලොකු වැරදීමක් නම් වෙලා තියෙනවා... මං බලපෑම් කරනවා නෙමේ... ඒත් නීතියට නොපෙනෙන ගොඩක් දේවල් ඒවරයට පේනවා... බුද්ධ පුත්‍රයෙකුට ඉවත් තියෙනවා... ඔය කුඩුව ඇතුළේ ඉන්නේ එසේ මෙසේ දරුවෙක් නෙමේ... දෙවියන්ගේ දරුවෙක්... එව්වරයි... තියන්න...’

උන් වහන්සේගේ ආත්මයට ප්‍රාර්ථනා දෙවන තුන්වන වතාවටත් නමස්කාර කළාය. ඇය හිත හදගත්තේ මෙවැනි වචන තිසාය.

‘පුංචි නෝනා... කලබල වෙන්නෙපා... මේ වගේ දේවල් ජීවිතයේ නොවෙනවනම් ඒක ජීවිතයක් නෙමේ... මං පාන්දර වඩිනවා පොලීසියට... අපි කරන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම කරමු... මං කවදවත් කා වෙනුවෙන්වත් සාක්කි නම් දීලා නෑ... ඒත් මේ දරුවා වෙනුවෙන් ඕන උනොත් මං ඒකත් කරනවා... දැන් හිත එකලාසයක් කරගෙන ගෙදර යන්ට... මං රැ නමයෙන් පස්සේ සෙත් පතලා සෙත් කවියක් කියන්නම්...’

‘ඔ..බ වහන්සේට බු..දු බව අත්වෙයි අපේ හාමුදුරුවනේ...’

ප්‍රාර්ථනා වැලි මළුවේ දණ ඔබාගෙන කීවේ හඬමිනි.

‘හාමිනේ ආදරේ බලවත් වෙනකොට ආරක්‍ෂා කරනවා... දුටු ගැන බයවෙන්නක් එපා... බෑණ ගැන බයවෙන්නක් එපා... නිවැරදි කාරයෙකුට දඩුවම් කරන්න බෑ... වැරදිකාරයෙකුට නිදලේලේ ඉන්නක් බෑ...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ගෙට දුටුගෙන ගොස් ඉක්මනින් ප්ලාස්ක් එකකට නෙස්ටමෝල්ට් එකක් හදාගෙන විත් දියණියට දුන්නාය.

වාහනය අනුරාධපුර පොලීසිය ඉදිරිපිට නැවතිණ. පොලීසියේ උන්නේ ප්‍රාර්ථනාව හොඳින් අලුත්ත පොලිස් පරීක්ෂකවරයෙකි.

‘ප්‍රාර්ථනා...’

‘කොහොමද ජයන්ත... අපිට පොඩි කරදරයක් වෙලා...’

‘මං දන්නවා... ආවේ බලල යන්නද...’

‘ඔව්... මට පරමිෂන් දෙනවද...’

‘පුටර... ඕ.අයි.සී මහත්තයන් නෑ... ගිහින් බලලා එන්න... එන ගමන් පොඩ්ඩක් මේ පැත්තට එන්න... මට පොඩි තොරතුරක් ඔයාට කියන්න තියෙනවා...’

ජයන්ත ප්‍රාර්ථනාගේ අනුරාධපුර මිතුරියකගේ අයියාය. ඒ දිනවල නුවර වැවේ නාන්නට යන්නේ කට්ටියම එකටය.

‘මේක අපරාධයක් ජයන්ත...’

‘මම කිව්වනේ කෑනොගහා බලලා එන්න කියලා... යන්න...’

ප්‍රාර්ථනාත් අනුරාධාත් රත්නපාලත් එද්දී අරවින්ද උන්නේ සිර මැදිරියේ බිත්තියට පිට දිගෙන දෑත් බැඳගෙන දෑස් පියාගෙන කල්පනා කරමිනි. තිදෙනාම ශබ්දයක්වත් නොනගා ඔහු දෙස මොහොතක් බලා උන්නෝය.

එහෙත් හදිස්සියේම යමක් දැනීමෙන් සුසුම් හඬක් ඇසීමෙන් අරවින්ද දෑස් හැර බැලුවේය. ඇත්තටම කිවහොත් ඔහුට තම බිරිඳගේ සුවඳ දනුනේය.

‘මහත්තයෝ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ හඬ ළයක් ගිනි තබනා සුළුය.

‘ඛ..බා ඇයි මේ රූ ආවේ... මං කිව්වනේ මැණික...’

‘අ..නේ මං ගෙදර ගිහිල්ලා ඉන්නේ කො..හො..ම..ද... මේ ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට ගිහිල්ලා එන ගමන්... කෝ අත දෙන්න...’

අරවින්ද ඔහුගේ අත පෑවේය. ප්‍රාර්ථනා එය ඔහුගේ අතේ බැන්දේ හවතු සම්බ මංගලම් කියමින් තොල් පට මුමුණමිනි. අරවින්ද ඒ අතරවාරයේදී රක්තපාලක් අනුරාධාත් දෙස බැලුවේය.

‘අ..සියේ.. ලිටි තේද...’

අනුරාධා ඇසුවේ දුක වසාගෙනය.

‘ලිටි නංගී... බුදු ලිටි... මේ වගේ දේවල් එනකොට ලිටි ලිටි වෙනවා කියලා මේක කරපු බල්ලා දන්නෑ...’

‘ඒ බල්ලව හම්බ වෙනකල් තමා මං ඉන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා කේන්ද්‍රියෙන් කීවාය.

‘නෑ බබා... කිසිම දේකට කලබල වෙන්නෙපා... අපි සතුරා ගැන විමසිල්ලෙන් ඉන්නවා කියලා දැනගත්තොත් උඹ පරිස්සම් වෙනවා... ඒකට පිස්සා වගේ සමරන්න දෙන්න...’

‘මල්ලී පාන් ගේනවා කිව්වා... කෑවද...’

‘පාන් රූට කනවා... තේ බිව්වා...’

‘අම්ම නෙස්ටමෝල්ට් හදලා දුන්නා... අම්මක් එන්න හිටියේ... අම්මට ඔයා මෙහෙම ඉන්නවා බලන්න බෑලු... දුකයිලු...’

ප්‍රාර්ථනාට හැඩිණි.

‘අම්මට එහෙම දුක නම් ඒ අම්මගේ දුවට කොහොම දුකද කියලා ඔයාට හිතාගන්න පුළුවන්නේ... තේද...’

‘මගේ හොඳ කෙල්ලනේ... දන් අඩන්නැතුව ඉන්න...’

‘මහත්තයයි පුංචි නෝනයි එහෙනම් ටිකක් කතා කරන්න... අපි එළියේ ඉන්නම්...’

රත්නපාල අනුරාධාත් සමඟ පොලීසියේ මිදුලට ආවෝය. ප්‍රාර්ථනා ඔවුන් ගිය පසු යකඩ පොල්ල මත තිබූ අරවින්දගේ අත පිරිමැද්දය.

‘ඔ..යා..ට අනතුරක් වෙ..න්..න මේ කෙ..ල්ල ඉ..ඩ තියන්නෑ... මං... මං ඔයාව බේර ගන්නවා පැ..ටියෝ...’

වෙවිලන දෙතොලින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘මං දන්නවා මැණික... කසුන්ටයි ලෝයර්ටයි කතා කළාද...’

‘කසුන්ට කතා කළා... මං කසුන්ටම කිව්වා ලෝයර්ට කතා කරලා ඔක්කොම විස්තර කියලා එක්කං එන්න කියලා...’

‘ඒක හොඳයි... උඹ බලලා කරයි.. කවදද උසාවි දන්නේ කියලා මෙයාල කිව්වේ නැද්ද...’

‘තව නෑ... මේකේ මං දන්න කෙනෙක් ඉන්නවා ඉන්ස්පෙක්ටර් ජයන්ත කියලා... අර දන් මෙතන හිටියේ සුදු උස අයියා කෙනෙක්... එයා... ඒ මගේ යාළුවෙක්ගේ අයියා කෙනෙක්... මට එන ගමන් පොඩ්ඩක් කතා කරන්න කිව්වා...’

‘මොනවා හරි ඇතුළේ දෙයක් ඔයාට කියන්න වෙන්න ඇති...’

‘මහත්තයා බයවෙන්නෙපා... මං ඇප වෙලා හරි මං මගේ මහත්තයට ඇප ගන්නවා...’

යකඩ පොලු අතරින් අත දමා අරවින්දගේ මුහුණ අතගා ඇය කීවාය.

‘ඇත්ත... ටික කාලයක් බොරුවෙන් වහගෙන ඉන්න පුළුවන්... ඒත් බබා ඒක තාවකාලිකයි... මං දන්නවා මං ගැන... බබා දන්නවා මං ගැන... බබාගේ අම්මා නන්දන අනු රත්නපාල අත්කල් මගේ තාත්තා මේ හැමෝම දන්නවා මං ගැන... ලෝකේ ඉස්සරහපිට මං

මොන තරම් වැරදි කාරයෙක් උනත් මට කමක් නැහැ... මේ රත්තරන් මිනිස්සුන්ගේ පපුව ඇතුළේ මං පිරිසිදු මිනිහෙක් වෙනවා...

අරවින්ද කීවේ ඔහුගේ මුහුණ මත රූපන ඇගේ මොළොක් ඇඟිලි තුඩු තදින් අතට ගලි කරගෙනය.

‘ඔයා පිරිසිදු මිනිහෙක් විතරක් නෙමේ මහත්තයෝ... ඔයා අපට දෙවියෙක්... ඒක එහෙමම තමයි... එහෙම ඔයාට මේ දේ වෙන්න බෑ...’

‘බබාට දුකද මං මේ යකඩ පොලු අස්සේ ඉන්නකොට...’

ප්‍රාර්ථනා බිම බලාගෙන හිස සැලුවාය. ඇගේ කපුළු පොලිසියේ සිමෙන්ති බිම මත සට සට ගා වැටිණ.

‘දු..ක නෑ කියලා මං කොහොම කියන්නද... ඒත් මං දරාගන්නම්...’

‘අපිට මීට වඩා දුක් කරදර එයි මැණිකේ... අපි ඒ හැම එකක්ම දරාගෙන ජීවත්වෙමු... තාත්තා මොනවත් කිව්වේ නැත්ද...’

ඇය හිස ඔසවා බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘මොනවත් කියලා කිව්වේ...’

‘නෑ මං කිව්වේ... තාත්තට මොනවත් දෙනුනද...’

‘දෙනෙන්නැති... ජීවිතේ කවදවත් කිසිම පිරිමියෙක් වෙනුවෙන් කෑ ගහන අඩපු නැති මම කෑ ගහන අඩනවා තාත්තා දක්කා... මැනෝජර් හිරේට ගියාට මේ දුව අඩන්නෑ කියලා තාත්තා දන්නවා... අඩුම ගානේ අපි දෙන්නා අතර ලොකු බැඳීමක් තියෙනවයි කියලවත් හිතනවා ඇති...’

‘බබාගෙන් ඇහුවොත්...’

‘අ..නේ මන්ද... මං කියලා දන්නද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ දෙනෙත් ඔසවා කල්පනා බරවය.

කේන්ති යයි... ඔයාටත් ප්‍රශ්න ඇතිවෙයි... එහෙම උනොත් බබාට එළියේ ඉඳගෙන මේ වැඩ ටික නිදහසේ කරගන්න බැරි වෙනවා... අපි හිමිහිට කියමු...'

'ඒකත් ඇත්ත... ඔක්කොමත් හරි... මං කසාද බැන්ද කියලා දනගන්නොත් ඔයාට ඔහොමම තියන්න හදයි...'

'ඕන තාත්තා කෙනෙකුට එහෙම උනාම දුකයි...'

'මං දන්නවා... ඒක නොදන මං මහත්තයට බැන්ද නෙමේ... මට ඔයාට එව්වරටම ඕන උනා...'

තරමක් බොර පැහැයට හැරී තිබූ අරවින්දගේ දෙනෙත් ප්‍රාර්ථනාගේ තෙත්වූ නුවන් මතම රැඳී තිබුණි.

'ප්‍රියලාල් කාරයා කොයි වෙලාවේ හරි බබාට කතා කරයි... උඟට වෙනසක් පෙන්නන්නෙපා... මිනිහට සැක නොකරන ආකාරයට කතා කරන්න... එහෙම සැක කළොත් මිනිහා තව පරිස්සම් වෙනවා...'

'මේක මුම කරන්න ඇති කියලද ඔයත් කියන්නේ...'

'ඔ..වි... වෙන කිසිම කෙනෙක් මේ වගේ දහජරා වැඩක් කරන්නැ...'

'ඒක ඇත්ත... ඔයාට මෙහෙම කළාට නෙමේ... ගෑණියෙක්ගේ පපුවට මේ දුක දුන්නට ඕකට හෙණ ගහනවා...'

ප්‍රාර්ථනා සැමියා දෙස බලා උන්නේ ඔහුට සමූ දිය නොහැකිවය. තව කී දවසක් ඔහුට මේ අඳුරු සිර මැදිරියට වී ඉන්නට වෙයිද.

'දත් යන්න බබා... ඉන්ස්පෙක්ටර් කෙනෙක් හම්බවෙන්නත් කියලා කිව්වා නේද...'

'මි... දලා යන්න බැරුව ඉන්නේ...'

'කවුද බබා දලා යන්නේ... බබා එහෙම කවදවත් මාව දලා යන්නේ නැ... ඔයා මේ මා එක්ක ඉන්නවා...'

'ඔ..වි... ඔ..ය..ත් මා එ..ක්..ක ඉ..න්..න..වා... ම..ට එහෙම

ද...නෙ...න...වා...'

'මං යන්නම්... බු...දු ස...ර...ණ...යි උදේ කසුන් එක්ක පොලිසියට එන්නම්...'

'උඟට විස්තර ටික සේරම කියන්න...'

'හොඳයි... පුළුවන් නම් චුට්ටක් ඇහූ පියාගන්න...'

අරවින්ද සිනාසුනේ පුරුදු ලෙසමය. ප්‍රාර්ථනා සෑහෙන දුරක් ගියේ පස්ස හැරී හැරී බලමිනි. ප්‍රාර්ථනාගේ මිතුරු පොලිස් පරීක්ෂක වරයා ඇය එනතුරු පොලිසියේ දොරකඩ බලා උන්නේය.

'ජයන්ත...'

ඇය මිතුරු පොලිස් පරීක්ෂකවරයා අසලට ගියේද කඳුළු පිසිමිනි.

'යන්කෝ පොඩ්ඩක් ඉස්සරහට...'

ඔවුන් මඳක් ඉදිරියට ගොස් නැවතුණෝය.

'මට කියන්න මේ ප්‍රාර්ථනාගේ කවුද...'

ඒ ප්‍රශ්නයට එකම පිළිතුර මේ මගේ සැමියා යන්නය. එහෙත් එය නොකියා ඉන්නට ඇය දැනට සිතාගත්තාය.

'පෝස්ට් එකෙන් නම් ජයන්ත මගේ හෝටෙල් එකේ මැනේජර...'

'ඒත් ඊට වඩා දෙයක්...'

'අපි එහෙම කියමු...'

'මට තේරෙනවා... මං දන්නවා කවුද ප්‍රාර්ථනා කියන්නේ කියලා...'

ප්‍රාර්ථනා අසරණ සිතාවක් පෑවාය.

'මේකයි ප්‍රාර්ථනා... මං මේ කියන්නේ ඔයා මගේ නංගියේ යාළුවෙක් නිසාම නෙමේ... මං ඉස්සර ඉඳලා ගෞරව කරන කෙල්ලෙක් නිසා... ඇත්තටම කිව්වොත් හොඳ ගැණු ප්‍රමයෙක් විදිහට මං ඔයාට ගොඩක් ගෞරව කළා... අනික අර ඇතුලේ ඉන්න කොල්ලුව

දක්කට පස්සේ මං ගොඩාක් දේවල් තේරුම් ගත්තා... මං දන්නවා ඒ ප්‍රාර්ථනාගේ කවුද කියලා...'

'ජයන්තේ තේරුම් ගැනීම හරි කියමු...'

'හරි කියමු නෙමේ ප්‍රාර්ථනා... හරි... මෙන්න මෙහෙම දෙයක් ගැන ආරංචියක් තියෙනවා... මේක කාවහරි දලා කරපු වැඩක්... ඔයාගේ බෝයි ග්‍රෙන්ඩ්ව ඇතුළට දන්න...'

'ඒක එහෙමම තමයි ජයන්ත...'

'මේක එසේ මෙසේ මිනිහෙක් කරපු දෙයකුත් නෙමේ... උඩ තැනකින් කරපු වැඩක්... පොලිසියේ අයත් ටිකක් අසරණයි... මේකේ පොටක් පාදගත්තොත් ඔයාලට නඩුවෙන් ගොඩාක් වාසි වෙයි...'

'අරවින්දට ඇප දෙයිද...'

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ තරමක් බියෙනි.

'එකපාර ඇප බලාපොරොත්තු වෙන්නෙපා... ඔයාලා නඩුවට ලැස්ති වෙන්න...'

'ජයන්ත මට දන්න දෙයක් තියෙනවනම් කියනවද... මේ මගේ ෆෝන් නම්බර්ස් ටික...'

'ඉවර් ප්‍රාර්ථනා... හොඳ මිනිස්සු වෙනුවෙන් මාත් ඕන දෙයක් කරනවා... ඔයාට විශේෂයෙන්... බය නැතුව ඉන්න...'

'අනේ ජයන්ත අරවින්ද ගැන රූට පොඩ්ඩක් බලනවද...'

'බයවෙන්නෙපා... මං පාන්දර වෙනකල් ඩියුටි... කොල්ලව එළියට ගන්න එක නැතුව අතින් සේරම මං කරන්නම්... ඔයා දත් ගිහින් තිදගන්න...'

අදින් පසු නින්ද නමාට අකැප දෙයකැයි කියන්නට සිතූණද ප්‍රාර්ථනා කරබාගෙන ගොස් වාහනයට ගොඩ වූවාය.

වාහනයේ යන අතරවාරයේදී ජයන්ත කියූ සියල්ල ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාටත් රත්නපාලටත් කීවාය.

‘පුංචි තෝනා බයවෙන්නෙපා... ඕවා ඔක්කොම මදිවෙනවා...
එක රැකින් ඔක්කොම එළිවෙන්නේ නෑනේ...’

‘ඒක ඇතුළට වෙලා හිනාවෙව් කොහොම ඉන්නවද මන්ද...
පුදුම කොල්ලෙක්...’

‘හිතේ හයිය පුංචි තෝනා හිතේ හයිය...’

‘අරවින්ද අයියගේ හිත දන්නවනේ එයා වැරැද්දක් කරලා නෑ
කියලා... ඒකයි...’

අනුරාධපුර පුජා නගරය පසු කර එද්දී ප්‍රාර්ථනා තවත් වරක්
ජය ශ්‍රී මහ බෝධිය පෙනෙනා ඉසව්වට වැන්දිය. එක ආදරයක්
වෙනුවෙන් හිතක උපදින බැහිර සිතුවිලි පුදුමාකාර යැයි අනුරාධාට
සිතුවේ.

18

ප්‍රියලාල්ගෙන් ඇමතුම එද්දී ප්‍රාර්ථනා උන්නේ ඇඳ මත දිගාවී අරවින්ද ගැන සිතමිනි. අවසන් වරට දුටු ඔහුගේ රුව ඇගේ හිතේ දුක්බර ප්‍රතිචාවක් මෙන් මැවී තිබුණි.

ප්‍රාර්ථනා කොහොමටත් උන්නේ ප්‍රියලාල්ගේ ඇමතුමක් බලාපොරොත්තුවෙනි. පාදඩකමක් කළ එකෙකු ඒ පාදඩකමින් කෙනෙක් විඳවන අයුරු බලන්නට ඉතාමත් ප්‍රිය කරන්නේය.

‘හෙලෝ...’

ප්‍රියලාල්ගේ හඬ ඇසෙත්ම ප්‍රාර්ථනාගේ පපුවේ තුන් හතර ඉසව්වම කෝපයෙන් ඉරිතැලී ගියේය. ඔහුට තමා දන්නා සියළු කුණු හරුප වලින් බැණ වදින්නට කරම් ඇයට ආවේගයක් එන්නේය.

‘හෙලෝ... ප්‍රාර්ථනා මං ප්‍රියලාල් අයිියා...’

ඇය යටි තොල සපාගත්තේ කේන්තිසෙනි.

‘ඇයි මේ රූ ප්‍රියලාල් අයිියේ...’

ඇය සාමාන්‍ය තත්වයට පත්ව ඇසුරිය.

‘කරදරයක් කියලා ආරංචි උනා... ඒකයි කතා කළේ...’

තමා හිතුවා හරිය. බල්ලා බලුකම කර තමා ඉකිබිඳ අඩනවා අසන්නට ආශාවෙන් කතා කරන්නට ඇත.

‘මොන කරදරයක්ද...’

‘ඔයාගේ මැනේජර්ව ඇරෙස්ට් කරලා කියලා...’

කාමරයේ ගසා තිබූ බුදු රුව දෙස බලාගෙන ප්‍රාර්ථනා මෙවැනි පටිකාර ආත්ම මේ පූජනීය බිමේ තබන්නේ ඇයිදැයි ඇසුරිය.

‘ආ ඔව් මේ පිස්සු කේස් එකක්... ඒක එව්වර කරදරයක් නෙමේ...’

ඇය කතා කළේ ගාණක් නැතුවය.

‘චුග්ස් කේස් හරි සීරියස් ප්‍රාර්ථනා...’

ඔහු හඳුන්වන්නේ තමාට බය කරන්නට බව ප්‍රාර්ථනා දනී.

‘අපි චුග්ස් විකුණලා නෑනේ... පිස්සෙක් ගෙනත් දලා...’

ප්‍රාර්ථනා එය කියූ පසු ඔහු මොහොතක් නිහඬව සිටියේය. දුරකතනයේ එහා පැත්තේ උන් ප්‍රියලාල් ඇත්තටම තැනි ගත්තේය.

‘ප්‍රියලාල් අ..යි..යේ... ඔයා ලයින් එකේ නේද...’

‘ඔ..ඔව් ප්‍රාර්ථනා... මේ ඩ්‍රින්ක් එකක් දගත්ත ඒකයි...’

මේ ගැහැණිය මේ හිත්ට ගසන්නේ තමාටදැයි ඔහු කලබල විය.

‘එහෙම දෙයක් නෑ... නිකං මේ දන්නැද්ද...’

‘මගේ මැනේජර්ව ඇරෙස්ට් කළා කියලා ප්‍රියලාල් අයියට කවුද කිව්වේ...’

ඒ ප්‍රශ්නයටද ඔහු නිරුක්තර විය.

‘ඒක දන් අනුරාධපුර ටවුමම දන්නවනේ... ඔයාගේ මැනේජර්

කුඩු බිස්නස් කළා කියලා...

‘එ..හෙ..ම කියන එක්කෙනෙක්ව මට මේ රජරටින් පෙන්වන්න... අරවින්ද කුඩු වික්ක කියලා...’

‘මට නම් මිනිස්සු හැරෙනකොට කියන්න පුළුවන් බො... මට නම් මිනිහව ඉස්සර ඉඳලා සැකයි...’

‘වගකීමෙන් කතා කරන්න ප්‍රියලාල් අයියේ...’

‘ඕ..කේ... දන් අපෙන් මොනවද කෙරෙන්න ඕන... මොනවා උනත් මේ ඔයාගේ හෝටලේට වෙච්ච කැළලක්නේ... ඒක ඔයාටත් හොඳ නෑ... ඔයාව මැරි කරන්න යන මටත් හොඳ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාපුනේ බිත්තියටය.

‘තැන්කියු අයියේ... ඇත්තටම උදව්වක් ඕන උනොත් මං අයියට රික්ග් කරන්නම්... දන්ම මොනවත් එපා... මාත් මොනවත් කරන්නෑ...’

‘ඇ..යි...’

ප්‍රියලාල් ඇසුවේ ඇත්තටම පුදුමයෙනි.

‘මොනවත් නොකළත් අරවින්දව නිදහස් වෙනවා... ඒක ළුවර...’

මේ කතාව ප්‍රියලාල්ගේ මුළු ආත්මයම සලින කළේය. සිදුවූ දේ සම්බන්ධයෙන් ඇය මේ තරම් ආත්ම විශ්වාසයකින් කතා කරා වි යැයි ඔහු සිතුවේ නැත. අඩුම ගණනේ ඇගේ ස්වරයේ කැඩීමක් වත් නැත.

‘නිදහස් වෙන්න නිවැරදි කාරයෙක් වෙන්න ඕන... ප්‍රාර්ථනාට ළුවරද මිනිහා නිවැරදිකාරයා කියලා...’

ඔහු නිර්දේශී පමණක් නොවේ. අරවින්ද ඇත්තටම මඩ පිරුණු කළල් දියෙන් උඩට මතුව ආ පිරිසිදු අරවින්දයකි. ඔහු ගැන ඇයට ඇත්තේ එයාකාර විශ්වාසයකි.

‘මට අරවින්ද ගැන මටත් වඩා ළුවර...’

ප්‍රාර්ථනා මේ වචන ටික කීවේ දඩි හැඟීමෙනි.

‘එහෙනම් ඉතින් රිලීස් වෙයි... මොකටද බයවෙන්නේ...’

මේ කතාව ප්‍රාර්ථනා ඉවසුවේ අමාරුවෙනි.

‘කවුද ප්‍රියලාල් අයියේ කලබල වෙලා ඉන්නේ... මං නම් හුල් රිලැක්ස් එකේ ඉන්නේ... මං කියනවට විකකට ගිහින් පොලිස් ස්ටේෂන් එකට ගිහින් බලන්න අරවින්දව... එයා සිගරට් එකක් බිබ් රිලැක්ස් එකේ ඉන්නවා...’

‘එහෙම නම් හොඳයි... මේ දවස්වල හොට්ට් එක වහලද...’

‘පිස්සුද... අපි මේ චික් එන්ඩ් එකෙන් හුල්... අරවින්ද සිස්ටම් එක හදලා තියෙන්නේ එයා නැතුව හරි හෝටලේ දුවන්න... අපි ලබන සතියේ ටීවී ඇඩ් එකකුත් කරනවා... අලුතෙන් රූමිස් විස්සකුත් හදන්න තමයි හිතන් ඉන්නේ... එව්වරටම ගෙස්ට්ලව් හරවලා අරිනවා... ඔයාලගේ හොට්ට් එක අනුරාධපුරේ තිබ්බ නම් මං හරෝල අරින ගෙස්ට්ලව් ඒකට එවනවා...’

මොහොතකට ප්‍රියලාල් නිහඩ විය. මේ ගැහැණියගේ අහංකාර මාන්තෘක කතාව අහියස ඔහුගේ හදවත අසාමාන්‍ය ලෙස වංචල විය. දුකක් කරදරයක් පෙන්නා ගැහැණියකගේ පපුවේ තැණුනු කපු පර්වත සසල කරන්නට බැරි බව ප්‍රියලාල් දැන උන්නේ නැත.

‘හෙලෝ... ප්‍රියලාල් අයිය ලයින් එකේ නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ සමච්චලයට මෙනි. තමාගේ කතාව ප්‍රියලාල්ට නයාට අප්‍රකෘෂ්ට මෙන් වන බව ඇය දැන උන්නාය. ජීවිතයේ වෙන්නට ඇති භයානකම විපත සිදු වුවද නොහඬා ඉන්නට සිතෙන්නේ මෙවැනි දෑසේ කපුළු දකින්නට ආශා කරන අමනුස්සයන් ඉන්නා නිසාය.

‘ඔව්.. ඔව්... මං ලයින් එකේ...’

‘ආ... මං හිතුව කට් කලා කියල...’

‘කොහොම වුනත් බබා ඔයා පරිස්සමින්... ඔය පොලිස් ගානෙයි

මයා එක්ක යන්න එන්නම්...'

'අනේ නෑ... මට ඒව එව්වර ප්‍රශ්නයක් නෑ... අනික තාත්තත් මේ වෙලාවේ මාත් එක්ක ඉන්නවා... මොකක් උනත් ඕනෑම තැනකට යන්න ලැස්ති පිට තමයි මං වැඩ පටන් ගත්තෙ...'

'තව කොයි වගේ තැන්වලටද යන්න බලාපොරොත්තුවෙන් ඉන්නෙ...'

'ප්‍රියලාල් අයියේ මෙන්න මේක හිතාගන්න... ගැණියෙක් මොකක් හරි දේකට අත තිබ්බොත් ඒ ගැණි මරණ වංචකය දක්වා ඒ දේ එක්ක ඉන්නවා... ඒ ගැණියෙ මොන දේ නැති වුනත් ඒ ගැණි ඉන්නවා... අයිය කොච්චර ගැණුන්ට ආශ්‍රය කළත් ගැණුන්ට ගොඩාක් ක්ලෝස් උනත් අයිය ගැණු ගැන දන්නෙ නෑ... දන්නවා නම් මාත් එක්ක මෙහෙම කතාකරන්න එන්නෙ නෑ...'

තවත් කතා කරගෙන ගියහොත් මේ සිදුවීම් මාලාව පිටුපස ඉන්නේ තමුසෙ නේදයි අසන්නට තරම් ආවේගයක් තමාට එන බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය. එසේ වුවහොත් ප්‍රියලාල් මේ කාරණාවේදී ආවරණය වන බව ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි.

'ඉතින් ප්‍රියලාල් අයියේ මොකද හදිස්සියේ කතා කළේ...'

ඇය ඇතුලාන්තයෙන් සන්සුන් වෙමින් ඇසුවාය. හදවතේ කවරාකාර දුක් ගින්නක් තිබුණද ඒ සියල්ල යටපත් කරගෙන සාමාන්‍ය තත්වයට පත්වීමට හැකි අපූරු දක්ෂතාවයක් ගැහැණුන් තුළ පවතී. මේ දක්ෂතාවය පිරිමින් තුළ කොහෙත්ම නැත. සාමාන්‍ය පිරිමියෙකුට තම සිතේ වූ කුඩා කේන්තියක් පවා පිට නොකර සිටීමට නොහැක. සභවාගත නොහැක.

එහෙත් ගැහැණියකට එක දෙයක් සභවාගත ජීවත්විය නොහැක. ඇගේ සියළු හොර අසුවන්නේ ඒ දේ සභවාගත නොහැකි නිසාය. ඒ ආදරයයි.

'නෑ මං නිකං කතා කළේ... දුක සැප බලන්න... අපි හම්බවෙලා

කතා කළේ නෑනෙ...

‘මං හිතන්නෙ මං ප්‍රියලාල් අයියට මේ ගැන කිව්වා... මට මේ දේවල් ගැන මේ වෙලාවෙ හිතන්න බැහැ... ජලීස්... මට හිතෙන්නෙ එක දෙයක් විතරයි... අපි දෙන්න එක පාරක යන්න පුළුවන් දෙන්නෙක් නෙමෙයි... දෙන්න යන්නෙ පාරවල් දෙකක... පාරවල් දෙකක යන දෙන්නෙක් එක වාහනේක යන්න විදිහක් නෑනෙ...’

‘ඒකට කරන්න කියෙන්නේ එක්කො ඔයා මගේ පාරට එන එක... නැත්නම් මම ඔයාගෙ පාරට එන එක...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතන රිසිවරය දෙකොලතරට තබාගෙන කැරකෙන පංකාව දෙස මොහොතක් බලා උන්නාය.

‘මි... ප්‍රියලාල් අයිය කැමතිද ඔයා යන පාර තනිකර වෙනස් කරලා මගේ පාරට එන්න... කියන්න... මං වෙනුවෙන් ඒ සැක්රිෆයිස් එක කරන්න පුළුවන්ද...’

‘ඒ ප්‍රශ්නෙම මම ඔයාගෙන් ඇහුවොත්...’

‘අයුම් වෙරි සොරි... වෙරි සොරි... අයුම් නෙවර් චේන්ජ් මයි පාර්ක්... ඩෙගිනිට්ලි... මං මේ පාර හරි පාර කියල දන්නව... මේ පාර ඇරෙන්න වෙන කිසිම පාරක යන්න මගේ අදහසක් නෑ... මොකද කියන්නෙ... විල් යු කම් මයි පාර්ක්... මට දන් කියන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ සත්‍ය කතාවකි. කෙනෙක් තමන් යන මාර්ගය හරි මාර්ගය බව දනගත් පසු ඒ මාර්ගය තුළ අසීමිත සැනසීමක් ඇතිබව දනගත් පසු කිසිවෙක් නිසාවත් ඒ මාර්ගය වෙනස් කිරීම අවශ්‍ය නොවේ. ලෝකය පෙන්නා දෙන හැම මාර්ගයකටම වඩා තමා විසින්ම නිවැරදි යැයි කෝරාගන්නා මාර්ගය හැම විටම අගනේය.

ප්‍රියලාල්ගෙන් තවම පිළිතුරක් නැත.

‘උත්තර දෙන්න අමාරුයි නේද... ඒක ටිකක් සීරියස් ප්‍රශ්නයක්...’

මේ පාරේ යනවා... මොකද මං යන පාරේ මට සැනසීම තියනවා...
මගේ ජීවිතයට ආරක්ෂාවක් තියනවා... මට කියලා අනාගතයක්
තියනවා... සමහර විට මට කියලා ආදරයක් තියෙන්නත් පුළුවන්...'

එපමණකි. ඉන් එහාට ප්‍රියලාල් සමඟ කතා කිරීමට ඇය තුළ
කැමැත්තක් නොවීය.

'ඕකේ... අයි විල් රිත්ග් යූ ලේටර්...'

'අතේ ඔව්... මටත් හරි නිදි මතයි... ටිල්ම් එකක් යනවා එක
ටිකක් බලලා නිදාගන්නවා...'

'මොකක්ද ටිල්ම් එක...'

'හම් දිල් දේ චුකේ සනම්... ප්‍රියලාල් අයිය දන්නවද එකේ
තේරුම... මම හදවත දිල ඉවරයි කියන එක...'

ප්‍රාර්ථනාට තමාගේ මුට්ට එන දෙබස් ගැන පුදුම සිතුවේ. මේ
රාත්‍රියේ චිත්‍රපටයක් බලනවා කියා වතුර උගුරක් පවා බොන්නට
ඇයට ප්‍රියක් නැත. අනුරාධපුර පොලීසියේ සිර මැදිරියක අරවින්ද
දුක් විදින අයුරු ඇයට මැටි පෙනෙද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ පසුවම හෝස්
ගා දූවෙයි. එහෙත් ඒ දූවෙන ගින්නර ඇය ලෝකයට පෙන්වන්නට
කැමති වූයේ නැත.

'දන් හදවත දිල ඉවරද...'

ඔහු ඇසුවේ තරමක් පහත් හඬිනි.

'මට නිදිමතයි මං නිදාගන්නවා... ගුඩ් නයිට්...'

ප්‍රාර්ථනා ඔහු දුරකතනය තබන්නටත් ප්‍රථම රිසිවරය තබා
ඇදේ ඈළ වුනාය.

19

පුරා රථනාට මේ රාත්‍රියේ එක විනාඩියක්වත් නින්ද ගියේ නැත. අපුරු පොලිස් සිර මැදිරියේ අරවින්ද නොනිද පහන් කරන බව ඇය හොඳින්ම දැන උන්නාය. ඔහු නොනිද දුක් විඳින රියක තමාටද නින්දක සැපතක් අවැසි නැතැයි ඇය දැඩිව සිතුවාය.

අරවින්ද ජීවිතය පුරා සැපක් නොවිඳි කෙනෙක් නොවේ. ඔහු සැපතක් වින්ද නම් ඒ තමා නිසාය. ඔහු ජීවිතය පිළිබඳ බලාපොරොත්තුවක් ඇතිකර ගත්තේ තමා නිසාය.

මට අද මම ජීවත් වෙනවා කියලා දනෙනවා බබා...

ඔහුගේ ඒ වචන ඇහෙන්නාක් බදුය. රැවි පිළිඳවි දෙන්නාක් බදුය. මේ ආදරය නිසා සැබෑවටම ජීවත් වන්නේ ඔහු නොව තමාය. ඔහු හමුවන්නට පෙර තමාගේ හදවත තිබෙන්නට ඇත්තේ කොතරම් කතරක වීද කියා ප්‍රාර්ථනාට සිතෙන්නේ දත්ය.

අරවින්ද හමුවන්නට ප්‍රථම ජීවිතය ගැන සිතුවේ මොනතරම් හිස්වද කියා දන් ඇයට හිතෙයි. අද ජීවිතය ගැන ඇයට හිතෙන්නේ

කළා සොළොසම පිරුණු පසොළොස්වක සඳක් මෙනි. ජීවිතය සඳවනක් කළ ඒ සක් දෙවිපුත් අද අනුරාධපුර පොලිස් සිර කුඩුවේ සිරගතව දුක් විඳියි. ඒ දුක ඔහුට උරුම වූයේ තමා නිසාය. තමා වැනි කෙල්ලෙකුට ආදරය කළ නිසාය. ප්‍රාර්ථනාට ඒ හැඟීම හඳවතින් ඇත් කළ නොහැක. කළ නොහැකිමය.

ඇදේ ඒ අතට මේ අතට පෙරළෙමින් ඇය පාන්දර තුන වන තුරු පහත් කළාය. ඉන් එහාට ඇදට වී සිටීමට ඇයට අසීරු විය. ප්‍රාර්ථනා මුහුණ සෝදගෙන චිත් කාමරයේ වූ වේවැල් පුටුව මත වාඩි වූයේ දුරකතනය දෙසද බලාය.

වෙනදා නම් රැයේ කීයට අවදි වුවද කතා කරන්නට කෙනෙකු උන්නේය. ඔහුට අද කතා කළ නොහැක. ඇයට හිල්ලුනේ ඉබේටමය.

ප්‍රාර්ථනා මේසය මත වූ උණු වතුර බෝතලයෙන් කෝපි ටිකක් දමාගෙන යළිත් පැමිණ පුටුව මත ඉදගත්තාය. අනුරාධා උන්නේ නින්දේය. ඇය පවා නිදගත්තේ රැ දොළහක් පසුව පසුය. ප්‍රියලාල්ගේ ඇමතුවෙන් පසු පැයක් පමණ ඇය ඒ ගැන අනුරාධා හා කතා කළාය.

මේ ජීවිතයේ එකට දුක් විඳින්නට එන මිනිසුන් සියල්ලම උදර යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. අද දෙවිය ජීවිතයට අකාරුණික ලෙස කෙනෙහිලිකම් කරද්දී පවා මේ ලෙස හිත හදගෙන ඉන්නට හැකි වී ඇත්තේ ඒ මිනිසුන් නිසාය. වඩාත්ම දුක හිතෙන්නේ ඒ සියළු මිනිසුන් එකතු කර ඇත් රැළක් තැනූ ඇත් රජු අද සිර මැදිරියක දුක් විඳීමය.

නන්දන මේ මොහොතේ ඉන්නේ නිදාගෙනදැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය. සමහර දිනවල ඔහු පාන්දරම අවදි වේ. ප්‍රාර්ථනා නිකමට ටෙලිෆෝනය උකුලට ගෙන හෝටලයේ අංකය එබුවාය.

මොහොතකින් දුරකතනය එසවිණි. ප්‍රාර්ථනාගේ ළයට සැනසීමක් දෙනුණි.

‘හෙලෝ...’

කතා කළේ නන්දනය.

‘පො..ඩි..ඩෝ... මම...’

‘මිස්... නිදි නැත්ද මිස්...’

‘උඔත් නිදි නැතේ පැටියෝ... මටත් නින්ද ගියේ නෑ...’

‘අමාරුවට මේ ටේබල් එක උඩම ඔළුව ගහගෙන පැයක් විතර ඇහැ පියාගත්තා මිස්... ඒත් දිගටම නින්ද යන්නෑ... මේ හෝටලේ දෙවියා නෑතේ...’

‘ඒ හෝටලේ දෙවියා නෙමේ මල්ලියෝ... ඒ මගේ දෙයියා...’

දෑසට කපුළු පිරෙද්දී ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘ඇත්ත මිස්... මිස් ටිකක් හරි නිදගන්න මිස්... හෙට වැඩ කියෙනවනේ...’

‘අයිය අරෙහේ දුක් විදිද්දී මට ඇහැ පියා ගන්න බෑ පොඩ්ඩෝ... අනූත් මේ දෑත් ටිකකට කළින් නිදගත්තේ... ඒත් බාගෙට... ඔයා කෑවද මල්ලියෝ...’

‘කෑවේ නෑ මිස්... තේ දෙක තුනක් නම් බිච්චා... අද රූමිස් හතක් විතර හුල්... ඩිනර් වලට ඉඳි ආප්පයි නුච්ඡුයි ලෑස්ති කළේ... අයියා නැතුව කන්න බෑ... වෙනදට අපි රූ එකොළහට විතර ඇහ හෝදගෙන එහෙම ඇවිත් කියෝ කියෝ කන්නේ... කියලා වැඩක් නෑ ඒ පාළුව... මිස් කෑවද...’

‘නෑ... මල්ලියෝ... මේ කෝපි එකක් බොනවා...’

‘මිස්ට ගෑස් කියෙනව තේද... බිස්කට් එකක් හරි කන්න...’

‘හෙට අයියව බලලම මොනව හරි කනවා... මට හරි බයයි මල්ලී... අර බල්ලන් අද කතා කළා...’

‘මිස් උඟ අහවන්න ගියාද...’

‘අ..තේ නෑ... පොඩ්ඩක් වත් ඇහෙව්වේ නෑ...’

‘ඔව් ඒක හොඳයි... මිනිහා නැත්නම් මේ ප්‍රශ්නෙන් කවර වෙන්න බලනවා...’

‘උෟ නීතියෙන් කවර් වෙයි. ඒත් මල්ලියේ... මේ ලෝකේ දෙවියෝ කියලා කෙනෙක් ඉන්නවා... ඉන්නවාම තමයි... එයාගෙන් බේරෙන්න බෑ... බෑම තමයි... බලන්නකෝ ඔය බල්ලා වෙන දේ... බල්ලෙක් වගේ මැරෙන්න වෙන්නේ...’

මේ ජීවිතයේ කිසිවෙකුට හෙණ ඉල්ලා නැත. එහෙත් තම ජීවිතයේ වටිනාම වත්කමට මේ සා දුකක් දුන් කෙනෙකු වෙනුවෙන් පත්සල් කෝවිල් ගානේ ගොස් පොල් ගසන්නට ඇය සිතාගෙන උන්නාය.

‘ප්‍රවර් මිස්... අරවින්දයියා වගේ කෙනෙකුට එහෙම කරපු එකෙකුට දෙවියන්ගෙන් සමාවක් නෑ...’

‘සමහර විට අයියට ඇප ලැබෙන එකක් නෑ මල්ලියේ...’

‘මටත් එහෙමනම් හිතෙනවා... ඩ්‍රග්ස් වලට තියෙන නීති හරි තදයි...’

‘ඒත් අපි බලමු... හදිස්සියේවත් ඇප දුන්නේ නැත්නම් මං මුළු ලෝකෙටම කියනවා අර හිර ගෙදර ඉන්නේ මගේ හස්බන්ඩ් කියලා... එතකොට ලෝකෙට පිළිගන්න වෙනවනේ මගේ මිනිහට කුඩු බිස්නස් කරන්න ඕන නෑ කියලා...’

ඇය ඇත්තටම එසේ කරන්නට සිතා උන්නාය. සියල්ලන්ටම පෙර ඒ ගැන තාත්තාට කියන්නට ඇය බලා උන්නාය. කොහොමත් තාත්තා එය තමාගෙන් අහන බව ඇය දන උන්නාය.

‘කොහොමත් ඕක හංගන්න බෑ මිස්... හෙට අනිද්දට එළිවෙනවා...’

‘හංගන්න මට ඕනත් නෑ... මං හරි ආසාවෙන් ඉන්නේ අරවින්ද මගේ හස්බන්ඩ් කියලා කියන්න... හරිම ආසාවෙන් ඉන්නේ... පුදුම ආසාවකින් ඉන්නේ...’

තන්දන ප්‍රාර්ථනා ගැන පුදුම වූයේ නැත. ඇය එසේ කරන්නට බැරි යුවතියක් නොවේ.

‘එළිවෙන්න තව පැය දෙකක් තියෙනවා... මිස් ඒ පැය දෙකවත් නිදාගන්න...’

නන්දන කීවේ ප්‍රාර්ථනා ගැන උපන් ආදරයෙනි. මේ සා දුක් කන්දක් ඇය කෙසේ උහුලනවාද කියා අනික් අතට නන්දන සිතුවේය.

‘මේ පැය දෙකත් දැන් ඇහැරිලාම ඉන්නවා මල්ලියේ... මං අනු එක්ක පාන්දරම හෝටලේට එනවා... ගෙදේට වඩා මට හෝටලේ සැනසීමයි... එකම දුක අයියා හෝටලේ නැති එක...’

‘අපි ඉක්මනට අපේ රත්තරන් මැනේජර් මහත්තයව බේරගමු මිස්... නේද...’

‘මැනේජර් මහත්තයා නම් හිරේ ගියත් කමක් නෑ... මට මගේ මහත්තයව ඕනේ...’

‘අපිටත් අපේ අයියව ඕන...’

‘පාන්දරම මල්ලි ලැස්ති වෙලා ඉන්න පොලීසියට යන්න... මට තනියම පොලීසියට යන්න මොකක්ද වගේ...’

‘හරි මිස්... මං පාන්දරම ගෙස්ට්ලට බ්‍රේක්ෆස්ට් ලැස්ති කරලා ලැස්ති වෙන්නම්...’

‘හරි මල්ලියේ බුදු සරණයි... ගිහිත් නෙස්ටමෝල්ට් එකක්වත් හදාගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය තබා කොට්ටයක් උකුලට ගෙන එහි හිස ගසා ගත්තාය.

අරවින්ද තම සැමියා බව ලෝකයෙන් වසන් කිරීම තේරුමක් නැති වැඩකැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. කොහොමත් මේ සිරුර මැද එය සහවා ගෙන සිටීම කළ නොහැක්කකි. දැන් සටන් කළ යුත්තේ පපුවෙනි. එය සහවා ගෙන සටන් කළ නොහැක. කෙනෙක් පපුවෙන් සටන් කරද්දී ළයේ යමක් සහවාගෙන සටන් කළ නොහැක. සියල්ලන්ටම පෙර මේ දේ තාත්තාට කිව යුතුයැයි ඇයට සිතූණි.

ඔහු අසන්නට ප්‍රථම ඒ ගැන කියන්නට ඇය සිතුවාය. එහෙත්

අරවින්ද කියුවාක් මෙන්ම එය ඔහුට කියූ පසු ඔහු තමාට මේ සිදුවීම් මාලාවෙන්ම ඉවත් කළහොත් එයද දරාගත නොහැක්කකි. ජීවිතයේ මේ මොහොතේදී එසේ සිරගතව දුක් විදිය නොහැක. ඔහු වෙනුවෙන් මුළු ආත්මයම කැප කළ යුතු මොහොතක තමා ඉන්නා බව ඇය දන උන්නාය.

අරවින්දට එරෙහිව ගොනු වී ඇති චෝදනාවට ඔහුට එරෙහිව නඩුවක් ගොනු වුවහොත් ඒ නඩුවට සාක්ෂි දීමට තමා උසාවි කුඩුවට නැග්ගොත් එවිට මේ සියල්ල තමාගේ මුවින් පිටවෙනු ඇත.

එදා උසාවි කුඩුවේ සිට එය තමාට කියන්නට වෙන්නේ දැසට උනන කඳුවද සමඟය. එවිට සියල්ලන්ම මේ ගැහැණිය කොතරම් ආදරය කරනවාද කියා දන ගනු ඇත.

කෙසේ වුවද හැකි ඉක්මනින් ඔහුවත් රැගෙන විදේශයකට හෝ ගොස් අලුත් ජීවිතයක් පටන් ගත යුතුය. අරවින්ද සමඟ ලොව ඇති දුෂ්කරම රටට ගියද ජීවත් වීමට හැකි බව ඇය දන උන්නාය...

‘කෙ..ල්..ලේ...’

අනුරාධා යංතමට දැස් හැර බලා ඇසුවාය. ප්‍රාර්ථනා සිතාසුනේ අසරණවය.

‘අ..නේ රත්තරන් උඹ නිදගන්නෑ කියලා දන්නවනම් මාත් නිදගන්නෑ... මං නිකමට ඇස් වහන් හිටියේ... ඒ වුවටත් නින්ද ගියා...’

‘මට නින්ද යන්නෑ අනූ... කමක් නෑ පැටියෝ උඹ නිදගනිත්...’

‘දත් නම් කොහොමටවත් නිද ගන්නෑ... මේ නිදගන්න ටිකට මං උඹවයි අයිසවයි හිතෙන් දක්කා...’

‘ඉතින්... අපි දෙන්නා කොහොමද හිටියේ...’

ප්‍රාර්ථනා අලුත් උනන්දුවකින් ඇසුවාය.

‘නෑ.. නෑ.. බලන්න පුළුවන් විදිහට හිටියේ... අර අපි එද

අවෝධි එක ගත්තු දවසේ ගියේ හෝටලේ...

‘ඉතින්...’

‘ඒකේ ස්විමින් පුල් එක ළඟ උඹයි අයියයි අත් අල්ලගෙන ආවා... හරිම ලස්සනට දෙන්නව දක්කේ...’

‘අ..තේ එහෙම දවසක් හීනෙන් නැතුව හැබැහින් ඉක්මනටම වෙනව නම්... මටත් මැවිලා සේනවා...’

අනුරාධා ඇඳෙන් රූටා පැමිණ විත් ප්‍රාර්ථනාගේ හිස පිරිමැද්දය.

‘උඹේ හීන මොනවද හැබෑ නොවුනේ... හැම හීනයක්ම සැබෑ උනානේ කෙල්ලේ... බයවෙන්නෙපා...’

‘මං කෝපි ටිකක් බිට්ටා... උඹත් ද ගනින්න...’

‘වූ බරයි බං... දලා එන්නං...’

අනුරාධා නාන කාමරයට දිව යද්දී ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය. ජීවිතයේ පසුගිය දිනවල තිබූ සැහැල්ලු බව යළිත් පෙරේකකමින් විඳින්නට ඇය ආශාවෙන් බලා උන්නාය. අරවින්ද සමඟ ගෙවන ඒ අනාගත ජීවිතයට ඇති කැදරකම මේ ප්‍රශ්න වලින් තවත් වැඩි වූවා මිසක අඩු වූයේ නම් නැත.

‘මට හිතෙනවා මෙහෙම දෙයක්... නිකම් හිතෙනවා විතරයි... සමහර විට වැරදි වෙන්නත් පුළුවන්...’

අනුරාධා කෝපි එකක්ද රැගෙන පැමිණ ප්‍රාර්ථනා අසළින් ඉඳි ගනිද්දී ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘මොකක්ද...’

‘ප්‍රියලාල් ප්‍රදීප්ව හරි වෙන කාව හරි අල්ලගෙන මේ ඩ්‍රය්ස් පැකට් එක අරවින්දගේ ඇඳ යටට දම්මද කියලා... මට එහෙම හිතෙනවා විතරයි...’

කෝපි එක කොල ගාමින් අනුරාධාද කල්පනා කළාය.

‘එහෙම වෙන්නත් පුළුවන්... කොහොමත් උඹටයි අයියටයි

යමක් හිතෙන්නේ නිකම්ම නෙමේ... මේ දේ වෙන්න කළින් රියේ රූ උඹටත් මොනවද හිතන්නේ...

‘ඇත්ත අනු... මට එහෙම හිතෙනවා...’

‘අපි ටිකක් කල්පනාවෙන් ඉමු... සමහර විට හෝඩුවාවක් අල්ලගන්න බැරි වෙන්නෑ... කොහොමත් හෙට උඹ නන්දනයි රත්නපාල අත්කලයි එක්ක පොලීසියට පලයන්... මං හෝටලේ ඉන්නම්...’

‘ඔව් අනු... ඒක හොඳයි... අරවින්ද කියන්නෙත් හෝටලේ වට්ටන්න එපාම කියලා...’

‘ඒක වැටෙන්නෑ කෙල්ලේ... මොකද දන්නවද ඒකෙ පදනම හොඳයි...’

ඕනම දෙයක පදනම වැදගත්ය. බොහෝ විට එය ලෝකයට පෙනෙන්නේ නැත. අහසක වුව පදනම ඇත්තේ පොළව යටය. නොපෙනෙන නිසා එය නොවැදගත් යැයි සිතිය හැක. නැත. වඩාත්ම වැදගත් දේද පදනමයි.

‘මං හෙට ප්‍රදීප්ව නිකං වැඩකට අල්ලගෙන කතා කරන්නම්...’

‘උඹට ඒක පුළුවන්...’

‘බැරි උනත් ඒක කරන්න ඕනනේ බං... මේක අර මනුස්සයගේ ජීවිතය සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක්...’

‘අරවින්දගේ ජීවිතේ කියන්නේ මගේ ජීවිතේ කෙල්ලේ...’

එය කිව යුතු කාරණාවක් නොවේ.

‘අයියා කියනවා වගේ ජීවිතේට බයවෙන්න ඕන නෑ ප්‍රාර්ථනා... ඔය මොන දේ උනත් අපි ටික එකට ඉන්නවනේ...’

‘ඔව් අනු... මටත් තියෙන ලොකුම සැනසීම ඒකයි... දැන් ටිකකට කළින් මං හෝටලේට ගත්තා... නන්දනත් ඇහැරගෙන ඉන්නේ... රූට කාලත් නෑ...’

‘පොඩි එකක් අයියට පණ ඇරලා ඉන්නේ...’

‘ඒකට අරවින්ද තාත්තා කෙනෙක් වගේනේ අනු... මේ ඔක්කොම කරදර මැද්දේ මගේ හිතට ලොකු සතුටකුත් එනවා... ඇයි දන්නවද... අරලියා එක අද හොඳම තත්වේ තියෙනවා... අපි අතේ සල්ලි තියෙනවා...’

‘ප්‍රියලාල්ලා එහෙම බලයි අරලියා එකේ නම මේ කේස් එක අල්ලලා කැන කරන්න...’

‘නෑ අනු... එහෙම කරන්න බෑ... බැබලෙන දේ කොච්චර බල්ලෝ බිරුවක් බැබලෙනවා... වැටෙන දේ කොච්චර මුක්කු ගැහුවත් නවත්තන්නක් බෑ... ඒ හැටි... හැමෝටම ජේන්න අපි මේ දවස්වල හෝටලේ හොඳම තත්වේට අරගෙන යන්න ඕන... උඹත් පොඩ්ඩක් ඒක බලලා කරපන්... මෙහෙම කිව්වට මටත් වෙලාවකට පිස්සු වගේ... මේ හිතන දේවල් මේ මතක නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ උරහිස් මත සුරත තබා අසරණ ලෙස සිනාසුනාය. අනුරාධා ඒ සුරත ගෙන දේන මැද තබා පිරිමැද්දය.

‘උඹ බයවෙන්නෙපා... මේ කරදර ඉවර වෙනකල් මාත් හෝටලෙන් හෙල්ලෙන් නෑ...’

‘පුළුවන් තරම් රිසවේෂන්ස් ගනිත්... නන්දන කිවත් එක බලා ගනී... අපි ඉරිදට වැව අයිනේ බුලේ එක දුමු... රූට අර එකපාරක් අරවින්ද කළා වගේ පන්දම් පත්තු කරලා වැව අයිනේ ආප්ප දුමු... මං කොහොමත් හෙට වෙනදටත් වඩා ලස්සනට අඳිනවා... තියෙන ඔක්කොම රත්තරන් බඩු ටික දුනවා... එක බල්ලෙකුට පෙන්නන්නේ නෑ මාව වැටිලා කියලා...’

‘ඔක්කොම ඇඳලා පැළඳලා ඔය ඇස් වල කළු පුරවගෙන ඉන්නත් එපා...’

‘නෑ අනු... මම අඩන්නෑ... මේක අඩලා දින්නන පුළුවන්’

ගමනක් නෙමේ... අපි පාන්දරම හෝටලේට යන්... ඒ වැඩ වික
බලලා මං මල්ලි එක්ක පොලිසියට යනවා එහෙනම්...

‘දන් උඹ කොහේ යන්නද ඔය නැගිට්ටේ...’

‘නාන්ත...’

‘සීතල නැද්ද කෙල්ලේ තවම පාන්දර හතරයි...’

‘අද වැඩ ගොඩාක් තියෙනවා අනු... උඹත් අද සාරියක්ම
ඇඳපන් හොඳද අර වොකලට් පාට සාරිය... මං ඒකට ආසයි...’

‘උඹ අරන් දුන්න නිසානේ... මාත් ඒකට ආසයි...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා බලා සිටියදීම රැ ඇඳුමේ දෙපටිය උරහිසින්
පන්නා යංතමට තුවාය ඇඟ ලා ගත්තාය. අනුරාධා පුටුවේ ඉඳගෙනම
මිතුරියගේ යෞවනය උතුරා යන සිරුර දෙස බලා උන්නේ පහන්
හැඟීමෙනි. මෙවන් ශරීරයක් සහ ඒ ශරීරය අභ්‍යන්තරයේ ඇති උදර
හදවතද සමඟ අත්පත් කර ගත් අරවින්ද වාසනාවත්තයෙකු යැයි
අනුරාධාට සිතුණි.

20

ප්‍රාර්ථනාක් අනුරාධාක් අරලියා හෝටලයට ගියේ හිමිදිරි එළිය වැටෙන්නටත් පෙරය. පෙනෙන නොපෙනෙන කරම් මිදුම් පටලයක් නිසා වැවේ යෝධ දිය කඳට උඩින් තැවරී නොතැවරී තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා ආවේ වාහනයේ කවුළුවද ඇරගෙන ඒ වැව් දිය සිපගෙන එන පිටිතුරු හිමිදිරි සුළඟද විඳගෙනමය.

අරලියා හෝටලයේ මිදුලේ වාහනය නවත්වද්දීම ඇයට බැලුනේ දෙරකඩ දෙසය. වෙනදා ඔහු කුමන වැඩක් තිබුණද දෙරකඩට වී තමා එත තෙක් බලා උන් අයුරු ඇයට සිහිවිය.

ඔහුගේ දකුම තෙතට සුබ දසුනකි. හඳවතට වචනයෙන් විස්තර කළ නොහැකි සුන්දර පෙර දක්මකි. ප්‍රාර්ථනා හෝටලයට ගොඩ වෙන්නේ ඒ මුදු මුහුණෙන් දවස ගත කරන්නට යමක් අහුලාගෙනමය.

‘ඔන්න ඉතින් හුල්ලනවා...’

මිතුරියට දිග සුසුමක් යද්දී අනුරාධා කීවාය. මේ යන සුසුම් රහසේ පිටවෙන කඳුව... ඒවා නැවැත්විය නොහැක. ජීවිතයේ වඩාත්ම

ආදරය කළ හදවත ඉදිරියේ දෑසේ කළු සහවා ගත හැකිද...

‘අරලියා හෝටලේ සුදු අරලියා මල් අද දෙරකඩ නෑ...’

‘මලේ සුවඳ නියෙනවා පාර්ථනා...’

මලේ සුවඳ... මේ දසන පුරා ආත්මයේ දිගන්තය පුරා... මේ හමන්තේ ඒ සුවඳය.

‘ගුඩි මෝනින් මිස්... මෝනින් අනු අක්කේ...’

නන්දන වේදනාබර ලෙස සිනාසී කීවේය. ඔහු ඇඳ උන්නේ සුදු කම්පයකි. පාර්ථනාගේ පසුව පිටිවී ගියේය.

‘මෝනින් මල්ලියේ... ඇයි මේ සුදු ඇඳගෙන... මළ ගෙයක් වෙලා නෑ...’

‘නෑ... මි..ස් නිකං...’

‘යන්න ගිහිල්ලා ඔය සුදු කමිසේ ගලවලා වෙන පාට ඇඳුමක් ඇඳගන්න... සුදු කමිසේ ලස්සනයි ටයි එකක් දනවනම්... යන්න... ගිහින් ඇඳගන්න වෙන ඇඳුමක්...’

නන්දන පාර්ථනා දෙසත් අනුරාධා දෙසත් බලා උන්නේ පුදුමයෙනි.

‘අපේ හිත මළ ගෙයක් වගේ තමා මල්ලී... පපුවේ සුදු කොඩි වගේ දුක එල්ලෙනවනම් තමා... ඒත් අපේ දුකට ඕන නම් අපි තුන්දෙනා කාමරේකට ගිහින් දොර වහගෙන බද්දෙන අඩමු... කමක් නෑ... ඒත් මේ ලෝකේ එකෙක්ට පෙන්නන්නෙපා... අපි ඉන්නේ දුකින් කියලා... තේරුණාද...’

‘යර්ස් මැඩම්... යු ආ කරෙක්ටි... මේ යනවා...’

ඔහු දුවගෙන යද්දී පාර්ථනාගේ දෑස් වල කළු පිරුණි. ඔහු නැති දුක සහවාගත හැක්කේ කාටද...

‘උඹ පටි...’

අනුරාධා කීවේ එපමණකි... පාර්ථනා බුදුන් වැදීම සඳහා ජය

ශ්‍රී මහ බෝධිය අසලින් ගත් සුදු නෙළුම් මල් දහයද රැගෙන කාර්යාල කාමරයට ගියාය. ඇය මල් පැතින් නහවා කුඩා බුදු පහන අවට රවුමක් වන සේ තැබුවාය. මේ පහන පුද්ගලාකාර පහනකි. අනුභව ඇති පහනකි... මේ පහන දල්වා ජීවිතයේ බොහෝ දේ පැතුබව ප්‍රාර්ථනාට මතකය. ඒ සෑම දෙයක්ම එයාකාරයෙන්ම ලැබුණි...

අද ඇය කිසිවක් ඉල්ලුවේ නැත. ප්‍රාර්ථනාවක් කළේද නැත. එක දෙයක් පමණක් කීවාය. ඒ ඔහුගේ ජීවිතයට සෙනක්ම වේවා කියාය. ඔහුගේ ජීවිතයට සෙනක් වීම යනු තමාගේ ජීවිතයට මහා සෙනක් වීමය.

ප්‍රාර්ථනා බුදු පහන දල්වන අයුරු නන්දන කාර්යාල කාමරයේ දෙරකඩට වී බලා උන්නේය. බුදුන් වැඳ අවසාන වූ ප්‍රාර්ථනා යළි බිම දණ ඔබාද බුදු පහනට වැන්දය.

‘දන් හොඳද මිස්...’

නන්දන සුදු කමිසය මාරු කර ඇඳගෙන විත් තිබුණේ ලා දම් පැහැයට හුරු කමිසයකි. ප්‍රාර්ථනා ඒ දක සිනාසුනාය.

‘ලස්සනයි... මං ඔයාව හැමදම කිවත් එකේම තියන්නෑ... ඉස්සරහට ටයි එකක් එහෙම දලා අතින් වැඩත් බලන්න ඕන...’

‘මි..ස්.. මේ නන්දන ටයි දම්මත් හෝට ගහලා කිවත් එකේ වැඩ කළත් වෙනසක් නෑ... මට ඕන මිස් ළඟ අයියා ළඟ වැටිලා ඉන්න...’

‘මොනවද බ්‍රෙක්ෆාස්ට් හදන්නේ...’

‘මං ඔක්කොම රෙඩ් කරලා සුගත්ටයි සරත්ටයි දුන්නා... ආප්ප ගෙදරින් ආප්ප ගෙනාවා... ඉඳි ආප්පයි පානුයි... වෙනමම මාළු කරයි විකන් කරයි කිරි හොඳයි පොල් සම්බෝලයි ලුණු මිරිසුයි හැදුවා... ඇඹුල් කෙසෙලුන් තිබ්බා... ඇතිනේ...’

‘වැඩිත් එක්ක... දවල්ට මල්ලී... අපි එනකොට දවල් උනොත්...’

‘මං මෙනු එක දලා කිවත් එකට දුන්නා... අද ඉන්නේ ගෙස්ට්ලා’

විසි පහක් විතර... මිස් ඇවිත් ඉඳි ආප්ප දහයක් කන්න...'

'කන්න ඕන මල්ලි... අයියව බලලා ඇවිත් අපි කමු... අයියට මොනවද අරගෙන යන්නේ...'

'මං ඉඳි ආප්ප මුලක් හැදුවා... කෙසෙල් කොළේක... එතකොට එතන ඉඳගෙනම කන්න පුළුවන්තේ...'

ඇගේ පපුව හෝස් ගා දව් ගියේය. වෙනදට උදෑසන නමයට දහයට පමණ කිසිවෙක් නැති අවන්හලට වී ඔහුත් සමඟ උදේ අහාරය ගන්නේ මොන තරම් සතුටින්ද... ඒ සතුට දනුද අවන්හලට ගොස් අතගා බැලිය හැකි තරම් වූ සතුටකි.

'මිස්... පොඩ්ඩක් ඔහොම වාඩිවෙන්න... මං අනු අක්කවත් එක්කං එන්නං...'

තන්දන කීවේ පහත් හඬිනි. ප්‍රාර්ථනා ඇගේ කාර්යාල පුටුවේ වාඩිවී කුතුහලයෙන් බලා උන්නාය. අනුරාධාත් කැටුව ආ පසු තන්දන කාර්යාල කාමරයේ දොර වැසුවේය.

'ඇයි මල්ලියේ...'

'රියේ රූ පුරාම කෝල් එකක් එනවා... මං ආවම කට් වෙනවා... මං කපටි කමට ප්‍රදීප්ව රියෙප්පත් එකේ තියලා බොරුවට ඇතුළට ගියා... එතකොට කෝල් එක කට් වෙන්නැ... මේකා කතාව... ඒත් මට ඇහුන් නෑ මොකා එක්ක මොනවා කතා කළාද කියලා... හරි හිමිහිට ලොකු දෙයක් කියනවා වගේ කතා කළේ...'

අනුරාධා බැලුවේ ප්‍රාර්ථනා දෙසය.

'උඹ කිව්වා හරි... උඹට ඉව තියෙනවා...'

'මොකක්ද...'

තන්දන ඇසුවේය.

'නෑ මල්ලි... රියේ රූ මිස් කිව්වා ඔය කතාව... නිකං දැනිලා වගේ...'

‘ඉන්නකෝ කියන්න... රූ පුරා මේකාට උණ... වෙච්චෙනවා... මං පස්සේ එක්කං ගිහින් බෙහෙත් අරන් දුන්නා... තාම කාමරේට වෙලා ගැහි ගැහි තිදි... බලාගත්ත අත බලන් ඉන්නවා... මටත් සැක විතරයි... ඒකා ඉන්න අහිංසක තාලෙට මේකා මේ වලට සම්බන්ධ නෑ කියලත් හිතෙනවා... හැබැයි මිනිහට ලොකු පොද්ගලික ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා... එක්කෝ කෙල්ලෙක් එක්ක හරි...’

‘මල්ලි ඇහුවේ නැත්ද...’

‘ඇහුවා... මේකා කියනවා මැලේරියාව වෙන්න ඇතිලු... ඒකට ඇති මැලේරියාවක් නෑ... වෙරස් උණකුත් නෙමේ... මං නම් කියන්නේ මුට උණ ගත්තේ බයට...’

මේසයට ගසා තන්දන කීවේය. ප්‍රාර්ථනා අතවූ පෑනේ තුඩ දෙතොල් අතර තබා කල්පනා කළාය.

‘මං කතා කරලා බලන්නද මු එක්ක...’

‘එපා එපා මිස් අනම් මනම් අහන්නෙපා...’

‘මං නිකං ගිහින් උණ බලලා එන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයෙන් පිටවී මුළුතැන්ගෙයට යාබඬව තිබූ හෝටලයේ සේවකයන්ගේ කාමර පේළිය මැදින් වැටුණු කොරිඩෝවේ ඇවිදගෙන ගියාය.

ඇය ප්‍රදීප්ගේ කාමරයට දෙවරක්ම තට්ටු කළාය. එය නොඅරින කල ඇය හිමිහිට එය අතින් විවර කළාය. ප්‍රදීප් උත්තේ ඇඳමක දිගාවී සිටිලිම දෙස ඔහේ බලාගත් අත බලාගෙනය. තමා දෙවරක්ම දොරට තට්ටු කරන හඬවත් ඔහුට නොඇසීම පුද්ගලිකයකු ප්‍රාර්ථනාට සිතුණි.

‘ප්‍ර..දී..ප්...’

දොරේ උළුවස්ස අල්ලාගෙන ප්‍රාර්ථනා ප්‍රදීප් දෙස බලා උන්නාය.

‘මි.. මි.. මි..ස්...’

ප්‍රදීප් දැඩි කලබලයෙන් ඇඳ මතින් නැගිට කමිසය වතට දමා

ගත්තේය.

‘ඇ.. යි.. ඇ..යි මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා පරීක්ෂාවෙන් ප්‍රදීප් දෙස බැලුවාය. නිසැක වශයෙන්ම ඔහු ඉන්නේ මානසික අවුලකය. අරවින්ද උන්නානම් ප්‍රදීප් සමඟ පැයක් කතා කර සියල්ල තේරුම් ගනු ඇත.

‘නෑ ළමයෝ... ඇයි මේ කලබල වෙලා... දිවියත් දලා... නන්දන කිව්වා ඔයාට උණ කියලා... මං මේ බලන්න ආවේ...’

ඔහුගේ ළය උණු වී ගෙන ගියේය.

‘ඔ.. ඔ..වි මිස්... මට.. උණ...’

‘කෝ බලන්න... තාම අඩු නැද්ද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇගේ මොලෙක් පිටි අත්ල ඔහුගේ නළලක මත තබා උණ බැලුවාය. ප්‍රදීප්ගේ දෑසට කපුළු ඉනුවේය. ඔහුට හැඩෙන්තට ආවෙන් ඔහු බලාගෙන ඉවත බලාගෙන මොහොතක් උන්නේය.

‘ප්‍ර..දී..ප්... ඇයි මේ...’

‘නෑ... නෑ... මිස් මං ටිකක් අමාරුයි...’

‘ඇඳගන්න... දන් අරවින්ද සර්ව බලන්න යනකොට ඔයත් යන්... අපි පොලීසියට ගිහිත් එන ගමන් මෙඩිකල් සෙන්ටර් එකෙන් බෙහෙතූන් අරන් එමු...’

ප්‍රදීප්ගේ පපුව පත්තු විය. සියල්ලන්ගේම මුහුණු බැලිය හැක. එහෙත් සිර මැදිරියේ දුක් විඳින අරවින්දගේ මුහුණ බැලීම ඔහුට කළ නොහැක්කකි.

‘අ..නේ මිස්... මට අරවින්ද සර්ව බලන්න යන්න බෑ...’

ප්‍රාර්ථනා තීක්ෂණ ලෙස ඔහු දෙස බැලුවාය.

‘ඇයි ඒ ඔයාට අරවින්ද සර් කොච්චර ආදරේද... පුතා කියලත් කතා කරන්නේ...’

‘ඔ..වි.. සර් වගේ හොඳ කෙනෙක් නෑ...’

එය කියද්දී ප්‍රදීප්ට හැඩුණි.

‘එහෙනම් ඇයි බලන්න යන්නැත්තේ... පවිතේ...’

‘මට සර් එහෙම ඉන්නවා බලන්න බෑ දුකයි...’

‘හරි වැඩක්නේ... මට එහෙනම් කොච්චර දුකද... ඒත් නොබලා ඉන්නේ කොහොමද...’

‘අ..තේ මිස්... මම හැන්දෑවට ගිහින් බෙහෙත් ගන්නම්... ම..ට බෑ...’

ප්‍රදීප් හැසිරෙන්නේ වරදක් කර පසුතැවෙන කෙනෙකු මෙනි. ඔහු මේ තරම් කලබල වී ඇත්තේ ඒ නිසාය.

‘ඇයි ප්‍රදීප්ට හදිස්සියේ උණ ගත්තේ...’

ඒ කතාවට ප්‍රදීප්ට පවා බියක් දැනුණි. තමාට උණ ගත්තේ තමා කළ වරද නිසා බව ඔහු දනී. හෙට අනිද්ද සමහරවිට තමාව මහ පාරක වාහනයකට යටවී මිය යන්නට පවා පුළුවන...

‘ද..න්..නෑ... මිස්... වැවෙන් දිගටම නෑවා... ඒකද දන්නෑ...’

‘මේ වැව් වතුර එහෙම ලෙඩ වෙන්නෑ ප්‍රදීප්... දෙයියන්ගේ වතුර... මොනවා හරි ජරාවක් වත් කෑවද...’

මේ ටික අසද්දී ප්‍රාර්ථනා එක එල්ලේම ප්‍රදීප්ගේ දෑස් තුළට එබුණාය. ඇත්තටම තමා කළේද ජරාවක් කෑම නොවේදැයි ඔහුට සිතූණි. අද මේ විඳවන්නේ ඒ ජරාව දිරවාගන්නට බැරි නිසා නොවේද.

‘මතක නෑ මිස්...’

‘උදේට කෑවද...’

‘තව නෑ...’

‘යන්න... ගිහිල්ලා කාලා ඉන්න... අද වැඩට එහෙම යන්නෑ... කාලා ඇවිත් බෙහෙත් බීලා නිදාගන්න... තේරුණාද...’

ඔහු බයාදු ලෙස හිස වැනුවිය. මේ වත් උදර මිනිසුන්ට තමා ප්‍රෝභි වූයේ කෙසේදැයි ප්‍රදීප්ට දන් සිතා ගැනීමටවත් නොහැක. අරවින්ද ගැන සිතද්දී ප්‍රියලාල් කොතරම් දුර්ජන පහත් කෙනෙක්ද කියා අද ප්‍රදීප් දනී.

ප්‍රියලාල් කළේ ජීවිතයක් විනාශ කරන්නට තමාට යොදා ගැනීමය. ඒ පාපයට තමා හවුල් වූයේ කෙසේදැයි අද ඔහුට සිතාගැනීමට වත් නොහැක.

ප්‍රාර්ථනා නන්දනත් අනුරාධාත් අතරට ආවේ කල්පනාබර බැල්මක්ද හෙලාගෙනය.

‘මොකද මිස් මිනිහ කියන්නේ...’

‘අපි හිතුවා හරි කියලා මටත් හිතෙනවා... මිනිහා ලොකු වැරැද්දක් කරලා ඒකට පසුතැවෙනවා... අපි ඒවා පස්සේ හිතමු... අනු උඹ ටිකක් ඇහැගහගෙන හිටපත්...’

‘මාත් උඹලා ගියාට පස්සේ කතාවට අල්ලගන්නම්කෝ...’

‘එහෙනම් අපි යමුද මල්ලී... අයියගේ කෑම එක කෝ...’

‘හරි මිස්... මං රත්තපාල අත්කල් අතට දුන්නා...’

‘ආ අනු... අරවින්දගේ යාච්චෙක් එනවා... කසුන් කියලා... උඹ ටිකක් කතා කර කර ඉඳපත් නො..දේ... මං පට ගාලා එන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා වාහනයට නැග්ගේ බුදු පහනට තවත් වරක් වැදය.

‘මට නම් හිතෙන්නෙම මිස් ප්‍රියලාල්කාරයා ප්‍රදීප්ට අල්ලගන්නා... මු අතට කියක් හරි දීලා මේ වැඩේ කෙරෙව්වා... පිටින් ඇවිත් මේවා කරන්න බෑ...’

‘ඇත්ත... මල්ලී බැලුවේ නැත්ද ප්‍රදීප් බෙහෙත් ගේන්න යවලා...’

‘මං බලන්නම්... අද ඉන්න සක්කිලිත්ට සල්ලි දෙන්නත් ඕන නෑ මිස්... විස්කි ටිකක් වීදුරුවකට දලා දුන්නත් ඇති පර වැඩ කරන්න... සිගරට් පැකට් එකට මිනි මරණ බත් පැකට් එකට හොර ඡන්ද දන රටක් නේ මිස් මේක...’

‘එහෙම දෙයක් කරලා නම් හෙණ ගහනවා... අර මනුස්සයට එහෙම කරන්න මුත්තට මනුස්සකමක් කියලා දෙයක් නැත්ද...’

‘ඒවා හැමෝ ගාවම නෑ පුංචි තෝතා...’

පොලීසිය ඉදිරියේ වාහනය නැවතෙද්දී උදෑසන හතට වත් නැත. පාර්ථනා සාරි පොට හදගනිමින්ම පොලීසියට ඇතුළු වුවාය.

21

පොලිස් ස්ථානයේ ඇතුළත කාර්යාලයක සිට ප්‍රියලාල් පිටතට එනු දුටු ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී නතර වූවාය. ඔහු මේ තරම් උදෑසන මේ පොලීසියේ කුමක් කරනවාද. ප්‍රාර්ථනාව දක ප්‍රියලාල් සචා පුදුම විය.

‘ඔයා... මෙව්වර උදෙන්...’

‘මං ආවේ මගේ මහත්තයාට බලන්න...’ එසේ කියන්නට ඇයට පිතුණි.

‘මට එන්න කාරණාවක් තියෙනවනේ ප්‍රියලාල් අයියේ... ඒත් ඔයා මෙව්වර උදෙන්...’

‘නෑ... මං මේ පොඩි වැඩකට ආවා...’

‘වැඩේ කරගත්තද...’

‘ඔව්... මං ඔයාගේ මැනේජර්ට බලන්න යන්නත් හදලා මිනිහට මාව දකලා ලැජ්ජ හිතෙයි කියලා ගියේ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාප්‍රනාය.

‘එයා එහෙම ලැජ්ජවෙන කෙනෙක් නෙමේ... පෝරකේට ගියත් ලැජ්ජ නැතුව යයි... මොකද එයා වැරදි කරලා නෑනේ ප්‍රියලාල් අයිසේ...’

‘ඕ..කේ මං යනවා...’

ප්‍රියලාල් කටුව තුළට රිංගන ඉබ්බෙක් මෙන් හිස ඔබ්බගෙන ගොස් වාහනයට ගොඩ විය.

‘කාරණා කාරණා යෙදෙන්නේ නම් ගොඩක් සැක හිතෙන විදිහට මිස්...’

‘මි.. බලමු... මං ඔය ඔක්කොම වෙස් මුණු ගලවනවා...’

ප්‍රාර්ථනා පොලිස් පරීක්ෂකවරයාගෙන් අවසර ගෙන අරවින්ද ඉන්නා සිර මැදිරිය වෙත ගියේ කේන්තියෙනි. උදෙත්ම තම බිරිඳට දකිමෙන් අරවින්ද පුදුම විය.

‘මෙව්වර උදේ ඇයි ආවේ මැණික...’

‘එන්න පුළුවන් නම් මීටත් වඩා පාන්දර එනවා මහත්තයෝ...’

ඇය දෑසට මතුවූ කළුපිටු පියදගෙන කීවාය.

ලා තැඹිලි පැහැයට හුරු සාරියෙන් සැරසී උන් තම බිරිඳ දෙස අරවින්ද බලා උන්නේ ලෝබකමිනි. ආදරය පිළිබඳ පවිත්‍රම සත්තකයක් ඒ කුඩා මුහුණේ සටහන්ව ඇතැයි අරවින්දට සිතෙයි. ළය මත සතපවා ගත්තද උර මඩලට බර කර ගත්තද දේතට නෙලා ගත්තද ඒ මුහුණ හදවතට ගෙනෙන්නේ එකම හැඟීමකි. ඒ සැනසීමය.

‘බබ්බෝ යාළුවා ඉන්ස්පෙක්ටර් ජයන්ත... මෙතන පුටුවක් තියාගෙන මාත් එක්ක රැ වෙනකල් කතා කර කර උන්නා... හරි හොඳ මනුස්සයෙක්...’

‘මි... ඉස්සර පුංචි කාලේ අපි වැවේ නාන්න එකට යන්නේ...’

‘මිනිහා ඔයාට හරි ගෞරවයයි...’

‘හොඳ මිනිස්සු කොහොමත් හොඳ මිනිස්සුන්ට ගෞරව කරනවා මහත්තයෝ... රූට කැවද...’

අරවින්ද සිනාසුනේය. තේ එකක් දෙකක් ඇරෙන්න මේ හිර ගෙය තුළ ඉඳ කෑමක් ගැනීම කළ නොහැක්කකි.

‘අපිට කන්න කිය කියා මහත්තයා මේක ඇතුළේ බඩගින්නේ ඉන්නවා... හිතන්නේ මට එළියේ ඉඳන් තේ උගුරක්වත් බොන්න පුළුවන් කියලද...’

‘හරි මැණික... අද කනවා... තේම බීලා ඊයේ බඩ පිරුණා...’
ප්‍රාර්ථනාගේ වහිත් විහිදෙන මෘදු සුවඳ පුස්ගඳ ගහන සිර මැදිරියට මල් සුවඳක් මෙන් හමා එයි.

‘ඊයේ රැන් මේ සුවඳ ආවා... අද පාන්දරත් ආවා...’

‘මොන සු..ව..ඳ..ද...’

‘බබාගේ සුවඳ...’

ඇයට සිනාසිය නොහැක.

‘ප්‍රදීප් ගැන ලොකු සැකයක් තියෙනවා... මං දෑත් ඔයාව බලන්න යන්න කතා කළා... එන්න බැලු...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රදීප් සම්බන්ධයෙන් ඇයට හිතෙනා සියල්ලම අරවින්දට කීවාය. අරවින්ද ඒ සියල්ල අසා උන්නේ පරිස්සමිනි.

‘මං ඕක හිතුවා බබා... කවුරු කළත් දෑත් වැඩේ සිද්ධ වෙලා ඉවරතේ...’

‘ඒත් මහත්තයෝ... මේක ඔප්පු කර ගත්තොත්...’

‘නීතිය පිළිගනීද...’

‘ඇ..යි පිළිනොගන්නේ... පර වැඩ කළා නම් ඒ පර වැඩ උසාවියේදී පිළිගන්නත් එපයින්... මහත්තයා දක්කද දෑත් අර බල්ලන් පොලිසියේ ඉඳලා ගියේ...’

‘ප්‍රියලාල්ව මං දක්කා... මිනිහා මෙනහිත් ගියේ මහ සවුත්තු

හිතාවක් දගෙන... මිනිහා හිතනවා ඇති මට ලැජ්ජ ඇති කියලා...
හැබැයි එකක්... උහන් ලොකු වැඩසටහනකට සැරසෙනවා බො...'

දැන් බැඳගෙන ප්‍රාර්ථනා කල්පනා කළාය. මේ සියල්ලටම
එළියේ සිට තමා තනිවම මුහුණ දිය යුතුද.

'බබාට බයයි තේද...'

'නෑ... මං ඔය කිසිම දේකට බය නෑ... ඒ..ත්...'

'ඇ..යි...'

'මට හරි බයයි ඔයාට ඇප නොදෙයි කියලා...'

'ඇප බලාපොරොත්තු වෙන්න බෑ බබා... ඒකට කමක් නෑ...
අනුරාධපුර බන්ධනාගාරයටත් මාව මාරු කරන්නේ...'

'අ..තේ හි..ර ගෙ..ද..ර...'

'ඔ..ව් ඇයි... එතන ඉන්නෙත් මිනිස්සු බබා... මේ අනුරාධපුර
ගොවි මහත්තරුන්ගේ පුත්තු... යක්කු නෙමෙයිනේ...'

ඇයට දිග සුසුමක් පිට විය.

'මම නඩුවේදී සාක්ෂි වලට නගිනවා... නැගලා කියනවා අරවින්ද
දිසානායක කියන්නේ ප්‍රාර්ථනා නෙළුම්දෙණියගේ හස්බන්ඩ් කියලා...
ඒ සාක්ෂියෙන් ගොඩාක් බොරු කඩන්න පුළුවන්...'

'ඒක අපිට අවාසියකට තියෙයිද...'

'නෑ මහත්තයෝ... මේ හෝටලේ අයිති මට... මේක සාර්ථක
කළේ ඔයා... අපි දෙන්නා හස්බන්ඩ් ඇත්ති වයිල්... අපිට හොඳම
සම්මානේ ලැබුනේ ඊයේ පෙරේද... මේ ඔක්කොම මැද්දේ ඔයාගේ
ඇඳ යට කුඩු පැකට් එකක් තිබ්බා... ඒක විශ්වාස කරන්න පුළුවන්
දෙයක් නෙමේ...'

'හැම දේකටම කලින් ලෝයර් එක්ක කතා කරමු...'

ප්‍රාර්ථනා අරවින්දගේ දෑස් වලට එබී යමක් කියන්න ගියාය.

‘ඇ..යි බබා...’

‘අපි බැඳලා ඉන්නේ කියලා ලෝයර්ට කියනවා නේද...’

‘ඔව්... ලෝයර්ටයි ඩොක්ටර්ටයි හංගන්න බෑ බබා...’

‘මං ඒක කියන්න ආසාවෙන් ඉන්නේ... මිසිස් ප්‍රාර්ථනා දිසානායක... ල..ස්..ස..න..ද...’

ඔහු කිසිවක් කීවේ නැත. ආදරය විසින් මෝරා යවනු ලැබූ යුවතියකගේ හැඟීම් කොතරම් සුන්දරද... උපන්ද පටන් තව නම් සරසන පෙළපත් නාමය බේරිඳක් විසින් තම සැමියා වෙනුවෙන් වෙනස් කර ගන්නේ කොතරම් සෙනෙහසකින්ද... එය එක් ආත්මයක් විසින් තවත් ආත්මයකට ජීවිතය රැගෙන යන ආත්මීය පරිවර්තනයකි.

‘අද මිහින්නලේ පොඩි සාදුන් වඩිනවා කිව්වා පොලීසියට... රේස් රූ මං කතා කරලා පොඩි සාදුට විස්තර කිව්වා...’

‘බබා තාත්තටත් කිව්වා නේද...’

‘මි... අද එයි... මං මෙහෙම ඇතුලේ කියලා කිව්වේ නෑ...’

‘මං මෙහෙම ඉන්නවා දැකලා බබා හිතන්නේ තාත්තා සැලෙයි කියලද... නෑ බබා... තාත්තත් මං වගේ...’

‘ඇයි මං...’ මං ඔයා වගේ නෙමෙයිද...’

‘ඔයා මං වගේ නෙමේ... ඔයා කියන්නේ මං... වගේ දෙයක් නෑ...’

‘අ..නේ... ඉඳි ආප්ප ටික කන්න...’

‘අද කනවමයි... මටත් බඩගිනියි...’

ප්‍රාර්ථනා වටපිට බලා අරවින්දගේ බාහුව පිරිමැද පොලීසියෙන් පිටතට ආවාය.

22

අනුරාධපුර හෝටලයක හෙරෝයින් ග්‍රැම් 200 ක් -
කළමණාකරු අත්අඩංගුවට...

නන්දන ලංකාදීප පුවත්පත ප්‍රාර්ථනා අතට දුන්නේය. ප්‍රාර්ථනා එය කියවාගෙන ගියේ තදබල වේදනාවෙනි. පුවත්පතේ අරලියා හෝලිඩේ රිසෝට් යන නාමය තිබෙනු දකිද්දී ඇගේ තුන් හිතට ගිහි ඇවිලිණි.

‘මස් ඕක හිතන්නෙපා... දළද මාළිගාවටත් බෝම්බ ගැහුවා...’

‘මල්ලියේ... මේ ලෝකේ මෙව්වර කුරිරුද... අපේ හෝටලේ පන්සලක් වගේනේ... පාන්දර හෝටලෙන් ඇහෙන්නේ ජය පිරිත් දේශනේ... හැම වෙලාවෙම හෝටලෙන් එන්නේ අරලියා මල් සුවඳ... නැත්නම් හඳුන්කුරු සුවඳ... එ..හෙ..ම ආරාමෙක හොරෝයින් තියෙනවයි කියනවනේ...’

පුවත්පත වාහනයේ පැත්තකට විසිකර ප්‍රාර්ථනා කවිච්චෙන්

එපිට බලා ගත්තාය. වේගයෙන් කපුළු පිරෙමින් තිබූ ඇස් කඩියන්නට විය.

‘මිස් හිතනවද අපේ හෝටලේට ආපු මිනිස්සු මේ කතාව විශ්වාස කරයි කියලා...’

‘ම..ට හරි දු..ක..යි ම..ල්ලියේ...’

‘කාලය හැම දේකටම උත්තර දෙයි මිස්... අපිට තියෙන්නේ බලන් ඉන්න...’

ඔවුන් පොලීසියේ සිට හෝටලයට එනවිට කසුන් පැමිණ උන්නේය. ප්‍රියමතාප තරුණයෙක් වූ කසුන්ව දුටු මොහොතේම ප්‍රාර්ථනාගේ හිතේ ඔහු ගැන පැහැදීමක් ඇති විය.

ප්‍රාර්ථනාව දකින්න කසුන්ට හිතුවේ අරවින්ද අනුරාධපුරයට පැමිණ මේ රජරට වැවක පිපුණ සුන්දරම සුදු නෙළුම් නෙලා ගෙන ඇති බවකි. ජීවිතය බරපතල දුකකින් වැසී තිබියදීත් මේ මුහුණ මේ තරම් ලස්සන නම් එය මදහසින් උතුරා ගලා යද්දී කොතරම් ලස්සන දැයි ඔහුට සිතාගැනීමටවත් බැරි විය.

කසුන් උන්නේ අනුරාධාත් සමඟ ලොබියේ කතා කරමිනි. ඔවුන් දෙදෙනාම දුටු හැටියේම ප්‍රාර්ථනාට යමක් සිතීම. ඇය නන්දන දෙස බැලුවේද ඒ හැඟීමෙන්මය.

‘මේකේ තවත් කතන්දරයක් පටන් ගනිද දන්නෑ...’

‘හැබැයි දෙන්නා හරි මැවිත්...’

‘මි.. මි.. මිස්ටන් හිතෙන දේවල්...’

ප්‍රාර්ථනා ලොබියට එද්දී කසුන් උන් වේවැල් කුෂන් පුටුවෙන් නැගිටිවේය.

‘ගුඩ්මෝනින් ප්‍රාර්ථනා...’

‘මෝනින් කසුන්... එන්නත් කළින් මෙහේ යාළුවෝ වගේ නේද... අනුව කළින් දන්නවද...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසී ඇසුවේ අනුරාධා දෙසද බලමිනි. ඇය රූ

විවාය.

‘එන්න කළින් නම් දන්නෑ... ඒත් කතා කළාට පස්සේ නිකමට හිතුණ කළින් කතා කරලා තියෙනවා වගේ... නේ..ද...’

ඔහු ඇසුවේ අනුරාධා දෙසට හැරීය.

‘මං දන්නේ කොහොමද...’

අනුරාධා තරමක් සැරෙන් කීවාය.

‘එහෙනම් ෂුවර් එකට සංසාර පුරුද්දක්... කසුන් ඇවිත් ගොඩක් වෙලාද කසුන්...’

‘අ..නේ නෑ ප්‍රාර්ථනා... දන් පැයක් විතර ඇති... ආව ගමන් කඩේකට ගොඩ උනා... ඔයාගේ හෝටලේ වත් බලන්න බැරි උනා...’

‘මොකක්ද කඩේ...’

මෙනත අරවින්ද හිටියානම් කියා ප්‍රාර්ථනාට සිතුණි.

‘හරි.. හරි.. පස්සේ ඕන කරම් කඩ දගන්න පුළුවන්නේ... මංගේ මිනිහව බේරලා දෙන්න කසුන් අ..යි..යේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කතාවට කසුන්ගේ පපුව පිවිටී ගියේය. තම සැමියාට ආදරය කරන ගැහැණුන් ඔහු ජීවිත කාලයේ අනන්තවත් දක තිබුණි. එහෙත් මේ තරම් ආදරය කරන බිරිඳක් දුටු ප්‍රථම වතාව මෙය යැයි කසුන්ට දන් සිතෙයි.

‘ඔක්කොම වැඩ දලා දුවන් ආවේ ඒකයි ප්‍රාර්ථනා... මට අනු ගොඩාක් විස්තර කිව්වා... මට ඔක්කොටම කළින් අරවින්දව බලන්න ඕන...’

ප්‍රාර්ථනා හදිස්සියේ හඬන්නට වූවාය. අනුරාධා ඇගේ උරහිසින් අල්ලා පිරිමැද්දය.

‘ඉ..න්..න හැටි දක්කහම වාවන්නෑ අ..යි..යේ...’

‘තේරෙනවා නංගි ඔයාගේ දුක... දන් අපි කරන්න ඕන කොල්ලව එළියට ගන්නේ කොහොමද කියලා හිතන එක නේද...’

ඇය සාරි පටින් කඳුළු පිසිමින් හිස වැනුවාය.

‘අනු... කසුන්ට බ්‍රේක්ගස්ට් දුන් නැද්ද...’

‘ආ... මට අමතක උනා...’

‘මාත් බලන් හිටියේ දන් කන්න යන් දන් කන්න යන් කියලා... ඇතුලෙන් සුවඳක් එනවා... ඉවසන්න බැහැ... මිත් නෑ... කිසිම කතාවක් නෑ...’

කසුන්ගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනා සිතාසුන් කඳුළු මැදිනි. අනුරාධා ලැජ්ජාවෙන් සොළොවට රැවිවාය.

‘බලන්න කෙල්ලේ... මං උඹ එනකං හිටියේ...’

‘අපි යන් අයියේ මොනවා හරි කන්න... අපිටත් චෙල් ගාණකින් කෑමක් නෑ...’

අවන්හලේ ප්‍රධාන මේසයේ ඔවුන්ට කෑම ඇරි තිබුණි. බඩගින්නක් තිබුණද ප්‍රාර්ථනාවට කන්නට හිතක් නොතිබිණි.

‘මල්ලි... අයියා ඉඳි ආප්ප ටික කයිද...’

ඇය ඇසුවේ ආප්පයකුත් ලුණු මිරිස් ටිකකුත් බෙදගෙනය. ඔහු බඩගින්නෙන් නම් තමා කෑම දුකකි. අපරාධයකි.

‘කනවා මිස්... ඒක ෂුවර්... ඇහට පණත් නෑ පොඩ්ඩෝ කිය කියා හිටියේ... දවල්ට කෙහෙල් කොළේක බත් මුලක් අරන් වරෙන් කියලත් කිව්වා...’

කසුන් හෝටල් පරිශ්‍රය අවට බලා උන්නේ පැහැදී ගිය දෙනෙහිනි. හවස් වරුවේ හෝටලය පුරා නිස්කලංකව යන්නට ඔහු සිතා ගත්තේය.

‘අරලියා එකට ඇතුල් වෙච්ච ගමන් මගේ හිතට මහා අමුත්තක් දෙනුණා... මට නම් හිතෙන්නෙම ප්‍රාර්ථනා මේක හෝටලයක් කියලා නෙමේ... ආරාමයක් කියලා...’

‘ඇත්ත කසුන් අයියේ... ඒත් මේ හෝටලේ ගැන අද පත්තරේ

දලා තියෙන්නේ කුඩු බිස්නස් කරන ජරා හෝටලයක් ගාණට...
තාම මගේ හිතට හරි නෑ...

‘ඒවා එහෙම තමයි නංගී...’

‘මේ හැම දෙයක්ම කළේ අරවින්ද... අර බිත්ති වලට එල්ලිලා
තියෙන පින්තූර පවා එයා තෝරපු ඒවා...’

අවන්හලේ බිත්ති පුරා වූයේ දේශීය ආහාර පාන වල ඡායාරූපය.
කෙසෙල් කොළ වල බෙදූ කිරිබත් මයිසොක්කා කැකුළු බත් පොල්
සම්බෝල ඒ ඡායාරූප වල විය.

දර ලිපක තැබූ අලුත් මැටි වළඳක කිරි බතක් උතුරන දර්ශනයක්
රැගත් ඡායාරූපයක් කසුන්ගේ සිත් ගත්තේය... එහි යටින් ලියා තිබූ
වැකියද කලාත්මකය. "Look Nice - Milk Rice"

‘තේරෙනවනේ එයා නැති උනාම කොච්චර පාළු කියලා...’

‘තේරෙනවා... මටත් ඒ පාළුව දැන් දනෙනවා...’

අනුරාධා තේ හැඳුවාය. ප්‍රාර්ථනා කෙසෙල් ගෙඩියක් කඩාගෙන
ආප්පයක් සමඟ කන්නට ගත්තාය.

‘කහට දන්නද එළකිරි විතරක් දෙන්නද...’

අනුරාධා ඇසුවේ කසුන්ගෙනි.

‘හිතේ කහටක් නැත්නම් එළකිරි වලට කහට ටිකක් දන්න...’

මේ කතාබහට ප්‍රාර්ථනා සම්බන්ධ වූයේ නැත. ඇය තොල්
පට තද කරගෙන අහක බලාගත්තාය.

‘අපේ හිතේ එහෙම කහට නෑ...’

‘පේනවා ඒක...’

‘මොනවද පේන්නේ...’

‘නෑ මං කිව්වේ කහටක් නෑ කියලා...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාටද කිරි තේ එකක් හද ඇය අසළ තැබුවාය.

‘ඉතින් නංගී... අපි කොහෙන්ද පටන් ගන්නේ... මං ලෝයර්

රාජපක්ෂ එක්ක කතා කරලා ආවේ... එයා අද හවස් වෙනකොට අනුරාධපුරේට එනවා කිව්වා... උදේ එයාට කෝටිස්... මම කිව්වා පොලීසිය එක්ක කතා කරලා කවදද උසාවි දුන්නේ කියලා අහන්න කියලා... කරන දෙයක් කරන්න පුළුවන් එදාට තමයි...

‘ඇප දෙන එකක් නෑ...’

‘එහෙමත් කියන්නෙපා... අපි බලමු...’

‘මෙතන කතා කරන්න බෑ... අපි යන් අයිසේ ඔරිස් එකට... යන් අනු...’

තමන්ගේ හෝටලය පවා දැන් තමාට සතුරු වී ඇති බවක් ප්‍රාර්ථනාට දෙනයි. තම සැමියාට මේ විපත කළේ මේ වහලු යටම බත් කෑ කෙනෙකු බව ඇය දනී.

කාර්යාලයට ගොස් ප්‍රාර්ථනා සියල්ල කසුන්ට පැහැදව්වාය.

‘ඔක්කොම පැහැදිලියි... අපි රූට ලෝයර්ට මේ විස්තර සේරම කියමු... මිස්ටර් රාජපක්ෂ පොටක් පාද ගනී... ප්‍රාර්ථනා බයවෙන්නෙපා...’

අරවින්ද කීවේ හෝටලයේ වාහනය කසුන්ට දෙන ලෙසය. ප්‍රාර්ථනා ලාවිවුච ඇර වෑන් රියේ යතුර ගත්තාය.

‘මේ අරවින්ද පාවිච්ච කරපු වෙහිකල් එක... අරවින්ද මට කිව්වා වාහනේ ඔයාට දෙන්න කියලා... නැත්නම් මේ වලට දුවන්න අමාරුයිනේ...’

‘ඒක ලේසියි තමා... මං ප්‍රාර්ථනා නංගිට එක දෙයක් විතරක් පොරොන්දු වෙනවා...’

‘මොකක්ද...’

‘අරවින්දව එළියට ගන්නකල් මං ඔයාල එක්ක ඉන්නවා... දලා යන්නේ නෑ...’

ඒ වචන ටික ප්‍රාර්ථනයාගේ ළයට මහා සැනසීමක් විය. මේ

ගමනේදී පිරිමි අතක් තිබිය යුතුමය. අනාගතයේදී උසාවි යා යුතුය. සමහර විට බන්ධනාගාරයටද යන්නට සිදුවෙනු ඇත. වැඩ කළ යුත්තේ ඒ සියල්ලටම මුහුණ දෙන්නට බලාගෙනය.

‘මට අරවින්දව බලන්න ඕන...’

‘අනු එහෙනම් කසුන් අයිය එක්ක යනවද...’

‘ඇයි උඹ...’

‘මං හැම වෙලාවෙම පොලීසියට යන එක හොඳ නෑ... අරවින්දන් කිව්වා හවස් වෙනකල් එන්නෙපා කියලා...’

තන්දන උණු වතුර බෝතලයට තේ දමා අනුරාධා අතට දුන්නාය.

‘කසුන් අයියා බෑග් එක රූමි එකට දන්නද...’

‘මට රූමි එකකුත් තියෙනවද...’

‘නැත්නම් මගේ රූමි එකම ෂෙයා කර ගමු... මොකද කියන්නේ...’

‘ඒක හොඳයි කොල්ලෝ... නැත්නම් මට පාච්ඡිය...’

අනුරාධා වාහනයට ගොඩ වන්නට බැරුව උන්නේ ලැජ් ජාවෙනි. විශේෂම හේතුව ප්‍රාර්ථනාත් තන්දනත් ලොබියෙන් එළියට පැමිණ බලා සිටීමය.

‘මල්ලි ගියා නම් හරි...’

‘අනු අක්කා යන්න... මායි මිසියි දන් ගිහින්නේ ආවේ...’

ඔවුන් දෙදෙනා රැගත් වෑන් රිය හෝටලයෙන් පිටවෙද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ දෙතොලතර තුනී හසරුල්ලක් මතු විය.

‘බයවෙන්නෙපා... මේ කරදර වලින් පස්සේ මං ලස්සන කෙල්ලෙක්වත් ඔරිස් එකට ගන්නවා...’

තන්දනගේ හිස පිරිමැද ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘එහෙනම් ඉන්ටර්වි බෝඩ් එකට මිස් මාවත් තියාගන්න...’

‘ඇ..යි ඕන කෙල්ලව තෝරලා ගන්නද...’

‘මිස්ට පුළුවන්තේ ඕන කොල්ලව තෝරලා ගන්න... ඇයි මට බැරි...’

‘හරි හරි... මං ඔයාටම දෙන්නමිකෝ තෝර ගන්න...’

කොතරම් හිත සැහැල්ලුවෙන් තබාගන්නට හැදුවද කාර්යාල කාමරයට පැමිණ තනිවූ විගසම ප්‍රාර්ථනාගේ ළය කඩා වැටෙයි. ඔහු නැති ලොව කොතරම් අඳුරුද...

සියල්ලන්වම සතුටින් තබන්නට වෙර දෑරූ ඔහුට සිදුවූයේ කුමක්ද...

23

නෙළුළුළුළුළු මහතා දියණියගේ හෝටලයට පැමිණියේ පොලීසියටද යාමෙන් පසුවය. තවමත් ළදරියකැයි ඔහුට සිතෙනා දියණිය මෙසේ කර්කෂ අත්දැකීම් වලට මුහුණ දීම සම්බන්ධයෙන් ඔහු උත්තේ තරමක් වකිතයකිනි. ව්‍යාපාර ලෝකයේ ඉදිරියට යද්දී අනන්ත ප්‍රශ්න වලට මුහුණ දෙන්නට සිදු වුවද ගැහැණු දරුවකු ඊට වඩා සුකොමළ විය යුතු යැයි මුදලාලි මහතා සිතුවේය.

තව පරම්පරා තුන හතරකට සැහෙන්නට ඔහු හරි හම්බ කර තිබුණි. ව්‍යාපාර යනු වතුර නම් මේ තිසා වැව පිරෙන්නට මුදල් හරි හම්බ කර ඇත. එහෙත් දියණිය මුදල් මත්තේම නැහෙනා කෙනෙකු නොවන බව ඔහු දනී.

ප්‍රාර්ථනාගේ බොහෝ ගතිගුණ වලට නෙළුළුළුළු මහතා ප්‍රිය කළේය. ඒවා සමඟ එකඟ වීම කෙසේ වෙතත් ඔහු ඒවාට ගෞරව කළේය. කිසිවෙකුට අහියෝග කළ නොහැකි ජීවන වටිනාකම් රැසක් තම දියණිය සතුව තිබෙනා බව මුදලාලි මහතා දන උත්තේය.

නෙළුළුළුළු මහතා එනවිට ප්‍රාර්ථනා උත්තේ කාර්යාලයේ

හුදෙකලාවේ ජාතික පුවත්පත් තුනක දන්වීම් සඳහා ඉඩ වෙන් කරමිනි. මත්ද්‍රව්‍ය සිදුවීම් නිසාත් එය පුවත්පත් වල පලවීම නිසාත් හෝටලයට වූ අපකීර්තිය පහව යනු පිණිස හෝටලය සම්බන්ධයෙන් දන්වීම් කිහිපයක් දිගටම පල කරන්නට ඇය සිතාගෙන උන්නාය.

‘ඔව්... මට හොඳ පිටුවක ඇඩ් එක දාන්න ඕන... මි... මං අනුරාධපුර ඒජන්සියට කැෂ් ගෙවන්නම්... හරි හෙට ඇඩ් එක එවනවා...’

තාත්තා පැමිණ තිබෙනු දුටු ප්‍රාර්ථනාගේ ළය තරමක් ගැහෙන්නට විය. ඇය ආසනයෙන් නැගිටිටේ දුරකතනය තබනා ගමන්මය.

‘එන්න තාත්තේ... වාඩිවෙන්න...’

ප්‍රාර්ථනා පුරුද්දක් වශයෙන් තාත්තාට තම ආසනයෙන් වාඩි කරයි. ඒ දෙයම ඇය අරවින්ද සම්බන්ධයෙනුත් කරයි. ඔවුන්ට තම මේසයේ ඉදිරිපිටට ගෙන්නාගෙන තමාට ලොක්කා වන්නට නොහැකි බව ඇය දනී. ජීවිතයේ පිරිමි දහදොළොස් දෙනෙක් හමුවන්නේ නැත. විශේෂම වන්නේ පිරිමින් දෙදෙනෙකු පමණි. කෙනෙක් පියාය. අනෙක් කෙනා සැමියාය.

‘මං මෙහෙත් වාඩිවෙන්නම් දරුවෝ...’

‘එපා තාත්තේ... මෙතනට එන්න...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා ප්‍රිය කළේ දියණියගේ මේ ජීවන පරමාදර්ශයය. එය පියෙකුගේ පවා හදවත නිවා සනහයි. තාත්තා කෙනෙක් දුටුකගෙන් බලාපොරොත්තු වන්නේ මේ සැළකීමය.

‘මොනවටද මේ හදිස්සියේ ඇඩ් දන්නේ...’

ඔහු ඉඳගත්වනම ඇසීය.

‘නෑ තාත්තේ... මේ චේලි පත්තර වල මේ කේස් එක දලා... හෝටලේ නමක් දලා සමහර පත්තර වල දලා... මට හරි දුකයි... අපි කුඩු බිස්නස් කරපු හෝටලයක් නෙමෙයිනේ...’

‘ඕවට කලබල වෙන්නෙපා... ඒවා මහ ඇරෙනවා...’

‘ඔව් ඒක ඇත්ත... ඒත් මට දුකයි... මං ඉන්නේ හෝටලේ ගැන විස්තර දලා ඒක එන්ඩි සිංහල පත්තර තුනක ඇඩ් දන්න... බිස්නස් වලටත් හොඳයි නමටත් හොඳයිනේ... අනික තාත්තේ මේක කරපු එකාට ඕනත් මේක වට්ටවන්නනේ... ඒ වලට ඉඩ දෙන්නත් බෑනේ...’

එතනදී ඔහු තම දියණිය සමඟ එකඟ විය.

‘එහෙනම් බලලා හොඳ විදිහකට දන්න... දැන් මේ ළමයගේ වැඩේ කොහොමද...’

ඇගේ මුහුණ කඩා වැටිණ.

‘ඒ..ක තමයි තියෙන ප්‍රශ්නේ... අරවින්දගේ කොළඹ යාච්චෙකුත් අද ආවා... එයා ඉස්සරහට බලලා කරයි... අද රැට ලෝයරුත් එනවා... උසාවි දුන දවසට ඇප ගන්න බලනවා...’

‘ඇප නොදෙන්නත් පුළුවන්...’

‘ඔව්... කාලයක් මේ මනුෂ්‍යයව හිර කරන්නනේ මේ වැඩේ කළේ... ඒත් ලෝයර් එක්ක කතා කරලා මොකක් හරි පොටක් පාද ගන්න පුළුවන් වෙයි... මේ ඇඳ යට මේ පැකට් තිබ්බා මිසක් අපි කුඩු වික්කා කියලා ඔප්පු කරන්න බෑනේ තාත්තේ... මෙහෙට කුඩු ගේනවා කියලා ඔප්පු කරන්නත් බෑනේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා හිස වැනුවේ එය අනුමත කරන්නට මෙනි.

‘මට ඔයා එක්ක ටිකක් කතා කරන්න ඕන...’

ප්‍රාර්ථනා බිය වූයේ නැත.

‘මං අහගෙන තාත්තේ ඉන්නේ...’

තීරණාත්මක යමක් තාත්තා දන් දන් අසනා බව ප්‍රාර්ථනාට ඉවෙන් මෙන් දෙනුණි. ඇය මේසය ඉදිරිපිට වූ පුටුවට බරවී දෑස් පහළට දමාගෙන බලා උන්නාය.

‘පොඩි දුව දන්නවා මං ඔයාගේ ජීවිතේ ගැන තීරණයක් අරගෙන ඉන්නේ කියලා...’

‘ඔ..වි තාත්තේ...’

‘ඒ තීරණේ මං ගත්තේ ගොඩාක් හිතලා බලලා...’

ඇය එයට හිස වනන්නට ගියේ නැත. තම ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් වන තීරණාත්මක කතා බහකදී වංක වන්නට ඇයට නොහැක.

‘නෑ තාත්තේ... තාත්තා මගේ ජීවිතේ හැම දෙයක්ම හොයලා බැලුවා... තීරණ ගත්තේ හොඳට හිතලා බලලා... අවුරුදු දෙළහෙදී තාත්තා මාව ගිහිත් නුවර හොස්ටල් එකේ නතර කළා... මං ඇඩුවා... ඒත් පස්සේ මට හිතුණා තාත්තා එහෙම කරපු එක හොඳයි කියලා... මං ජීවිතේ ගොඩාක් දේවල් හොස්ටල් එකේදී ඉගෙන ගත්තා... ඒත්... තාත්තා මේ තීරණේ ගත්තේ හිතලා බලලා නෙමේ... පොඩිඩක්වත් හිතලා නෙමේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා කලබල වූයේ නැත. ඔහු මේ පිළිතුර බලාපොරොත්තු විය.

‘ඇයි දුව එහෙම කියන්නේ...’

‘තාත්තේ... තාත්තා හිතන්නේ ප්‍රියලාල් මට ගැළපෙනවා කියලද... ප්‍රියලාල් මාව ජීවිත කාලේ පුරාම ආදරෙන් බලා ගනී කියලද... මාව තේරුම් ගනී කියලද... ප්‍රියලාල් විතරක් නෙමේ තාත්තේ ගුණවර්ධන අංකලත් ප්‍රියලාල්ගේ අම්මත් අපේ පවුලට ගැළපෙන මිනිස්සු නෙමේ... අපේ පවුලයි ඒ පවුලයි එක ළඟ තිබ්බම ඒක හරියට මහ බෝ මළුවයි මස් කඩයකුයි එකට තිබ්බා වගේ... පවුල් වල ප්‍රශ්න අමතක කරමු... ප්‍රියලාල් කියන්නේ තනිකරම වනවරයෙක්... ගුණවර්ධන අත්කල් කියන්නෙත් වනවරයෙක්... පොළොන්නරුව හෝටලේ මොනවද තාත්තේ නොවෙන්නේ... ඒ හෝටලේ කෙල්ලෝ

කියක් අනාථ වුනාද... ඒ හෝටලේ හිටපු කෙල්ලෝ කියක් බඩට
 ආපු ළමයි ඇබෝමන් කලාද... කවුද මේවා කළේ... අද තාත්තා
 හිතන්නේ පොළොන්නරුවේ මෙයාලගේ හෝටලේට බිස්නස් කියෙනවා
 කියලද... නෑ තාත්තේ... මේගොල්ලන්ගේ හෝටලේ කෝටි ගණන්
 ණයයි... හෝටල් ගෙවල් ඔක්කොම තාත්තලා පුතාලා ගැණු පස්සේ
 ගිහින් නාස්ති කරගෙන... අද එයාලට යන එන මං නැතුව ඉන්නේ...
 එයාලට කියෙන එකම විසඳුම මාව බැඳගෙන මේ හෝටල් වල
 පාලනේ අරගෙන මේ දැවැද්දෙන් එයාලා ගොඩ එන්න... ආවට
 පස්සේ මේ බිස්නස් වල සල්ලි ඒ වලට අදියි... ඊට පස්සේ
 නෙළුම්දෙණිය මහත්තයටයි එයාගේ දුවටයි බෑනා පොඩ්ඩ වටා
 කියලා යයි... ඒක තමයි තාත්තේ වෙන්නේ... මං ඒ දෙවිය බාරගන්න
 සුදුනම් නෑ... කොහෙත්ම සුදුනම් නෑ... කාගෙවත් කඩා වැටිව්ව
 හෝටල් වලට මගේ තාත්තගේ සල්ලි උන්ඩ් කරන්න මං දෙන්නේ
 නෑ... කාගෙවත් මද කිපිව්ව ජීවිත වලට මේ කෙල්ලගේ ජීවිතේ
 දෙන්න මං සුදුනමුත් නෑ... මං අද තාත්තට කියනවා පැහැදිලිවම...
 තාත්තා මාව ප්‍රියලාල්ට දෙන්න ගත්තේ වැරදි තීරණයක්... මගේ
 ජීවිතේ එහෙම පිටින්ම විනාශ වෙන තීරණයක්... මං කියන්නේ
 බොරු නම් තාත්තා මේවා හොයලා බලන්න... අදම හොයලා බලන්න...

දියණිය කියන මේ කතාව නෙළුම්දෙණිය මහතා අසා උන්නේ
 සාවද්‍යයෙනි. ආවට ගියාට තම දුව මෙසේ කතා නොකරන බව
 ඔහු දනී. එහෙත් ඔහුට පුදුම සිතූණ එකම දේ පොළොන්නරුවේ
 පිහිටි හෝටලය බංකොලොත් වූයේ කෙසේද කියාය.

‘තාත්තට මතකද අම්මයි මායි තාත්තයි එයාගේ හොටෙල්
 එකේ ඩිනර් එකකට ගියා... ඒ ඉරිද දවසක්... එක ගෙස්ට් කෙනෙක්
 නෑ... එද මගේ හෝටලේ විතරක් ගෙස්ට්ලා හතළිස් පහක් හිටියා...
 මේගොල්ලෝ කරන වනවර වැඩ වලට බිස්නස් යා දෙන්නේ නෑ
 තාත්තේ...’

ඔහු හිතාගෙන උන්නේ ගුණවර්ධනත් තමා සේම සරු හෝටල් ව්‍යාපාරිකයෙක් කියාය. ප්‍රියලාල් ඒ පරම්පරාවේ දියුණු වෙන්තට ආශා කරන දරුවෙකු කියාය. ප්‍රියලාල්ට තම දරුවෙකු මෙන් ඔහු සැලකුවේ ඒ නිසාය.

‘ඔයා මේ කතාව කනිත් කොනිත් අහලා නිකං කිව්ව කතාවක්ද...’

‘නෑ තාත්තේ... මං හොඳට හොයලා බැලුවා... මගේ පොඩි හෝටලේට අවොඩ් එක ලැබුණ හේද... එයාලට ඒකට හරි කේන්තියි... තාත්තා දන්නවද මේගොල්ලෝ මේ අවොඩ් එක ගන්න ගිය අවුරුද්දට එපිට අවුරුද්දේ රුපියල් ලක්ෂයක පගාවක් හිටත් දුන්නලු... ඒත් බැරි වෙලා තියෙනවා... අනික තාත්තේ මේ හෝටලේට කුඩු දලා ඇයි මේගොල්ලෝ මේක වට්ටන්න යන්නේ... මගේ ස්වාධීනත්වය නැති කරන්න. මං දෙපයින් නැගිටින කෙල්ලෙක් උනහම තාත්තටයි පුතාටයි බෑ මාව අන්දවන්න... එයාලා ආස නෑ එයාලගේ ජීවිත ප්‍රශ්න කරන ගුණුන්ට... හරි ආසාවෙන් මෙයාලා ඉන්නේ මාව බැඳලා දඹුල්ලේ හෝටලෙන් අතට අරගෙන සල්ලි අදින්න... තාත්තා මාව එහෙම උන්ට බන්දලා දුන්නොත් මං දිව් නහ ගන්නවා... මගේ ජීවිතේවත් මගේ මේ හෝටලේවත් ගුණවර්ධනලට ගණකා මඩම් දන්න මං දෙන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ වෙව්ලමිනි. නෙළුම්දෙණිය මහතා සැහෙන වෙලාවක් කල්පනා කළේය.

‘මට පුතේ පොළොන්නරුවේ පීපල්ස් බෑන්ක් එකේ නම්බර් එක හොයලා දෙන්න...’

‘ඉන්න තාත්තේ...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතන ඩිරෙක්ටරිය ගෙන විනාඩියක් තුළ පියා ඉල්ලූ පොළොන්නරුව මහජන බැංකුවේ අංකය සොයා දුන්නාය.

‘මං අරන් දෙන්නද තාත්තේ...’

‘දෙන්න...’

තාත්තා තමා කියූ තොරතුරු ඔස්සේ දුටන බව ප්‍රාර්ථනාට ඉවෙන් මෙන් දැනුණි.

‘හෙලෝ මට මැනේජර් මහත්තයාට දෙන්න...’

ප්‍රාර්ථනා පියාගේ කට දෙසම බලා උන්නාය.

‘ආ... මේ සේනාධීර මහත්තයාද... මම නෙළුම්දෙණිය...’

‘අ..ම්..මේ අපේ මුදලාලි මහත්තයාට මාවත් මතක් උනා එහෙනම්... මං හිතන්නේ එදා කුරුණෑගල මීට්මේදී හම්බ උනාට පස්සේ මේ කතා කළේ...’

‘එහෙම අමතක වෙනවද... ඉතින් ඉතින් කොහොමද පොළොන්නරුව...’

පියා දුරකතනයට කතා කරන අතරවාරයේදී ප්‍රාර්ථනා පරිගණකය අසලට ගොස් එහි අරවින්ද විසින් සටහන් කරන ලද හෝටලයේ ගිණුම් සටහන් එකින් එක පරීක්ෂා කළාය. ඒවා අමුතුවෙන් පරීක්ෂා කරන්නට දෙයක් නොවීය. ඔහු තවත් කෙනෙකුට අත ගසන්නට ඉඩ නොතබන ආකාරයට ඒවා නිම කර ඇත.

‘මං මේ සේනාධීර මහත්තයාගෙන් පුද්ගලික කාරණාවක් අහන්න යන්නේ... මාව විශ්වාස කරන්න පුළුවන් නම් විතරක් මට කියන්න... බැරිනම් අල්ලලා දන්න...’

තාත්තා බැංකු කළමණාකරුගෙන් අසන්නට යන්නේ මොනවාදැයි ප්‍රාර්ථනා දනී.

‘නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා ගැන මට එහෙම හිතෙනවද... මහත්තයා ඇවිත් ඕනනම් වෙක් එකක් නොදී බැංකුවෙන් රුපියල් ලක්ෂ දහයක් අරන් යන්න... මට එව්වරටම ඔබතුමාව විශ්වාසයි...’

‘අපි හරි හම්බ කළේ එහෙමයි සේනාධීර මහත්තයා... මං මේ අහන්නේ කොහොමද ගුණවර්ධනයේ ව්‍යාපාර වල තත්වේ එහෙම... හෝටලේ එහෙම හොඳට යනව නේද...’

පාර්ථනා පරිගණකය එබිම නවතා අසා උන්නාය.

‘අ...තේ මන්ද... දන් මහත්තයලගේ පවුලයි ඒ පවුලයි නැදැකම් හදගන්න යන එකේ මේවා කියන එක හොඳද මංදන්නැ...’

‘නැ... නැ... එහෙම හිතන්නෙපා... සේනාධීර මහත්තයා මාව විශ්වාස කරලා කියන්න...’

‘මේවා මං කිව්වා කියලා මිස්ටර් ගුණවර්ධනට දනගන්න තියන්නෙපා... මොකද ඉතින් බැනා උනත් ගනුදෙනු කාරයෙක්නේ...’

‘නැ.. නැ මං විශ්වාසේ රකිනවා...’

‘මිනිස්සු ඉන්නේ හරි අමාරුවෙන්...’

‘ආ...’

‘ඒකනේ... හෝටලේ බැංකු තුනකට උකස් කරලා තියෙන්නේ... පොළියවත් ගෙවා දන්න බැරි තත්වයක් තියෙන්නේ...’

‘එ..වි..ව..ර වැටුනේ කොහොමද...’

‘ඒක ඉතින් තාත්තගෙයි පුතාගෙයි කල් ක්‍රියාව තමයි... හැම දේකම පැවැත්ම තියෙන්නේ ඒවා කරන අයගේ පැවැත්ම අනුවලුනේ නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා... ඒක විතරක් නෙමේ ඉන්න ගේන් ඩිවලුන්මන්ටි බැංකුවට උකස් කරලා තියෙන්නේ... තව රට වටෙන්ම පොළියට අරගෙන... වැඩිම උනොත් තව මාස හයයි... අපිට විතරක් මිලියන දසයක්... දන් බැංකු තුනම මාස තුනයි කල් දිලා තියෙන්නේ... ඊට පස්සේ වෙන්දේසියේ දයි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා බැලුවේ දියණිය දෙසය. තමාට වඩා දියණිය ලෝකය පිළිබඳව දැන කියා ගත්තේ කෙසේදයි ඔහු සිතුවේ පුදුමයෙනි.

‘මට උනත් හරි පුදුමයි මෙව්වර සාර්ථක වෙලා ඉන්න නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා මොකද මේ දුටුව මේ මාරපුත්‍රයටම දෙන්නේ කියලා... සල්ලිය බාගේ අතින් බංකොලොත් උනත් කමක් නැ...’

අනිත් පැත්තෙන් හරි හොඳ නම්... ඒ පැත්තෙන් තාත්තටත් අත්තයි... මං දක්ක දුවව ටී.ටී එකේ... ඒ දරුවා මලක් වගේනේ... අනික කවදහරි දුවත් නෙළුම්දෙණිය මහත්තයා වගේ හොඳ තැනකට එනවා...'

මේ කිසිවක් නොවිමසා දුවගේ ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් හිතුවක්කාර තීරණයකට එළඹියේ අපරාදේ යැයි නෙළුම්දෙණිය මහතාට සිතූණි.

ඔහු දුරකතනය තබා පුටුවෙන් නැගිටිවේය. ප්‍රාර්ථනා වචනයක්වත් කතා නොකර එහෙමම පරිගණකයේ තිරය දෙස බලා උන්නාය. එහා පැත්තෙන් කීවේ කුමක්ද කියා ඇය හරිහැටි නොදනිත් කියවෙන්නට ඇත්තේ කවරාකාර දෙයක්දැයි ඇයට සිතාගන්නට පුළුවන් විය.

නෙළුම්දෙණිය මහතා කාර්යාල කාමරයේ දිග ජනේල වල තිර රෙදි දෙපසට කර උදෑසන හිරු එළිය වැටුණු අරලිය යාය දෙස මොහොතක් බලා උන්නේය. ඔහුගේ දෑසට හසු වූයේ නන්දන තරමක් විශාල වට්ටියක අරලියා මල් පුරවාගෙන එන අයුරුය. නෙළුම්දෙණිය මහතාව දක නන්දන මුව පුරා සිතාසුනේය.

ටික වෙලාවකට පසු නෙළුම්දෙණිය මහතා තමාට පිටුපා පරිගණකය අසල ඉඳගෙන උන් දියණිය ළඟ තවත් පුටුවක වාඩි වූවේය. ප්‍රාර්ථනා තාත්තා දෙස බලා මඳ සිතා පෑවේ මං කිව්වා හරි නේදැයි කියන්නට මෙනි.

'මේ මිනිස්සු මෙව්වර වැටුනේ කොහොමද...'

ප්‍රියලාල්ගේ පවුලේ බිඳ වැටීම තාත්තාට පුදුමයක් බව ප්‍රාර්ථනාට දනුණි.

'ධර්මය දරන්නා විතරයි තාත්තේ ධර්මයෙන් රකින්නේ... අධර්මය දරන්නා අධර්මයෙන්ම විනාශ වෙනවා...'

ප්‍රාර්ථනා කීවේ පැහැදිලි කටහඬිණි. ඇය පියාට පෙනෙන්නට වාර්ෂික ගිණුම් වාර්තා පරිගණක තිරය මත වට්ටවාගෙන ගියාය.

‘මේ තාත්තේ මේ මාසේ අපි හොයනු ගාණ... ඒක නෙමේ තාත්තේ පුදුම දේ... ඒ ගාණ හොයන්න අපි වියදම් කරනු ගාණ... මේ..’

එය ඇත්තටම කුඩා හෝටලයක් වුව පවත්වාගෙන යා හැකි මුදලක් නොවේ.

‘ඔය පොඩි පොඩි වියදම් වලට විතරක් වෙන්න ඇති...’

‘නෑ තාත්තේ ඔක්කොම වියදම්... ඒක තමා මැනේජ්මන්ට් එක කියන්නේ... ඒක මං දන්න කෙහෙල්මලක් නෙමේ... අරවින්ද ඒ සිස්ටම් එක හැදුවා... වියදම් කළා... මේ කම්පියුටරේ සටහන් කළා... බැංකුවට දම්මා... අන්තිමට මට පෙන්වුවා... එයා හරි පුදුම මනුස්සයෙක් තාත්තේ... ඒ වගේ මිනිහෙක්ට හරියන්න ඕන... කොහේ හිටියත් එයාට දෙවියෝ බලා ගන්න ඕන...’

දෑසට කඳුළු ඉනුවෙන් ප්‍රාර්ථනා හිස බිමට බර කර ගත්තාය.

‘මං කතා කරන්න ආවෙත් එයා ගැන තමා...’

‘කියන්න තාත්තේ...’

‘නෑ... අපි හිමිහිට කතා කරමු... ඉස්සෙල්ලා මේ ළමයාට බේර ගමුකෝ... මං අද කොළඹ යනවා... හවසට එහෙනම් ලෝයර් එක්ක කතා කරලා මටත් කතා කරන්න... තේරුණාද...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ළයට සැනසීමක් දුනුණි. ඇය මේ පියාට හොඳහැටි හඳුනාගෙන උන්නාය. ඔහුට ඕනා දෙයකට එරෙහි විය හැක. එහෙත් යහපතට එරෙහි විය නොහැක.

‘ඔව් තාත්තේ...’

‘ඊ වෙනකල් එහෙ මෙහේ යන්නෙපා... හදිස්සියේවත් යන්න ඕන නම් රත්නපාල එක්කම යන්න...’

‘මං එහෙම තමා තාත්තේ යන්නේ...’

යන්නට සූදනම් වූ පියාට ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයේදීම

දණ ඔබා වැන්දය.

‘මට ඕන ඔයා සතුටින් ජීවත් වෙනවා දකින්න...’

ඔහු දියණියගේ හිස මත අත තබා කීවේය.

‘එහෙම නම් මාව සතුටින් තියන්න පුළුවන් අහිංසක මිනිහෙක්ට මාව දෙන්න තාත්තේ...’

එපමණකි. දියණිය කියන අහිංසක මිනිසා කවුදැයි මේ තාත්තා දැන උන්නේය. ඔහු වාහනයට නැග්ගේ නන්දන විසින් ගෙනා ලැවරියා එකක් සමඟ කෙහෙල් ගෙඩියක් කා ඉඟුරු තේ එකක්ද බීමෙන් පසුය.

‘මේ ළමයි මිස්ට් බලාගන්න ඕන...’

ඔහු හිස් තේ කෝප්පය නන්දනට දෙමින් කීවේය.

‘පණ වගේ ලොකු සර් බලාගන්නේ...’

නන්දන දැඩි හැඟීමකින් කීවේය.

‘මිස් පොඩ්ඩක් ඇතුළට යන්...’

නන්දන රහසින් වගේ තේ එකක් අරගෙනම කාර්යාල කාමරයට පැමිණියේය. තේ කෝප්පය අතට ගෙන ප්‍රාර්ථනා ඔහු දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘අපි හිතපු ගොඩාක් දේවල් හරි... ප්‍රදීප්ව මං ඇඟ සෝදගන්න කියලා ඇරියා... ඇරලා මං බැලුවා කාමරේ වෙක් කරලා... මට මිස් රූපියල් විසිපන්දහක සල්ලි මිටියක් හම්බ උනා...’

‘වි..සි... ප..න්දහක්...’

‘ඔව්... මිස්... මේ මු පඩියෙන් ඉතුරු කරපු සල්ලි නෙමේ... ගියපාර පඩියෙන් සල්ලි එකතු කරලා චේන් එකක් ගත්තා... ඒක ගන්න රූපියල් එක්දස පන්සියක් මදිවෙලා මගෙනුත් ඉල්ල ගත්තා...’

‘මල්ලි මොකක්ද හිතන්නේ...’

‘ප්‍රියලාල්කාරයා මුට පනස්දහක් විතර දෙන්න ඇති වැඩට...’

ඉතින් කාමරේ යතුර මුළු පත්ත ගත්තා... අපි හතර දෙනා නැති වෙන වෙලාව දිනා උන්නා... දුන්නා ගේම...'

ප්‍රාර්ථනාගේ මුළු ඇඟම වෙච්ලන්නට විය. අරවින්ද වැනි කෙනෙකුට මෙසේ කළ ප්‍රියලාල්ටත් ඔහුට උදව් කළ ප්‍රදීප් වැන්නවුන්ටත් හෙණ නොවදින්නේ මන්දයි ඇය දෙවියන්ගෙන් ඇසුවාය.

'අපි මුගෙන් අහමු මල්ලි... ඇයි අපි මේ බල්ලව තවත් හෝටලේ තියාගන්නේ...'

තන්දන පුටුවක් ඇඳගෙන ප්‍රාර්ථනා අසළම වාඩිවිය.

'නෑ මිස්... ඒක එව්වර හොඳ කීරණයක් නෙමේ... මිස්ට භිතෙන්නැද්ද මේ අපේ නඩුවේ හොඳම සාක්ෂිකාරයා කියලා... මුඉන්නේ බයවෙලා... කරපු වරද ගැන මු හරියට පසුකැවෙනවා... කොයිම වෙලාවක හරි මුම හිතලා අපට කියනවා... ඊට පස්සේ නඩුවේදී සාක්ෂි වලට මුව දනවා... වැඩේ ටිනිෂ්නේ...'

ඒ කතාවේද වැරද්දක් නැත. එහෙත් නීතිය එය පිළිගනියිද...

'කොහොමත් මේ නඩුව යද්දී ගොඩාක් දේවල් වෙයි මල්ලි... මං තාත්තටත් ගොඩක් දේවල් කිව්වා...'

'මිස්ලා බැඳලා කියලා...'

'නෑ එහෙම නෙමේ... ප්‍රියලාල් ගැන...'

'මිස්ගේ තාත්තා දන්නවා මේ ගැන...'

'ඔව් තාත්තා දන්නවා මායි අරවින්දයි අතරේ සම්බන්ධයක් තියෙනවා කියලා...'

'බෑනා තරකම නෑ කියලත් ලොකු සර් දන්නවා...'

'එහෙම දන්නව නම් කොච්චර දෙයක්ද මල්ලි... මේ කොල්ලයි කෙල්ලයි තාම නෑනේ...'

ප්‍රාර්ථනා කීවේ කසුන් හා අනුරාධා ගැනයි.

‘අපිට සෙට් වෙන්නෙන් අපි වගේම ටිකක්...’

‘පිස්සු කේස් තේද මල්ලි...’

‘දට්ට් රයිට්... මං යනවා මිස් කිවන් එකට... බත බැලුවේ නැත්නම් හැමදම බත වරද්දෙනවා...’

පරිගණකය අසළින් නැගිටගත් ප්‍රාර්ථනා හෝටලය පුරා ඇවිද ගියේ කල්පනා බරවය. හෝටලයේ ලැගුම් ගත් බොහෝ දෙනා හෝටලය කෙළවර වැටි ඉවුරට වී නාමිත් උන්නෝය. ප්‍රාර්ථනා පිටුපස ආලින්දයේ කුළුණකට බරවී එදෙස බලා උන්නේ සාංකාවෙනි.

හිතක් ආදරයෙන් පිරුණු පසු ඒ හිත නොමැතිව හිත් දහක් තිබුණද එලක් වේද...

24

එදින රාත්‍රියේ ප්‍රාර්ථනාත් නන්දනන් අනුරාධාත් කපුනුත් හෝටලය පිටුපස වැව් ඉවුරට ආසන්නයේ වූ කොහොඹ සෙවණේ වටයට පුටු තබාගෙන කතා කරමින් උත්තේ නිකීඥ මහතා අනුරාධපුරයට එන තුරුය. ඔහු කොළඹින් පිටවී ඇත්තේ හවස දෙකට තුනට පමණය.

අද සඳ එළිය ඇති පැහැබර රැයකි. මේ හඳ එළිය මෙහෙමම පැවති සුන්දර රාත්‍රියක මේ කොහොඹ ගහ යටදී මෙවැනිම රැයක තමා ආදරවන්තියක් වූ අයුරු ප්‍රාර්ථනා සිහි කළාය.

ඇය ඇත කියා වැටේ දිය සරළිනි මත නලියන සඳ එළිය දෙස බලාගෙන කල්පනා කළේ එසේ ගෙවී ගිය ඡිහිරි රාත්‍රීන් ගැනයි. අද ඔහු මෙනත උන්නානම් මෙනත අද රසබර රාත්‍රියක් මැවෙයි. ඔහු ළඟ සිටියදී හිතට වෙනත් සැරසිල්ලක් අවශ්‍ය නැත. ඔහුම සැරසිල්ලකි.

‘වෙනදා මේ වෙලාවට මිසුයි අපේ අයියයි... තේද මස්... මස්ට

ඔය ඕවා මතක් වෙලා තමයි මුඩි ගහලා ඉන්නේ...

නන්දනගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනා අසරණව සිනාසුනාය.

‘ආදරේ කරන කෙනෙක්ගේ පපුව පිට්ටෙන් කොහොමද කියලා මල්ලි දන්නෑ මල්ලි...’

අනුරාධා කීවාය.

‘දන්නෑ නම් තමයි අනු අක්කේ... ඒත් මිස් කොට්ටර දුක් විදිනවද කියලා මං දන්නවා...’

වැව දෙසට ගිය කසුන් ඔවුන් අතරට ආවේ එවිටය. නිල් ඉර සහිත සරමක් හා රෝස පැහැයට හුරු කම්පයකින් සැරසී උන් ඔහුගේ මුණේ හැම මොහොතකම ප්‍රියමනාප සිනාවක් තිබුණි.

‘ප්‍රාර්ථනාව බැරිද මටත් මේ හෝටලේ ජොබ් එකක් දෙන්න...’

කසුන් ගහයට තැබූ චේවැල් පුටුවකට බරවී ඇසුවේය. ප්‍රාර්ථනා බැලුවේ අනුරාධා දෙසය.

‘මෙහේ ගිරවෝ වගේ කියවන එත් එම් එනවුන්සරලට ජොබ් නෑ... කවරුත් සිංදු ඉල්ලන්නෙත් නෑ...’

අනුරාධා ඇඟට පතට නොදැනී කීවාය. ඇය එසේ කීවේ කසුන් ගුවන් විදුලි නාලිකාවක නිවේදකයෙකු වූ නිසාය.

‘ඒකත් ලේසි නෑ අනු... සමහර දවස්වලට කටම ලේ රහයි... ලංකාවේ ගින රසිකයෝත් අජරාමර කට්ටිය... මේ ගිනි මද්දහනට කතා කරලා සිංදුවක් ඉල්ලනවා මේ සීත රාත්‍රී යාමයේ කියලා... ඉතින් තද වෙන්නැද්ද... ඒක නෙමේ අපට ජොබ් එකක් දෙනවද...’

‘බෝඩ් එකම එකතු වෙලා තමයි තීරණ ගන්න ඕන... තේද මිස්...’

‘ඒකනේ... බෝඩ් එකේ හෙඩ් නෑනේ... ආ..ව..ට පස්සේ සළකලා බ..ල..මු.. හොඳද... දෙන්නේ මොන ජොබ් එකද කියන එක තමයි වැඩේ... අනුට නම් ඇසිස්ටන් කෙනෙක් ගන්න හිටියේ...’

අනුරාධාගේ කතාවක් නැත.

‘මේ වගේ අය ගත්තහම හරි වදේ ප්‍රාර්ථනා... ඒක් එන්ඩි එක් ගෙදර යන්න ඕන... ගර්ල් ග්‍රෙන්ඩ්ව හම්බවෙන්න ඕන... අපි මෙනත ඉන්නේ බාහිර බැඳීම් නැතුවනේ...’

‘අ...ඩේ අප්පා... මෙහේ ඉන්න කට්ටියට බාහිර බැඳීම් නැත්ද...’
කසුන් කකුලක් පිට කකුලක් දමා ගත්තේය.

‘නෑ... තියෙන ඔක්කොම බැඳීම් ඇතුළෙම තමයි...’

‘අත නාරිං ජම නාරං කිව්වලු... මාර පිස්ටම් එකක් තමයි...’

‘ගෙවල් වල කොහෙවත් යන්නැතුව මාස ගණනක් අපි ළඟ ඉන්න පුළුවන් නම් ජොබ් එකක් ගැන සලකලා බලන්න පුළුවන්...’

කොතරම් සිනාසුනද ප්‍රාර්ථනාගේ හිතම බරය. ඔහු නැති හිත සිරිමා බෝධිය නැති වූ මහමෙව්නාව වැනිය.

‘මෙහෙම දෙයක් දන්නවනම් එද මං කියනවා ඒ කාමරේ මගේ කියලා... එහෙමනම් අද අයියා එළියේ මං ඇතුළේ...’

‘උඹ හිටියනම් උඹත් දුකින්තේ මල්ලී...’

‘හරි කසුන් අයියා... ඒත් මේ මනුස්සයා ඇතුළේ හිටියම එළියේ ඉන්න අපිත් අවුල් වෙනවනේ... එයා එළියේ නම් අපි ඇතුළේ හිටියත් ආතල් එක් ඉන්නවා...’

නන්දනගේ කතාව ඇත්තය. මෙනත සිදුවූ තරකම දේ අරවින්ද සිරිමය.

‘හෙට උදේ අතිවාරයයෙන්ම උසාවි දනවලු... අද රූ පාන්දර වෙනකල් හරි ඉඳලා ලෝයර් එක්ක කතා කරන්න ඕන...’

‘මං ලෝයර් ආව ගමන් එයා එක්ක යන්නම් ප්‍රාර්ථනා අරවින්දව හම්බවෙන්න... ඔයයි අනුයි ගෙදර යන්න...’

‘ගිහින් කෙළින්ම අපේ ගෙදරට එන්න... දෑත් ප්‍රශ්නයක් නෑ...’
ප්‍රාර්ථනා කුඩා ස්ටුල් එක මත තිබූ කිරි කෝපි එකද රැගෙන

වැව දෙසට ගියාය. මේ පයට පෑගෙන සුදු වැල්ලේ පවා ඔහුගේ පා සටහන් වල උණුසුම ඇතැයි ඇයට සිතූණි.

‘අපේ ජීවිතේ ගැන හැම තීරණයක්ම අපි ගත්තේ මේ වැව ළඟ ඉඳගෙන... අර රුවන්වැලි සෑය දිනා බලාගෙන...’

විවාහ වන්නට පෙරද රාත්‍රියේ තමා ඔහුගේ වතට බරවී කියුවක් ඇයට සිහිවිය.

‘ඒකනේ ඒ හැම දෙයක්ම හරි ගියේ...’

‘එක දවසක මට හිතුණා අර රුවන්වැලි සෑය පසුවට ආවා වගේ...’

‘මං දන්නවා... ඒකනේ මාව බැඳගත්තේ නේද...’

‘අපි බැන්දට පස්සේ අපිට අපි එපා උනොත්...’

‘එහෙම වෙයිද...’

‘නෑ වස්තුවේ එහෙම උනොත්...’ .

‘එදා මටත් ජීවිතයක් නෑ...’

‘අපි එහෙම වෙනස් වෙන්නෑ නේද...’

වෙනස් වූයේ අප නොව දෙවිය යැයි ඇයට සිතූණි.

‘පට්... ඔයා දන් වැව දිනා බලන් අඬනවා... කිව්වට නවත්තන ඇඬිල්ලක් නෙමේ...’

කොහොඹ ගසට බරවී වැව දෙස බලා ඉන්නා ප්‍රාර්ථනා දෙස නෙත් යොමා අනුරාධා කීවාය.

‘පුදුම හිතෙන ආදරයක්...’

කසුන් කීවේ එපමණකි. ඒ වචන ඇත්තය. මේ නම් පුදුම හිතෙනා ආදරයකි.

‘ඒ ආදරේ පිරිසිදු ආදරයක් නම් අර ඇතුළේ ඉන්න එකාව රැ කෙනවා අනූ... ඒක මුච්චර...’

කසුන් ආදරය ගැන මේ තරම් ශාන්තව කියන්නේ කෙසේද.

අනුරාධා ඔහුගේ දෙනුවත් පරීක්ෂා කළාය.

‘කසුන් අසියේ... ලෝයර් මහත්තයා ඇවිත්...’

කසුන් වේලුල් පුටුවෙන් නැගිටිමින් ප්‍රාර්ථනා වැඩි ඉවුර වෙතින් මැත් වූයේත් එකම විටය.

අරවින්දව උසාවියට ඉදිරිපත් කරන ද පාන්දරම ප්‍රාර්ථනා පාන්දර පහට පමණ අනුරාධාත් නන්දනත් සමඟ ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට ගියාය. කලින් ද සකස් කර තිබූ පිට්ටි මල් වට්ටි හතක්ද ඔවුන් අත විය. නන්දනගේ සුරතේ ජය ශ්‍රී මහ බෝ මළුවේදී අරවින්දව සිහිකර නිදහස් කිරීමට ගෙන ආ මාල ගිරවාද විය.

ඒ මහ පාන්දර මහ මළුවේ වූයේ උවැසියන් කීප දෙනෙක් පමණි. ප්‍රාර්ථනා ඇඳ උන්නේ වොකලට් පැහැ බෝධිරයක් වැටුණු සුදු සායකුත් සුදු බිලවුසයකුත්ය. පාන්දරම නැව නිසා ඇය උන්නේ කරමක සිතලෙනි.

‘පිට්ටි මල් වට්ටි හත අරන් ඇවිත් වාහනේම සුවඳයි මිස්...’

නන්දන පිට්ටි මල් වට්ටි ටික වාහනයෙන් ගනිමින් කීවේය... නැවුම් සමත් මල් වට්ටි හත හදන්නට ඊයේ මැදියම් රූය වන තුරු පිට්ටි මල් කඩන්නට සිදුවිය.

‘ලොකු සාදු අවදි වෙලාද දන්නෑ...’

‘උන්නාන්සේ වෙලපහම අවදිවෙනවා සුංචි නෝනා... අපි මල් පූජ කරලා යමු...’

මේ ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට වූ කිසිදු බාරයක් ඉෂ්ඨ නොවී තිබුනේ නැත. මෙතුවක් ඉල්ලූ අධ්‍යාත්මික සම්පත් සියල්ලම ලැබුණි. අද ඉල්ලා සිටින්නේ තම සැමියාගේ ජීවිත නිදහසය. එයද ලැබෙන බව ප්‍රාර්ථනාට දඩ් විශ්වාසයක් තිබුණි.

උඩ මළුවට අද දවසේ ප්‍රථම මල් වට්ටිය පිදුවේ ප්‍රාර්ථනය. එය සාමාන්‍යයෙන් විශේෂ ව්‍යාවකි. පිට්ටි මල් වට්ටි හතම ජය ශ්‍රී මහ බෝ සමීප්‍රට පූජා කළේ ප්‍රාර්ථනය. ඇය මල් වට්ටියෙන් වට්ටිය පූජා කරද්දී ප්‍රාර්ථනා කළේ අරවින්ද ගැනය. පිට්ටි මල්

වට්ටිය අත දරාගෙන දෑස් පියාගෙන වැඳ නමස්කාර කරනා ප්‍රාර්ථනා දෙස අනුරාධාත් නන්දනත් බලා උන්නේ අනුකම්පාවෙනි.

මේ විජය ශ්‍රී ජය ශ්‍රී මහ බෝධිය අභියසට ආ පතිතිවරුන් අතරින් තම සැමියාට වැඩියෙන්ම ආදරය කරන පතිතිය ප්‍රාර්ථනා විය යුතුය. මේ මොහොතේ පවා ඇගේ දෑස් අතගැවහොත් අරවින්ද වෙනුවෙන් උපන් කපුළක තෙතමනයක් ඒ දෑසින් විදගත හැකිය.

මල් පූජා කර අවසානයේ ප්‍රාර්ථනා ඇගේ අතින්ම ගිරවා තිදහස් කළාය. කුඩුවෙන් තිදහස් කළ වහාම අභිංසක ගිරවා තටු විහිදගෙන ජය ශ්‍රී මහ බෝධියේ අතු පත් අතරින් පියඹා ගියේ තිදෙනාම බලා සිටිද්දීය.

‘තිදහස කියන්නේ කොච්චර සුන්දර දෙයකටද නේද...’

ප්‍රාර්ථනා මිමිණුවාය.

‘පව්... අද ඇප ලැබුනේ නැත්නම් හවස අනුරාධපුර මැගසින් එකේ...’

ඒ අවස්ථාවට කෙසේ මුහුණ දෙන්නදයි ප්‍රාර්ථනාට නොවැටහෙයි.

‘මිස් බයවෙන්නෙපා.... අද අරවින්ද අයියට ඇප ලැබෙයි...’

‘ඔව් කෙල්ලේ... මටත් හිතෙනවා අද අයියට ඇප ලැබෙයි කියලා... අපි මේ අනුහස් තියෙන බෝධිය විශ්වාස කරමු...’

එය අනුමත කරන්නට මෙන් ප්‍රාර්ථනා හිස වැනුවාය. පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ මළුවට වැඩියේ ප්‍රාර්ථනා දෙසම බලාගෙනය. ඇය පෙරටුවත් නන්දනත් අනුරාධාත් දෙවනුවත් ගොස් උන්වහන්සේට වැන්දේය.

‘කුණුවරුන් සරණයි... මං හිතන්නේ පුංචි තෝනා අද නඩුව...’

‘එහෙමයි අපේ හාමුදුරුවනේ... හ..රි බ..යෙ..ත් අපේ හාමුදුරුවනේ ඉන්නේ... ඇ..ප නොදෙයි කියලා...’

‘අනිවාර්යයෙන්ම ඇප ලැබෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ඇස් ලොකු විය. උන්වහන්සේ එය ස්ථිර ලෙසම

කියන්නේ කෙසේද...

‘ඔබ වහන්සේ...’

‘ඒක ගැන හිතන්නෙපා පුංචි තෝනා... අරවින්ද මහත්තයාට ඇප ලැබෙනවා... මේ ඩිවරේටත් කරන්න පුළුවන් දේවල් තියෙනවා පුංචි තෝනා... ඒවා මං කරලා තියෙන්නේ... කා වෙනුවෙන්වත් එහෙම කරලා නෑ... ඒත් බෝසත් ආත්ම තියෙන මිනිස්සු වෙනුවෙන් යමක් කරන්න බුද්ධ පුත්‍රයන්ට වගකීමක් තියෙනවා...’

‘ඔබ වහන්සේට පින්... ගො..ඩ..ක් පි..න්...’

ප්‍රාර්ථනා පාත මළුවටම ඇසෙන සේ ඇඬුවාය.

‘දන් නාඩා ඉන්න... උසාවියේ ඉඳලා වෙන කොහෙටත් යන්න එපා... මෙහෙට එක්කගෙන එන්න... මං පිරිත් තුළක් බඳින්න මින...’

‘එහෙමයි අපේ භාමුදුරුවනේ... මං එක්කගෙන එන්නමි...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ළයට මහා සැනසිල්ලක් දනුණි. බුද්ධ පුත්‍රයන් ආවාට ගියාට යමක් නොකියන බව ඇය දනියි.

‘පිටිව මල් පූජා කරලා විනාඩි දහයක් ගතලත් නෑ සුබ ආරංචියක් ඇහුවා...’

අනුරාධා පාත මළුවෙන් පිටවෙද්දී සතුටින් කීවාය.

‘උන්නාන්සේ ඒක කොහොම කළාද කියලා මාත් දන්නෑ... හැබැයි මොනවා හරි වෙයි අනු... මගේ හිතටත් සැනසීමක් එනවා...’

‘අම්මේ ඇප ලැබුණොත් මම පන්සල් හතකට එක්කගෙන යනවා... කොහොමටත් අනු මං මේ තඩුව වෙනුවෙන් ලොකු බාරයක් වෙලා තියෙන්නේ...’

‘ඒ මොකක්ද...’

‘තඩුවෙන් නිදහස් උනාට පස්සේ ඉන්දියාවේ තිරුපති කෝවිලට

අරවින්දව එක්කගෙන යනවා කියලා...

ප්‍රාර්ථනා හදවතින් ඒ බාරය වූයේ අරවින්දව පොලිසියට රැගෙන ගිය ඒ මුසල සැන්දෑවේදීමය.

‘මාත් අහලා තියෙනවා තිරුපති කෝවිල ගැන...’

‘තට්ටේ ගාලා බාරේ ඔප්පු කරන්න ඕන...’

‘අනේ මිස් එහේ යනකොට අපිවත් එක්ක යන්න හොඳේ... මටත් ආසයි කවදහරි ජලේත් එකක යන්න...’

ඇය අනුරාධාත් නන්දනාත් දෙස බැලුවේ ආදරයෙනි.

‘මාත් හරි ආසාවෙන් පොඩ්ඩෝ ඉන්නේ... අපි ඔක්කොමල්ලා යන්... මං හිතන්නේ වෙන්නායි එයාර් පෝට් එකෙන් බැහැලා තව දුර යන්න තියෙනවා තිරුපති වලට...’

ඔවුන් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියෙන් පිටතට එනවිට ලා රත්තරන් පැහැගත් ප්‍රථම අරුණැල්ල පෙරදිග අහසේ විහිදෙමින් තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා එදෙස බලා උන්නේ බලාපොරොත්තු සහගතවය.

හෝටලයට ආ ප්‍රාර්ථනා එහිද බුදු පහන දල්වූවාය. උසාවියට අරවින්ද එන්නේ නමයාමාරටය. එතෙක් වෙලාවක් ගත කිරීම ඇයට ප්‍රශ්නයක් විය.

‘මිස් මං රාජපක්‍ෂ සර්ටයි කසුන් අයියටයි බ්‍රේක්ෆාස්ට් ඇරියා... මිසුන් එන්න කන්න...’

නන්දන පැමිණ කීවේය.

‘බෑ පොඩ්ඩෝ... අයියා නිදහස් උනාට පස්සේ මං කන්නම් පැලෙන්න... මට තේකක් විතරක් ගෙනත් දෙන්න...’

‘එහෙනම් නෙස්කෑලේ දලා ටී එකක්...’

‘හා...’

උදෑසන නිස්කලංකය. ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයට ඔබ්බෙන් මිදුලේ වූ දිය පොකුණට දිය බොන්නට ආ කුරුල්ලන්ගේ කිව්බිවිය

අසා උන්තය.

වැවක පිපෙන මල් පිදුවත් මදි නුඹට...

ගසක පිපෙන මල් පිදුවත් මදි නුඹට...

ගමක පිපෙන මල් පිදුවත් මදි නුඹට...

හිතක පිපෙන මල් පිදුවත් මදි නුඹට...

ප්‍රාර්ථනා මේසය මත තිබූ කොළ කැබැල්ලේ එවැනි පද හතරක් ගැලපුවාය. ඇයට කවි පබ්දින්නට බැරිය. එහෙත් ආදරයක් විසින් හිතක පද රචාවකට ගළපයි. මේ කවිය උපන්නේ ඒ නිසාවෙනි. ජීවිතයේ පිදු ප්‍රථම ආලය මෙන්ම ගැලපූ මේ ප්‍රථම කවියද අභිසංකයැයි ඇයට සිතුවේ.

ඔහු ළඟ උන්තානම් කවිය පෙන්නන්නට තිබුණි. අරවින්දට ඇත්තේ උපන් කවි හිතකි. ඔහු මේ කවිය ගත්තා නම් එහි පද දෙක තුනක් එහාට මෙහාට කර ලස්සන කවියක් හඳුනා ඇත. ඔහු තම ජීවිතයට කළේද එයමය. ඒ පිරිමි අතින් හඳවන එහාට මෙහාට කළා පමණි. මැවුනේ තව්තිසාවකි.

25

ප්‍රාරථනා උසාවියට යන්නට ඇත්තේ සාගර නිලට හුරු වාමි සාරියකි. ඇය අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් ආයතනය පටන් ගත් ද සිට එහි කීර්ති නාමය ඔප්පු කිරීමට අවශ්‍ය තොරතුරුද භයානක කවරයක දමා ගන්නාය.

අද නඩු විමසීමක් කරන්නේ නැත. පොලීසිය විසින් අරවින්දව උසාවියට ඉදිරිපත් කරනු ලැබීමෙන් පසු විනිශ්චයකරු විසින් ඇපලබ්‍ය දෙනවාද නැද්ද කියා තීරණය කරනු ලබයි...

උසාවියට පිටත් වන්නට මොහොතකට පෙරත් ප්‍රාරථනා කාර්යාල කාමරයේ බුදු පහනට වැන්දය.

කවරුත් කෙසේ කීවද ප්‍රාරථනා උසාවිය වෙත ගියේ චකිතයෙනි. නීතිය ඉදිරියේ බොහෝ දෙනා අසරණය. බොහෝ විට එසේ අසරණ වන්නේ අහිංසකයන්ය. නිවැරදි කරුවන්ය.

‘උඹේ මුණ දිහා බලන්න දුකයි...’

වාහනයේ යඳ්දී අනුරාධා කීවේ මිතුරියගේ දෑහිලි වල සුරත

පටලාගෙනය.

‘දුක නෑ කියන්නේ කොහොමද අනු... හරි බයයි අපි උන්නැත්තම් කියලා...’

අනුරාධපුර රෝහල පසුකර උසාවි භූමිය වෙත යද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ පසුව ගැහෙන්නට විය. මොහොතකින් පොලිස් ජීප් රියකින් අරවින්දව රැගෙන එන ලදී... ප්‍රාර්ථනාගේත් අරවින්දගේත් දෙනෙත් ගැටුනේ උසාවි බිමේදීමය.

ඔවුන්ට කතා කරන්නට ඉඩක් නොලැබිණි. අරවින්ද සිනාසුනේ අධිෂ්ඨානශීලීවය.

‘මගේ මහත්තයට බුදු සරණයි...’

ප්‍රාර්ථනා මිම්මුවාය. ඇය දෙනෙතට ඉනු කළුළු හිමිහිට පිසද ගත්තේ ඒත් සමඟමය.

‘අපි උසාවිය ඇතුළට යත් ප්‍රාර්ථනා...’

කසුන් පැමිණ සියල්ලන්වම උසාවිය තුළට රැගෙන ගියේය. ප්‍රාර්ථනාට නීතීඥ රාජපක්ෂ මහතාට පෙනුනේ දෙවියෙක් ලෙසිනි. තම සැමියාගේ ජීවිතය පිළිබඳ ඉරණම ඇත්තේ ඔහුගේ අත යැයි ඇයට සිතුවේ.

පැයක් පමණ වේලා කරුණු ඉදිරිපත් කිරීමෙන් පසුව අරවින්දට ඇප ලබා ගැනීමට නීතීඥ රාජපක්ෂ මහතා සමත් විය. ඇප ලබාදෙන බව දනගත් මොහොතේ ප්‍රාර්ථනාගේ මුඛේ මේ සිදුවීමෙන් පසු මතු වූ සුන්දරම හසරුල්ල මතුවිය. ඇය විත්ති කුඩුවේ උන් අරවින්ද දෙස බැලුවේ දෙනෙතට ඉනු කළුළු සමඟය.

‘මං මහත්තයට කිව්වේ අපි දෙන්නට උඩ ඉන්න කෙනෙක් රකිනවා කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා තම සිතින් අරවින්දට පණිවිඩයක් යැව්වාය.

සති දෙකකින් මේ සම්බන්ධව නඩු විභාගය ඇරඹෙන බව උසාවිය දැනුම් දුන්නේය. අරවින්ද තමා ළඟ ඇත්තම් මේ නඩුව දිනාගැනීම මහා දෙයක් නොවේ යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ.

එහෙත් නඩුවේ වෝදනා කඩන්නට බැරි වුවහොත් තම සැමියාට අවම වශයෙන් වසර තුනක්වත් සිර දඬුවම් විඳින්නට සිදුවෙන බවද ප්‍රාර්ථනා දූත උන්නාය. ඔහු අද ඇප ලබාගෙන නිදහස් වන්නේ ඒ දෙවියද පසුවේ තබාගෙනය.

උසාවියේ කටයුතු නිම කර සියල්ලන්ම උසාවි බිමට රැස්විය. ප්‍රාර්ථනා ආශාවට අරවින්දගේ අතකින්ද අල්ලාගෙන උන්නාය. මේ අනුරාධපුර උසාවි බිම බව ඇයට මොහොතකට අමතක විය.

‘ඇයි මැණික මේ...’

අරවින්ද හිමිහිට ඇසුවේය.

‘ආයි මගේ මහත්තයව අරන් යයි කියලා බයයි... ඒකයි අල්ලන් හිටියේ...’

ඔහුගේ පසුව උණුවිය. සමහර විට තමාට අද ඇප ලැබෙන්නට ඇත්තේ ප්‍රාතිහාර්යකින් විය යුතුය.

‘අරවින්දට අද ඇප දුන්නයි කියන එක පුදුමයි... කොළඹදී නම් මෙහෙම කේස් එකක් ගැන හිතන්නවත් බෑ... ඒකෙන් කමක් නෑ... දන් කෝම හරි ඇප ගන්නතේ... දන් නඩුවට ලැස්ති වෙමු...’

‘මිස්ටර් රාජපක්ෂට කොහොම ස්තූති කරන්නද මන්ද මාව එළියට ගන්නට...’

අරවින්ද හැඟීමබරව කීවේය.

‘මේ ඉන්නේ... මං නෙමේ ඔයාව එළියට ගන්නේ... කාන්දම එළියේ ඉන්නකොට ඇල්පෙතිත්ත කොහොමද රිමාන්ඩ් එකේ ඉන්නේ...’

නීතීඥයාගේ විහිළුවට සියල්ලන්ම සිනාසුනෝය. ප්‍රාර්ථනා බිම බලා ගත්තේ ලැජ්ජාවෙනි.

‘අපි නඩුව ගැන හිමිහිට කතා කරමු... ඒක නෙමේ අරවින්ද... අද අපට පාටියක් ඕන... වැවෙන් එහෙම නාලා දවසම එන්නේයි කරන්න ඕන...’

‘පුවර්... හොඳ පාටියක් දෙන්නම්... නේද බබා...’

ප්‍රාර්ථනාට සිහිවූයේ පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ කියූ දේය.

‘මට පැයක් දෙන්න අරවින්දව ගමනක් එක්කං යන්න කියෙනවා... කට්ටියම යන්න හෝටලේට... අපි දෙන්න පැයෙන් එන්නම්...’

‘පැයක් ඉල්ලන්නේ මොනවා හරි දෙන්නට ඇතිනේ කරන්න තේද අනුරාධා...’

කසුන් කියද්දී ප්‍රාර්ථනා කොල්පට හපාගෙන සිනාසුනාය. අද ඇත්තටම සතුටු දවසකි.

‘පව් කතා කියන්නෙපා... අපි යන්නේ පිං අනේ වැඩකට...’

අරවින්ද වාහනය උසාවි බිමෙන් එළියට ගත්තේ ආශාවෙනි. ඔහු සිනා සිටියේ අනුරාධපුර බන්ධනාගාරයේ වසරක් වත් තපින්නටය.

ප්‍රාර්ථනා සාරි පොටද අල්ලාගෙන වාහනයේ වම් පස අසුනට ගොඩවී අරවින්ද දෙස මොහොතක් බලා උන්නාය.

‘අ..නේ අද ඇප දුන්නැත්නම්... මං කාට කියලා ඒ දුක කියන්නද...’

ගියරය මත වූ අරවින්දගේ වමත මත සුරත තබා ප්‍රාර්ථනා තද කළාය.

‘මිස්ටර් රාජපක්ෂ කියන්නේ ඇත්ත... බබා ඉන්නකල් මට අනතුරක් වෙන්නැ...’

‘මගේ ආදරේට එව්වර දෙයක් කරන්න පුළුවන්ද...’

‘ඔ..ව්...’

‘ඔයා එහෙම කියනවනම් මං පිළිගන්නම්... ඇත්තටම එව්වරට මං ඔයාට ආදරෙයි...’

‘දන්නවා රත්තරන්... දන්නවා... දැන් මේ කොහෙද මාව එක්කං යන්නේ...’

‘ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට... පල්ලේගම සාදු උදේ කිව්වා මහත්තයට

අද ඇප ලැබෙනවමයි කියලා... එහෙම කිව්වේ මොකක් හින්දද කියලා මං දන්නෑ... ඒත් කිව්වා... නඩුවෙන් පස්සේ කොහෙවත් නොගිහිත් එන්නෙයි කිව්වා...'

'උන්නාත්සේ මොනවා හරි කරන්න ඇති...'

'ඔව්... මටත් හිතෙනවා... ඒ මොකක්ද කියලා අහන්න බෑ... මට ඕන දේ උනානේ... ඔයාට ඇප ලැබුණනේ...'

අරවින්ද ඩී. එස්. සේනානායක මාවත දිගේ වාහනය පැදවූයේ මේ අනුරාධපුර නගරය බව දනගෙනය.

'කමක් නැද්ද මාත් එක්ක ටවුම මැද්දෙන් ගියාට...'

'කමක් නෑ... ලෝකෙට බය වෙව්ව කාලය ගෙව්ලා ඉවරයි කියලා හිතෙනවා මහත්තයෝ...'

'ඒ කියන්නේ...'

'අපේ ආදරේ හංගන්න මට පුළුවන් උනේ නෑ... මේ මෝඩ කෙල්ල ලව් කරනවා වැඩියි... රහස් රකින්න බෑ... මං දන්නවා තාත්තත් දන් දන්නවා අපි ගැන...'

'බබාගෙන් ඇහුවද...'

'ප්‍රියලාල්ට කැමති නැත්තේ ඇයි කියලා මං තාත්තට කිව්වා... උන්ගේ හෝටල් වල වෙන බලුකම් පවා මං කිව්වා... තාත්තා පොළොන්නරුවේ මහජන බැංකුවේ මැනේජර්ට මං ගාවිත්ම කතා කරලා තොරතුරු දුන ගත්තා... දන් තාත්තා ආයේ කවදවත් මාව ප්‍රියලාල්ට දෙන්නේ නෑ...'

'ඉවර...'

අරවින්ද ඇසුවේ ආශාවෙනි.

'ඔව් ඉවර... ආදර මාවතේ තිබ්බ ලොකුම බාධාව මේ කෙල්ල අයින් කර ගත්තා...'

‘බාධාවක් තිබ්බත් මට ඒක බාධාවක් නෙමේ...’

‘මං දන්නවා මහත්තයෝ... ඒත් මටත් යුතුකමක් තියෙනවා මගේ දෛවය පාද ගන්න... අද නැත්නම් හෙට නැත්නම් ළඟදීම මං මගේ ජීවිතේ ගැන තාත්තා එක්ක අවංකවම කතා කරනවා...’

‘තාත්තා මාව පිළිගනියිද...’

‘ඔයා වගේ කෙනෙක්ව කාටද පිළිනොගෙන ඉන්න පුළුවන්...’

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියේ පහළ මළුවේ පාවහන් ගලවා මුලින්ම උඩ මළුවට ගොස් වැඳ පසුව ආවාසය වෙත පිය නැඟුවෝය. ඔහුගේ ළඟින් මෙසේ ඇවිද යද්දී හඳවතට දෑතෙන සතුව සැනසීම අර පෙනෙන ජය ශ්‍රී මහ බෝධියේ අංකුර පැළයක් පසුවේ පැළ වෙන්නාක් වැනිය.

ආදරය කොතරම් අපූර්ව ආදරණීය සත්තකයක්ද...

‘අපේ හාමුදුරුවනේ...’

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් පල්ලේගම හාමුදුරුවන්ට දණ ඔබා වැන්දේ බැතිබර හැඟීමෙනි.

‘අරවින්ද මහත්තයාට අද ඇප ලැබෙන බව මම දන්නවා...’

‘ඔබ වහන්සේ මං වෙනුවෙන් දෙයක් කළානම් ඔබ වහන්සේට පින්...’

‘අරවින්ද මහත්තයා කොහොම කෙනෙක්ද කියලා මං දන්නවා... මං ඒ යහපත් බව වෙනුවෙන් තමයි යමක් කෙරුවේ...’

පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ පිරිත් කියමින් අරවින්දගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් අත්වල පිරිත් නූල් බැන්දේය.

‘සඳ කිඳුරු ජාතකය අහලා ඇතිනේ... කිඳුරා හී පහර වැදිලා මැරිලා වැටුනේ... කිඳුරි කිඳුරව බදාගෙන අඩ අඩා සත්‍යක්‍රියාවක් කළා... මොකක්ද ඒ... මගේ හිමියන්ට බැදුණු මගේ ආදරේ සත්‍ය එකක් නම් ඒ සත්‍ය ක්‍රියා බලයෙන් මගේ කිඳුරට පණ එන්න ඕන

කියලා... මොකද උනේ... කිඳුරා හී පහර කාගෙනම මරණයෙන්
නැගිට්ටා... බෝසත් ආත්ම වල තියෙන යහපත් දේවලට එහෙම
පුදුම දේවල් කරන්න පුළුවන් අරවින්ද මහත්තයා...

‘මං දන්නවා අපේ හාමුදුරුවනේ... මං පිටිපස්සේ ඉන්නේ
එසේ මෙසේ කිඳුරියක් නෙමේ...’

අරවින්දගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙතෙහි කළු එ පිරුණි.

‘දක්ක නේද පුංචි තෝනා... දන් දෙන්නත් එක්ක උන්නටත්
වඩා පරිස්සමින් ජීවත්වෙන්න...’

‘අ..නේ හාමුදුරුවනේ...’

‘ඔව් පුංචි තෝනා කියමු බලන්ට...’

‘අපේ තාත්තා මේ සම්බන්ධේ ගැන යංතමින් දන්නවා... කොයි
වෙලාවක හරි ඔබ වහන්සේට තාත්තව හම්බ උනොත් අපි ගැන
ඔබ වහන්සේට හිතෙන හොඳ විදිහකට කියන්න... ඒකට හොඳම
කෙනා ඔබ වහන්සේ... තාත්තා ඔබ වහන්සේට පුදුම තරම් ආදරෙයි...’

‘මං ඒක කරන්නම් පුංචි තෝනා... ඒක පිනක් කියලා මං
දන්නවා...’

ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දත් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියේ සිට ආවේ තරමක්
සැහැල්ලු කරගත් හදවත් වලිනි.

‘මොකද බලන්නේ...’

අරවින්ද වාහනයට නැගී ප්‍රාර්ථනා දෙස ඕනෑකමින් බලද්දී
ඇය ඇසුවාය.

‘අද හරි ලස්සනයි... මං කුඩුවේ ඉඳගෙන බලාගෙන හිටියේ...’

‘මං දක්කා... මගේ පපුවේ බිත්තර... මෙයා ලස්සන රස විදිනවා...’

‘මට පෝරකේ ඉඳගෙනත් ඔයා දිනා බලලා සතුටු වෙන්න
පුළුවන්...’

ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දන් රැගත් වාහනය ජය ශ්‍රී මහ බෝධිය අසළින් පූජා නගරයට ඇතුළු වෙද්දීම ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය ඒ අසළ වූ පැටුල් ෂෙඩ් එකින් හැරවීය. ප්‍රියලාල් අරවින්දවත් ප්‍රාර්ථනාවත් දුටුවේ වාහනය හරවද්දීය.

‘ඛ..ල්..ලා... උඹ අද මාළු කන්න කේන්ති ඇති... අභිංසකයෙක්ව අවුරුද්දකට ඇතුළට යවන්න මු ජ්ලෑන් කෙරුවේ... උඹ ඉවරයි මහත්තයෝ...’

‘ඇ..යි...’

‘ආයේ කවදවත් මුට මගේ හෝටලේටවත් අපේ ගෙදරටවත් එන්න බෑ... තාත්තා සමහර විට මෙයාලා ගැන තවත් තොරතුරු නොයයි... තාත්තට ඒ තරම් කන්ට්‍රක්ස් තියෙනවා... බලන බලන අත මු ගැන තරක ආරංචි...’

‘දැන් ඕවා හිතන්නෙපා... අපි දෙන්නා එකට ඉන්නවනේ...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාගේ උතුලට වමන දමා කීවේ නිව් ගිය හඩිනි.

‘ජීවිතේ හැම දෙයක්ම වෙන්තේ හොඳට කියලා මටත් කොහොමත් දැන් හිතෙනවා...’

‘ඇයි...’

‘නෑ මේ කේස් එක නිසා තමයි තාත්තත් ටිකක් මටයි මහත්තයටයි සම්ප උනේ... තාත්තගේ හිතේ ඔයා ගැනත් පැහැදීමක් තියෙනවා... මං ඒක දන්නවා... මේ හැමෝම චෝදනා කරද්දී පත්තර පිටු පුරා යද්දී තාත්තා මොනවද කිව්වේ... ඒ දරුවා එහෙම කරන කෙනෙක් නෙමේ කිව්වා... ඒ විශ්විසය හරි වටිනවා...’

‘බෑනා කරගන්න ඒ විශ්වාසේ මදි තේද බබා...’

‘අපි හැම දෙයක් ගැනම සුබවාදී විදිහට හිතමු... එතකොට ගොඩාක් දේවල් හරියයි... මං මේ කියන්නේ ඔයාගෙන්ම අල්ලගත්ත

වචන... තේරුණාද මැනේජර් මහත්තයෝ...
අරවින්ද සිනාසුනේ ඉදිරිය බලාගෙනය.

26

අරවින්දට හෝටලය දකිද්දී හදවතට දනුනේ පුද්ගලික සතුටකි. ඔහු මේ බිමට අපමණව ආදරය කළේය. ජීවිතයේ වටිනා කියන සියල්ල ඔහු උපයා ගත්තේ ඔහුට හමුවූයේ මේ පින්බර බිමිනි.

‘හෝටලේ දක්කහම අම්මව දක්කා වගේ බබා...’

‘මේ දවස් විකේ මං හෝටලේට වෙලා හිටියේ හරි අමාරුවෙන්... ඔයා නැතුව මේ හෝටලේ ඉන්න මට බෑ... මාව පිටුවෙනවා... අද තමයි මගේ හෝටලෙන් මට ලස්සනට ජෙන්නේ...’

ඇය තවත් යමක් කියන්නට ගොස් ගිල ගත්තාය.

‘මොකක්ද කියන්න ගියේ...’

‘මහත්තයෝ... ඔයා නැති උනොත් මේ හෝටලේ නම් වහලා දන්න පුළුවන්... ඒත් ඔයා නැති උනොත් මේ කෙල්ල මොනා කරන්නද... මං හරි බයෙන් පහුගිය දවස් විකේ හිටියේ...’

‘මං නැති වෙන්නේ නෑනේ මැණික...’

‘ඔය ඇත්තම නේද... නැති වෙන්නෙම නෑ නේද...’

‘නෑ... ඒක ඔප්පු කරලා මං පෙන්නන්නම්...’

‘ආදරේ ඔප්පු කරලා පෙන්නන්න කරම් ඔයා වැඩ බැරි ළමයෙක් නෙමේ...’

දෙදෙනාම හෝටලය අභියසින් බැස්සේ එවැනි ආදරණීය හැඟීම් වලින් පසුව සැරසෙද්දීය.

‘එක්ස්කියුස් මී... කැන් අයි හෙල්ප් යු...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ ඉඳගෙන උන් අනුරාධා ඇසුවේ සිනාව සහවාගෙනය. ඒ අසල කසුන්ද විය.

‘මේ... මිස් අපට රුමි එකක් ගන්න පුළුවන්ද...’

අරවින්ද රහපෑමක් සේ ඇසුවේය.

‘එහි රිසවේෂන්...’

‘නෝ... මේ බැඳපු ගමන් ආවේ... රිසවේෂන් එක කරන්න වෙලා තිබ්බේ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසෙමින් කසුන් දෙස බැලුවාය.

‘අයුම් වෙරි සොරි... ටී ආ ග්‍රේෆ්... ට්‍රයි අනදර් හොටෙල්...’

‘බෑ... අපිට මේ හෝටලේම රුමි එකක් තමයි ඕන...’

‘වයි... මොකක්ද විශේෂත්වය...’

‘මේක මංගල හෝටලයක්ද... කවුරු හරි මේ හෝටලේට ආවොත් මංගල කාරණාවක් තමයි... නේද මිස්ටර් කසුන් මානවඩු...’

අරවින්දගේ කතාවට කසුන් බැලුවේ අනුරාධා දෙසය.

‘ය..ර..ස්.. එහෙම වෙන්න පුළුවන්...’

‘අනේ පලයන් යන්න... නෝ මට මේ හොටෙල් එකේ රුමි එකක් දෙන්නැන්නම් කාටද දෙන්නේ... එන්න මැණික යන්න...’

ඔහු ප්‍රාර්ථනාගේ සුරතීන් අල්ලා ගත්තේය.

‘දෙන්තටම හදිස්සිය...’

අනුරාධාගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය එබී ඇයට පහරක් ගැසුවාය.

‘කෝ මවං මිස්ටර් රාජපක්‍ෂ...’

‘වැවේ නානවා... මාත් මේ නාන්න යන්න කියලා...’

‘අද අපි ඔක්කොම නාමු... මැණිකත් නානවද...’

අරවින්ද ඇසුවේ තම බිරිඳගෙනි.

‘නාමු අනු...’

‘මොකක්ද කෙල්ලේ අදින්නේ... වැවේ නාන්න ස්විමින් කිටි අදින්නැනේ... දිය රෙද්දක් ඇඳගන්න...’

‘මාළු කොටසිද...’

සියල්ලන්වම සිතා ගත්වමින් අනුරාධා ඇසුවාය.

‘කවදහරි ඉතින් මාළුවෙක් කොටනවනේ... ඒක මොකක්ද... නේද මවං...’

අනුරාධා බිම බලා ගත්තේ ලැජ්ජාවෙනි.

‘අද තමයි හෝටලේට දවස් හතරකට පස්සේ එළිය වැටුනේ... නේද මිස්...’

ඔවුන් අතරට ආ නන්දන කීවේය. අරවින්ද ඔහුගේ කරට අතක් දමාගෙන ඔහු අසලට ළං කර ගත්තේය.

‘ඇත්තමයි අයියේ... අයියා නැතුව පැත්තම පාළුයි... අපි තෝන්තුවෙන් වගේ හිටියේ... අපට කන්න බෑ බොන්න බෑ... පු..දු..ම..යි...’

මේ කතාවට ප්‍රාර්ථනා සම්බන්ධ නොවුයේ ඔහුගේ අහිමි වීම නිසා පසුවේ වූ හිස් බව වචන වලින් විස්තර කළ නොහැකි නිසාය.

‘පොඩ්ඩෝ ලත්චි හොඳට හදමු නේද...’

‘ආයින් අහලා... පාටියකට වගේ හදනවා... කිවත් එක යමරෙට වැඩ...’

‘මොනවද හදන්නේ...’

‘රාජපක්ෂ සර්ට තනිකර සිංහල විදිහට ඕන කිව්වා... කැකුළු හාලේ බත් හදලා අහුණ කොළ මැල්ලුම් හදලා කොරලි බැඳලා උයලා තුඹ කරවිල හදලා කරවල කෙල් දලා... කපුන් අයියට ගං කුකුල් මස් කන්න ආපයි කිව්වා... ඒකත් හදනවා... අනු අක්කට කකුළුවෝ කන්න ආපයි කිව්වා... ඒවත් උයනවා... මං මේ අහන්න හිටියේ අයියටයි මිස්ටයි කන්න ආප මොනවද කියලා...’

කපුන් යමක් කියන්නට කට හැදුවේය.

‘මොකක්ද කපුන් අයියා කියන්න ගියේ... කියන්න...’

තන්දන ඔහුගේ කට දෙස බලමින් ඇසුවේය.

‘ඒ දෙන්න නම් කන්න ආපා ඒ දෙන්නවම තමා... වෙන මොනවත් විශේෂ දෙයක් ඕන නෑ...’

‘ඒ..ක..ත් ඇත්ත...’

‘අද හිනාවෙනවා වැඩියි... හවසට අඩන්න වෙයිද දන්නෑ...’

‘ආයෙත් අඩන්න මං ඉඩකියන්නෑ අනු... දන් තමයි සටන පටන් ගන්නේ...’

තන්දන වටපිට බැලුවේ යමක් කියන්නටය.

‘අරු භුල් හොල්මන් වෙලා ඉන්නේ... කිවත් එකට වෙලා බොරු වැඩ කර කර ඉන්නවා... මං ගියාම මුණ හංගනවා...’

‘කවුද ප්‍රදීප්ද...’

‘ඔව්...’

‘මිනිහට ඔහොමම ඉන්න අරිමු... හදිසි වෙන්න නරකයි...’

එහෙනම් මව් උඹ අනුයි නන්දනයි එක්ක තාත්ත පලයන්... අපි ටිකකින් එන්නම්...'

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාත් සමහම ගොස් ඔහුගේ කාමරය විවෘත කළේය. මේ ඇඳ යටින් කුඩු පැකට් ගත් ඒ සැන්දෑව ඔහුට සිහිවිය.

'මතක් වුනාද...'

'මි...'

'ඒ හැම දෙයක්ම ජීවිතයට හොඳක් කියලා හිතන්න...'

අරවින්ද දෙර වසා පැමිණ ප්‍රාර්ථනාගේ දෙදර මත දෑත් තැබුවේය. ඔවුන් ඔවුන්ගේම දෙනෙත් දෙස බලාගෙන සැහෙන වෙලාවක් උන්නෝය.

'ම...ට ඔ...යා නැ..තු..ව ඉන්න බෑ ර..ක්..ත..ර..න්...'

කෙදිරිල්ලක් බඳුව කියමින් ප්‍රාර්ථනා අරවින්දව වැළඳගත්තාය.

'බබා හිතන්නේ මට ඉන්න පුළුවන් කියලද...'

'මං.. ද..න්නෑ ඔයා මං නැතුව ඉඳලා නෑනේ...'

'ඇයි මාත් හිටියේ ඔයා නැතුවනේ...'

'නෑ... මං ඔයා එක්කම රිමාන්ඩ් එකේ හිටියා... දැක්කේ නැද්ද...'

ඔහු ඇගේ මුහුණ දේහිත්ම ගෙන සිපගත්තේය. අරවින්ද ඇගේ දෙකොල් පට එකවරම දෙකොලින් අල්ලාගන්නට ගියද ඇය සිනාසෙමින් එය දෙපැත්තට කළාය. අවසානයේදී ඔහු දිනුවේය. ඒ මොහොතේදී ඇය නිස්කලංකව දෙනෙත් පියාගෙන ඔහුගේ දෙකොල් පහසේ මෘදු පහස අප්‍රමාණව විඳගත්තාය.

'සාරිය කැ..ඩෙ..න..වා මහත්තයෝ...'

ඇය කීවේ කෙදිරිල්ලක් බඳුවය.

'කා ළඟදී හරි තෙරිය කඩන්න වෙනවා...'

'මං කා ළඟවත් මේ තෙරිය කඩලා නෑ... බයවෙන්නෙපා...'

ඔහු ඇගේ බඳ වටා දෑතම යවා තව තවත් ඇයව තම වකට

තුරුල් කර ගත්තේය.

‘ඇ..යි...’

‘නාන්ත මගේ සරමක් ඇඳගන්න...’

‘ඉතින්...’

‘නෑ මුකුත් නෑ...’

ඇය ඔහුගේ හිස පිරිමැද්දේ ආශාවෙනි. මේ සම්පත තම ආත්මය විෂයෙහිලා කෙතරම් සුඡන්දියදැයි දන්නේ ඇයම පමණි.

‘වැඩියෙන්ම ආදරේ ඔයාද මමද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය. ඔහු ඇගේ නිරාවරණය වූ ළම සාරි පටින් වැසුවේය.

‘මම...’

‘මිත්... මායි වැඩිපුර ආදරේ...’

‘නෑ... මම...’

‘නෑ බබා මම...’

‘වෙන්නැති... මට මොනා වලිත්වත් ඔයාව පරද්දන්න බෑ... ආදරෙහුත් බෑ...’

යුවතිය ඔහුගේ පසුවේ හිස හොවාගෙන දෑස් පියාගත්තේ බුදු රූස් සියැසින් දකගත් මෙහෙණියක මෙන් ශාන්තවය. සන්සුන්වය.

27

අරවින්දට උසාවියේදී ඇප ලබා දුන් පුවත සැලවීමෙන් වඩාත් සසල වූයේ ප්‍රියලාල්ය. අරවින්ද වැනි කෙනෙකු රටක ජීවත් වීම තමාගේ සැළසුම් වලට වදින බලවත් පහරකැසි ප්‍රියලාල්ට සිතූණි. ඉන් වඩාත්ම අමාරු කාරණය වන්නේ ප්‍රාර්ථනාව කොටු කර ගැනීමට නොහැකි වීමය. ප්‍රාර්ථනාගේත් තමාගේත් විවාහය සිදු නොවූනහොත් තමා පමණක් නොව තම පවුලද ව්‍යාපාරයද වැටෙන්නේ මහා අගාධයකට බව ප්‍රියලාල් දැන උන්නේය.

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් අතර ආදර සම්බන්ධයක් ඇති බව දැන් ප්‍රියලාල්ට රහස්‍යක් නොවේ. මේ ගමනේදී ඔහුගේ හරහට හිටි එකම ප්‍රශ්නය වූයේද එයයි. ආදරයේදී ගැහැණියක් මේ තරම් අරගලකාරී ලෙස හැසිරෙන බව ඔහු මුලින්ම තේරුම් ගත්තේ ප්‍රාර්ථනාගෙනි.

දැන් කරන්නට ඇති එකම දේ මේ ප්‍රශ්නය රස්නය පිටම තිබියදී විවාහය ඉක්මන් කිරීමය. මන්දුවා චෝදනා ලැබ පොලිස් අත්අඩංගුවට පත් වූ හිඟන්නෙකුට තම එකම දූව දීමට නෙළුම්දෙණිය කිසිසේත්ම එකඟ නොවෙතැයි ප්‍රියලාල් විශ්වාස කළේය. ප්‍රාර්ථනා

ඇගේ ජීවිතය ගැන කවර කීරණයක් ගත්තද ඇයට පියාගේ අණට යටත් වීමට සිදුවේ. ප්‍රියලාල් ඊළඟට සිතුවේ නෙළුම්දෙණිය ලවා ප්‍රාර්ථනාව නිවාස අඩස්සියකට පත් කිරීමටය. තම එකම දුව හිඟත්තෙකු සමඟ හාද වී ඇති බව දනගත් විට නෙළුම්දෙණිය පරල වේ යැයි ඔහු සිතුවේය.

මේ මොහොතේම නෙළුම්දෙණියට කතා කළ යුතු යැයි ඔහු සිතුවේ ඒ නිසාය. ප්‍රියලාල් ප්‍රාර්ථනාගේ පියාට ඇමතීමක් ගත්තේ විශාල සැළසුමක් හිතේ සඟවාගෙනය.

‘අත්කල් මං ප්‍රියලාල්...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාට ඔහුගේ හඬ ඇසෙත්ම තම දියණියත් බැංකු කළමණාකරුත් කියූ සියල්ල සිහිවීය. කලබල නොවීය යුතු යැයි ඔහු සිතාගත්තේය. වඩාත්ම වටිනාත්ම දුවගේ ජීවිතයයි. ඇයට මොනවා හෝ වුවහොත් මේ කිසිවක් වැඩක් නැත.

‘ආ.. පුතා... කොහොමද...’

‘මං අත්කල්ට දෙතුන් පාරක් රිත්ග් කළා... අත්කල් දඹුල්ල හෝටලේ හිටියේ නෑ...’

ඔහු කීවේ බොරුවකි.

‘ආ ඔව් පුතා... මං මේ දවස් ටිකේම එහේ ගියේ නෑ... මේ දුවගේ හෝටලේ පොඩ් පොඩ් කරදර වගයක් තිබ්බනේ... කෙල්ලව තනියම දලා යන්නත් බෑනේ...’

ප්‍රශ්නය පොටකට ආවායැයි ප්‍රියලාල්ට සිතුවේ.

‘ඒක තමයි අත්කල්... මටත් ආරංචියි... මුළු අනුරාධපුරේම කතා කරන්නේ ඔය කේස් එක ගැන... හොටෙල් ෆිල්ඩ් එකේ උන් කියන කතා ඇහුවම ලැජ්ජයි... අත්කල්ගේ නමත් ගාවලයි උන් කියන්නේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාට ප්‍රියලාල් ගැන ඇතිවූයේ පිළිකුලකි. මේ අනුරාධපුරයේ කිසිවෙක් තමා සම්බන්ධයෙන් නුගුණක් නොකියන

බව ඔහුට විශ්වාසය.

‘පුතා... මේ අනුරාධපුර විකරක් නෙමේ උතුරු මැද පළාතම දන්නවා කවුද සිරිපුමන නෙළුමදේණිය කියන්නේ කියලා... ප්‍රශ්න මොනා උනත් මට අදත් පුළුවන් අනුරාධපුරය ටවුන් එකේ ඉඳලා දඹුල්ලට පයින් යන්න... හැබැයි පුතා කවිඊවත් මට එහෙම යන්න දෙන්නේ නෑ... වාහන දෙසියක් විකර නවත්තලා මාව නග්ග ගන්න අහයි... පොලීසියේ වාහනයක් උනත් අටමස්ථානේ ලොකු හාමුදුරුවන්ගේ වාහනේ උනත් අපේ පක්ෂේ ඇමතිතුමාගේ වාහනයක් උනත් ඔපසිමත් එකේ වාහනයක් උනත් මං දැක්කම නවත්තනවා... එහෙමයි පුතා මං අවුරුදු තිහක් මේ රජරට ජීවත් උනේ...’

නෙළුමදේණිය මහතා කීවේ දඩි හැඟීමෙනි.

‘යොරි අත්කල්... මං ඒක දන්නවා... ඒත් අත්කල් මේ රියේ පෙරේද අනුරාධපුරේට ගොඩ බැහැපු කබ්බේ දන්නැත්තේ අත්කල් ගැනවත් ප්‍රාර්ථනා ගැනවත්... උන් හදන්නේ ඔක්කොටම මඩ ගාලා දන්න...’

‘ඔ..වි එහෙමත් වෙන්න පුළුවන්... ඒත් පුතා මඩි හිටියත් නෙළුම උඩට එනවා... පිපෙනවා...’

ප්‍රියලාල්ට හීන් දඩිය දැමීමේය. නෙළුමදේණිය අද කතා කරන්නේ වෙනදා මෙන් නොවේ.

‘දුවගේ ප්‍රශ්නේ වෙලාවේ මං එක දවසක්වත් පුතා ඒ පැත්තේ එනවා යනවා දැක්කේ නෑ... බදින්න ඉන්න ගැණු ළමයා උනහම එන්නෙපායැ...’

‘මං ප්‍රාර්ථනාට දිගටම ලෝන් කළා අත්කල්... ඒ..ත්...’

‘ඇයි... මොකක්ද ප්‍රශ්නේ...’

‘ඔහන ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා අත්කල්... බිග් ප්‍රොබ්ලම් එකක්... ඇත්තම කිව්වොත් ප්‍රාර්ථනා පව්... මට හරි දුකයි එයා පොලීසි

වලයි උසාවි වලයි රස්තියාදු වෙන හැටි දක්කනම... එයා එහෙම රස්තියාදු වෙන්න ඕන කෙල්ලෙක්ද... අත්කල්ගේ දුව... එයාට කොච්චර රෙස්පෙක්ට් පිට ඉන්න පුළුවන්ද...

‘ඔව් ඒක ඇත්ත... මං හිතන්නේ දුව එහෙම තමයි ජීවත් වෙන්නේ... මේ වෙනතුරු එයා ගැන මං නම් නරකක් අහලා නෑ... මේ දනුන් මිහින්නලේ පොඩි සාදු කතා කළා... දුව ගැන හොඳමයි කියන්නේ... මම පතලක් නම් ඒකේ මැණික දුවලු... කොච්චර ආඩම්බරයක්ද මට...’

‘අත්කල් දක්කද පත්තර වල අරලියා එක ගැන දලා තියෙනවා...’

‘මං දක්කා... ඒවා ඉතින් බිස්නස් කරද්දී එන ප්‍රශ්නනේ... ඇත්තම කිව්වොත් පුතා ඔය වගේ ප්‍රශ්න දහකට විතර මාත් මුහුණ දීලා තියෙනවා... මගේ හෝටලේ මිනීමැරුම් පවා වෙලා තියෙනවා... ඒවා පත්තර වල ගිහිල්ලා තියෙනවා... ඒත් අපි පිරිසිදු නිසා අපට මොකවත් වෙලා නෑ...’

තම තර්කය කොහෙන් ගෙන එන්නද්දී ප්‍රියලාල්ට සිතා ගැනීමට පවා නොහැකි විය.

‘අත්කල් හිතන තරම් ඔතන පිරිසිදු නෑ... ප්‍රාර්ථනා ලොකු අමාරුවක වැටෙන්න අත්කල් යන්නේ... මාත් හරි හිතේ අමාරුවෙන් ඉන්නේ... මාත් මේ ප්‍රශ්නෙදී අසරණයි... එහෙත් තාත්තයි අම්මයි කියනවා බදින්න කියලා... අත්කල් අතින් පැත්තෙන් මං ගැන ලොකු බලාපොරොත්තුවකින් ඉන්නවා... ඒත්...’

‘ප්‍රශ්නේ කියන්න පුතා...’

ප්‍රියලාල් කියන්නට සැරසෙන්නේ කුමක්දැයි නෙළුම්දෙණිය මහතා ඉවෙන් මෙන් දැන ගත්තේය.

‘ප්‍රාර්ථනා ගැන මට මොනවත් කියන්න බෑ අත්කල්... එයා ඇත්තටම ගොඩාක් හොඳයි... පව්... ඒත් තාම පොඩ්සින් අත්දැකීම්

නැ... හරියට මිනිස්සුන්ට රැවටෙනවා...'

නෙළුම්දෙණිය මහතා තම දුව කවිදිය හොඳින් දැන උන්නේය. මිනිස්සු සම්බන්ධයෙන් නම් දියණිය තමාටත් වඩා හොඳ දර්ශනයකින් ඉන්නා බව ඔහු දන්නේය. දැන උන්නා පමණක් නොව ඔහු ඒ ගැන ආඩම්බර විය. අනෙක් අතට ඇය අත්දැකීම් නැති බොළඳ කෙල්ලෙක් යැයිද ඔහු සිතුවේ නැත. පසුගිය කාලයේ ඔහු ඉතා විමසිල්ලෙන් දියණිය දෙස බලා උන්නේය. ඇය වැඩ කරන්නේ එක්තරා කලාවකටය. එහි වත් බවක් නැත. ඉතා පැහැදිලිය.

'කාටද දුව රැවටිලා තියෙන්නේ පුතා...'

'අත්කල්ට මේවා කියන එක හොඳද මන්ද... ඒත් නොකියත් බැ... මට තාත්තට කියන්නත් බැ... මං බේරන්න යන කෙල්ල ගැන මං කොහොමද අම්මයි තාත්තයි එක්ක මේවා කියන්නේ...'

'පුතා කාලය කනවා කියලයි මට හිතෙන්නේ...'

'ප්‍රාර්ථනාගෙයි ඔය රිමාන්ඩ් එකේ හිටපු රස්තියාදුකාරයගෙයි අතර සම්බන්ධයක් තියෙනවා... උෟ ඇත්තටම ප්‍රාර්ථනාව රවට්ටගෙන ගන්න තියෙන ඔක්කොම ගන්නවා... හෝටලෙහුත් ගහනවා... කෙල්ලවත් නාස්ති කරනවා... සමහර විට දැන් ප්‍රාර්ථනාගේ ගන්න දේකුත් නැතුව ඇති...'

නෙළුම්දෙණිය මහතාව වෙවිලුවේය. දියණිය සම්බන්ධයෙන් කරන මේ අසාධාරණ ගැරහීමට ඔහු කැමති නැත. තම දියණිය හා අරවින්ද අතර විශේෂ බැඳීමක් ඇතිබව ඔහුද විශ්වාස කළේය. එහෙත් එය මේ තරම් පහත් බැඳීමකැයි ඔහු විශ්වාස කළේ නැත.

'පුතා... වගකීමකින් කතා කරන්න...'

ඔහු තදින් කීවේය. එහෙත් පාලනයක් ඇතිවය.

'අත්කල්ට කේන්ති ගියා... ඒත් මං කියන්නේ ඇත්ත අත්කල්... මං මේ කියන කතාව මුළු අනුරාධපුරයම දන්නවා... මං ඔය කේස් එකේදී ආවේ නැත්තේ ඒකයි... ඇත්තටම කිව්වොත් මං දැන්

අනුරාධපුරයට එන්නෙන් නැති කරමි... මට මිනිස්සුන්ගේ මුණ බලන්න බෑ... මිනිස්සු කියන්නේ හරි නරක දේවල්...'

ප්‍රියලාල් කතා කරන්නේ ප්‍රාථමික පන්තියක ළමයෙකු සේ බොළඳ ආකාරයට යැයි නෙළුම්දෙණියට සිතුවේ.

'මාත් දවස ගානේ මේ අනුරාධපුර හතර වටේම කරක් ගහනවනේ පුතා... මං දන්නෑනේ එහෙම කතාවක්...'

'අත්කල්ලට කියන්න බයයි දුවනේ... ඒත් මිනිස්සු මට කියනවා...'

'දුව මිනිස්සුන්ට කරුණාවයි... ඇත්තටම ආදරෙයි... ගෙදර ඩුයිවර්ට සළකන්නේ තමන්ගේ මාමට සළකනවා වගේ ආදරෙන්... අසනීප උනාම එයාම ගිහින් සිද්ධාලේප ටික ගානවා... ඒක එක්කෙනෙකුට විතරක් විශේෂ දෙයක් නෙමේ... අර ගෑණු දරුවෙක්වත් ගෙදර තියාගෙන එයාට සළකන්නේ නංගී කෙනෙකුට වගේ...'

'ඇත්ත අනකල් ඇත්ත... ඒත් බල්ලෙක් ඒ කරුණාවෙන් ප්‍රයෝජන ගන්නවා...'

'දුව මෝඩ ළමයෙක් නෙමේ... ඇත්තම කිව්වොත් පුතා එයාට මට කියලා දෙන්න දෙයක්වත් නෑ... මං 'අ' යන්න කියනකොට එයා හෝඩියම මට කියලා දෙයි...'

ප්‍රියලාල් උන්නේ කේන්තියෙනි. නෙළුම්දෙණිය මේ තරම් දියණිය ගැන ආඩම්බරයෙන් ඇතැයි ඔහු සිතුවේ නැත.

'හෝටලේ සල්ලි කොච්චර ගහනවද අරු... දන් කුඩු බිස්නසුත් කරන්න පටන් අරගෙන...'

'පුතා ඒක විශ්වාස කරනවද...'

'නැත්නම් කොහෙන්ද අත්කල් හෝටලේට කුඩු... මොකද ප්‍රාර්ථනා කුඩු බිස්නස් කරනවද... ඒක පැත්තකින් තියමු... හෝටලෙන් ගහන ගැහිල්ල... අත්කල් වෙක් කරලා බලන්න උගේ නමට ඇති අනුරාධපුර එකවුන්ට්ස් පවා...'

නෙළුම්දෙණිය මේ කාරණාව දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

‘අපි මෙහෙම හිතමු පුතා... දන් අරලියා හොටේල් එක අද හොඳ තත්වෙක තියනවා... ඇත්තම කිව්වොත් මටවත් බැරිඋනා මගේ හෝටලේ පටන් අරගෙන ඔය තරම් ඉක්මනට ඔය තත්වට ගේන්න... ඊයේ පෙරේද සම්මානත් හම්බ උනානේ... පුතා ඒක පිළිගන්නවද...’

‘ඔව් අත්කල්... ඒ අත්කල්ගේ නමයි ප්‍රාර්ථනාගේ වාසනාවයි...’

‘නම තියෙන කී දෙනෙක් හොටේල් ඊල්ඩ් එකට ඇවිත් බංකොලොත් උනාද පුතා... අද දස අතේ ණයවෙලානේ...’

නෙළුම්දෙණියගේ කතාවට ප්‍රියලාල් ගැස්පුනේය. තම හෝටල් වලට අද උදව් ඇති තත්වය පිළිබඳව නෙළුම්දෙණිය යමක් දැන සිටිද්දී ඔහුට සැක සිතූණි.

‘ඔව් අත්කල් ඒක ඇත්ත... ඒත් ප්‍රාර්ථනාගේ වාසනාවත් තියෙනවා...’

‘වාසනාවට විතරක් බිස්නස් හදන්න බෑ පුතා... ඔය මෝඩ මතේ ඉන්නත් එපා... හෝටලේ පටන් ගනිද්දී මං දුටු සල්ලි ටිකක් දුන්නා තමයි... ඒක හරියට සෙල්ලම් ගෙයක් දලා දෙනවා කියලා හිතලා මං දුටු දලා දුන්නේ... මං ඒත් හිතුවේ නෑ ඕක තියෙයි කියලා... ළමයගේ ආසාවෙන් කියලා දලා දුන්නේ... ඒත් අද අරලියා එකින් ලොකු ප්‍රොග්‍රිට් එකක් එනවා... මට දුටු එකවුන්ට් ඔක්කොම පෙන්වුවා... ඇත්තටම හොඳම ලාභයක් ඒක...’

‘ඔව් අත්කල්...’

‘මගේ දුටු කියන්නේ ඒ ලාභය හෙව්වේ එයා නෙමේ කියලා... හෝටලේ මේ තත්වට ගෙනාවේ එයා නෙමේ කියලා... අරවින්ද තමයි ඒ ඔක්කොම කළේ කියලා දුටු කියන්නේ... ඒක තවත් අය මට කිව්වා... ඒ නිසාමද කොහෙද දුටු ප්‍රසිඩන්ට් අතින් සම්මාන

ගන්න යද්දී ඒ ළමයවත් අරගෙන ගියේ...

ප්‍රියලාල්ගේ පපුව රත්වුනේ මේ කතාවටය. තමා පමා වුවා වැඩිද කියාත් ඔහුට සිතුවේ. යහපත් දේට පියාපත් ඇති බව ඔහු දන උන්නේ නැත.

‘බිස්නස් එකකින් ගහන මිනිහෙක් කරන පළවෙනි දේ තමා පුළුවන් තරම් වියදම් පෙන්වන එක... මාත් මුලින් හිතුවා එහෙම ඇති කියලා... ඒත් දුව මට කම්පියුටරේ දලම වියදම් පෙන්වුවා... ඒ වියදමෙන් හෝටලයක් තියා සයිවර් කඩයක් වත් අරන් යන්න බෑ... මං නම් කියන්නේ පුතා අරලියා එකේ හොඳ මැනෙන්නට්ටි එකක් තියෙනවා... ඒ ළමයන් දුප්පත් පවුලක උනාට බිස්නස් මැනෙන්නට්ටි ඩිග්රියක් තියෙන ළමයෙක් මං හිතන්නේ...’

‘ප්‍රාර්ථනාත් අත්කල්ට බොරු කියලද කොහෙද... මං ගොඩාක් දේවල් දනගෙන අත්කල් කතා කරන්නේ...’

‘පුතා වෙලාවක මාව හම්බවෙලා ඔය ප්‍රශ්නේ කතා කරන්න... මේවා කිව්ව ඒක හොඳයි... මාත් හොයලා බලනවා... ඒක නෙමේ මං අහන්න හිටියේ...’

ප්‍රියලාල් අසා උන්නේ තදබල කේන්තියකිනි. මේ තරමටම තමා අසාර්ථක වීමට හේතුව කුමක්දැයි ඔහුට හිතා ගැනීමට නොහැකි විය.

‘මොකක්ද අත්කල්...’

‘පුතාලගේ පොළොන්නරුව හෝටලේ තත්වේ කොහොමද...’

‘හොඳයි අත්කල්... ඇයි එහෙම ඇහුවේ...’

ප්‍රියලාල්ට විශාල සැකයක් ඇතිවිය. ඉන්පසු ඔහුට බියක්ද දැනුණි.

‘නෑ මං නිකන් ඇහුවේ... මේ ළහඳී හොටෙල් ෆීල්ඩ් එකේ දෙකුත් දෙනෙක් සෙට් වෙව්ව වෙලාවක අපි කතා කළා ඔය

හෝටලේ ගැනක්...

‘අපි තමා අත්කල් පොළොන්නරුවේ ලිඛි කරන්නේ...’

‘හෝටලේ විකුණන්න යන කතාවක් එහෙම තියෙනවද...’

ප්‍රියලාල් ගැස්සුණේය. නෙළුම්දෙණියට කතා කළේ අපරාදේ යැයි ඔහුට සිතුවේ.

‘විකුණන්න... අ..පේ හෝටලේ... පිස්සුද අත්කල්... මේක අපේ ජීවිතේ... අනික මෙව්වර ප්‍රොෆිට් හොටලේ මොකටද විකුණන්නේ... අපි ඉන්නේ තවත් රුමිස් තිහ හතළිහක් ගහන්න...’

‘ඒක තමයි... මේ රීර්සියා කාරයන්ගේ කතා... කොහොමත් පුතා මං දරුවෙක්ට වගේ ඔයාට එක උපදෙසක් දෙන්නම්... කවදවත් ණයවෙලා බිස්නස් කරන්නෙපා... හෝටලේක නෙමේ ගෙදරක තියෙන බඩුවක්වත් බිස්නස් එකක් වෙනුවෙන් උකස් කරන්නෙපා... ඒක ගියාම තමයි...’

‘නෑ අත්කල්... එහෙම නෑ... අපි ගොඩාක් හෙල්දි...’

‘එහෙමනම් හොඳයි... පුතා මේ දවස් ටික පන්නලා ඇවිත් මාව හම්බවෙන්නකෝ... මට තාත්තා එක්කත් කතා කරන්න ඕන... කියන්න මම හම්බවෙන්න ඕන කියලා කිව්වා කියලා...’

එම ඇමතුමෙන් පසු ප්‍රියලාල් දිව්ලෙස කලබල විය. හෝටලේ අසීමිත ණය ගැන නෙළුම්දෙණිය දැනගෙන ඇතැයි ඔහු සැක කළේය. ඉතාම රහසිගත ආකාරයට සිදුවූ එම ගණුදෙනු ගැන විස්තර පිටට ගියේ කෙසේදැයි ඔහු සිතුවේය.

තමාගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් විවාහය මේ කවර කතාවක් නිසාවක් නවත්වන්නට ඉඩ නොදිය යුතුයැයි ඔහු සිතාගත්තේය. අදම තාත්තා සමඟ එක්ව මේවාට සැලසුමක් සකස් කළ යුතුයැයි ප්‍රියලාල් සිතුවේය.

28

නෙ

එම්දෙණිය මහතා ගෙදර ගියේ රාත්‍රී හතට පමණය.
ඒ වෙද්දී පාර්ථනා නිවසට පැමිණ යළිත් හෝටලයට ගොස් උන්නාය.

‘තෝනා...’

ඔහු සාලයේ සැටියට බරවී තම දියණියගේ විශාල කළ
භායාරූපයක් දෙස බලමින්ම බිරිඳට කතා කළේය. සැමියාගේ
ස්වරූපය අද වෙනස් යැයි නෙඑම්දෙණිය හාමිනේට මොහොතක්
තුළ සිතුවේ.

‘මහත්තයා...’

‘ඔහොම වාඩිවෙන්න...’

‘මොකද අද මේ...’

‘මට නියතවා තෝනා එක්ක කතාවක්... කෝ දුව...’

ඔහු ඇසුවේ ඉහළ මාලය දෙසද බලමිනි.

‘අද අර ළමයා නිදහස් උනානේ... ඉතින් හෝටලේට පල්ලේගම
හාමුදුරුවෝ වඩම්මලා පිරිත් ටිකක් කියලා පිරිත් පැන් ටිකක්

ඉහින්න ඕනෙයි කියලා ගියා... ඒ දරුවන් බයවෙලානේ ඉන්නේ...
මටත් යන්න කතා කළා... මහත්තයා එන නිසා මං නතර උනා...
ඇයි...'

නෙළුම්දෙණිය මහතා අත තිබු පෙලියුලර් දුරකතනයෙන්
අටමස්ථානයට ඇමතුමක් ගත්තේය. දුරකතනය ගත්තේ ආවාසයේ
නතර වී උන් ලේකම් හාමුදුරුවෝය.

'අපේ හාමුදුරුවනේ මං සිරිසුමන මුදලාලි කතා කරන්නේ...
කෝ අපේ පල්ලේගම ස්වාමීන් වහන්සේ...'

'ඇයි මහත්තයෝ දන්නේ නැද්ද අද දුගේ හෝටලේට වැඩියනේ...
මේ දැන් ටිකකට කළින් ලොකු හාමුදුරුවෝ වැඩියේ... චන්දිවිමල
හාමුදුරුවොත් අඩගහගෙනයි වැඩියේ... පිරිත් ටිකක් කියලා එන්න
ඕන කිව්වේ...'

'ආ... ඇත්තනේ අපේ හාමුදුරුවනේ මට දුව කිව්වා අමතක
උනා. මං එහෙනම් හෝටලේට යන්නම්...'

නෙළුම්දෙණිය මහතා තම බිරිඳ දෙස බැලුවේය. ඔහු එකක්
සිතුවේය. දියණිය බොරු කියන්නේ නැත.

'ඇත්ත නේද මහත්තයෝ...'

'මි... පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ හෝටලේට වැඩලා...'

'අපි හැදුවේ එහෙම පස්සෙන් එලවලා හදන්න ඕන දරුවෙක්ව
නෙමේ... එයා එයාට හරි කියලා හිතෙන දේ කරනවා නම් තමා...
හැබැයි ඒක මහත්තයෝ හරිම තමා...'

අරවින්ද සම්බන්ධයෙන් යමක් බිරිඳ දන්නා බව නෙළුම්දෙණිය
ඉවෙන් මෙන් වටහා ගත්තේය.

'නෝනට විශ්වාසද දේණියැන්දැ කරන්නේ හරිම වැඩ කියලා...'

ඇයට බියක් දනුනේ ඔහු අරවින්ද සම්බන්ධයෙන් යමක්
දනගෙන ඇතැයි කියාය. එක අතකට දන් හංගාද පලක් නැතැයි

ඇය අනෙක් අතට සිතුවාය.

‘මං එහෙම විශ්වාස කරනවා... දන් බලන්න අද තිබ්බෙන් බෝතල් ගෙනල්ලා හෝටලේ පාටියක් දන්න... ඒත් අද හෝටලේ පිරිත් කියනවා... ඒකෙන්ම හිතන්න... අපි එයාට ජීවත්වෙන හැටි උගන්නන්න ඕනෙද කියලා... මං නම් හිතන්නෑ...’

ඔහු සිනාසුනේය. තම සැමියා සිනාසෙන්නේ කලාතුරකින් බව ඇය දන උන්නාය.

‘අපේ මහත්තයට එහෙනම් මොනවා හරි දනගන්න ඕනෙද...’

ඇය ඇසුවේ විසිපස් වසරක් ඔහු හා ජීවත් වූ ඉවෙහි.

‘තෝනට එහෙම හිතෙනවද...’

‘මං මහත්තයව දන්නවා...’

‘ඔව්... මට තෝනගෙන් ලොකු දෙයක් දනගන්න ඕන... මට මේක දුවගෙන් අහන්න පුළුවන්... ඒත් ඊට කළින් මං මගේ හිත හදගෙන තමා දුවගෙන් අහන්නේ...’

‘මහත්තයා හිතන්නේ දුවගෙන් ඇහුවොත් දුව මහත්තයට බොරුවක් කරයි කියලද...’

‘නෑ... මාත් එයා ගැන දන්නවා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ මොහොතක් නිහඩව උන්නාය.

‘මං අහන්න යන්නේ මොකක්ද කියලා තෝනා දන්නවා... මට කියන්න...’

ඇය හිස ඔසවා සිය සැමියා දෙස බලා මෘදු සිනාවක් පෑවාය.

‘මහත්තයාගේ දුව මහත්තයාගේ මතයට විරුද්ධව ජීවිතේ එකම එක දෙයක් විතරක් කරලා තියෙනවා... මං හිතනවා ඒක වැරද්දක් නෙමේ කියලා... අපේ දරුවන් ජීවත් වෙන්නේ අපි ජීවත් වෙච්ච පරිසරයේ නෙමේ... මේක ඊට වඩා වෙනස් ලෝකයක්... ඒ ලෝකය

ඇතුළේදී දරුවන්ටත් අයිතියක් තියෙනවා තීරණ ගන්න... එයාලගේ දෙවිය වෙනස් කරගන්න... හොඳ විදිහකට... නාස්ති නොවී...'

'මට කියන්න නෝනා මොකක්ද කාරණාව...'

'ඔව්... දුවයි අරවින්දයි අතරේ එහෙම සම්බන්ධයක් තියෙනවා... ලොකු ගැඹුරු සම්බන්ධයක්... ඒක අපි හිතනවටත් වඩා වෙනස් බැඳීමක්... දුව ඒ දරුවට පණ වගේ ආදරෙයි... මට කියන්න දුක නෑ... එයා අපි දෙන්නට වගේම ඒ ළමයටත් ආදරෙයි... ඒ වගේම තමා ඒ ළමයක් දුවට පුදුම විදිහට ආදරෙයි...'

'හරි නෝනා කියන්න මං අහගෙන ඉන්නේ...'

'මං හිතන්නේ නෑ අපේ දුවට ඒ තරම් හොඳ කෙනෙක්ව මේ ජීවිතේ තවත් ලැබෙයි කියලා... ඒ තරම් ඒ දරුවා හොඳයි... මං දන්නෑ මට දක්ක දවසෙම හිතුණා... මට පුදුම අපේ කෙල්ල ඒ ළමයව ආදරේ කරන්න කොහොම තෝරගත්තද කියන එක...'

'තෝනටත් ඒ ළමයව විශ්වාසයි...'

'අතේ මන්ද සසර බැඳීමක්ද කියලා... මටනම් හිතෙන්නේ ගිය ආත්මේ අපේම පවුලේ පුතෙක් වෙලා ඉපදිලා ඉන්න ඇති කියලා... පළවෙනි දවසේ මගේ කකුල් දෙක අල්ලලා වදිද්දී මට ඇඬුණා...'

'තෝනට හිතන්න බැරිද දුවට කවදහරි අයිති වෙන දේපොළ හින්දා එහෙම ආදරයක් පෙන්නනවා කියලා...'

'නෑ මහත්තයෝ කවදවත් නෑ... එහෙම කරනවා නම් ඒ ගුණවර්ධනයේ පුතා වගේ කපටි කෙනෙක් විතරයි... ඒ ළමයා ආදරේ මහත්තයගෙයි මගෙයි දරුවට... මං නම් කියන්නේ එක දෙයයි....'

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ මොහොතක් විඩා නිවා ගත්තාය.

'මොකක්ද...'

'අපේ කෙල්ලව ඒ තරම් ආදරෙන් බලාගන්න අපිටවත් බෑ...'

‘එව්වරට ආදරෙයි...’

‘පුදුමේ කියන්නේ ඒකනේ... අපේ කෙල්ල මෝඩ කෙල්ලෙක් නෙමෙයිනේ මහත්තයා... හොඳට ඉගෙන ගත්ත අපිට වඩා බුද්ධිමත් කෙල්ලෙක්... මං හිතන්නෑ රැවටෙයි කියලා...’

‘ඔව් මාත් ඒක දන්නවා...’

ඇගේ හිතට සහනයක් දුනුණි. ප්‍රතිඵල සතුවූ විය හැකි මට්ටමක පවතින බව ඇයට ඒත්තු ගියේය. එහෙත් කවර තත්වයක් යටතේවත් දියණියත් අරවින්දත් කොළඹ ගොස් විවාහ වූ බව ඇය කීවේ නැත. එය පියෙකුගේ හද කම්පා කරනා කතාවකි.

‘තෝනා මොකක්ද ඔයා කියන්න යන්නේ...’

තම බිරිඳ යමක් කියන්නට කට හදනා බව දන ඔහු ඇසුවේය.

‘මහත්තයා මාව බැඳලා දන් අවුරුදු විසි පහකටත් වැඩියි...’

‘ඉතින්...’

‘මං මහත්තයාගෙන් මේ ජීවිතේ මොනවත් ඉල්ලලා තියෙනවද...’

‘නෑ...’

ඔහු සහතික කොට කීවේය. ඇය ජීවිතය දරාගත් ගැහැණියකි. තමා අතින්ද ඇයට වැරදි සිදුවී ඇත. එහෙත් මේ දක්වා ඇය ඒවා ඉවසා දරාගෙන දියණියව හැදුවාය. ඒ අතින් නෙළුම්දෙණිය මහතා තම බිරිඳට ගෞරව කළේය. මතු ආත්මයේදීත් ඔහු පැතුවේ ඇයවමය.

‘ඒත් මං දන් අවුරුදු විසිපහකට පස්සේ මහත්තයාගෙන් දෙයක් ඉල්ලනවා...’

‘තෝනා ඉල්ලන්න...’

‘ඒක ඉල්ලන්නේ මං වෙනුවෙන් නෙමේ දුව වෙනුවෙන්...’

‘තෝනා කියන්න ඉතින්...’

‘මගේ කෙල්ලට ඒ කොල්ලවම දෙන්න... ඒ ආදරේ නැති කරන්නෙපා... මං තුන් හිනින්න ආසයි ඒ වගේ බෑණා කෙනෙකුට...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ඉකිගසා හැඩුවාය. ඔහුට පුදුම සිතූණි.
බිරිඳ මෙසේ අඬනවා ඔහු දුටුවේ සෑහෙන කාලයකට පසුවය.

‘නෝනා අඬන්නැතුව ඉන්න...’

‘මං තව දෙයක් මං..හ..ත්..ත..යට කියන්නද...’

‘හා...’

‘මහත්තයාටත් තාත්තා කෙනෙක්ට වගේ ආදරේ කරන පුතෙක්
ඕන නම් ඒ ළමයා හොඳ පුතෙක්...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා සෑහෙන වෙලාවක් තම බිරිඳ දෙස බලා
උන්නේය. තම ජීවිතය අද මංසලකට පැමිණ ඇතැයි ඔහුගේද හිත
කියන්නට විය. ජීවිතය යනු උපයා ගත හැකි දෙයක් නොවේ.
ලැබෙන දෙයකි. සමහර විට තමාට තවමත් එය ලැබී නැත. ඔහු
ආශා කළේ දියණියට එය අඩු වයසින්ම ලැබේවා කියාය.

‘මට හිතන්න ඕන නෝනා... නෝනා දන්නවනේ මං එයා
ගැන තීරණයක් අරගෙන හිටියේ...’

‘ඒක දරුවගේ ජීවිතේ බිල්ලට දෙන තීරණයක් මහත්තයා... මං
හිතෙන් දවස් ගණන් බය වුනා... ඒත් දන් බයවෙන්නැ...’

‘හොඳයි අපි බලමු... මං මෙහෙම නෝනගෙන් ඇහුවා කියලා
දුටු කියන්නෙපා... එතකොට මං එයාගෙන් අහද්දී එයා උත්තර
හදගෙන ඉන්නවා...’

‘දුටු එහෙම දරුවෙක් නෙමේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා යන්නට නැහිටිවේය.

‘මහත්තයා දන් ආයෙත් කොහේ යන්නද...’

‘නෝනත් යන්... මං හිතුවා දුටුගේ හෝටලේ පැත්තෙම යන්න...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේගේ හිතට සතුටක් දැනුණි. තම සැමියා
මෙසේ ගමනක් යන්නට කතා කළේ සෑහෙන කාලයකට පසුය.
ඇය සාරියක් පටලවා ගත්තේ විනාඩි පහක් තුළය.

29

පළුල්ලේගම හාමුදුරුවෝ පිරිත් කීවේ හෝටලයේ ඉදිරිපස ලොබිය අසළ පැනවූ ආසනයක අසුන්ගෙනය. උන්වහන්සේගේ ගැඹුරු හඬ අරලියා හෝටලය පුරා බුද්ධ ස්වරයක් මෙන් ගලා ගියේය. ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දන් පෙරටු කොට ගත් හෝටලයේ සේවකයන් එදින හෝටලයේ ලැගුම් ගෙන සිටි අමුත්තන් සියල්ලමත් හෝටලයේ ලොබියේ දමු පැදුරු වල වාඩිවී වැදගෙන උන්නෝය.

අරවින්ද ඇඳ උන්නේ සුදු බනික් සරමත් සුදු කමිසයත්ය. ඔහු දවස් ගාණකට පසු රැවුල කැපුවේ අදය. ඒ නිසා ඔහුගේ මුහුණ දිස්වූයේ අභිංසක සුන්දරත්වයකිනි. ප්‍රාර්ථනා පිරිත් අසනා අතර දහ දෙළොස් වතාවක්ම තම සැමියා දෙස බලා උන්නාය. මේ දෙසන ජය මංගල පිරිත සේම ඔහුගේ මුහුණද මංගල කාරණාවක්ම බව ඇයට සිතූණි.

‘මොනවද බලන්නේ...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාගෙන් ඇසුවේ පහත් හඬිණි.

‘අද හරි ලස්සනයි... මට ලෝබකමේ බෑ...’

‘පිරිත් අහනකොට හිතේ තෘෂ්ණාවක් තියාගන්න තරකයි...’

‘මේ ලෝකෙම ගැන තියෙන තෘෂ්ණාව අයින් කරගන්නමි...
ඒත් මං මහත්තයට නම් හරි ලෝබයි... පෙරේතයි...’

‘මාත් පෙරේතයි...’

‘කෑ..ට..ද...’

‘ම..ගේ ගෑ..ණ..ට...’

ප්‍රාර්ථනා යටිකොළ හපාගෙන සිනාසුනාය. අරවින්ද තම
බිරිදගේ ඒ සිනහව රස වින්දේය.

‘ආයේ පුංචි නෝනා මේ හෝටලේටවත් පුංචි නෝනටවත්
අරවින්ද මහත්තයටවත් තරකක් වෙන්නෑ... ඒක ඒකාන්තයි...’

කෙටි පිරිත් දෙසුමෙන් පසුව පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ කීවේ
මෘදු මදහසක්ද සහිතවය.

‘ඔබ වහන්සේ කීව්වොත් ඒක ආයේ අපේ බුදු හාමුදුරුවෝ
කීව්වා වගේ... අපි අදහනවා හාමුදුරුවනේ ඒක... හරියට නියත
විවරණයක් වගේ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ පෙඞි ගිය දෑසද පොඩි කරගෙනය.

නෙළුම්දෙණිය මහකාත් හාමිනේත් රැගත් වාහනය හෝටලය
ඉදිරිපිට නතර වූයේ පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ පිරිත් පැත් ඉසිමින්
යද්දීය.

‘මහත්තයෝ තාත්තා...’

ප්‍රාර්ථනා මිම්මුවේ කරමක් වකිතයකිනි. අරවින්ද එදෙස බැලුවේ
සන්සුන්වය. බියවන්නට කාරණාවක් නැතැයි ඔහුට සිතූණි.

‘හා..නේ අම්මත් එනවා... හ..රි පු..දු..ම..යි...’

‘මොකක්ද පුදුමේ...’

‘තාත්තයි අම්මයි එකට ගමනක් යන්නේ හරි කලාතුරකින්...’

ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දන් දෙමව්පියන්ව පිළිගන්නට ඉදිරියට ගියේ එකටමය. නෙළුම්දෙණිය මහතා තම දියණියගේ දකුණුපස උන් අරවින්ද දෙස බැලුවේ පරික්ෂාකාරීවය. ඔහුට සිහිවූයේ මොහොතකට පෙර තම බිරිඳ කියූ දේය. පුතෙක් කරගන්නව නම් ඒ වගේ පුතෙක් තමයි ඕන...

‘එන්න තාත්තේ... එන්න අම්මේ...’

ප්‍රාර්ථනා හෝටලයට ගොඩවූ අම්මාටත් තාත්තාටත් වදිද්දී අරවින්දන් ඉබේටම ඔවුන් දෙදෙනාට වදින්නට පාත් විය. එය සිතා මතා සැලසුම් කළ දෙයක් නොවීය. හදවතේ උපන් අව්‍යාජ ආදරය හා බැඳීම නිසා ඇතිවූවකි.

‘තුණුවන් සරණයි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා දෙනෙත් හංගගත්තේ ඔහුට අපහසුතාවයකටත් වඩා හදවතට වෙනස් හැඟීම්බර බවක් උපන්නෙහි.

‘අපේ හාමුදුරුවෝ... ඔබ වහන්සේ මෙහෙට වැඩියයි කියලා ලේකම් හාමුදුරුවෝ කිව්වා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා පල්ලේගම හාමුදුරුවන්ට වදිමින් කීවේය.

‘තුණුවන් සරණයි... සිරිසුමන මහත්තයන් ආපු එක හොඳයි... මට ඔබතුමා වගේම තමයි ඔබ තුමාගේ දූ මැණිකත්... යහපත් දරුවන්ගේ යහපත වෙනුවෙන් මං හැමදම ඉන්නවා... කරදර එනවා තමයි... ඒත් ජය ශ්‍රී මහ බෝධියයි කළු බණ්ඩාර දෙයියොයි ඒවා නැති කරනවා...’

උන්වහන්සේ කීවේ ප්‍රාර්ථනා දෙසත් අරවින්ද දෙසත් බලාගෙනය.

‘එහෙමයි අපේ හාමුදුරුවෝ...’

‘පොඩි හාමුදුරුවෝ ගන්න ඔය පිරිත් නූල් ටික... අපේ මුදලාලි මහත්තයගෙයි හාමිනේගෙයි අත් වලත් බදින්න...’

භවතු සබ්බ මංගලම් කියමින් හාමුදුරුවෝ තාත්තාගේත් අම්මාගේත් අත්වල පිරිත් නූල් ගැට ගසද්දී ප්‍රාර්ථනා එදෙස බලා

උන්නේ අපමණ සැනසීමෙනි. ජීවිතයේ හොඳ දවස් හෙමිහිට උදාවෙමින් පවතී යැයි ඇයට නිකමට සිතුවේ.

‘අද මේ ළමයාට ඇප ලැබුණා කියන එක හරි පුදුමයි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා අරවින්ද දෙසට හැරෙමින් කීවේය.

‘සිරිසුමන මහත්තයෝ බුදු බණේ තියෙන්නේ ධම්මෝ හවේ රක්ඛති ධම්මචාරී කියලා... ධර්මය දරන්නාව ධර්මය විසින්ම ආරක්ෂා කරනවා... ඒක නියතයක්... ඇප ලැබුණා විතරක් නෙමේ මය නඩුවෙනුත් අරවින්ද මහත්තයාට නිදහස් වෙනවා...’

ඔහු පිළිබඳව හැමෝ තුළම පවත්නා විශ්වාසය හා ප්‍රසන්න ආකල්පය පුදුමාකාර යැයි නෙළුම්දෙණිය මහතාට සිතුවේ.

‘අම්මත් ආපු එක හොඳයි... මං කතා කළාම බෑ... තාත්තා කතා කළාම ආවා...’

අම්මාගේ උරහිසට බරවී ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘ඔයාගේ ජීවිතේට හොඳක් වෙනව නම් මේ අම්මා කවදත් එනවා...’

‘අද මොකක්ද තියෙන විශේෂ හොඳේ...’

‘නෑ මට නිකන් හිතුවො...’

තාත්තාත් අම්මාත් හෝටලයට එන්නට පෙර කුමක් හෝ සිදුවී ඇති ඇති බැව් ප්‍රාර්ථනා ඉවෙන් මෙන් තේරුම් ගත්තාය.

‘තාත්තේ අද මස් මාළු පුළුටු මොකවත් නැතුව කෑම ටිකක් හදලා තියෙනවා... කෑම ටිකක් කාලම යන්න... තාත්තා ආස තිබ්බටු මැල්ලුමකුත් තියෙනවා... පොළොස් මාළුවත් තියෙනවා...’

ස්වාමීන් වහන්සේලා පන්සලට වැඩම කළ පසු ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘කමු... මටත් හරි බඩගිනියි...’

ඔහු කීවේ තම දුවගේ ගෙදරින් බත් කටක් කන්නට ආ

තාත්තා කෙනෙක් කියන්නාක් බඳු හැඟීමෙනි.

‘කාරණාව බුදු වෙනවා ලකුණු පෙතේ... භාවනාව අත් නොහරිත් ස්වාමිනේ...’

අවන්හල වෙත යද්දී ප්‍රාර්ථනා සඳ කිපුරු දූවේ එන කවි පද දෙකක් අරවින්දට කීවේ පහත් හඬින්.

තිසා වැවේ හීන් දිය සරළිති බිම එලූ සාරියක සිහින් පොටවල් මෙන් නිසංසලේ විසිරී ගියේය. පසොළොස්වකට කලා පුරමින් උන් සඳේ ඡායාව වැව් දිය මතුපිට වැටී තිබුනේ වැවට වැටුණ රත් තැටියක් ලෙසිනි. ඇත රුවන්වැලි මහ සෑයේ යෝධ සුදු කොත් කැරැල්ල වැව් ඉවුරට දිස්වූයේ සුන්දරවය. වැව් බඳ හමා එන මෘදු සිසිලය රැගත් තලමුදු පවන හෝටල් බිමට නොනවත්වා හමා එමින් තිබුණි.

වැව් ඉවුරේ පලු ගසකට බරවී උන් අරවින්දගේ වතට ඇය තම සිරුරම බර කරගෙන උන්නේ ඔහුට පිටුපාය. ප්‍රාර්ථනාගේ හිසින් එන නිර්මල ගැහැණු සුවඳ ඔහු දැන් පැය කාලක පමණ සිට එක දිගට වින්දේය. එය සකලවිධ ආත්මයම සතපවාලන අරුමැසි ගැහැණු සුගන්ධයකි. පිරිමියෙකුට එවැනි සුවඳක් විඳගත හැක්කේ එක් ගැහැණියකගෙන් පමණි. එය පූර්ණ වශයෙන් විඳගත් පසු පිරිමියෙකුට ඉන් එහා ලෝකයක් ගැන හිතන්නටවත් නොහැක.

ඔහුගේ දෑත් ගෙන ඇය තම උදරය මත එකට බැඳගෙන උන්නාය. ඒ ඇඟිලි තුඩු සෙනෙහෙබර ලතාවකින් උදරය පුරා දූව යද්දී සුවතිය ඉන් ශාන්ත වූ අනුරාගයක් වින්දය. එය හදවතේ දෙළොස්මස්ථානයම රංජනය කරන අති පවිත්‍ර වූ අනුරාගයකි.

ජීවිතය සතපවා ගැනීම එකකි. ඒ ජීවිතය සතසා ගැනීම තවත් එකකි. ජීවිතය සරසා ගැනීම ඒ සියල්ලටම වඩා වෙනස් දෙයකි. මේ සියල්ල එකම හදවතකින් සපුරා ගන්නට ලැබෙන්නේ නැත. එහෙත් කලාතුරකින් කෙනෙකුට එකම හදවතකින් ජීවිතය සතපවා ගන්නටද සතසා ගන්නටද සරසා ගන්නටද පින් ලැබෙයි. එවැනි හදවත් ලබන්නේ පෙර පින් ඇත්තෝය.

තමා එවැනි පිනක් කළ පින්බර මහේෂ්කාවකැයි ප්‍රාර්ථනාට

සිතුණි. ඔහු වැනි කෙනෙකු එවැනි පින් වල මහිමයකින් තොරව ලැබෙන්නේ නැත.

රජරට අහස පුරා සරා සඳ මොහොතකට වළාකුලකට මුඛ විය. වැව් ඉවර එකෙනෙහිම කළුවර විය.

‘ම..හ..ත්..ක..යෝ...’

ඇය මෘදු සරින් කතා කළාය.

‘ම...’

‘නි..දි..ද...’

‘මේ වගේ ලස්සන කෙල්ලෙක්ව තුරුල් කරගෙන මේ වගේ රැක නිදගන්නේ මොන මෝඩයද...’

ඔහු ගත් කටටම කීවේය. ඇය යටි තොල සපාගත්තාය.

‘නැතුව වෙන මොනා කරන්නද...’

‘කරන්න කොච්චර දේවල් කියෙනවද...’

‘ආ... එහෙමද හිතත් ඉන්නේ... අපි ඇහැරගෙන ඉඳී කියලද හිතන්නේ... අටට කෑව තමයට අපි දෙයි...’

‘උඔට මං නිදගන්න දෙන්නේ නෑ...’

ඇගේ උදරය ඇඟිලි තුඩු වලින් කිනි කවා ඔහු කීවේය. ඉන් ඇඹරී ගිය ඇය එහෙමම අනෙක් පැත්තට හැරුණාය.

තවමත් සඳ වළාකුළෙන් මිදී නැත. හාත්පස කළුවරය.

‘පොඩි ළමයිව නරක් කරන්න හොඳ නෑ...’

ඔහු ඇගේ දෙකම්මුල් දේහිත්ම වසා මුහුණට බර වූවේය.

‘අපි ඕවා කරන්න දන්නෑ...’

‘කිසි කරන්න කවරුවත් කියලා දෙන්න ඕන නෑ...’

‘මට නම් මහත්තයා තමයි පුරුදු කළේ...’

සඳ වළාකුළෙන් මිදී යළිත් අහසේ පායා එද්දී ඔවුන් දෙදෙනා උන්නේ එකිනෙකාගේ දෙතොලින් ජීවිතයේ මිහිරිම යමක් ඉල්ලා

ගනිමිනි. ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ දෙකොලින් මොහොතකට දෙකොල් මුද්‍රාගෙන නොනවත්වා ඔහුගේ දෙකම්මුල් සිපගත්තාය.

‘ම..ගේ ර..ත්..ක..ර..ත් ඇයි මාව මේවිවර පිස්සු වැට්ටෙව්වේ... පවිතේ...’

ඇය ඇසුවේ අඬන්නට මෙනි.

‘මං පිස්සු වැටුනේ නෑ කියලද හිතන් ඉන්නේ...’

‘දන්නවා... ඒ පිස්සුව සනීප කර ගන්නෙපා හොඳේ... අපි හැමදුම පිස්සුවෙන් වගේ ලව් කර කර ජීවත් වෙමු... එකකොට ඇත්තටම ජොලි...’

ජීවිතය යනු ආදරය බව ප්‍රාර්ථනා විශ්වාස කළාය. ජීවිතයෙන් ලැබිය යුතු එකම සතුට ආදරය කිරීමෙන් ලැබෙන සතුටය. ඒ සතුටට සම කළ හැකි ලොව්තුරු සතුටක් දෙවියන්ටවත් දිය නොහැක. දෙවියන් පවා රහසින් ආදරය කරන්නේ ඒ නිසාය.

ආදරයට වහ වැටුණ පසු වෙන දෙයක රසය දැනෙන්නේ නැත.

ඔහු ඇගේ බඳ වටා දෑතම යවා තවත් ඇයව ළං කර ගත්තේය. ප්‍රාර්ථනා දෑතම ඔහුගේ බඳ වටා යවා මුහුණේ පැත්තක් එහෙමම අරවින්දගේ පසුවට තද කර ගත්තාය. ජීවිතය ඇත්තේ මේ වර්ග අඩිය මතය. ඉන් එහාට ලෝකයක් නැත. තිබ්බද වැඩක් නැත.

‘මාව අද ගෙදර යවන් නැද්ද...’

ප්‍රාර්ථනා කෙදිරිල්ලක් බඳුව ඇසුවාය.

‘කවදද මං ගාවටම වෙලා ඉන්නේ...’

‘ඉන්න ලැබෙනවනම් අද රූ ඉඳලා ඉන්නවා කියලා මහත්තයා දන්නවනේ...’

ඇගේ තෙත දෙකොල් පටවල සිසිලස ඔහු විඳගත්තේ ළයේ ගැඹුරුම හෘද නාලිකා වලිනි.

‘අපි ආදරේ කරනවා වැඩි කියලා මහත්තයට හිතෙන්නැද්ද...’
ප්‍රාර්ථනා හදිස්සියේ ඇසුවාය.

‘එහෙනම් ටිකක් අඩු කර ගමු...’

‘අ..නේ එපා... එහෙම වුනොත් මං තෝව මරලා මේ කිසා
වැවේ දැනවා...’

‘එහෙනම් වැඩි කියන්නේ...’

‘මෙ..ච්..ව..ර බොළඳ විදිහට ආදරේ කරන්න මං හිතා උන්නේ
නෑ... ආදරේ මෙච්චර බොළඳයි කියලා මං දැනම උන්නෙත් නෑ...
පොඩ්ඩක් දකින්න බැරි උනාම පපුව පිට්ටන කරමට...’

‘ආදරේ ගැඹුරත් ඒ බොළඳ කමත් තමා බබා...’

‘මි... වෙලාවකට මල වදයක් නේ...’

‘මාවද...’

‘නෑ පිස්සෝ... ආදරේ...’

‘එහෙනම් ආදරේ නොකර ඉන්න...’

‘බෑ... මං ඒ වදේට ආසයි... මං ආස මට වදයක් වෙන කරමට
ආදරේ කරනවනම්... මට එහෙම ආදරේ කළේ එක්කෙනෙක් විතරයි...’

‘කවුද...’

‘දන්නැද්ද කවුද කියලා...’

‘නෑනේ...’

‘අර උස ලස්සන කොල්ලෙක් ඉන්නේ... අරලියා එකේ...’

‘අර අරවිත්ද කියන පිස්සද...’

‘එයා ලස්සන යෑ... අපි කිව්වේ වෙන කෙනෙක් ගැන...’

ඇය සිනාසී කීවාය.

‘හරි හරි අපි ලස්සන නෑනේ...’

‘අ..නේ... මට මේ ලෝකේ ලස්..ස..න..ම කෙනා මගේ මහත්තයා

තමා... අ..තේ මේ ඔක්කොම මගේතේ... මගේමතේ...

හුස්ම ගන්නට පවා බැරිවෙන තරමට ඇය ඔහුව දඩ්ව වැළඳගත්තාය. ආදරය යනු එතරම්ම තෘෂ්ණාධික සිතුවිල්ලකි. මේ සංසාරයේ ඒ තරම් හෘද සංවේදී බැඳීමක් තවත් නැත.

‘තාත්තා කොයි වෙලාවක හරි මගෙන් අහයි මහත්තයා ගැන...’

‘බබා මොනවද කියන්නේ එතකොට...’

‘මට බොරුවක් කියන්න බෑ... මං අදහන ආදරේ වෙනුවෙන් මං කොන්දේසි විරහිතව පෙනී ඉන්නවා...’

‘තාත්තා මොනා කියයි කියලද බබා හිතන්නේ...’

‘තාත්තට බෑ එයාගේ දුවගේ ආදරේ හැල්ලු කරන්න...’

‘ඒත් බබා... මගේ ජීවිතේ හරිම හැල්ලු ජීවිතයක්...’

‘ඒ ඔයා හිතන හැටි... මහත්තයාගේ පපුව හරි බරයි... ඒක උස්සගෙන ඉන්න මං ඒ බර දන්නවා...’

‘මගේ ජීවිතේට ඔයා ලැබුනේ නැත්නම් තේරුමක් නෑ බබා...’

‘මං දන්නවා රක්තරත්... ඉතින් මට ඔයාව නොලැබී ගිහිත් නෑතේ වස්තුටේ... අපි දෙන්න බැඳලනේ...’

‘ඒකත් අමතක වෙලා තිබ්බේ...’

‘හොඳට හිටි... මං ගෑණි කියලා අමතක උනාද...’

‘ඒක තව ආත්ම සියක් ගියත් අමතක වෙන්නෑ...’

නිසා වැටී තාවුල්ල පුරා පැතිර තිබූ නිසංසල සිසිලය මේ පෙම්වතුන්ව තව තවත් සමීප කර විය. හෝටලය පුරා වූ අරලියා ගස් වල හෙට පිපෙන්නට බලා උන් අරලියා කැකුළු වල සුගන්ධය රාත්‍රී තල මුදු සුවඳ හා මුසුවී තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ පපුවට බරවී දෙනෙත් පියාගත්තේ අපමණ සැනසීමෙනි.

‘මට හරි ආසයි ඉක්මනට පැටියෙක් හදන්න...’

ඔහු ඇගේ කුස පිරිමදිද්දී ඇය මිම්මුටාය.

‘හදමු...’

‘හදමු නෙමේ... දනටමක් බඩට ඇවිත්ද දන්නෑ... මං පරිස්සම් වෙන්න කියලා මොනවත් ගත්තේ නෑ...’

‘එහෙනම් බඩට ඇවිත් ඇති...’

‘තව නෑ... ගිය පාරත් වෙලාවට වෙනදේ උනා... මං කිව්වේ මහත්තයෝ මට ආසයි අපේ පැටියෙක් මේ අරලියා එකේ බට්ටා වගේ දුව දුව ඉන්නවට... ඊට පස්සේ මට මේ හෝටලේ ඕන නෑ... මං මහත්තයෝ හොඳ වයිත්... පැටියගේ අම්මා... අපි දෙන්නව කරේ කියාගෙන මහත්තයා යන්න...’

‘දෙන්නෙක්ව නෙමේ බබා මං දහ දොළොස් දෙනෙක්ව හරි උස්සගෙන යන්නම්...’

‘එව්වර එපා... දෙන්නෙක් ඇති... දුවයි පුතයි...’

‘බය වුනාද අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද බඩ කරයි කියලා...’

‘එහෙම කළත් මං හදනවා... ඔයාගේ පැටව් නේ...’

සියළු වළාකුළු පහවී ගොස් සඳ මුදුනටම ආ පසු ඇය ඒ සඳ එළියෙන් තම හිමි දෙස මොහොතකට බලා උන්නාය. ජීවත් වන්නට මේ ඇතියැයි... හොඳටම ඇති යැයි ඇය සිතා ගත්තාය.

30

ප්‍රාර්ථනාව හෝටලයේ සිට බැස්සුවේ අරවින්දය. නිවස අසල වාහනය නවත්වද්දී තාත්තාගේ වාහනය මිදුලේ නතර කර තිබෙනු දුටු ප්‍රාර්ථනා චකිතයෙන් අරවින්ද දෙස බැලුවාය.

‘මහත්තයෝ තාත්තා ඇවිත්... අද එයා සාමාන්‍යයෙන් ගෙදර එන දවසක් නෙමේ... ඒකයි මං අනුව යවලා නැවතුනෙත්...’

‘බබාට බයද...’

‘නෑ... බය නෑ... ඒත් දන් සාලේ හිටියොත් මොකක්ද වගේ... තාත්තා දන්නවනේ මං ආවේ ඔයා එක්ක කියලා...’

අරවින්ද මොහොතක් කල්පනා කළේය.

‘මං බබාව බස්සලා පිට පාරෙන්ම යන එක හොඳ නෑ...’

‘කමක් නෑ ඔයා යන්න...’

‘නෑ... මාත් බහිනවා...’

ප්‍රාර්ථනා කිසිවක් කීවේ නැත. එක අතකට අරවින්දගේ ධේරිය පිළිබඳවත් ඔහුගේ මහත්මා ගතිය පිළිබඳවත් ඇය ආඩම්බර විය. තමා ගෙදර ආවේ තම ජීවිතයේ ඉන්නා ප්‍රබලම ආරක්‍ෂකයා සමඟ බව තාත්තාද දනගත යුතුය. අරවින්ද තමාවත් රැගෙන ගෙදරටම එන්නේද ඒ නිසා බව ඇය දනියි.

ගේට්ටුව ළඟින් බස්සා හොර පාරෙන්ම යන රස්තියාදුකාර පෙම්වතෙක් තමා ආශ්‍රය නොකරන බව තාත්තාද දනගත යුතුය.

බලාපොරොත්තු වුවාක් මෙන්ම නෙළුම්දෙණිය මුදලාලි මහතා සාලයේ උන්නේය. අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් නිවසට ගොඩ වූ මොහොතේ ඔහුගේ දෙනෙත් එහෙමම දෙදෙනා වෙතට ගියේය.

‘තා..ත්..තේ...’

ප්‍රාර්ථනා කතා කළාය.

‘මොකද මේ රූ වෙලා...’

ඔහු ඇසුවේ තද ගතියකින්ම නොවේ. එහෙත් තාත්තා කෙනෙකුගේ බර ස්වරයෙනි.

‘මං තාත්තේ හෝටලේ හිටියේ... අරවින්දත් එක්ක ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද දෙසද බලා කීවාය.

‘අද ටිකක් රූ වුනා සර්... ඒකයි මං මේ ගෙදරටම ඇරලුවේ...’

චකිතයකින් කැඩීම්කින් තොර කටහඬින් අරවින්ද කීවේය.

‘මේ ළමයා ගෙදරටම ගෙනත් ඇරලපු නිසා මං මොනවත් කියන්නෑ... නැත්නම් මෙයා මෙහෙම හදපු ළමයෙක් නෙමේ...’

අරවින්ද හිස සලා නිහඬ වූවේය. ඔහු තමාව ගේට්ටුව ළඟින් බස්සා නොගියේ ඇයිදැයි ප්‍රාර්ථනාට තේරෙන්නේ දැන්ය. ආරක්‍ෂකයෙක් නම් නියම ආරක්‍ෂකයෙක් විය යුතුය. ඔහු කපටි ආරක්‍ෂකයෙක් විය යුතු නැත.

‘මං එහෙනම් යන්නම් සර්...’

‘මේ ළමයා කාලද ඉන්නේ...’

ඒ හඬ ආවේ සිරිසුමන නෙළුම්දෙණිය නම් වූ ව්‍යාපාරිකයාගේ මුවිත් නොවේ. ඔහු නමින්ම ඉන්නා තාත්තාගේ හදවතින්ය.

‘අපි අද පිටිටු කෑවා සර...’

‘හොඳයි එහෙනම් වෙන කොහේවත් නොගිහිත් හෝටලේටම යන්න... කරදර අඩු වෙනකල් මේ රූ පානේ ගමන් බිමන් තතර කරලා දන්න...’

‘එහෙමයි සර...’

ප්‍රාර්ථනා දෙස තව එක් වරක් බලා අරවින්ද නිවසින් පිට විය. ප්‍රාර්ථනා සැනසුම් සුසුමක් හෙළවාය.

‘ර..ත්..න..පා..ල...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා පුටුවේ ඉඳගෙනම රත්නපාලට කතා කළේය.

‘අපේ මහත්තයා...’

‘වාහනේ අරගෙන අර ළමයාගේ වාහනේ පස්සෙන් ටිකක් යන්න...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙතට කඳුළු නැගුණි. තාත්තාගේ හදවත මේ තරමට කාරුණික යැයි ඇය හිතුවේ නැත.

සියල්ල සිදු වෙන තුරු ප්‍රාර්ථනා සාලයේ උන් තැනම හිටි පිළිමයක් සේ බලා උන්නාය. අවසානයේ නෙළුම්දෙණිය මහතා තම දියණිය දෙස බැලුවේය.

ඒ බැල්ම වෙනස් බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය.

‘තාත්..තේ...’

මේ කතා කරන්නේ ප්‍රාර්ථනා නම් වූ යුවතිය නොවේ. කුඩා ගැහැණු ළමයාය. පියාගේ හදවත උණු වූයේ ඒ නිසාය.

‘දන් කියද බලනව වෙලාව...’

ප්‍රාර්ථනා බිත්තියේ ගැසු ඔරලෝසුව දෙස බැලුවාය. වෙලාව එකොළහමාරය. එය යුවතියකට ගෙදර එන්නට සුදුසු වෙලාවක්

නොවන බව ඇය හොඳින්ම දන උන්නාය.

‘ම..ට සමාවෙන්න තාත්තේ... මං තා..ත්..තේ අරවින්ද හිටපු නිසා හිටියේ...’

‘පිට පිරිමියෙක් හිටියයි කියලා ගැණු ප්‍රමයෙකුට මෙව්වර රැ වෙන්න පුළුවන්ද...’

තාත්තා ප්‍රශ්නය ඇසුවේ නිලය බලා බව ප්‍රාර්ථනා දැනී. දන් ඔහුට කිව යුත්තේ අරවින්ද එසේ පිට පිරිමියෙකු නොවන බවය. ඔහු ආත්මය දන්නා හඳුනන එකම සත් ගුණවත් පිරිමියාය.

‘මං තා..ත්..තේ... මං...’

ඇයට ගෙන ගැසිණ.

‘යනවා... දන් ගිහිල්ලා මුණ හෝදගෙන ඇඳුමක් දගෙන එනවා පහළට... මට තියෙනවා ඔයා එක්ක කතා කරන්න...’

මේ මොහොත බලාපොරොත්තුවෙන් උන් මොහොතය. ඇයට බියක් දනුනේ නැත. වචනයක්වත් නොදෙඩා ප්‍රාර්ථනා උඩට ආවේ ඒ නිසාය. අනුරාධා දෙරකඩ අසළටම වී ප්‍රාර්ථනා එන තුරු රැඳී උන්නාය. ඇය කාමරයට ගොඩ වූ විටම ඇය දෙර වසා ප්‍රාර්ථනාව ඇඳට ඇදගෙන ආවාය.

‘අද අතේ කෝටි තේද... අත්කල් ආවා කියලා කතා කරලා කියන්නත් හදලා මං කිව්වේ නෑ...’

‘කමක් නෑ කෙල්ලේ... කවදහරි මේක වෙන්නත් එපැයි...’

‘අත්කල් මාවත් පල්ලෙහාට කතා කරගෙන ගොඩාක් විස්තර ඇහුවා...’

‘අරවින්ද ගැන...’

‘නැතුව...’

‘උඹ මොනවද කිව්වේ...’

‘අතේ කෙල්ලේ... මං මගේ අයිසා ගැන කතා කරන්නේ’

තරකින්ද... මට ඇඬුණත් එක්ක... අන්කල් අහනවා එයා ඔයාලා
ඔක්කොටම ඉතාවක් කැව්වද කියලා...

‘එකකොට...’

‘මං කිව්වා අරවින්ද අයියගේ තියෙන ඉතාව මනුස්සකම
කියලා... මට හිතුණ දන් දන් උඹල දෙන්නගේ එලෙයාර් එක ගැන
අහයි කියලා...’

‘ඇහුවේ නෑ...’

‘නෑ... ඒත් අන්කල් ඔක්කොම දන්නවා... මං රත්තරන් බොරුවක්
කිව්වේ නෑ... වැඩි වර්ණනා කළෙන් නෑ... එහෙම කරන්න ඕනෙන්
නෑනේ...’

‘ඔව් ඒක හොඳයි... හඳ හැම දේකටම උපමා කරනවා... ඒත්
හඳට උපමාවක් නෑ...’

‘උඹට දන් බයද...’

‘නෑ... මට මගේ මිනිහව නැතිවෙන්නේ නෑ...’

‘මාත් ඒක කියනවා... නෙස්ට්ලෝල්ට් එකක් බිලා විහාර මහාදේවී
වගේ පලයන්...’

‘ගිහින් මං මගේ ගැමුණු කුමාරයව අරගෙනම තමයි එන්නේ...’

‘විෂ් යු ඕල් ද බෙස්ට්...’

අනුරාධා මිතුරියගේ කම්මුලක් සිප කීවාය. කවරක් කීවද
ප්‍රාර්ථනා නාන කාමරයට ගියේ සියළු දේවි දේවතාවන් වහන්සේලාව
සිහි කරගෙනය.

සැහැල්ලු ඇඳුමක් දමාගෙන ප්‍රාර්ථනා පහළට ගියේ කාමරයේ
වූ බුදු රුවට වැදීමෙන් පසුවය.

‘බිත්තරයක් තිබ්බනම් පපුවේ තමිබ ගන්න තිබ්බා...’

ඇය මිතුරියට විහිළුවට කියාගෙන ගියේ පපුවට අතක්ද
තබාගෙනය.

මේ වසර විසි හතරක් තම ජීවිතයේදී තාත්තා සමඟ කතා කරන තීරණාත්මකම කතාබහය. සමහර විට එය ජීවිතයේ දෙවොපගතම කතාබහද විය හැක.

නෙළුම්දෙණිය මහතා උන්නේ සාලයේ සැටිය මත ඉඳගෙන සුවික්ෂත බලමිනි. පාර්ථනා පුටුවක වාඩි නොවී පුටු පත්ත අල්ලාගෙන මොහොතක් බලා උන්නාය.

31

“නා..ත්..තේ මං ආවා...”

නෙළුම්දෙණිය පුවත්පත අකුලා පුටුව මත තබා තම උපුස් යුවලද ගැලවූවේය. තාත්තා සැරසෙන්නේ එසේ මෙසේ කතා බහකට නොවන බව ප්‍රාර්ථනා ඉවෙන් මෙන් වටහා ගත්තාය.

‘ඔතනින් ඉඳගන්න...’

කුඩා දරිවියක සේ ඇය පියාට අවනත වූවාය. එහෙත් ඔහු ටික වෙලාවක් යන තුරු උන්නේ නිහඬවය.

‘ඔයාට දැන් අවුරුදු විසි හතරයි...’

‘ඔව් තාත්තේ...’

‘පොඩි ළමයෙක් නෙමේ...’

එයට ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය.

‘ඒත් මට පේන්නේ තවම ඔයා පොඩි ළමයෙක් වගේ... කැන්ඩි

හොස්ටල් එකට ඇරලවද්දී මගේ අතේ එල්ලිලා ඔයා අඩපු හැටි මට තාම මතක් වෙනවා...

‘මටත් මතකයි තාත්තේ...’

‘ඔයා ඉපදිවිට දවසෙ ඉඳලා මං ඔයාට දුකක් දුන්නේ නෑ...’

‘මං දන්නවා තාත්තේ...’

‘ඔයා ඉල්ලන්නේ මොනවද මං ඒ හැම දෙයක්ම ඔයාට දුන්නා... ඉස්කෝලෙන් අවුට් උනාට පස්සේ ඔයාට ගෙදර නිකං ඉන්න බෑ කියලා ඔයාට හෝටලයක් දලා දෙන්න කිව්වා... මං ඒකත් කළා... ප්‍රාර්ථනා තිහඩව අසා උන්නාය.

‘ඔයාට මං හෝටලයක් දලා දුන්නේ ඔයා බිස්නස් වලට ඇදලා දලා කුරුවල් කරන්න හිතන් නෙමේ... පොඩ් කෙල්ලෙක්ගේ ආසාව නේද කියලා හිතලා...’

‘මං කුරුවල් උනේ නෑ තාත්තේ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ අසරණවය.

‘මං දන්නවා... එහෙම උනානම් මම මෙලහකට ඔය හෝටලේ වහලා දලා... ඒත් ඔයාට හෝටලය දලා දෙද්දී මං එක දෙයක් කිව්වා... අවුරුද්දක් ඇතුලත කසාදෙට ලෑස්ති වෙන්න ඕන කියලා...’

ඒ පොරොන්දුව එයාකාරයෙන්ම ඉෂ්ඨ විය. ප්‍රශ්නයකට තිබුනේ තමා තාත්තා බලාපොරොත්තු වූ පුද්ගලයා සමඟ විවාහ නොවීමය.

‘ඔව් තාත්තේ...’

‘දැන් අරලියා එක පටන් අරගෙන අවුරුද්දකටත් වැඩියි මං හිතන්නේ...’

‘අවුරුද්දයි මාස දෙකයි තාත්තේ...’

‘එතකොට මගේ පොරොන්දුවට මොකද උනේ...’

ප්‍රාර්ථනා තම උකුලේ වූ අතැහිලි එකිනෙක පටලා කල්පනා

කලාය.

‘තාත්තා හිතන්නේ මං මගේ අනාගතේ ගැන තුට්ටුවක්වත් හිතත් නැතුව ඒක මහරලා උන්නා කියලද...’

‘ඒක මං දන්නේ නෑනේ දුව...’

‘නෑ තාත්තේ... මං පහුගිය අවුරුද්ද පුරාම හිතුවේ මගේ අනාගතේ ගැන තමයි... ඒක අම්මා දන්නවා... ඇත්තම කිව්වොත් ළඟක් වෙනකල් මං මගේ අනාගතේ ගැන හිතලා පිට්ටුනා... දුක් උනා... බය උනා...’

‘ඇයි ඒ...’

‘තාත්තා ආසයි මං ලස්සනට හිනාවෙලා ඉන්නවා දකින්න... අම්මා ආසයි... මාත් ආසයි ජීවිතේ ඉදිරි කාලේ සතුටින් සැනසීමෙන් හිනාවෙව් ඉන්න...’

‘ඔව්... ඔයාට දුක් විදින්න අවශ්‍ය නෑ... මං හැම දෙයක්ම හදලා තියෙන්නේ... ඔයාට බරක් නෑ...’

‘ඒ..ත් තාත්තේ...’

‘ඔව් කියන්න...’

‘ලේ මස් වලින් හැදිව්ව ජීවිතයක සතුට කියන්නේ සල්ලිවලවත් දේපොළවලවත් නෙමේ... මං ඒවලට ගරහනවා නම් නෙමේ... තාත්තා උපයන හැම සතයකටම මං ආදරෙයි... ඒවල තියෙන්නේ තාත්තගේ දඩය මහන්සිය...’

‘ඒක ඔයා තේරුම් ගත්තා නම් ලොකු දෙයක්...’

‘මං ඒක තේරුම් ගත්තේ මාත් හම්බ කරන්න ගත්තු දවසේ...’

‘එහෙනම් ප්‍රශ්නේ...’

‘ප්‍රශ්නේ තාත්තේ මගේ ජීවිතේට ගැටගහලා තිබ්බ අතින් ජීවිතේ... ඒක කෙල්ලෙකුට සැනසෙන්න පුළුවන් තීරණයක් නෙමේ...’

කෙනෙක් එයා ප්‍රාර්ථනා කරන ලෝකෙම එයාට ලැබෙන්නේ නෑ... එහෙම හිතන්න තරම් ම. මෝඩත් නෑ... ඒත්.. තා..ත්..තේ තමන් බලාපොරොත්තුවෙන ජීවිතෙන් කාලක් අරික්කාලක්වත් කසාද බදින මිනිසුගෙන් නොලැබෙනවයි කියලා තේරුනාම ම. අසරණ වෙත් නැද්ද... බය වෙන්නැද්ද...

‘මට ඒක තේරෙන්නේ නෑ...’

‘මේ ලෝකෙ ඉන්න ගොඩාක් පිරිමි ගැණියෙක් වෙනුවෙන්ම කැපවෙලා ජීවත් වෙන්න ආස නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා මේ ටික කීවේ ඒ ගොඩේ තාත්තත් ඉන්නවා නේදයි අසන්නට මෙනි. නෙළුම්දෙණිය බිම බලාගෙන උන්නේය.

‘මේ මගේ දෙවිය කියලා හම්බවෙන ජීවිතේ බාරගෙන විඳවන්න ම. ආස නැහැ... ම. තාත්තගේ දුව... දඹුල්ලේ ලොකුම හෝටල් කම්ප්ලෙක්ස් එක අයිති තාත්තට... අනික ම. ඉගෙන ගත්ත කෙල්ලෙක්... සම්ප්‍රධායික ගැණියෙක් විදිහට ම. මගේ දෙවිය බාර ගන්න ලැස්ති නෑ... ඒකෙන් කියන්නේ නෑ මට පිරිමියෙක් වෙනුවෙන් කැපවෙන්න බෑ කියලා... මම ආදරේ කරන මහත්තයෙක් වෙනුවෙන් ම. බොළඳ ගැණියෙක් වගේ කැපවෙන්න කැමතියි හැබැයි...’

‘ඔව්...’

‘ඒ මිනිසා මට ගොඩාක් ආදරේ වෙන්න ඕන... මේ මට... ප්‍රාර්ථනා කියන කෙල්ලට...’

‘ඇයි ප්‍රියලාල් ආදරේ නැද්ද...’

‘ගැණු විසිතිස් ගාණක යට ඇළුම් ගලවපු මිනිසෙක් කොහොමද තාත්තේ පිටිව මලකට වගේ තමන්ගේ ගැණිට ආදරේ කරන්නේ... තනි වෙච්ච ගමන් ඇදකට පෙරළගන්න මිනිසෙක්ගෙන් ම. මොනවද බලාපොරොත්තු වෙන්නේ... කසාදේ කියන්නේ ඩිල් එකක් කියලා හිතන ආදරේ කියන්නේ බිස්නස් එකක් කියලා හිතන ගැණියෙක්

එක්ක ජීවත්වෙන එක පාර්ටි ටයිම් දෙයක් කියලා හිතන මිනිහෙක්ගෙන් මං මොනවද බලාපොරොත්තු වෙන්නේ... තාත්තා පිළිගත්තත් නැතත් මං ආස නෑ තාත්තේ ඇත්තේන... රැවටෙන්න... මොකට රැවටුනත් මගේ අනාගතේ ගැන හිතද්දී මං එහෙම ඇත්තේනේ නෑ... මොකද තාත්තේ මං මගේ අනාගතේ ගැන හිතන්න ගත්තේ අවුරුදු දහනේ දහ අටේ ඉඳලා... මං මිනිස්සු දිහා බලන් හිටියා ගැණු දිහා බලන් හිටියා... බැඳපු කපල් දිහා බලන් හිටියා... තාත්තා මට ප්‍රොපෝසල් කරපු ප්‍රියලාල් දිහා මං අවුරුදු පහක් විතර බලන් උන්නා... මිනිහෙක්ගෙන් ගෙඩි පිටින් හොඳ ලැබෙන්නේ නැතිවෙන්න පුළුවන්... ඒත් ප්‍රියලාල්ගේ ජීවිතෙන් අතපත ගාලා හුරලාවත් හොඳක් ගන්න බැහැ...'

ප්‍රාර්ථනා එක හුස්මට කියවාගෙන ගියාය. නෙළුම්දෙණිය මේ තරම් දුර්ගතික කල්පනාවක් තම දියණියගෙන් බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

'ඔයා මිනිහෙක්ගෙන් මොනවද බලාපොරොත්තු වෙන්නේ...'

'කෙල්ලෙක් විදිහට තාත්තේ මට මිනිහෙක්ගේ ගොඩාක් ආදරේ ඕන... හරියට තාත්තගේ ආදරේ වගේ... අම්මගේ ආදරේ වගේ... ගැණියෙක් විදිහට ඒ මිනිහා මාව රැකබලා ගන්න ඕන... තාත්තලා මාව අවුරුදු විසි හතරක් මලක් වගේ හැදුවා... ම..ල..ක් වගේ... මට ඕන මගේ ජීවිත කාලේ ඉතුරු ටිකක් එහෙම මාව හදන වඩන මිනිහෙක්ව... ගැණියෙක්ට ප්‍රමාණය ඉක්මවා ආදරේ කරන්න බැරි මිනිහෙක්ට බෑ තාත්තේ ඒ ගැණිව එහෙම රැකබලා ගන්න... තාත්තා ආසද මං අහක දලා කියෙන එඩරු දණ්ඩක් වගේ හැදෙනවට... මුල් නැතුව... ඒත් ඔහේ දළු දදු හැදෙනව...'

නෙළුම්දෙණිය මහතාට පිළිතුරක් නැත. ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් තමා ඉගෙන ගත්තේ මොනවාදැයි දැන් ඔහුට සිතෙයි.

'මට හොඳ මිනිහෙක් නැති වෙනවා කියන්නේ තාත්තේ මගේ

දරුවන්ටත් හොඳ තාත්තා කෙනෙක් නැති වෙනවා කියන එක... මගේ දරුවෙක්ව රු කිස්සේ පපුවේ තියාගෙන ආදරෙන් හුරුකළ කර කර කවන්න පොවන්න බැරි ඒ දරුවා නාවන්න බැරි යාන්ත්‍රික මිනිහෙක්ව බැඳලා ඇයි මම මගේ බඩින් උපදින ඒ දරුවන්ටත් අසාධාරණයක් කරන්නේ... අනික තාත්තේ මට හොඳ මිනිහෙක් නැති වෙනවා කියන්නේ තාත්තටයි අම්මටයි හොඳ බෑනා කෙනෙක් නැති වෙනවා කියන එකට... මං හැමදාම හිතුවේ ඔයාටයි අම්මටයි මටත් වඩා ආදරේ කරන ඔය කකුල් දෙක අල්ලලා පුකෙක් වගේ නිහතමානීව වදින්න පුළුවන් මහත්තයෙක්ව හොයා ගන්න කියලා... එහෙම හිතෙක හිටපු මට ප්‍රියලාල්ව දක්කහම හිල්ලුනා... මේ මොන කබිබෙක්ද කියලා හිතූණා... වම් අතේ කැබි එකේ යතුරයි දකුණු අතේ සෙල් ගෝන් එකයි කරේ පවුම් පහේ මාලයයි අතේ පවුම් දහයේ බ්‍රේස්ලට් එකයි තිබ්බ පළියට කුපාඩි යාළුවෝ ටිකක් වට කරගෙන හිටියාම මිනිහෙක් වටිනා කියන මිනිහෙක් වෙන්නේ නෑ තාත්තේ... මිනිහෙක්ගේ මුල් මේ පොළොවේ ඇඳලා නැත්නම් ඒ මිනිහා ආගමක් දහමක් විශ්වාස කරන්නේ නැත්නම් ඒ මිනිහගෙන් තවත් කෙනෙකුට ඉල්ල ගන්න ජීවිතයක් නෑ තාත්තේ... කසා..දේ කියන්නේ ගෑණියෙක් මිනිහෙක්ගෙන් ඉල්ලගන්න ජීවිතේකට... තමන්ටවත් ජීවිතයක් නැති හිස් ලෝකල් බහුභූතයෙක්ගෙන් ගෑණියෙක්ට ඉල්ල ගන්න පුළුවන් ජීවිතයක් නෑ තාත්තේ... තාත්තා මම මෙහෙම කියනවට සමාවෙන්න... සාක්කුවේ කොන්ඩම් පැකට් එක දුගෙන මේ රජරට ඇවිදින මිනිහෙක් කොහොමද මේ උදේ හවා බුදුන් වදින ජයශ්‍රී මහ බෝධියට බෝධි පූජා තියන රැට පිරිත් අහලා නිදාගන්න ප්‍රාර්ථනාගේ හස්බන්ඩ් වෙන්නේ... ඒක එහෙම වෙනවනම් තාත්තේ බෝධි පූජාවට හරක් මසුන් තියන්න පුළුවන්...'

දියණියගේ මේ කතාව නෙළුම්දෙණිය හාමිනේද මැද සාලයේ සිට අසාගෙනය. අද තාත්තා දියණියගෙන් ඉගෙන ගන්නේ ජීවිතය

පිළිබඳ හොඳම පාඩමක් බව ඇය හිතුවේ සතුටිනි. මේ පාඩම ඔහුට කියාදෙන්නට තමාටවත් බැරි විය. එහෙත් අද ඒ පාඩම ඔහුගේම ලේ වලින් හැදුනු දියණිය අපූරුවට කියාදෙයි. ඔහුට සියල්ලටම එරෙහි විය හැක. එහෙත් තම ලේ වලට එරෙහි විය නොහැක.

‘අනිත් එක ගුණවර්ධන අන්කල් ප්‍රියලාල් එක්ක එකතු වෙලා... තාත්තව රවට්ටලා තියෙනවා... එයාලගේ බේස්නස් වල තත්වේ ම. තාත්තට පෙන්නුවා... එයාලා හැදුවේ මේ කසාදෙන් මුළු පවුලම ගොඩගන්න... ඊට පස්සේ මාව පැත්තකට කරලා එයාලට ඕන විදිහට ඒ සල්ලි උඩ පීනන්න... තාත්තා දුක් මහන්සියෙන් හම්බ කරපු සල්ලි එහෙම ගණිකා මඩම් වලට යොදවන්න ම. ඉඩ දෙන්නේ නෑ... ප්‍රියලාල්ලා බංකොලොත් වෙලා පාරට වැටුණත් කමක් නෑ ම. ඒත් බේරුවා... ප්‍රියලාල් හොඳ මිනිසෙක් නම්... ඒ ඇති ගැණියෙක් විදිහට මට සැනසෙන්න... මේ අනුරාධපුර කුඹුරක හැදෙන කැකුළු හාල් ටිකක් ගෙනල්ලා උයලා මැල්ලුමක් හොඳ්දක් හදලා කන්න මහ ලොකු වත්කමක් ඕන නැහැ... හවසට ශ්‍රී මහ බෝධියට ගිහිල්ලා මලක් පුළ කරන්න සල්ලි ඕන නෑ... මේ වැවක බැහැලා නාලා මයියොක්කා ටිකක් ලුණු මිරිසක් එක්ක කන්න සල්ලි ඕන නෑ... පෝය දවසට මිහින්නලේ පන්සලේ පේරු දනෙට මැල්ලුමක් කිරි කොස් මාළුවක් හදන් යන්න සල්ලි ඕන නෑ... මට පුළුවන් මගේ දරුවන්වත් ඒ ජීවිතේට හුරු කරන්න... මට පුළුවන් උන්ට හොඳට උගන්නන්න... ජීවිතේ මේ ටික බෙදගන්න ඔය සේරුවානිජලා කැමති නෑ තාත්තේ...’

කතා කරන්නට හිටියේ තමාය. එහෙත් දන් සිදුවී ඇත්තේ දියණියගේ කතාව අසා ඉන්නට යැයි නෙළුම්දෙණිය සිතුවේ තමාටම හිතාවෙමිනි.

‘හරි පුතේ... ඔයා කියන ඔක්කොම ඇත්ත...’

‘මට ඕන තාත්තේ හරි අහිංසක ජීවිතයක්... හ..රි..ම අහිංසක ජීවිතයක්... ජීවිතේ බෙදගන්න ගොඩක් දේවල් තියෙනවා... ඒත් හැම මිනිසෙක් එක්කම ඒ දේවල් බෙදගන්න බැහැ... තාත්තයි අම්මයි මේ ලෝකෙ නැති කාලෙක මං මේ අනුරාධපුර තනිවෙනවා... මට කවුරු කියලා ඉන්නවද... එහෙම තනිවෙන මාව තවත් තනි කරන්න හිතන්නෙපා තාත්තේ... මට... පු..ංචි ජීවිතයක් දෙන්න...’

සැහෙන වෙලාවක් යන තුරු නෙළුම්දෙණිය මහතා කතා කළේ නැත. ඇත්තටම කිවහොත් ඔහුට කතා කරන්නට දෙයක් තිබුනේ නැත.

‘ඔයා ප්‍රියලාල්ට කැමති නෑ... හරි... ඒත් ඔයා කවුරු හරි බේරන්න ඕනනේ පුතේ... ඔයාම කියන විදිහට ඔයා අපි නැති වෙච්ච දවසට මේ අනුරාධපුර තනිවෙනවා... නේද...’

‘ඔ..ච් මං කාව හරි බේරන්න ඕන... මං මගේ කසාදෙන් පැනලා යන්නේ නැහැ...’

‘ඔයා කෙළින් කතා කරන එක හොඳයි...’

‘මං මෙනතට ආවේ තාත්තට බොරුවක් කියන්න හිතත් නෙමේ... තාත්තා ඕන දෙයක් අහන්න... මං කියන්නම්... ඔයාටයි අම්මටයි හංගන්න දෙයක් මගේ ජීවිතේ නැහැ...’

තම දියණිය ගැන උපන් අනුපමේය වූ සෙනෙහසකින් මේ තාත්තාගේ ළය උණුවිය. තව ටික කාලයක් මේ දියණියව හුරතල් කරන්නට තමාට තිබුනේ නම් කියා ඔහුට සිතූණි.

‘ඔයා ඔයාව බේරන මහත්තයාගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන ගොඩක් දේවල් මට දුන් කිව්වා... ඒ හැම දෙයක්ම තියෙන කෙනෙක් දුන් හම්බවෙලාද ඉන්නේ...’

තීරණාත්මක ප්‍රශ්නය පියා ඇසුවේය. තම උතුල දෙස බලා උන් ප්‍රාර්ථනාගේ දෑසට කඳුළු පිරුණි. ඇය එහෙමම ටික වෙලාවක් උන්නාය. නෙළුම්දෙණිය තම දියණියගේ කඳුළු අමු අමුවේම කම්මුල්

දිගේ වැටෙනු බලාගෙනය.

‘මට ඔයා අඬනවා බලන් ඉන්න බෑ පොඩි දුව... කියන්න...’

‘මා..ත් හෙව්වේ එහෙම මිනිහෙක් තාත්තේ... මගේ කපුළු බලන් ඉන්න බැරි මිනිහෙක්ව...’

‘මං අහන්නේ ඔයාට එහෙම කෙනෙක්ව හම්බවෙලාද ඉන්නේ...’

කපුළු පිරුණු දෑස් යුවතිය එහෙමම එසෙව්වාය. වංචාවක් බොරුවක් නොකරන නිර්මල දැසින් ඇය තම පියා දෙස බැලුවාය.

‘ඔ..ව් තාත්තේ... මං... බලා..පො..රො..ත්තු උනාටත් වඩා හොඳ ගතිගුණ තියෙන ර..ත්..ක..ර..ත් මහත්තයෙක් මට ලැබුණා...’

ප්‍රාර්ථනාට ඉක්බිදි බිඳි හැඩුණි. නෙළුම්දෙණිය මහතා ඒ දෙස බලා උන්නේ අසිරුවෙනි.

‘නෝ..නා මේ කෙල්ලට අඬන්නෙපා කියන්න...’

කුඩා දවස් වලත් එහෙමය. දුව අඬද්දී මේ පියාට බලා ඉන්නට බැරි විය. නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ පැමිණ දියණියගේ හිස පිරිමැද්දය.

‘කෙල්ල අඬන්නේ දුකට නෙමේ මහත්තයා...’

තම දියණිය ආදරය කරන්නේ එසේ මෙසේ කෙනෙකුට නොවන බවත් ඔහු තම දියණියගේ හදවතේ ඉන්නේ අසාමාන්‍ය තැනක බවත් ඒ තැන කිසි ලෙසකවත් වෙනස් කළ නොහැකි බවත් නෙළුම්දෙණිය තේරුම් ගත්තේය.

‘දැන් නාඩා තාත්තා එක්ක කතා කරන්න...’

නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ ප්‍රාර්ථනාගේ හිස පිරිමැද ඇතුළට ගියේ කතාව තවමත් නිමා නොවූ බැවිනි. තම සැමියා එසේ ලේසියෙන් තීරණ ගන්නා කෙනෙකු නොවන බව මේ බිරිඳ දැනී.

‘කවුද ඒ...’

‘අරවින්ද...’

ප්‍රාර්ථනා තනි වචනයෙන් පිළිතුරු දුන්නාය. ඒ නම කියත්ම

යළිත් ඇගේ දෙනෙත් තෙත්විය.

‘ඇයි එයාට ජීවත් වෙන්න තෝරගත්තේ...’

දෙවියෙකුට වර්ණනා කිරීම කොතරම් අසීරු කාරියක්ද. ඔහුගේ ගුණ වයා කෙළවරක් කළ හැකිද...

‘ඇත්තටම කිව්වොත් තා...ත්..තේ මට අරවින්ද ගැන පැහැදීමක් ඇති උනේ එයාට දකුණු මුල්ම දවසේ... මං හීන දකුණු අහිංසක මහත්තයා මං ගාවට ඇවිත් කියලා මට හිතුණා... මං අම්මටත් ඇවිත් කිව්වා... එයා ආපු දවසේ හැන්දෑවේ මං මිහින්තලේ පොඩි සාදුව හම්බවෙන්න ගියා... නිකමට... මිහින්තලේ පොඩි සාදු මගේ කේන්දරේ ගත්ත ගමන් කිව්වේ බලගතු සම්ප්‍රාප්තියක් පෙන්නුම් කරනවා කියලා... මට පුදුම හිතුණා... තාත්තා පොඩි සාදුගෙන් අහන්න... ඒත් තාත්තේ දකුණු ගමන් කෙනෙක්ව තේරුම් ගත්තේ කොහොමද...’

‘ඔව්... ඒක මායාවක් වෙන්නත් පුළුවන්...’

‘ඒත් අරවින්ද හරි ලස්සනට ගොඩාක් දේවල් ඔප්පු කරලා පෙන්නුවා... ඉස්සෙල්ලා ඔය අරලියා එක ලස්සනට හැදුවා... ආපු මුල්ම සතියෙම හෝටලේ ලොකු මනුෂ්‍ය සුවඳකින් පිරෙව්වා... උදේට පිරිත් ඇහෙන්න ගත්තා... හටසට දුම් අල්ලන්න ගත්තා... ගෙස්ට්ලා වැල නොකැඩී එන්න ගත්තා... මෙව්වර දෙයක් කරලා එයා ගත්තේ පොඩි පඩියක්... නිද්ගත්තේ පැය දෙකයි... හැම මිනිහෙක් දිනාම ආසාවෙන් බලන් ඉන්න බෑ තාත්තේ... සමහර මිනිස්සු දිනා බලන් ඉන්නකොට ඔළුව කැක්කුමයි... ඒත් අරවින්ද දිනා එයා වැඩ කරන දිනා ෆිල්ම් එකක් බලන් ඉන්නවා වගේ ආසාවෙන් බලන් ඉන්න පුළුවන්... හැම දෙයක්ම පිළිවෙලයි... තාත්තා මට දලා දුන්න සෙල්ලම් ගේ එයා ඇත්තටම හෝටලයක් කලා... ඒකේ දුක එයා අරගෙන නම මට දුන්නා... අත්තිමට උතුරු මැද පළාතේ හොඳම

බිස්නස් එක කලා... ඒ අරවින්දගේ දඩය මහන්සිය... ඒක එහෙමම තමයි... එයා තාත්තේ මගේ ඇස්දෙක ඉස්සරහ ප්‍රාතිහාර්යයක් කරපු මිනිහෙක්...

කෙනෙක් තවත් කෙනෙක් ගැන මේ තරම් අනුභවය පිට කතා කරනවා නෙළුම් දෙණිය මහතා කෙදිනකවත් දැක නැත. සමහර විට තම දියණිය තමා ගැනවත් මේ තරම් ආදරයෙන් කතා නොකරන්නට ඇත. එහෙත් මෙතනදී ඔහුට ඊර්ෂ්‍යාවක් දැනුනේ එක් නැත.

‘ඒත් පුතේ... බිස්නස් එකක් ලස්සනට හදපු මිනිහෙක් වෙච්ච පළියට එයා කසාදෙට ගැළපෙන්නේ නෑනේ...’

‘සහතික ඇත්ත තාත්තේ... බිස්නස් හැමෝටම හදන්න පුළුවන්... ප්‍රොෆිට් පෙන්නන්න පුළුවන්... ඒක මාත් දන්නවා... ඒත් තාත්තේ මිනිස්සුන්ගේ පපු වලට දැනෙන දෙයක් තියෙනවා... අටමස්ථානේ ලොකු සාදු කියනවා රැට ශ්‍රී මහ බෝධියට දෙව් දේවතාවෝ වඩිද්දී උන්නාන්සේට දැනෙනවා කියලා... ඒ සුවඳ පේනවා කියලා... ඒක තියා උන්නාන්සේ රැටක් මඵවේ ඇවිදිනවලු...’

‘ඉතින්...’

‘දෙවියෙක් වගේ මිනිහෙක් ජීවිතේ ළඟ ඉන්නකොට ඒක දැනෙනවා තාත්තේ... දැන් මේ තාත්තා මං ගාව ඉන්නවා... අම්මා ඉන්නවා... මට බයක් නෑනේ... මං හරි සතුටින් බයක් නැතුව ඉන්නේ... මොකද මේ ජීවිතේ මාව බලාගන්න හොඳම දෙන්නෙක් මං ගාව ඉන්නවා... මට ඒක දැනෙනවා... අරවින්ද ළඟදිත් මට ඒක දැනෙනවා... හරියට ඔයයි අම්මයි මං ගාව ඉන්නවා වගේ...’

මේ කතාව අහගෙන උන් නෙළුම්දෙණිය හාමිනේගේ දෑසින් කපුළු පිරි ගියේය. ඇය වියපත් දෑස් පිසද ගත්තේ තොල් පට තද කරගෙනය.

‘මිනිහෙක්ගෙන් ගැණියෙක් බලාපොරොත්තු වන ගොඩක්

සුදුසුකම් අරවින්ද ගාව තියෙනවා... ඇත්ත එයාට වත්පොහොසත්කම් නම් නෑ... අම්ම පුංචි කාලෙදීම නැතිවෙලා... තාත්තා විතරයි ඉන්නේ... ඒත් අරවින්ද ඉගෙන ගත්තු ළමයෙක්... ගුණ යහපත් අහිංසක දරුවෙක්... මිනිස්සුන්ගේ දුක අළුතන යහපත් පසුවක් තියෙන මනුස්සයෙක්... ගරු කරන කෙනාට කකුල් දෙක අල්ලලාම වදින ගහන්න ඕන මිනිහට දෑත බෙලම ගහන ඇත්ත මිනිහෙක්... මේ සමාජේ තුට්ටු දෙකේ පාංකඩ දේවල් අරවින්ද ගාව නෑ... මං ඕවා සේරම බලන් හිටියේ තාත්තේ... ප්‍රියලාල් කිව්වා අරවින්ද සල්ලි ගහනවා කියලා... අනේ නෑ... ඒ කොල්ලා ඔක්කොම එකවුන්ටි හදලා මට ප්‍රොට්ටි එක පෙන්වුවා... මටම පුදුමයි... මේ ළඟපාත හෝටල් වල වෙල්ලා කියනවා චිකත් නැත්නම් ගෙස්ට්ලට ඩිනර දෙන්න බෑ කියලා... ඒත් මේ මනුස්සයා මොනවත් නැතුව කුතිස්සෝ කෙල් දලා රසට ඩිනර මෙනු හදනවා... මිනිස්සු පුදුම විදිහට රහයි කිය කියා කනවා... ඒත් ඒ මෙනු එකක් හදන්න යන්නේ හරිම පොඩි ගාණක්...

‘ඔයාට හිතෙනවද අර ඔයා කිව්ව විදිහට අරවින්ද ඔයාව ජීවිත කාලෙ පුරාම ආදරෙන් බලා ගනී කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා ලස්සනට සිනාසුනාය. ඒ සිතහව ආත්ම අධිෂ්ඨානය විශ්වාසය හා බැතිබර බව පිළිබඳ ප්‍රතිමූර්තියකි.

‘කෙනෙක්ව ආදරෙන් බලා ගන්න නම් එයාට ඒ කෙනාව ගොඩාක් වටින්න ඕන... අරවින්දට මාව ගොඩාක් වටිනවා... මං ඒක දන්නවා...’

‘ඔයාටද ඔයාට අයිතිවෙන මේ දේපොළටද...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා ඇසුවේ පහත් හඬිණි. තමා අසන්නේ නොතරම් ප්‍රශ්නයක් නොවේදයි ඔහුටම සිතුවිණි.

‘අරවින්ද මට ආදරේ කළා... හැබැයි තාත්තේ මායි අරවින්දව

මේ වගේ සම්බන්ධකයෙකුට අමාරුවෙන් කැමති කරවා ගත්තේ... අනිකුත්
මේක පහසුය කාලේ මට ඔප්පු කරලා පෙන්වුවා සල්ලි කියන
ඒවා උපයන්න පුළුවන් ඒත් මනුස්සකම් උපයන්න බෑ කියලා...

‘ඒවා...’

‘ඒවා තාත්තේ සංසාරෙන් එද්දී අපි ගේන්න ඕන... නැති
එකට නෑම තමයි... තියෙන මිනිහට උතුරන්න තියෙනවා...’

ඒ නායකයාට ඔහු එකඟය. මනුස්සකම් පැමිණිය යුත්තේ පූර්විකාවක්
වලිනි.

‘ඔයාට හිතන්නැද්ද මේ වගේ සම්බන්ධයක් පටන් ගන්නකොට
හදිස්සියේ තාත්තා ඒකට කැමති උනේ නැත්නම් කියලා...’

‘හිතුවො... ඒ..ත් තාත්තේ...’

‘ඔව්...’

‘ම..ගේ ජීවිතේ හම්බවෙව්ව හොඳම මනුස්සයව අත් හරින්න
මට ලෝබ හිතුවො...’

ඒ කතාව අහිංසකය.

‘දෙවියෙක්ව අත් ඇරලා දේවදත්තයෙක්ව බිඳින්න උනොත් මං
මගේ ජීවිතේ ගැන තව පාරක් හිතනවා කියලා මං හිතාගත්තා... මං
අම්මටත් කිව්වා... මේ හැම දෙයක්ම අම්මා දන්නවා...’

‘මට නොකිව්වේ...’

‘තාත්තට එක්පාර කියන්න මට බය හිතුවො... මං තාත්තට
හොරෙන් කරන පළවෙනි වරද මේක... මට සමාවෙන්න... ඒ වැරද්ද
දේ නොකර ඉන්න මට පුළුවන් උනානම් තාත්තට ඊට වඩා
පසුතැවෙන්න තිබ්බො... ජීවිතයකට මොනා හරි උනාට පස්සේ
තාත්තේ ඒක හදන්න බෑ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා දිග සුසුමක් හෙළවේය. ප්‍රාර්ථනා තම
දෙවියේ තීරණය පිය රජතුමා ප්‍රකාශයට පත් කරන තුරු බලා

උන්තාය.

‘දරුවෙක් එයාගේ ජීවිතේ ගැන තනි තීරණයක් ගන්නවා නම් ඒකේ වගකීමත් එයා ගන්න ඕන...’

‘අනිවාර්යයෙන්ම තාත්තේ... මං ඒකට බය නෑ... මං දන්නවා මේ සම්බන්ධය මට කවදාවත් නරකක් වෙන්නේ නෑ කියලා... මට තාත්තේ මං හොයාගන්න මිනිහා ගැන මීට වඩා වරිත සහතික දෙන්න බෑ... මං ළඟ වචන නෑ... තාත්තා පුළුවන් වෙලාවක පල්ලේගම ලොකු සාදු හම්බවෙන්න... මිහින්තලේ පොඩි සාදු හම්බවෙන්න... කොහෙවත් යන්න ඕන නෑ... අම්මගෙන් අහන්න...’

දන් දියණියට කියන්නේ කුමක්ද... තමාට ගන්නට තීරණයක් නැතැයි නෙළුම්දෙණිය මහතාට සිතුවේ. තම දියණිය ආශාවෙන් ආදරයෙන් සෑදූ වෙහෙරක් කඩා බිඳ දමන්නට ඔහුට නොහැක. ඔහුට ඒ තරම් කුරිරු විය නොහැක.

‘මං ඔයා ගැන තීරණයක් අරන් හිටියේ දුව... දන් ඔක්කොම අවුල්...’

‘මද කිපිව්ව වල් අලියෙක්ගේ පිටින් කරඩුව අරගෙන හොඳ ඇත් රජෙක්ගේ කරින් තියන එක අවුලක් නෙමේ තාත්තේ... පින්කමක්... මං ජීවිතේ වැරදි කරපු කෙල්ලෙක් නෙමේ... මට තාත්තගෙන් එහෙම ඉල්ලන්න අයිතියක් තියෙනවා... මං වැරදි දෙයක් ඉල්ලන්නෑ කියලා මං හොඳටම දන්නවා...’

ඔහු නළලට ඇහිලි තුඩු ගසාගෙන මොහොතක් කල්පනා කළේය.

‘කවදහරි මං ඔයාගේ වෙඩින් එක මේ අනුරාධපුරේ තියන හොඳම ලොකුම වෙඩින් එක විදිහට ගන්න හිටියේ... ඒක දන්නවද...’

‘දන්නවා තාත්තේ... තාත්තා ආසද එහෙම ලොකු වෙඩින් එකක බ්‍රයිඩ් වෙලා යන ඔයාගේ දුව ඊට මාස කීපෙකට පස්සේ

අනුරාධපුර උසාවියේ දික්කසාද නඩුවක පැමිණිලිකාරිය වෙනවට...

දියණිය අසන ප්‍රශ්න වලට පිළිතුරු මේ තාත්තා ළඟ නැත. ඔවුන්ට ජීවිතය කියා දෙන්නට තමා දන්නා ජීවිත කලාව මදි යැයි ඔහුට සිතූණි.

‘මං තාම තීරණයක් අරගෙන නෑ... ඉරිදි උදේට අරවින්දට දඹුල්ලේ හෝටලේට එන්න කියන්න... තනියම... ඔයා එන්න ඕන නෑ...’

‘හරි තාත්තේ මං කියන්නම්... අරවින්ද එයි...’

‘මේකත් අහගන්න... මං තීරණයක් ගන්නකලේ ඔයා පරිස්සමින් ඉන්න ඕන... ඔයා කාට දුන්නත් ඒ දෙන්නේ හොඳ දරුවෙක් විදිහට...’

‘මං තාත්තටත් වඩා මගේ ආත්ම ගරුත්වයට ආදරෙයි... දන් වෙලාව එකයි තාත්තේ... තාත්තා මට කියන්න තනියම අනුරාධපුර ටවුන් එකට යන්න කියලා... මං හිතනවා මට යන්න පුළුවන් කියලා... ත්‍රී වීල් කාරයෝ පවා ප්‍රාර්ථනා මිස් එන්න නහින්න කියලා මට කතා කරයි... ඒ එකක් තාත්තට මිනිස්සු ආදරේ තියා... අනික මේ දුව කවදාවත් එයාගේ කොළේ ඉරා ගත්ත නැති තියා...’

‘ඔව්... ඒක මං දන්නවා... දන් ගිහින් නිදගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා යන්නට නැහිට පසුව තම පියාගේ දෙපතලේ ළඟ වැටී ඔහුට දණ ඔබා වැන්දය.

‘ම..ට මගේ මහත්තයව දෙන්න තාත්..තේ...’

ඇය මෘදු සරින් එපමණක් කියා ඔහුගේ දණ පාමුළින් නැහිට ඉහළ මාළයට දිව්වාය.

32

ප්‍රාර්ථනා ගොස් සෑහෙන වෙලාවක් යනතෙක් නෙළුම්දෙණිය සෙලවුනේ වත් නැත. තම ජීවිතයේ තීරණාත්මකම දවස අද යැයි ඔහුටද නිකමට සිතූණි. ඔහු තම උපැස් යුවළ දමාගෙන නැගිටිවේය.

‘මහත්තයා මේ රැ කොහේ යන්නද... දන් එකත් පහුවෙලා...’

‘මං ශ්‍රී මහ බෝධිය පැත්තේ ගිහිල්ලා එන්නම් නෝනා... නෝනා නිදගන්න... අර දරුවට කිරි එකක් හදලා දෙන්න...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ පුදුමයෙන් බලා උන්නාය. සියල්ල හොඳ අතට විසඳේයැයි ඇයට නිකමට සිතූණි.

ඇය නෙස්ටමෝල්ට් දෙකක්ද හදාගෙන ඉහළ මාලයට ගියේ සැනසිල්ලෙනි. ඇය යඳ්දී ප්‍රාර්ථනාත් අනුරාධාත් ඇඳට වී කතා කරමින්ම උන්නෝය.

‘අ..මි..මේ මාසයක් වැහැලා පැවිවා වගේ නේද ඇත්ට්...’

අනුරාධා කීවාය.

‘අද තාත්තණ්ඩි අහගත්ත හොඳ ඒවා ටිකක් දෙණියන්දගෙන්...’

‘මං තාත්තට මොනවත් කිව්වේ නෑනේ අම්මේ...’

‘ඔය ටික මීට අවුරුදු විස්සකට කළින් ඔයාගේ තාත්තට කියන්න මට පුළුවන් උනා නම් එයා මීට වඩා හොඳ තාත්තා කෙනෙක් වෙනවා... දන් ඒ වලින් වැඩක් නෑ...’

‘තාත්තා කෝ...’

‘ශ්‍රී මහ බෝධියට යනවා කියලා ගියා...’

‘ඇයි දන්නෑ...’

‘මොනවා හරි හිතේ ලොකු ගැටළුවක් තිබ්බොම එයා එහෙම තමා... පැයක් විතර මළුව වටේ කැරකිලා එයි...’

ප්‍රාර්ථනා හිනිත් දෙවියන් යැද්දය.

‘ඔයා බයවෙන්නෙපා තාත්තා මේ කසාදෙට කැමති වෙනවා... එයාට එරෙහි වෙන්න පුළුවන් කමක් නැහැ...’

නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ ස්ථීර ලෙසම කීවාය. තාත්තා ගැන වැඩිපුරම දන්නේ අම්මාය. ප්‍රාර්ථනා ඇගේ වචන විශ්වාස කළාය.

‘අම්මට ෂුවර්ද අම්මේ...’

‘ඔයාගේ තාත්තා මොන දේ උනත් ඔයාට හරි ආදරෙයි... ඔයාට මොනවද සතුටු ඒ දේ එයා අරන් දෙනවා... ඉස්සරත් එහෙමයි...’

‘මට නම් දන් මොනවත් එපා... මං හොයා ගත්තා මිනිහව මං ළඟ තියාගන්න දෙනවා නම් ඒ ඇති...’

‘කිව්ව විදිහටම ඉරිදට ඒ දරුවට එන්න කියන්න...’

‘එකපාරක් අරවින්ද අයියව දුව ඉන්ටර්ව් කළා... ඉරිදට තාත්තා ඉන්ටර්ව් කරනවා...’

අනුරාධා සිනාසී කීවාය.

‘මං හොඳටම දන්නවා එයා ඒ ටෙස්ට් එකෙහිත් පාස් වෙනවා...’

‘තාත්තා ඔය කිව්වට ඔය ළමයගෙන් මොනවත් අහන්නේ නෑ... ඒක නිසා බයවෙන්නෙපා... නිකං විස්තර අහයි...’

‘මට නම් හීනයක් වගේ...’

‘දන්මම හීන දකින්නෙපා...’

‘දන් මං බය නෑ අනු...’

‘ආ... තාත්තම තමයි කියලා ගියේ දරුවට කිරි එකක් හඳලා දෙන්න කියලා...’

ජීවිතයේ වාසනා චක්‍රය ඇත්තේ දෙමව්පියන් හා ජීවිතයට ලැබෙන උතුම් සැමියා මත පමණකැයි මේ මොහොතේ ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය.

අම්මා කාමරයෙන් ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා ඇද අද්දර වූ දුරකතනය අතට ගත්තේ අනුරාධා දෙසද බලා සිනාසීය.

‘රිසාල්ට් එක කියන්නද යන්නේ...’

‘තවම රිසාල්ට් ආවේ නෑ... නිල නොලත් ඡන්ද ප්‍රතිඵලයක් කියන්න යන්නේ... පව්නේ... ඒකත් එහේ පිළිවෙනවා ඇති...’

පුදුම ආදරයක්... අනුරාධා තමාටම කොල් පට මුමුණා ගත්තාය. දුරකතනය නාද වූ මොහොතේම අරවින්ද එය ඉස්සුටිය.

‘සුදු මහත්තයෝ...’

‘මං බයේ හිටියේ... ඇයි කෝල් කළේවත් නැත්තේ කියලා...’

‘පිය මහ රජතුමා දනුයි දු කුමාරිව ඉන්ටර්ව් එකෙන් රිලීස් කළේ... බුදු අම්මෝ පැය දෙකක්...’

‘ඉතින්...’

‘මොනවද කියන්න තාත්තා කිව්වේ...’

‘අදහසක් තියෙනව නම් හිනිත් අස් කර ගන්න කියන්නැති...’

‘මගේ හිතින්... එහෙනම් තාත්තට දුවව නැතිවෙන්න තමයි...’

‘නැත්නම්...’

‘මි... ප්‍රතිඵල ගොඩක් හොඳයි... මට හිතෙන හැටියට අපට තාත්තා කැමැත්ත දෙයි... මහත්තයට ඉරිදි දඹුල්ලේ හෝටලේට එන්න කිව්වා... තනියම...’

‘දඹුල්ලේ හෝටලේට නෙමේ මං වන්නියට ගිහිල්ලා ප්‍රහාකරන්ව හරි හම්බවෙනවා ඔයාව ලැබෙනවනම්...’

ඔහුගේ කතාවට ඇගේ ළය පිරි ගියේය.

‘ඇත්තට... මට එව්වරටම ආදරේද...’

‘ඇයි දන්නේ නැද්ද...’

‘නෑනේ...’

‘එහෙනම් වරෙන් මං කියලා දෙන්න...’

‘එසා එසා අපි දන්නවා... ඒකනේ මෙව්වර පිස්සුවෙන් ඉන්නේ... ඒක නෙමේ මං දන් නෙස්ටමෝල්ට් එකක් බොනවා... ඔයත් හදන් බොන්න...’

‘බබා කිව්ව දේ ඇහුවට මොනවත් බොන්න ඕන නෑ...’

‘අ...නේ මං පාන්දරම එනවනේ... බොන්න හොඳේ...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය තබා අනුරාධා දෙස බැලුවේ තෘප්තිමත් හැඟුමෙනි.

‘ගැහැනු ළමයෙක්ගේ ජීවිතයක් ගැන තීරණයක් ගනිද්දී සිරිසුමන මහත්තයෝ රටක් රජයක් ගැන තීරණයක් ගන්නවා වගේ හිතන්න ඕන...’

පල්ලේගම හාමුදුරුවෝ කීවේ කරුණාබර හඬිණි.

‘එහෙමයි අපේ හාමුදුරුවනේ...’

‘පිරිමි දරුවෙක්ගේ ජීවිතේට මොනවා හරි උනොත් ආයේ ඒක

පිළිසකර කරන්න පුළුවන්... ඒත් ගැණු දරුවෙක්ගේ ජීවිතයක් කියන්නේ එහෙම නෙමේ...

‘ඒකම තමයි අපේ භාමුදුරුවනේ මං මෙව්වර හිතන්නේ...’

‘සිරිසුමන මහත්තයා කෙනෙකුට දරුවා දෙන්න ගියානේ...’

‘ඔව් භාමුදුරුවනේ...’

‘ඒක තාප්පිකාර විවාහයක්... දරුවන් නැතිවෙලා මේ පන්සලක් වගේ කියෙන පවුලක් නැතිවෙලා මහ විනාශයක් වෙන විවාහයක්...’

‘මටත් ඒක දැන් තේරිලා තියෙන්නේ අපේ භාමුදුරුවනේ...’

‘නිකමටද මහත්තයෝ පවුලක් පන්සලක් වෙනවා කියන්නේ... ඒක තනිකරම පින් අතේ වැට්ටක්... මේ ජය ශ්‍රී මහ බෝධිය පාමුළට ඇවිත් මලක් පුජා කරන්නේ නැති මනුස්සයෙක් හොඳ මනුස්සයෙක් නෙමේ මහත්තයෝ... මේ බෝ කොළ දකිනකොට තිරිසන් සත්තුන් මෙතනට ඇවිත් යනවා... එහෙමයි බලගතු කම...’

‘එහෙමයි භාමුදුරුවනේ...’

‘ඔය ප්‍රියලාල් කියන භාදයව මං කවදවත් මේ මළුවේදී දකලා නැහැ... ඒත් මනුස්සයාගේ වාහනේ නම් ඕන කරම් පිඹගෙන මේ පාරෙන් යනවා මං දකලා තියෙනවා... අනිත් ආගමක මනුස්සයෙක් උනත් මෙතනින් යන්නේ ස්ලෝ කරලා... ඒක තමා හැදිවිටකම කියන්නේ...’

‘මිනිසා ටිකක් අනිත් පැත්තට බරයි...’

‘ටිකක් නෙමේ මහත්තයෝ ඒ පැත්තෙම තමයි... අතේ ඒත් පුංචි තෝනා කොච්චර පින්වත් දරුවෙක්ද සිරිසුමන මහත්තයා... ඇත්තටම කිව්වොත් පින් කදක්...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ පවා පපුව උණු විය. දරුවෙකුගේ හොඳක් අසද්දී සැබෑ පියෙකුගේ පපුව එවැනි අසාමාන්‍ය මට්ටමකට පත්වෙයි.

‘මේ දුටු සම්බන්ධ වෙලා ඉන්න ළමයා...’

‘ඔව්... අරවින්ද මහත්තයා මෙහෙට ආවේ ඔය හෝටලේ වැඩ බාර ගත්ත දවසෙම තමයි... ඇවිත් මාත් එක්කත් කතා කරලා ගියේ... දක්ක දවසෙම මට හිතුණා මේ හොඳ කොල්ලෙක් කියලා... එහෙම දේවල් අපට ජේනවා සිරිසුමන මහත්තයා... රහත් නොවුනට මේ විවරේට දිවැස් කියෙනවා...’

‘එහෙමයි හාමුදුරුවනේ...’

‘දුනේ වැරදුනත් දවල් දුනෙට හරි වඩින්න පුළුවන් එකම හෝටලයයි කියෙන්නේ... ඒ අරලියා එක... මං මේ අපේ සාමනේර හාමුදුරුවන්ටත් කියනවා ඒක... ඔය හෝටලේට ලිකර් පර්මිට් එකක් නෑ... ඒක ගන්න උත්සාහ කරන්නෙත් නෑ... ඒත් මං දනුවත්ව මැති ඇමතිවරු සිය ගණන් ඒකෙන් ලත්වි අරගෙන ඇති... ඒ එක්කෙනෙකුට කිව්වනම් ඇති...’

‘ඔව් දුටු මටවත් කියලා නෑ... මට ඕක අරන් දෙන එක මහ දෙයක් නෙමේ...’

‘ඒ හෝටලේ තනිකරම පන්සලක්... ඒකට දන්න තිබ්බේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් නෙමේ අරලිය මල් ආරාමය කියලා... ඒ ඔක්කොම කළේ ඔය ළමයා... ඔය කුඩු කේස් එක වෙලාවේ මං තනියම මේ මළුවට ඇවිත් ඒක එහෙම වෙන්න එපා කියලා වැදලා කිව්වා... කවදවත් මං උසස් අයගෙන් උදව්වක් ඉල්ලලා නෑ... ඒත් අරවින්ද මහත්තයා වෙනුවෙන් මං ඒකත් කළා...’

‘දුටු මට කිව්වා හාමුදුරුවනේ...’

‘මහත්තයෝ... මේක බෝසත් පැළ මද වෙච්ච රටක්... තියෙන පැළ ටිකත් අපි රැකගත්තේ නැත්නම් මේක වල් ගස් පිරිව්ව රටක් වෙනවා... ඒකෙන් දුක් විදින්නේ කවුද... අපේ දරුවෝ... මොකද උන් අහිංසකයි... මහත්තයාගේ මුණුපුරාලට හොඳ තාත්ත කෙනෙක්

ඕන නම් ඒ මුණුපුරාලත් මහත්තයා එක්කම මේ ශ්‍රී මහා බෝධියට ඇවිත් මහත්තයා වගේ සමනල පැටව් වගේ මේ බෝධියට වදිනවා බලන් ඉන්න ආස නම් මහත්තයාගේ දේණියන්දැ සතුටින් ජීවත් වෙනවා දකින්න ආස නම් ඔය කසාදේ කරලා දන්න... ඒක ජීවිතේ කරන ලොකුම පින්කම වෙයි...'

දියණියගේ තේරීම ගැන නෙළුම්දේණියට පුදුම සිතූණි. අරවින්ද ඇත්තටම බලගතු ආත්මයක් විය හැකි යැයි ඔහුටද සිතූණි.

'ඔය කසාදේ කෙරෙන දවසට මායි ඔය දෙන්නට අතපැන් වක්කරන්නේ... ඒක මම හිතන් උන්න දෙයක්...'

'මං එහෙනම් හාමුදුරුවනේ...'

'හිතන්න දෙයක් නෑ සිරිසුමන මහත්තයා... ජීවිතේ උපයන්න කියෙන හැම දෙයක්ම උපයා ගත්තනේ... දෑත් තමන් සල්ලි ගොඩකට හදපු මල විසික් කරන්නේ නැතුව හොඳ අත්තක කියන්න... දුව සතුටින් ඉඳී... ආයේ ඒක ඒකාන්තයි...'

සිරිසුමන නෙළුම්දේණිය පල්ලේගම ස්වාමීන් වහන්සේට වැඳ නැගිටිටේ තීරණයක් රැගෙනය.

'මං නැති කාලෙක ඔබ වහන්සේලා මේ ළමයිව බලාගන්න ඕන...'

'ඒක එහෙම තමයි මහත්තයා... අපි නැතත් උන්ගේ යහපත් කමම උන්ව බලා ගන්නවා... තුණුරුවන් සරණයි...'

ආවාස ගෙදරින් නෙළුම්දේණිය මහඟු ආවේ පාන්දර දෙකට පමණය. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට මේ මැදියමේදී ඔහු අපරිමිත සැනසිල්ලක් අත් වින්දේය.

33

සේ නසුරාද අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් හෝටලයේ සියළුම කාමර පිරී ගියේය. දීර්ඝ සති අන්තයක ආරම්භක දිනය වූ එදින හෝටලයට ආ සෙනහට වඩා සෙනහක් හරවා යවන්නට සිදුවිය.

‘කුඩු චෝදනා දලා හෝටලෙන් වට්ටලා මහත්තයවත් ඇතුළට දන්න හදපු බල්ලව ගෙනත් මෙතන තියන්න ඕන... ආපු සෙනහ බලන්න නෙමේ හරවලා අරින සෙනහ පෙන්නන්න...’

උදෑසනින්ම හෝටලයට ආ ප්‍රාර්ථනා කීවේ අමුත්තන් සඳහා ලහි ලහියේ කාමර වෙන් කරමින් උන් අරවින්දටත් අනුරාධාටත්ය.

‘සපුන් ගහ තලන්න තලන්න සුවඳ පැතිරෙනවලුනේ බබා... අපිව වට්ටවන්න බෑ... මේවා අපේ ගමනට ආශීර්වාදයක්... එන ගල් අපේ කකුල් දෙක ගාවදී මල් වෙනවා...’

ඔහු පෑන් විල්ලද කටේ ගසාගෙන කීවේය. ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ ඔහුගේ වැඩ නිම වෙන තුරුය.

‘අනු එකසිය තුන කාමරේ කී එක මට දෙනවද...’
 කසුන් පැමිණ අසද්දී පාර්ථනා ඔහු දෙස ඕනෑකමින් බැලුවාය.
 ‘කසුන් අයියා දන් මීටියා ජොබ් එකෙන් අයින් වෙලාද...
 ඔයත් බැහැලා හෝටලේට වැඩ නේද...’
 අරවින්ද හිස ඔසවා බැලුවේය.
 ‘ඕනම දේක බබා සැහවුන රහසක් තියෙනවා...’
 අරවින්ද කීවේ අනුරාධා දෙසද බලාය.
 ‘මොකද අරවින්ද අයියා මං දිහා බලන්නේ...’
 ‘නෑ නිකං... ඔයා අද හරි ලස්සනයි...’
 ‘ඒක තමා මාත් කියන්න හිටියේ... වෙනද සාරිය අඳින්නේ අඩ
 අඩා... අද පැයක ඉඳන් හැඩ වෙනවා... මට මිරර් එක ගාවට
 එන්නවත් දුන් නෑ...’
 ‘අනේ පලයන් යන්න... දන් ඔයා මොකටද ආවේ... මෙන්න
 කී.. එක... යන්න...’
 අනුරාධා කසුන්ට රවා යතුර දුන්නාය.
 ‘අනු...’
 ‘මං අහගෙන අයියේ ඉන්නේ...’
 ‘අපි කසුන්ව වැඩට ගන්නද...’
 ‘මගෙන් අහන්නේ අයියයි පාර්ථනයි හිතලා තීරණයක් ගන්න...’
 අරවින්ද පාර්ථනා දෙස බැලුවේය.
 ‘හොඳ කොල්ලා බබා...’
 ‘මටත් ඒක හිතුණා... දන් වැඩත් වැඩියිනේ...’
 ‘ඊටත් වඩා අපිට යුතුකම් තියෙනවනේ බබා... අපි ළඟ ඉන්න
 කොල්ලො කෙල්ලොනේ...’
 අනුරාධා එතනින් ගියේ සිනාසීගෙනමය.

‘මේ හෝටලේ අරලියා ගස් යට තවත් දෙන්නෙක් තුරුල්
වෙන්නද යන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා හිමිහිට ඇසුවාය.

‘ඒ වගේ...’

‘අපි කොල්ලව තියාගමු... මොනව හරි වෙනව නම් වෙයි...
අනුත් පවි හොඳ කෙල්ල...’

‘මේක මංගල හෝටලයක්ම වෙයි එහෙනම්...’

‘මුලින්ම හම්බවෙව්ව දෙන්න හොඳයිනේ...’

අරවින්ද හැරී තම බිරිඳගේ හැඩ බැලුවාය.

‘ආ ඇයි කවදවත් නැතුව රතු සාරියක් ඇන්දේ...’

‘ඇයි කැතද...’

‘අනේ නෑ හරි ලස්සනයි ඒත් වෙනස්...’

‘බැන්දට පස්සේ රෙඩ් හරි ලස්සනලු...’

‘ඇයි ඒ...’

‘මං දන්නෑ... ඔය කට්ටිය කියන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ උරහිසට ඇණ කීවාය. නන්දන පැමිණියේ
මෙනු එකද රැගෙනය.

‘අරවින්දයියා ලන්ච් හදන්න දන්මම ලෑස්ති වෙන්න වෙයි...
සීයක් විතර ඉන්නවා...’

‘උඹ බයවෙලා වගේනේ...’

‘පිස්සු හැදෙයි... මං බයවෙන්න... තියා වැවේ ඉවුරේ තියාගෙන
මම උයන්නම්කෝ...’

අරවින්ද මොහොතක් කල්පනා කළේය.

‘අපි අද පුනේ බ්‍රූගේ දුමු... වැටට ටිකක් කිට්ටුව අර පලු ගහ
යට... නේද බබා...’

‘මංද මහත්තයා බලලා කරන්න...’

‘බුලේ වේලේ පහක් ඇරෙන්ජ් කරන්න කියන්න පොඩ්ඩෝ... එකතා මයිසොක්කයි කොපුයි බතලයි පොල් සම්බෝලයි කොව්ව් සම්බෝලයි පොලුයි... අපි අර අලුතින් ගෙනාපු මැටි හට්ටි ටිකම යුස් කරන්න...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කටට කෙළ ඉනුවේය.

‘කැකුළු හාලයි සම්බයි දෙකම හදන්න... මීට් අයිටම් වලට කකුළුවෝ කරයි මාළු ඇඹුල් තියලයි කොරලි මාළයි ඇති ඉතින් උඹ ලියාගනිත් පිස්සෝ...’

තන්දන කට ඇරගෙන බලා ඉදිද්දී අරවින්ද බැණුණේය.

‘ඕ..කේ සර... මං කොමිපියුටරේ ලියාගන්නවා...’

‘එකක් හරි නැති උනොත් මං උඹව කනවා...’

‘ඇයි අයිස් අහිංසක මාව කන්නේ... මේ ඉන්නේ කන්නකෝ වුවෙන්ට් ගෝ අවර්ස්ම...’

ප්‍රාර්ථනා කොල් පට තද කරගෙන තන්දනට පහරක් ගැසුවාය.

‘වේජ්ටබල් වලට දෙල් තෙම්පරාදු කරලා හදන්න... තුඹ කරවිල මාළුව හදන්න... කිබ්බටු මැල්ලුමක් හදන්න... පොඩ් උන් ඉන්න නිසා අල කර එකකුයි පරිජපු එකකුයි හදන්න... තව අඹ කර එකක් හදන්න... වේජ්ටබල් වලට ඒ ඇති...’

‘මැල්ලුම් ඇන්ඩ් සම්බල්...’

‘මි... කරවිල සම්බෝලයක් හදන්න... ඒක පොඩ්ඩෝ ගිය පාර කරකරලා වැඩියි...’

‘මි... ඒ වෙලාවේ වන්දනගේ සිංදුවක් ගියා...’

ප්‍රාර්ථනා අතින් කට වසා ගත්තාය.

‘උඹටත් දන් ලෙඩ බෝ වෙලා වගේ...’

‘වට්ටම ලව් වසංගතනේ... අපෙක් හැඟීම් ඇවිස්සෙනවා...’

‘ඇහෙනවා නේද බබා... මුගෙන් හැඟීම් ඇවිස්සෙනවලු...’

‘මං ඒකනේ කිව්වේ ඔරිස් එකට කෙල්ලෙක් ගන්න කියලා...’

‘අන්න ප්‍රගතිශීලී වැඩ...’

‘ආයි ආයි ලියාගනිත්... බණ්ඩක්කා බැඳලා දෙහි ඇඹුලක් හදපත්... ගොටුකොළ සම්බෝලයකුයි අඟුණ කොළ සම්බෝලයකුයි ලුණුදෙහි දලා දෙහි ඇඹුලකුයි ඒ ටේබල් එකට දන්න...’

‘එතකොට තව ටේබල් දෙකක් ඉතුරුයිනේ...’

‘ආච්චිගේ රෙද්ද... එකකට ගෑස් ලිප දලා අනිත්ව දපත්... කොරළියි පපඩමුයි මිරිසුයි කට්ටුයි... ඒ වෙලාවේම බැඳලා දෙන විදිහට හදපත්... ඉතුරු එකේ බෙසට් දමු... හදපු පේලි තියෙනවනේ...’

‘ඔව්...’

‘බබා අර ඔයාගේ යාළුවට කතා කරලා කියන්න අපට කස්ටඩ් එකකුයි කැරමල් එකකුයි ඕන කියලා...’

‘මං කියන්නම්...’

‘එතකොට අරවින්ද අයියා මේ ඇතිද...’

‘හොඳටම ඇති... දන්මම පටන් ගනිත් කිවත් එකට කට්ටිය මදිනම් අර එදා ගෙන්න ගත්ත ගාණට තව ගෑණු දෙන්නෙකුත් ගෙන්න ගනිත්...’

පිටුපා යන නන්දන දෙස අරවින්ද බොහෝ වෙලා බලා උන්නේය. ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ අරවින්ද දෙසය.

‘කොහොමද මෙව්වර දක්ෂ වුනේ... මේ හැම දෙයක්ම ඉගෙන ගත්තේ...’

‘ජීවත්වෙලා... බබාව ලැබුණට පස්සේ ජීවිතේ ගැන ආදරෙන් හිතන්න ගත්ත නිසා...’

‘බුලේ අයිටම් කියද්දී මගේ කටට කෙළ උනනවා... අපි දෙන්නත් ගිහින් කමු හොඳද...’

ඇය ඔහුගේ අතකින් ඇදගෙනම කාර්යාල කාමරයට ගියාය.

‘ඇ..යි...’

‘ඉඹින්න වෙලාවක් එනකල් හිටියේ...’

‘හදිස්සියේ...’

‘එහෙමනේ... හැඟීම් එන්නේ එහෙමනේ...’

ඇය දෙපතල් වලින් ඉස්සී ඔහුගේ නළලත සිපගත්තාය.

‘මට හිතෙනවා අපේ කරදර කාලේ ගෙව්ලා ඉවරයි කියලා...’

ඔහු ඇගේ නළලතට ඇඟිලි තුඩු තබා ගත්තේය. ඒ අත උණුසුම්ය.

‘කරදර කාල ඉස්සරහටත් එයි... අපි ඒවා දරාගමු...’

‘මහත්තයා මං ගාව ඉන්නව නේද...’

‘ඒක අහන්නේ ඇයි...’

‘අහලා අහලා හිත සනසගන්න... ඒක පුදුම සැනසීමක්...’

ඇය ඔහුට යන්නට නොදී බඩ බදුගත්තාය.

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාගේ පියා හමුවීමට ඉරිදු උදෑසනින්ම ඇදගත්තේය. තද කළු කලිසමට ලා දම් පැහැයට හුරු රෝස පැහැගත් අත් දිග කම්පයක් අරවින්ද ඇත්තේය. එයට ඔහු කෝරා ගත්තේ තද දම් පැහැගත් ටයි පටියකි.

සැහැල්ලු ජින්ස් කලිසමකින් හා වී ෂර්ට් එකකින් සැරසී ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාත් සමඟ හෝටලයට ආවේ ඔහු යන්නට පෙර තවත් වතාවක් හමුවන්නටය. ජීවිතයේ එළඹී බොහෝ අභියෝග වලට නොසැලී නොබියව මුහුණ දුන් අරවින්ද මේ අභියෝගයටත් සුන්දරව මුහුණ දෙන බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය.

ප්‍රාර්ථනා එද්දී ඔහු උන්නේ බුදුන් වදිමිනි. කාර්යාල කාමරයේ දොර අල්ලාගෙන ප්‍රාර්ථනා තම සැමියා දෙස මොහොතක් බලා

උත්තාය. දවසින් දවසට තම හදවතේ ඔහු ගැන ඇතිවන ලෝබකම වැඩි වේ යැයි ප්‍රාර්ථනාට දෙනයි.

අරවින්ද වැදගෙන උන් දැන් පහළට යවා තම බිරිඳ දෙසට හැරුනේ එක බැල්මකිනි. ඇයට සිතා ගියේය.

‘කොහොමද මං ආවා කියලා දනගත්තේ...’

ඇය හුරුතල් හඬින් ඇසුවාය.

‘ඔයාට කළින් ඔයාගේ සුවඳ එනවා...’

‘මො..න සු..ව..ඳ..ද...’

ඒ සුවඳ පැහැදිය හැකි සුවඳක් නොවේ. විලවුන් සුවඳක් නම් විලවුන් වර්ගයක නමක් කිව හැක. තම සෙනෙහෙවත්තිය විසින් ජීවිතයට ගෙන එන්නේ ලොව ඇති සියළුම පුෂ්පයන්ගේ සුගන්ධය යැයි ඔහුට සිතෙයි.

‘ඒ සුවඳ වෙන කා ළඟවත් නැති සුවඳක්...’

‘වෙන අයගේ සුවඳ මොකක්ද බලන්න වෙන ගැණු ළඟට යනවියැ...’

‘බබා එහෙම හිතනවද...’

‘හි..ක..න්..නෑ... යන්න දෙන්නෙක් නෑ... මි...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ දෙඋරහිසට දැන් තබා ඔහුගේ පියකරු මුහුණ දෙස මොහොතක් බලා උත්තාය.

‘මොනාද ගිහින් කියන්නේ...’

‘මං උත්තර වේලපහ හදගෙන යන මිනිහෙක් නෙමේ බබා... ඒ වෙලාවට එන උත්තර දෙනවා...’

‘දන්නවා දන්නවා... මගේ ඉන්ටර්වි එකට උත්තර දුන්නෙක් එහෙමනේ නේද...’

‘මං පාස් උනානේ...’

‘පාස් උනා පාස් උනා... කොච්චර පාස් උනාද කිව්වොත්...’

ඒවා ඕන නෑ...

ප්‍රාර්ථනා කොල් පට හපාගෙන කීවාය.

‘තාත්තට බෑ මේ බෑනා පොඩ්ඩගේ මුණ බලාගෙන මොනවත් කියන්න...’

‘මට කිව්වොත් කරුණාකරලා දුව ගැන තියෙන අදහස හිනිත් අයින් කර ගන්න කියලා...’

‘එහෙම කිව්වොත් මොකද කරන්නේ... හිනිත් මාව අයින් කරගන්නවද...’

‘එහෙනම් මගේ මුළු හිතම අස් කරගන්න වෙයි...’

‘ඇයි...’

‘හිත පුරාම ඔයානේ...’

‘එහෙම වෙන්නෑ රත්තරන්... මේ බුදු පහන පත්තු කරලා යන හැම ගමනක්ම සාර්ථක උනා... අදත් වෙනවා...’

ඔහු බලා උන්නේ සමුගැනීමේ හාදුව ලැබෙන තෙක්ය.

‘මිත්... ලිප්ප්ටික් ගුවෙනවා... ආවම දෙන්නම්...’

‘එහෙනම් මං දීලා යන්නම්...’

අරවින්ද ඇගේ දෙකොපුල සිපගත්තේ මෘදුවය.

‘හෝටලෙන් එළියට ආපු ගමන් මට කෝල් කරන්න හොඳද... මාව නැත්නම් මෙහේ පිව්වෙනවා... පරිස්සමින් යන්න...’

ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දත් හෝටලයෙන් පිටතට ආවේ එකටමය. දෙරකඩ අනුරාධාත් නන්දනත් කසුනුත් උන්නෝය.

‘ඔය කොච්චර කිව්වත් අයියා ටිකක් බයවෙලා ඉන්නේ... නේද...’

අනුරාධා සිනාසී කීවාය. හිතට බය නැතැයි කිව නොහැක. ජීවිතයේ වටිනාම වස්තුව පිළිබඳ තීරණයක් ගන්නට යද්දී හදවත නොගැහෙන්නේ කාගේද...

‘අනු මට විහිළ කරනවා...’

‘අ..නේ... මං අයියට ඇත්තටම විහිළුවක් කළේ... මොන පිස්සුද...
අයියට දඹුල්ලේ හෝටලේදී ඉහළින්ම පිළිගනී මාමණ්ඩි...’

‘දැන් යන්න මහත්තයෝ... පරක්කු වෙයි...’

‘විෂ් යු ඕල්ද බෙස්ට් අයියේ...’

අනුරාධාත් නන්දනත් කපුනුත් අරවින්දට සුඛ පැතුවෝය.

‘දකුණු කකුල පෙරට කියලා මම ගන්නෙමි කරකාර කියලා
යන්න අයියේ...’

නන්දන මිදුලට පැමිණ කීවේය. අරවින්ද තවත් වරක් හැරී
තම බිරිඳ දෙස බැලුවේය. ප්‍රාර්ථනා සිය මහපටුභිල්ල පෙත්වූයේ
ජයග්‍රහණය නියත බව කීමටය.

‘රත්නපාල අන්කල් මහත්තයව පරිස්සමින් එක්කං එන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ආදරයෙනි.

‘අ..නේ වූටි බබා... එන ගමන් කුක්කු පැටියට බඩගිනිත් වෙයි
රත්නපාල අන්කල්... කිරි අරන් පොවන්න... බලාගෙන ඇහේ වූ
දගනී...’

නන්දන කියද්දී ප්‍රාර්ථනා පැන ඔහුගේ පිටට ගැසුවාය.

‘උඹටත් තේරෙයි ආදරේ කරන කාලෙක... මාව මෙනන
කෝලමකට ගත්තද...’

ප්‍රාර්ථනා එසේ කියමින් හෝටලය හරහා ගොස් පහළ වැටට
මුහුණලා තිබූ කුඩා ආලින්දයට පිවිසියාය. එහි වූ වේවැල් හාත්පි
පුටුවට බර වූ ප්‍රාර්ථනා ඇතිත් පෙනෙන රුවන්වැලි මහා සෑය
දෙස බලාගෙනම උන්නාය.

34

ප්‍රාර්ථනා දැනුනකට සමච්ඡින්නාක් මෙන් දැස් පියාගෙන අතීතය සිහි කළාය. ඒ අතීතය තව කෙරටි වාරයක් සිහි කළද එසා නොවන්නකි. ඔහු මුලින්ම දුටු දිනය ඇයට සිහිවිය. එදා කුළුණුලේම හදවතට වැදුණු විදුලි සැරයක් තවමත් ශරීරයෙන් පහව ගොස් නැත.

අනුරාධා විවෘත ආලින්දයට පැමිණ මොහොතක් තම මිතුරිය දෙස බලා උන්නාය. මේ දිනවල ඇගේ මුහුණේ ඇත්තේ ලෝබ භිතොනා තරම් නිස්කලංක සුන්දරත්වයකි. අනුරාධාට සිහිවූයේ මීට වසර පහකට පමණ පෙර නුවර නේවාසිකාගාරයේ උන් සුන්දර හුරුබුහුටි යුවතියවය. එදා පොහොට්ටුවක්ව තිබූ කුසුම අද සම්පූර්ණයෙන්ම විකසිතව ඇතැයි ඇයට සිතූණි.

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසට සුරත තැබුවාය. ඒ පහසින් පවා ඇගේ දැස් ඇරුණේ නැත.

‘කෙල්ලේ...’

ප්‍රාර්ථනා දැස් ඇරියේ සිනාසෙමිනි.
 'උඹට නින්ද ගිහිල්ලද තිබුණේ...'
 'අනේ නෑ අනු... මට අතීතය මතක් උනා...'
 'ඒක කී පාරක් මතක් කරනවද...'
 'ඒකනේ... කොච්චර මතක් කළත් එසා වෙන්නේ නෑ...'
 යුවතියන් දෙදෙනා දැහිලි පටලවාගෙන මොහොතක්
 ඔවුනොවුන්ගේම දැස් දෙස බලා උන්නෝය.
 'උඹ කෙල්ලෙ මං ගාවට ආවේ මොනවා හරි කියන්න...'
 ප්‍රාර්ථනා ඉවෙන් මෙන් කීවාය. අනුරාධා සිනාසුනාය.
 'උඹ කොහොමද දන්නේ...'
 'උඹට මාව දනෙනවනේ... ඒ වගේ මටත් උඹව දනෙනවා...
 ඇත්ත කියපත් උඹේ හිත බරයි නේද...'
 ඇය හිස වැනුවාය.
 'අපි ඇතුළට ගිහින් කතා කරමුද...'
 'ඕන් නෑ කෙල්ලේ... මෙහෙම හොඳයි...'
 ප්‍රාර්ථනා ඇය ඉඳගෙන උන් පුටුව අනුරාධාගේ පුටුවට තවත්
 ටිකක් සමීප කරගත්තාය. තමාගේ ජීවිතයේදී සෑම සිහිනයකම
 දෙරකඩ උන්නේ මේ කෙල්ලය. ආදරය වෙනුවෙන් නිදි මැරූ හැම
 රැයකම තොරතෝවියක් නැති තමාගේ කියවිල්ල අසා උන්නේ මේ
 කෙල්ලය. එක බඩවැල කඩාගෙන ආ සහෝදරියක් මෙන් තමා
 වෙනුවෙන් ඇඩුවේ මේ කෙල්ලය.
 'මං හැමදම කියවනවනේ අනු... උඹ මගේ යාළුවෙක් නෙමේ...
 මට හිතෙන්නේ උඹ මගේ නිවුන් සහෝදරියක් කියලා... නංගී
 කෙනෙක් කියලා...'
 'මං.. ද..න්..න..වා...'
 අනුරාධා කීවේ නෙතට ආ කඳුළු පිසදමාගනිමිනි.

‘කියන්න රත්තරන්...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ ගෙළ පිටුපසින් සුරත යවා ඇගේ හිස මෘදුව පිරිමැද්දය.

‘කිව්වොත් උඹ මට හිතාවෙනවා...’

අනුරාධා කීවේ ලැජ්ජාවෙනි. ඇගේ දෑස් බිමටම බරව තිබුණි.

‘හරි හිතාවෙනවා කියමු... ඒත් මමනේ පැටියෝ... මෙහෙම කියපන්... මගේ ජීවිතේ මොනවද මං උඹට නොකිව්වේ...’

‘ඇත්ත...’

ඇය කියන්නට තතනන්නේ කසුන් ගැන බව ප්‍රාර්ථනා නොදන්නවා නොවේ. එහෙත් උත්තර කටට දිමට වඩා ඇගේ මුඛින්ම කතාව අහගන්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය. කෙල්ලෙකුට සාමාන්‍යයෙන් තම ආදරයේදී වංක විය නොහැක.

‘ටික දවසක ඉඳලා මටත් නින්ද යන්නැ...’

ඇය කතාව පටන් ගත්තේ එහෙමය.

‘මි... පළවෙනි රෝග ලක්ෂණේ...’

‘හිත හරි බරයි... මොනවායින්ද පිරිලා වගේ...’

‘මොනවද කියලා තේරෙන්නේ නැ...’

‘ඒකනේ...’

‘රියේ රැට කෑවෙත් නැ... අතගහා හිටියේ... බඩගිනි එන්නෙත් නැ... එහෙම නේද...’

‘ඔව්...’

ප්‍රාර්ථනා පුටුව තවත් ළඟට කරගෙන මිතුරියගේ දෑසට එබුණාය.

‘මල් ගස් වටේ ගියා ඇති කෙල්ලේ... ස්ටෝරිය කියපන්...’

‘මං උඹට ඇත්තම ඇත්ත කියන්නද...’

‘ඒක තමා මං කියන්නේ...’

‘එක්කෙනෙක් ගැන මේ දවස්වල මට හරියට හිතෙනවා...
මැවෙනවා...’

ඒ කවුදැයි ප්‍රාර්ථනා දෙන උන්නාය.

‘කියපන්කෝ ඉතින්...’

‘මං කියන්නේ... මේ... ක..සු..න් අයියා ගැන...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනේ සුන්දරවය. ඊටත් පසු ඇය දඩි ආදරයෙන්
අනුරාධාගේ සුරත පිරිමැද්දය.

‘මං දන්නවා කෙල්ලේ... අරවින්දන් දන්නවා...’

‘අයියන් දන්නවා...’

‘ආදරයක් හංගන්න බෑ රත්තරන්... ඒක හිතක ඇතිවුනාම
සුවඳ හංගන්න බෑ...’

අනුරාධාගේ දෑසේ කළු පිරි ගියේය.

‘ඉතින් උඹ අඬන්නේ...’

‘ම..ට මොනවත් තේරෙන්නෑ කෙල්ලේ...’

‘ආදරයක් හිතක ඇති වුනාම එහෙමයි... මට එකක් විතරක්
කියපන්... උඹලා දෙන්නා මේ ගැන කතා කළාද...’

ඇය නැතැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවාය.

‘මො..න..ව..ත්..ම...’

‘එයා එක එක ඒවා කියනවා... මං අහන් ඉන්නවා...’

‘ක..ව...’

‘දන් ටිකකට කළින් ඇහුවා හවසට පන්සල් යමුද කියලා... ශ්‍රී
මහ බෝධියට...’

‘උඹ මොනාද කිව්වේ...’

‘මං කිව්වා උඹෙන් අහලා කියන්නම් කියලා...’

‘මං කියලා හරියනවයෑ... උඹ හා කියන්නෙපායෑ...’

‘එහෙම බෑනේ... උඹ මගේ බාරකාරයා... මං උඹ කියන විදිහට ජීවත් වෙන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ හදවතට දනුනේ අප්‍රමාණ ආදරයකි. තමාට රැකබලා ගන්නට සොයුරියක් ඉන්නවාක් වැනි හැඟීමක් ඇයට දනුණි.

‘ශ්‍රී මහ බෝධියට මලක් පුජා කරලම උඹට කියන්න හිතන් ඇති...’

‘මාත් බයේ ඉන්නේ... දන් දන් මොනා හරි කියයි කියලා...’

‘ඇයි බය...’

‘මොනා හරි කිව්වොත් මට ඇඬෙනවා...’

අනුරාධාත් ආදරයේදී තමා වැනිම යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ.

‘ඔව් උඹට ඇඬෙනවා තමා... මටත් ඇඬුණානේ... ඒ කඳුළු වළක්වන්න පුළුවන් කඳුළු නෙමේ අනු... වැටෙන්න ඕන...’

‘තීරණයක් ගන්න කළින් මං හිතුවා උඹයි අයියයි එක්ක කතා කරන්න... මේ මංගේ ජීවිතේම නේ...’

‘ඒක ඇත්ත... උඹට තරකක් වෙන්න මං ඉඩ තියන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ අත අල්ලාගෙනම ඇත වැටී තාවුල්ල දෙස බලා උන්නාය. යුවතියකගේ ජීවිතයේ විවාහය තරම්ම මේ තීරණයද තීරණාත්මකය.

‘කසුන් තරක කොල්ලෙක් නෙමේ...’

ප්‍රාර්ථනා බොහෝ වේලාවකට පසු කීවාය.

‘මටත් ඒක හිතෙනවා... හැම වෙලාවෙම හතාවෙලා ඉන්නකොට මුලදි මටත් හිතුණා ටිකක් සැහැල්ලු කොල්ලෙක් කියලා... එහෙමත් නෑ...’

‘මටත් තියෙන ලොකුම සහතිකේ ඒක...’

‘ඇයි...’

‘ටික කාලෙකින් අඳුන ගත්ත කෙනෙක්... මං විස්තර මොනවත්ම

දන්නැ... මට බෑ කෙල්ලේ ආදරේ කරලා දුක් විදින්න... මට එව්වර හයිය හිතක් නෑ... මං මැ..රෙ..යි...'

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසේ හිස ගසාගෙන ඇඬුවාය. ප්‍රාර්ථනා ඇයව ළයට ළං කරගෙන හිස පිරිමැද්දේ ඒ හිසද සිපගනිමිනි.

'මමයි අයියයි උඹව බලාගන්නවනේ කෙල්ලේ... එහෙම උඹට දුක් විදින්න දෙනවද...'

'මෙව්වර කාලයක් මං ආදරේ නොකර හිටියෙන් දුක් විදින්න කියෙන බයට... මං මොකට හරි ආදරේ කරන්න ගත්ත ගමන් මට හරියට බය හිතෙනවා ඒක නැතිවෙයි කියලා...'

'ඒක උඹට විතරක් නෙමේ කෙල්ලේ... මටත් හිතෙනවා... ඒක තමයි ආදරේ කියන්නේ... කෝටි ගාණක දියමන්තියක් ළඟ තියාගෙන ඉදිද්දී කාටද සැනසීමෙන් තිදු ගන්න පුළුවන්...'

'හවස මගෙන් අහයින්... එතකොට මම මොනාද කියන්නේ...'

ප්‍රාර්ථනා මිතුරියගේද අතින් අල්ලාගෙන වැට දෙසට පියමන් කළාය. උදෑසන ලා කහ පැහැගත් අරුණාලෝකය වැටි දිය මතට රන් පැහැයෙන් වැටි තිබුණි.

'උඹේ පපුවට මොනා හරි දෙනෙවද...'

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ අනුරාධාගේ දෙනෙත් දෙස කෙළින් බලාය.

'ඔව්...'

'ඒක ආදරයම කියලා උඹට පුළුවන්...'

'ඒක වෙන්නැති... මීට කළින් දැනිව්ව දෙයක් නෙමේ...'

'උඹට හිතෙනවද උඹේ ජීවිතේ මීට වඩා හොඳ කෙනෙක් මීට පස්සෙවත් හම්බවෙන්නේ නැතිවෙයි කියලා...'

'ඔ... මං පහුගිය දවස් ටිකේම හිතුවේ ඒ ගැන... මට එයා ළඟින් හෙළවෙන්නවත් බෑ... කොහේ ගියත් හිත අත්තිමට එයා

ලභටමයි එන්නේ... රියේ පාන්දර මට කරහන් එක්ක...

‘ඇයි...’

‘අගේට තිබ්බ හිත... මං හොඳට නිදාගත්තා...’

ප්‍රාර්ථනා හඬ නඟා සිනාසුනාය.

‘උඹට උඹේ නින්දයි සැනසීමයි ආයි හම්බ වෙන්නේ නෑ රත්කරන්...’

‘ඇයි...’

‘උඹේ හිත උඹටත් හොරෙන් ලවර් ගර්ල් කෙනෙක් වෙලා... දන් ඇහැරගෙන දුක් විදපන්... හරියට මං වගේ...’

‘මට උදේ හිතුනා උඹට කියලා ගෙදර ගිහිල්ලන් එන්න...’

‘ඇයි...’

‘නිකං දවස් දෙක තුනකට...’

‘කල්පනා කරන්න...’

‘ඔව්...’

‘කීරණයක් ගනිත්... උඹ බයවෙන්නෙපා... මගේ ජීවිතේ ලස්සනම දේවල් වෙද්දී උඹ මං ගාව උන්නා... දුක්බරම දේවල් වෙද්දීත් උඹ මං ගාව උන්නා... උඹේ ජීවිතේ ළඟත් එහෙමම මං ඉන්නවා... මං විතරක් නෙමේ අයිසක් ඉන්නවා... උඹට මං ආදරේ තමයි... ඒත් මං දන්නවා අයිසා උඹට මටත් වඩා ආදරෙයි...’

‘මං ඒක දන්නවා ප්‍රාර්ථනා...’

‘කසුන් අයිසගේ යාළුවා තමයි... ඒත් උඹට තරකක් වෙනව නම් කවදවත් අයිසා ඒ කීරණේ උඹට ගන්න දෙන්නෑ... ඒත් අරවින්ද මේකට කැමතියි...’

‘උඹ දන්නේ කොහොමද...’

‘රියේ මගෙන් ඇහුවා... මං කිව්වා එහෙම දෙයක් වෙනවා’

වගේ කියලා... නරකක් වෙනවා නම් කවදාවත් ඒක වෙන්න දෙන්නෑ...

මිතුරියන් දෙදෙනා අත්වැල් පටලවාගෙන වැටී ඉවුරේ වූ කොහොඹ ගස් යට ඇවිදගෙන ගියෝය.

‘උඹ මේ දවස්වල ගෙදර යන්නෙපා... මේ කොල්ලා මෙහේ පිට්ටෙයි... දවල්ට අයියා ආවම කතා කරන්නම්...’

‘මං දැන් කිව්වා ටික දවසකට ගෙදර යනවා කියලා... මුණ මේන් මෙව්වර උනා... මේ දවස් ටිකේ ඉන්නලු...’

ආදරය පුදුමාකාර විශ්වකර්ම මැවීමකි. එය පසුවේ පැටලුණ පසු හදවතකට වෙන්තේ කුමක්දැයි ඒ හදවත පවා දන්නේ නැත. ඉන් පසු හදවත කරන්නේද පතන්නේ කියන්නේද තැවෙන්නේ සිහින දකින්නේද ආදරය ගැනම පමණි.

‘අපි එකම හොස්ටල් එකේ හිටියා... එකම ඇදේ තුරුල් වෙලා නිදාගත්තා... එකම පිඟානේ කෑවා... එකම රෙද්ද පෙරෙව්වා...’

ප්‍රාර්ථනා කියාගෙන ගියාය.

‘අපිට වූ බර ආවෙත් එකට... පීරියඩ්ස් හැදුනෙත් එකට... අසනීප උනෙත් එකට...’

‘රස්සාව කළෙත් එකට...’

‘අන්තිමට අපි කොල්ලෝ දෙන්නෙක් හොයාගත්තෙත් එකම වහලක් යටදී... හරිම පුදුමයි නේද...’

‘හැම දෙයක්ම සංසාරේ පතාගෙන එනවලුනේ නේද...’

‘ඇත්ත අනු... ඉස්සර මං හිතුවා ඒක බොරුවක් කිලා... ඒත් මේ සිද්ධ වෙන දේවල් වල කොන තියෙන්නේ මේ ආත්මේ නෙමේ... ගිය ආත්මේ...’

ප්‍රාර්ථනා මොහොතකට අනුරාධාගේ මුහුණේ වූ සුන්දරත්වය රස වින්දය. බාලිකා පාසලේ මිතුරියන් කොතරම් උන්නාද... එහෙත් හදවත බැලුනේ අනුරාධාටය.

‘උඹ මැරී කරනකොට උඹේ වෙඩිත් එකේ හැම දෙයක්ම කරන්නෙත් මම... උඹේ අම්මටයි තාත්තටයි පුංචි බරක්වත් ම. දෙන්නෑ... උඹේ සාරියේ ඉඳලා හනිමුත් යන හොටෙල් එක පවා බුක් කරන්නේ මම... තේරුණාද...’

අනුරාධාගේ ඇස්වල කඳුළුය.

‘කෙල්ලේ... ඇයි රත්තරන් මේ...’

‘බැඳලා යන දවසක මට එක දෙයක් විතරක් එහෙනම් කරන්න අවසර දෙන්න ඕන...’

‘මොකක්ද...’

‘උඹගෙයි අයියගෙයි කකුල් දෙක අල්ලලා වැඳලා යන්න... දෙනවා නේද...’

ඒ කතාවට ප්‍රාර්ථනාගේ දෑසේද කඳුළු පිරුණි.

35

සිරිසුමන නෙළුම්දෙණිය මහතාට අයත් දඹුළු හොටේල් සංකීර්ණය පිහිටියේ රත්ගිරි දඹුළු විහාරයත් කන්ඩලම වැවත් ආශ්‍රිතවය. සුන්දර පරිසරයක පිහිටි ඒ හෝටලය නෙළුම්දෙණිය පටන් ගත්තේ කුඩාවටය. එය දැන් දෙස් විදෙස් සංචාරකයන්ගේ සිත් ගත් හෝටල් සංකීර්ණයකි.

‘අරවින්ද මහත්තයා...’

හෝටල් සංකීර්ණය තුළට වාහනය දමද්දී රත්නපාල ඇසුවේ අරවින්දගේ මුහුණ දෙස කරුණාබරව බලමිනි.

‘ඇයි රත්නපාල අන්කල්...’

‘මහත්තයාට බයද...’

‘රත්නපාල අන්කල්ට එහෙම හිතෙනවද...’

‘බයක් තිබ්බත් ඒක හිතින් අයින් කරගන්න... මහත්තයාට මුකුත් වෙන්නද... තුණුරුවත් සරණයි... කතා කරලා එන්න...’

අරවින්ද වාහනයෙන් බැස්සේ හදවතට කවරදකවත් නැති
අධිෂ්ඨාන ශක්තියක් ගෙනය. ජීවත් වන්නටත් මිය යන්නටත් ඇත්තේ
එක සෙනෙහසක් පමණි. ඒ වෙනුවෙන් කළ නොහැක්කක් නොමැක.
ඇය වැනි සඳ දෙව් දුවක් හිමි කර ගන්නට මේ විදින දුක් වේදනා
හොඳටම මදිය.

36

වැන්ඩා වර්ගයේ ලා දම් පැහැගත් ඕකීඩි මල් වලින් සැරසූ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය වෙත ඔහු ගියේ සන්සුන්වය. එහි උන් යුවකියන් දෙදෙනා අරවින්දව බලාපොරොත්තුවෙන් උන්නෝය.

‘මේ...’

‘මිස්ටර් අරවින්ද දිසානායක නේද...’

අරවින්ද අසන්නටත් පෙර ඔවුන් ඇසුවෝය. අරවින්දට පුදුම සිතූණි.

‘මා..ව දන්නවද...’

‘සර් ගැන කවුද නොදන්නේ... එම්.ඩී. සර් සර් ව බලාපොරොත්තුවෙන් ඉන්නේ... ආපු ගමන් එවන්න කිව්වා...’

‘තැන්කියු... කොහෙද රූමි එක තියෙන්නේ...’

‘මේ කොරිඩෝ එකේ දිගටම යන්න සර්...’

අරවින්ද ඔවුන්ගෙන් මිදී යද්දී යුවකියන් දෙදෙනා සිනාසුනේ

ඔහුට නෑසෙන ගාණටය.

‘මිස් හොයාගෙන තියෙන්නේ ලස්සන කොල්ලෙක්වනේ...’

අරවින්දගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් සම්බන්ධය දඹුළු හෝටලය පුරා පැතිරී ගියේ මීට සෑහෙන කාලයකට පෙරය.

තෙළුම්දෙණිය මහතා අරවින්දව බලාපොරොත්තුවෙන් උන්නේය. එහෙත් ඔහුට විශාල ප්‍රශ්නයක් වූයේ අරවින්දව ගෙන්වා මොනවා අසනවාද යන්නය. මේ ගැන දියණියගෙන් ඇසූ වික හොඳටම ඇති බව තෙළුම්දෙණිය දන උන්නේය.

‘මං එන්නද සර්...’

අරවින්ද තෙළුම්දෙණිය මහතාගේ කාමරයේ වීදුරු දොර අසළ ඉඳ ඇසුවේය.

‘එන්න පුතා... ඔයා උදෙන්ම ආවද...’

ඔහු පුතා කියා කට පුරා අමතද්දී අරවින්දගේ ඇතුළු ළය පවා කම්පනය විය. එය මුළු හදවතින්ම කළ ආමන්ත්‍රණයක් විය.

‘අද දඹුළු පාරේ එව්වර ට්‍රැෆික් එකක් තිබ්බේ නෑ... රත්නපාල අත්කල් විකක් ස්පීඩ් කරලා ආව සර්...’

‘ඉස්සෙල්ලා කියන්න පුතා බ්‍රේක්පස්ට් අරගෙනද ආවේ...’

‘ගත්තේ නම් නෑ සර්... ඒත් බඩගින්නක් නෑ...’

‘මාත් තවම කෑවේ නෑ... කොහොමත් නිවාඩු දවස් වලට කනකොට එකොළහත් පහුවෙනවා...’

‘අපිටනම් සර් ටීක් එන්ඩ් එක් බ්‍රේක්පස්ට් අරගන්න වෙලාවක් එන්නෙම නෑ... එකපාර ලන්ච්ම ගන්නවා...’

‘අපේ කෙල්ලක් කන් නැද්ද...’

‘එයාට නොකා ඉන්න දෙන්නෑ... ඒත් කන්න හරි හොරයි...’

අරවින්දගේ මේ වචනය තෙළුම්දෙණිය මහතාගේ පසුව අවුළුවාලන්නක් විය. දුවෙකුගේ ජීවිතය තැබිය යුත්තේ මෙවැනි දෑතක් උඩය.

‘පොඩි කාලේ හිටත් එහෙමයි... බත් නම් කන්නෙම නෑ...
පුංචි කාලේ මහ රැටත් කිරිබත් ඉල්ලනවා... රොට් හදලා ඉල්ලනවා...’

‘හැබැයි සර් පිට්ටු හදපු දවසට උණුවෙන්ම පොල් කිරියි ලුණු
මිරිසුයි දගෙන කනවා...’

‘ඔව් ඔව්... පිට්ටු වලට ආසයි...’

එක් දෙයක් පැහැදිලිය. මේ හමුවී ඉන්නේ ප්‍රාර්ථනා
නෙළුම්දෙණිය නම් වූ යුවතියට මේ ලෝකයේ ආදරය කරන හොඳම
පිරිමි දෙදෙනාය. ඔවුන් දෙදෙනාම ඇය ගැන කතා කරන්නේ
හුරුතලයෙනි. මේ තාත්තා ඇගේ හුරුතල් බැලුවේ අතීතයේදීය. ඇගේ
වර්තමානයේත් අනාගතයේත් හුරුතල් බලන්නේ මේ තරණියාය.

‘පුතා එහෙනම් අපි තේ ටිකක් බොමු...’

‘ජිනදස...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා කෑ ගසා කතා කරද්දී කාමරයට යාබබ
කාමරයේ සුදු සරමක් හා සුදු කම්පයක් ඇඳ උන් තලතුනා විශේ
කරුණාබර මුහුණක් තිබූ පුද්ගලයෙක් කාමරයට ආවේය.

‘මේ පුතා ජිනදස... ජිනේ මා එක්ක හෝටලේ බිස්නස් එක
පටන් ගත්ත කාලේ ඉඳලා ඉඳපු කෙනෙක්... ජිනේ මේ අරවිත්ද...
ම. කිව්වේ...’

ඔහු තමා ගැන කුමක් කියන්නට ඇත්ද...

‘දන්නවා අපේ මහත්තයා... අපි ටී.ටී. එකෙනුත් දක්කා...’

‘අපිට සැන්ඩ්විච්ස් මොනාහරියි තේයි එවන්න කියන්න ජිනේ...’

‘හොඳමයි මහත්තයා...’

නෙළුම්දෙණිය උන්නේ කතාව පටන් ගත නොහැකිවය. දීග
තුලා ගැන කතා කරන්නේ දෙමව්පියන් හා වැඩිහිටියන් සමඟය.
කෙළින්ම මනමාලයා සමඟ කතා කිරීමේදී මනමාලයා මෙන්ම
මනමාලියගේ දෙමව්පියන්ද යම් අසරණතාවයකට පත්වේ.

‘අද හෝටලේ ගෙස්ට්ලා කොහොමද පුතා...’

‘අදත් අපි හුල් සර්... හැබැයි ලන්ච් වලින් පස්සේ ගොඩාක් ගෙස්ට්ලා ඩිපාව වෙනවා...’

‘ඔක්කොම ලැස්ති කරලද ආවේ...’

‘ඔව් සර්... අපි මේ දවස්වල බුලේ දන්නේ... කිවත් එකට එහෙම ටිකක් වැඩ... මං ඔක්කොම කියලා ආවේ...’

‘දුවත් හෝටලේද...’

‘උදෙන්ම පාර්ථනා ආවා...’

අරවින්දත් බලා උන්නේ ඔහු කතාව පටන් ගන්නා තුරුය.

‘මට පුතාගේ පවුලේ විස්තර ටිකක් කියන්න... මං මොනවත් දන්නැතේ...’

ඔහු සියල්ල විස්තර කළේය. කිසිදු ආලවට්ටමකින් තොරව ඔහු සැබෑවම හෙළි කළේය. අම්මා මිය ගිය ආකාරයත් ඉන් පසු තාත්තා අමාරුවෙන් තමාව විශ්ව විද්‍යාලයට යනතෙක් ඉගැන්වූ ආකාරයත් අරවින්ද විස්තර කළේය. තරුණයාගේ කටහඬ තුළ බොහෝ තරුණයන් තුළ නැති අවංක බවක් ඇතැයි නෙළුම්දෙණියට සිතුවේ.

බොරුවක් කර තම දියණියට ඔහු රැවැට්ටුවේ නැතුවාක් මෙන්ම බොරුවක් කියා ඇයට අත්පත් කරගන්නටද ඔහුගේ සුදනමක් නැත. මිනිස්සුන්ට මේ ජීවිතයේ බොහෝ දේ ඉපැයිය හැකි බව නෙළුම්දෙණිය දන්නේය. එහෙත් මිනිස්සුන්ට මිනිස්කම් සහ අවංකකම් ඉපැයිය නොහැක.

‘පුතා අරලියා හෝටලේ මේ තත්වට ගේන්න මුල් උතා කියලා මං දන්නවා... අපේ කෙල්ල දන්න හෝටල් කෙරුවාවක් නෑ... ඒකේ මහන්සියයි ජලූන් එකයි දකුණකයි ඔක්කොම ඔයාගේ... ඒක මං විතරක් නෙමේ හැමෝම කියනවා...’

‘අපි ඔක්කොම එකට වැඩ කළා සර්...’

‘එහෙම කියන්නේ ඔයාගේ තියෙන නිහතමානී කමට... ඒත්

ඇත්ත ඔයා ඒ තත්වට ගෙනවා කියන එක... ඒක මාත් කියනවා... දන් මං පුතාට මේ හෝටලේ කරන්න කියලා බාර දුන්නොත්... පුළුවන්ද තනියම කරගෙන යන්න...'

අරවින්ද සිනාසී බැහැයි කියන්නට මෙන් හිස වැනුවේය.

'බැහැ... ඇයි ඒ...'

'මට තනියම බෑ සර...'

'ඇයි...'

'සර උදව් කළොත් මට පුළුවන්... සර ඉන්න ඕන... අඩුම ගානේ මට උපදෙස්වත් දෙන්න ඕන...'

නෙළුම්දෙණිය මහතා ඔහුගේ ප්‍රථම පරීක්ෂණයෙන්ම තම අනාගත බෑනා සමත් කළේ ඒ වාක්‍යයෙනි. අරවින්දට මේ හෝටලය වුව පවත්වාගෙන යන්නට තරම් දක්ෂකමක් තිබෙනා බව ඔහු දන්නේය. එහෙත් අරවින්ද ඔහුගේ දක්ෂකම ගැන පුරසාරම් කීවේ නැත. තම දියණියවම මේ තරුණයා විවාහ කර ගන්නේ නම් මේ සියල්ල ඔහුගේය. ඔහු මේ ව්‍යාපාරද බාර ගත යුතුය.

මේ ප්‍රශ්නයම ප්‍රියලාල්ගෙන් ඇසුවේ නම් ඔහු ඉන්නේ මීට වඩා වෙනස්ම පිළිතුරකි. දියණියගේ තේරීම ගැන නෙළුම්දෙණිය නැවත වරක් ආඩම්බර විය. ඇය තෝරාගෙන ඇත්තේ ව්‍යාපාර කරන්නට ව්‍යාපාර කොටස් කරුවෙකු නොවේ. සැබෑ ජීවන සහකරුවෙකි. වඩාත් වටින්නේ ඔවුන්ය.

'දුව මට හැම දෙයක්ම කිව්වා...'

ඔහු හිමිහිට කීවේය. අරවින්ද නිහඬව උන්නේය.

'මට ඉන්නේ එව්වරයි පුතා...'

එය පියෙකුගේ ආත්ම ප්‍රකාශනයකි. ඒ වචන තුළ පියෙකුගේ ආදරයත් මිනිසෙකුගේ ප්‍රාර්ථනාත් විය.

'මටත් ඉන්නේ එව්වරයි සර...'

කිව යුතු දේ අරවින්ද පැහැදිලි සිංහල වචන වලින්ම කීවේය.

‘මං එයා ගැන තීරණයක් අරගෙන හිටියේ... පුතා දන්නවා ඇති...’

‘ඔව් සර්... ප්‍රියලාල්...’

‘ඔව්... ඒත් දුව මිනිහට කැමති නෑ...’

‘ප්‍රාර්ථනා ප්‍රියලාල්ට අකමැති මං නිසා නෙමේ සර්...’

‘ඒක මං දන්නවා... මගේ කෙල්ල මෝඩ කෙල්ලෙක් නෙමේ... ඒත් පුතා...’

එසේ කියා නෙළුම්දෙණිය සැහෙන වෙලාවක් කල්පනා කළේය.

‘මං ජීවිතේ තීරණ ගොඩාක් ගත්ත මිනිහෙක්... මට අත්තිමට ගන්න ඉතුරු වුනේ මගේ දුවගේ ජීවිතේ ගැන තීරණයක් විතරයි...’

අරවින්දට කතා කරන්නට දෙයක් තිබුණේ නැත.

‘දුව කියනවා එයා එයාගේ ජීවිතේ ගැන තීරණයක් අරන් ඉන්නේ කියලා... මට තියෙන්නේ ඒ තීරණයට කැමතිද අකමැතිද කියලා කියන්න විතරයි...’

අරවින්ද දෙවයේ තීරණය ලැබෙන තෙක් නිහඩව බලා උන්නේය.

‘මං පුතාගෙන් එක ප්‍රශ්නයක් අහනවා...’

‘අහන්න සර්...’

‘ඇයි මගේ දුව වගේ කෙනෙක්ව ආදරේ කරන්න තෝර ගත්තේ...’

අරවින්ද සුන්දර ලෙස සිනාසුනේය.

‘ඒක උත්තර දෙන්න අමාරු ප්‍රශ්නයක් සර්... ඒ වගේ දුවෙක් ලබන ඕනම තාත්තා කෙනෙක් මේ ලෝකේ වාසනාවත්තම තාත්තා වෙනවා... ඒ වගේ දුවෙක් හදපු අම්මා කෙනෙක් මේ ලෝකේ වාසනාවත්තම අම්මා වෙනවා... ඒ වගේම ඒ වගේ කෙල්ලෙකුට

ලැබෙන කොල්ලා ඊටත් වඩා වාසනාවන්තයෙක් වෙනවා... කවදහරි ඒ වගේ අම්මා කෙනෙක් ලබන දරුවොත් මේ ලෝකේ වාසනාවන්තම දරුවෝ වෙයි...'

තම දියණිය ගැන මේ තරම් සුන්දර වාක්‍යයක් මේ තාත්තා කාගේවත් මුවෙකින් අසා නැත. ඔහු පැහැදුණේය. ඔහුට දරාගත නොහැකි තරමටම පැහැදුණේය.

'ඔයා කියන්නේ ඇත්ත පුතා... මගේ දුව ගැන මටත් හරි ආඩම්බරයි... එක කාලෙක මං හිතුවා මගේ ජීවිතේ කරන හොඳම නිර්මාණය මේ හෝටලේ කියලා... ඒත් මට මේ ඊයේ පෙරේදයි හිතූණේ මගේ හොඳම නිර්මාණය මගේ දුව කියලා...'

ඒ බැව් ඔප්පු කළේ මේ ඉදිරිපස ඉන්නා තරුණයා බවද නෙළුම්දෙණිය දැන උන්නේය.

'ජිනේ අපට තේ දෙකක්ම හදන්න...'

තේ රැගෙන ආ පසු නෙළුම්දෙණිය කීවේය.

'නෑ ජිනදාස අත්කල් මං තේ හදන්නම්...'

ජිනදාස මේ අපුරු තරුණයා දෙස බැලුවේ කරුණාවෙනි.

'එහෙම පුළුවන්ද තේද මහත්තයා... අපේ හෝටලේට ආවම අපි සලකන්නෙපායැ...'

ජිනදාස කීවේ සිනාසෙමිනි.

'හෝටලේම අරවිත්ද මහත්තයා ගැන තමයි කතාව... සමහරු අහනවා අරවිත්ද සර් මේ හෝටලේට එන්නද හදන්නේ කියලා... මං කිව්වා සමහර විට එයි කියලා...'

ජිනදාස තේ පිළිගත්වමින් කීවේය.

'අපි ටිකක් කතා කරලා යන් පුතා හෝටලේ බලන්න...'

'මාත් ආසයි සර්...'

එහෙත් තවම කතාව අනවර වී නැත.

‘මට පුතා අද මගේ දුව ඉල්ලන ඕන දෙයක් දෙන්න පුළුවන්... හෙට ඇවිත් එයා මේ හෝටලේ ඉල්ලුවොත් මං මේ පුටුව මගේ දුවට දීලා යනවා... ඒ කරමි මං මගේ දුවට ආදරෙයි... ඒත් මට එක දෙයක් එයාට දෙන්න බෑ... එයාගේ ජීවිතේ සතුට... ඒක තියෙන්නේ එයා බේරන මහත්තයා අතේ... අතින් පැත්තෙන් කියනවා නම් මගේ බෑනගේ අතේ...’

ඒ එක දුගේ වගකීම තමාට පවරන්නයැයි කියන්නට අරවිත්දට සිතුවේ.

‘මං පුතාගෙන් අහන්නේ එක දෙයයි... මගේ දුවට ජීවිත කාලෙට සතුටින් තියන්න ඔයාට පුළුවන්ද...’

තමාගේ ජීවිතේ එකම ප්‍රාර්ථනාවද එයය. ඒකායන බලාපොරොත්තුවද එයය.

‘මං මගේ ජීවිතේ සතුට කියලා විශ්වාස කරන්නේ එයා සතුටින් ඉන්න එක සර්... ඒ වෙනුවෙන් මට කරන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම මං කරනවා... මං දුප්පත් කොල්ලෙක් සර්... මං ඉගෙන ගත්ත දේ ඇරෙන්න මට වත්කමක් නෑ... මගේ දුප්පත් තාත්තා ඇරෙන්න මට ලොකු නෑදෑයෙක් නෑ... ඒත් මට මේ අත්දෙකෙන් සර්ගේ දුවගේ ජීවිතේ සතුට හදන්න පුළුවන්... මගේ ජීවිතෙන් ඊට වඩා බලාපොරොත්තුවක් මට නෑ... අතින් එක සර්...’

අරවිත්ද එසේ කියා මඳක් නිහඬව ඔහු දෙස බැලුවේය.

‘ඔව් කියන්න පුතා...’

‘සර් හදපු දුව මේ රටේ ඉන්න ගොඩාක් කෙල්ලන්ට වාඩ වෙනස්...’

‘ඇයි...’

‘සර්ගේ දුවට සතුටු කරන්න මහ ලොකු ප්‍රාතිහාර්ය කරන්න

ඕන නෑ... මැජික් පෙන්වන්න ඕනක් නෑ...

‘එහෙනම් මොකක්ද කරන්න ඕන...’

‘එයා ළඟටම වෙලා එයාට ආදරේ කරන්න විතරයි ඕන... ජීවිතේ එයා ලොකු දේවල් ඉල්ලන්නේ නෑ... හරි අභිංසක දේවල් ටිකක් ප්‍රාර්ථනා ජීවිතෙන් ඉල්ලන්නේ... ඒ ටික දුප්පත් මට ඕනවටත් වඩා දෙන්න පුළුවන් කියලා මං දන්නවා...’

තම දියණිය ගැන අරවින්ද කියන මේ කතාවට නෙළුම්දෙණිය එකඟය.

‘මං මගේ දුව ආස දෙයක් කවදුවත් නොදී ඉඳලා නෑ... එයා ගොඩාක් දේවල් ඉල්ලපු දරුවෙකුත් නෙමේ... ඒත් සෑහෙන කාලෙකට පස්සේ මගේ දුව එක දෙයක් මගෙන් ඉල්ලනවා...’

ඒ කුමක්දැයි අරවින්ද දැන් දන්නේය. අභිංසක කෙල්ල තාත්තාගෙන් පමණක් නොව කළුබණ්ඩාර දෙයියන්ගෙන්ද ඉල්ලන්නේ තමාවය. උභුලාගත නොහැක්කේද එයමය.

‘එයාට එයාගේ මහත්තයව ඕනෙලු...’

බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස අරවින්දගේ දෙනෙතට කඳුළු නැගුණි. ඔහු බිම බලාගෙනම මොහොතක් උන්නේය. එහෙත් තරුණයාගේ දෙනෙත් තෙත්ව යනු නෙළුම්දෙණිය බලාගෙනය. ඔහු ඒ මෘදු බවට ආශා කළේය. ඔහු වැන්නෝ දුලභය. නෙළුම්දෙණිය මහතා තම අසුනින් නැගිට අරවින්ද වෙත අවුත් ඔහුගේ උරහිසට දැත් තැබුවේය. අරවින්දව එහෙමම නැගිටිටුණි.

‘මං කවදහරි බෑනා කර ගන්න හිතුවේ මටත් වඩා මගේ කෙල්ලට ආදරේ කරන කොල්ලෙක්ව...’

අරවින්ද හිස එසෙව්වේ නැත.

‘ඔයාට ඒක කරන්න පුළුවන්... මං උන්නේ නැතත් මගේ දුව ඔයා එක්ක යනවා... ඒකි එහෙම කෙල්ලෙක්... මං ආස නෑ මගේ රත්තරන් කෙල්ලවයි මේ වගේ හොඳ කොල්ලෙක්වයි නැති කරගන්න...’

මං හිත හද ගත්තත් දුවගේ අම්මට බෑ එහෙම කරන්න... ඒ ගැණි
ජීවිතේ පුරාම හරියට දුක් වින්ද... මටත් වඩා අම්මා ඔයාට
ආදරෙයි... මං ඔයාගෙන් ඉල්ලන්නේ එක දෙයයි... මගේ කෙල්ලව
පරිස්සමින් බලාගන්න...'

'මං... පාර්ථනාව.. ම..ගේ ඇ..ස්..දෙ..ක ව..ගේ බලාගන්නවා
ස..ර...'

අරවින්ද කුඩා දරුවෙකු සේ නෙළුම්දෙණිය මහතා පාමුළු
දණ ඔබා ඔහුට වැන්දේය. නෙළුම්දෙණිය මහතා මේ කර දඬු
මහත් වූ තරුණයාට තම දැකිනම නැඟිටිටුවේය.

37

“මිස් ආවේ නැද්ද සර...”

අරවින්ද හෝටලයෙන් පිටවෙද්දී පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ උන් සුවතියන් දෙදෙනා සිනාසී ඇසුවෝය. සිනාමුසු මුහුණින් ආ අරවින්ද ඒ ප්‍රශ්නයට ලැජ්ජාවෙන් ඔහුව දොරකඩට ඇරලවන්නට ආ ඡිනදස දෙස බැලුවේය.

‘මිසුයි සරරුයි දෙන්නම හෙට අනිද්ද එයි... එකකොට බලාගන්නකෝ... දන් සරට යන්න දෙන්න...’

ඡිනදස සිනාසී කීවේය.

‘ඔව්නේ... මිස් බලාගෙනත් ඇතිනේ...’

‘අරවින්ද වාහනයට නැග්ගේ සිනාබරවය.

‘අරවින්ද මහත්තයෝ...’

‘වාහනේ එළියට ගන්නකෝ රත්තපාල අත්කල්...’

තරුණයාගේ මුහුණේ වූ හිනාවෙන්ම ප්‍රතිඵල හොඳ බැව්

රත්නපාල වටහා ගත්තේය. ඔහු වාහනය හෝටලයෙන් පිටතට ගෙන පාරේ මද දුරක් ගොස් නැවැත්වුවේය.

‘ම..ට මගේ කෙල්ලව ලැබුණ රත්නපාල අත්කල්... කෙල්ලව මට ලැබුණා...’

අරවින්ද කීවේ කෑ ගසාය. රත්නපාලගේ වියපත් දෑසට පවා කළු පිරුණි.

‘තුණුරුවන්ගේ පිහිටයි... මං මහත්තයට කිව්වේ... කවදවත් අපේ පුංචි තෝනව මහත්තයට නැති වෙන්නේ නෑ කියලා...’

‘මට සක්විති රජකම ලැබුණ වගේ රත්නපාල අත්කල්...’

ඔහු කුඩා දරුවෙකු සේ ඇඬුවේය. රත්නපාල ඔහුගේ හිස පිරිමැද්දේ තාත්තා කෙනෙකු මෙනි.

‘හිතන්න පුළුවන්ද රත්නපාල අත්කල්... මං වගේ දුප්පත් කොල්ලෙකුට ඒ වගේ හදක් ලැබෙයි කියලා... නිකම් හදක්ද පසොළොස්වක හදක්නේ...’

‘දැන් අඩන්නෙපා...’

‘ම..ට සතුට කියාගන්න බෑ රත්නපාල අත්කල්... මං හෝටලේ ඇවිද්දේ මේ කළු හිර කරගෙන...’

‘දැන් ඉතින් තුණුරුවන් සරණින් දෙන්නක් එක්ක සතුවත් ජීවත් වෙන්න... කරදරක් ඔහොමම අඩුවෙලා යයි...’

‘දැන් මං ජීවිතේ කිසිම කරදරයකට බය නෑ අත්කල්... මට මගේ කෙල්ල ඉන්නව නම් කරදර වලට මාව වට්ටන්න බෑ...’

අරවින්ද ඔහු අත තිබූ සෙලියුලර් දුරකතනය ගෙන අරලියා හෝටලයේ දුරකතන අංකය එබුවේය. ප්‍රාර්ථනා මේ ඇමතුම එනතෙක් දුරකතනය අසලටම වී උන්නාය. ඇය දුරකතනය නාද වූ මොහොතේම එය එසෙව්වාය.

‘සුදු මැණික...’

‘ම..හ..ත්..ත..යෝ...’

ඇගේ පපුවම සිර විය. ඇය පපුවට අතක් තබාගත්තේ එය දැන් දැන් පැලේයැයි බියෙනි.

‘ම..ට උඹව ලැබුණ රත්තරන්... උඹව ලැබුණා... දැන් කාටවත් බෑ උඹව මගෙන් ඇත් කරන්න... මං තාත්තගේ අත දිවුරලා කකුල් දෙක වැදලා උඹව බලාගන්නවා කියලා පොරොන්දු උනා...’

අරවින්ද කෑ ගසාගෙන එසේ කියාගෙන යද්දී ප්‍රාර්ථනාටද කෑ ගසා හැඩුණි.

‘අ..නේ... ඇ..ත්..ත..ම..ද මත්තයෝ...’

‘ඇත්ත සුදු මැණික... ඇත්ත... ළඟට ඇවිත් බලන්න මේ ඇස්වල කළු...’

‘අ..නේ මට ජේතවා සුදු මහත්තයෝ... මට ජේතවා... ඉක්මනට එන්නකෝ...’

අනුරාධා පැමිණ ප්‍රාර්ථනාගේ සුරතීන් අල්ලා ගත්තාය.

‘අ..නේ උඹව මට ලැබුණතේ කෙල්ල... මට තාමත් විශ්වාස නෑ...’

‘ඇයි රත්තරන් එහෙම හිතන්නේ... මේ කෙල්ල කොහොමත් ඔයාගෙන්...’

‘මං ඉක්මනට එනවා මැණික...’

‘පරිස්සමින් වස්තුවේ... මං කන්නෙත් නැතුව බලන් ඉන්නවා නොදේ...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය තබා ඇය අභියස හිටගෙන උන් අනුරාධාගේ බඳ වැළඳගෙන ඇඬුවාය.

‘ම..ට ම..ගේ කොල්ලව ලැබුණා රත්තරන්... සින්නක්කරේටම ලැබුණා...’

‘අඬන්නෙපා කෙල්ලේ... උඹේ කොල්ලා කොහොමත් උඹට

නැතිවෙන්නැ කෙල්ලේ...'

'ඒ...ත් මං බයෙන් උන්නේ අනු... අනේ ඒකත් අඬනවා... මට කොච්චර ආදරේ ඇත්ද...'

අනුරාධා තම මිතුරියගේ හිස තව තවත් උකුලට තද කරගෙන ඇගේ හිස ආදරයෙන් පිරිමැද්දය.

ඇය හදිස්සියේ යමක් මතක් වීමෙන් දුරකතනය ගෙන තාත්තාගේ ජංගම දුරකතනයට ඇමතුමක් ගත්තාය.

'තා...ත්..තේ...'

යුවතිය කතා කළේම අඩාගෙනය.

'ඇ..යි.. ඇ..යි පුතේ...'

ඔහු කලබල වී ඇසුවේය.

'නෑ... තා...ත්..තේ... මං.. තාත්තට කතා කළේ පින් දෙන්න... මං..ට මංගේ මං..හ..ත්..ත..යව දුන්..න..ට මංගේ තාත්තට ගොඩාක් පි..න්... ගො..ඩා..ක් පි..න්... මං ඔයාට ගොඩාක් ආදරෙයි... ඔයා මේ ලෝකේ හොඳම තා..ත්තා... හොඳම තාත්තා...'

දියණිය කියාගෙන යද්දී නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ දෑස් පවා කළුළුත් තෙමී ගියේය.

ප්‍රාර්ථනා ඒ මොහොතේම ගොස් බුදු පහන අලුත් කළාය. ජීවිතයේ තමා ඉල්ලූ වටිනාම වස්තුවත් තමාට දුන්නාට එක පහනක් නොව අසුහාර දහසේ පහන් පින්කමක් කළද මදි බැව් ප්‍රාර්ථනා දැනී. සමහර විට මින් ඉදිරියට මේ බුදු පහන දල්වා ඉල්ලන්නට දෙයක් තම ජීවිතයේ නැති වන්නට පුළුවන. ඔහු වත් හදක් සිත්තක්කරයටම ලැබුණු පසු ගැහැණියකට ජීවිතයෙන් ඉල්ලන්නට දේවල් ඉතිරි වන්නේ කලාතුරකිනි.

හොඳ පිරිමියෙක් කප්තූරක් වැනිය. ගැහැණියක් බලාපොරොත්තු තබන සියළු සතුට දෙන වාලම්පුරියක් වැනිය.

ප්‍රාර්ථනා බුදුන් වැඳ පැමිණ අම්මාට කතා කළාය. මේ තීරණයෙන් වඩාත් සතුටු වන්නේ ඇය බව ප්‍රාර්ථනා දැනී. එහෙත්

ප්‍රාර්ථනා කතා කරනා මොහොතේම නෙළුම්දෙණිය නිවසට
නෙළුම්දෙණිය කතා කළේය.

‘නෝනා...’

‘අපේ මහත්තයා...’

‘නෝනා මගෙන් එක දෙයක් ඉල්ලුවනේ...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ පුදුමයෙන් උඩ බිම බැලුවාය.

‘ඒ කිව්වේ මහත්තයා...’

‘නෝනා මගෙන් එක්කෙනෙකුට ඉල්ලුවනේ...’

ඇයට කතාව තේරුණේ එවිටය.

‘බෑනා පොඩ්ඩ රත්තරන් කිව්වනේ... ඔන්න මං දෙන්නගේ
කසාදෙට කැමැත්ත දුන්නා... ප්‍රශ්නයක් ආවොත් දුවයි අම්මයි
බ්‍රාගන්න ඕනේ...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේගේ දෙනෙතට කපුළු පිරුණි. මේ ජීවිතයේ
තමා පැතු එක් දෙයක් ඉෂ්ඨ වුවා නොවේදැයි ඇයට සිතුවාය.

‘අපේ මහත්තයාට පින්...’

නෙළුම්දෙණියට පුදුම සිතුවාය. දියණිය කීවේත් මෙලෙසමය.

‘මහත්තයා බයවෙන්නෙපා... මොනවවත් වෙන්නෑ... ප්‍රශ්න කියන
ඒවා මහත්තයෝ තව්තිසා දිව්‍ය ලෝකෙ හිටියත් එනවා... ඒත් මගේ
කෙල්ල සතුටින් ඉඳී...’

‘එයා සතුටින් තියන්න තමයි මටත් ඕන නෝනා... මගේ
ජීවිතේ මං නෝනාව සතුටින් තිබ්බේ නෑ...’

ඔහු ඒ ටික කීවේ අදය. නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ඇඩුවාය.

‘ක...ම...ක් නෑ... අපේ මහත්තයෝ... මං මහත්තයා එක්ක තරඟ
නෑ... මට මගේ කෙල්ලගේ සතුට මහත්තයා දුන්නනේ...’

‘බෑනා පොඩ්ඩව දැන් ගෙදරම නවත්ත ගන්නවද බැන්දට
පස්සේ...’

‘මහත්තයා මට ඒකට අවසර දෙනව නේද...’

‘ඔය මාළිඟාව කාටද නෝනා... දුව ඉඳිසිද අපි ගාව...’

‘දුව අකමැති උනත් පුතා කැමතියි... මගේ දුවගේ දරුවෙක්ව අතගාලා මැරෙන්න තියෙනවනම් මට ඒ ඇති මහත්තයා...’

‘නෝනා මැරෙන්නෑ... අපේ දරුවන්ගේ දරුවෝ කසාද බඳින කාලෙත් නෝනා ඉන්න ඕන... මං තියන්නම්...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ දුරකතනය තබා එහෙමම පුටුවට බරව ඇඬුවාය. ජීවිතය පුරාම ඇඬුවේ දුකටය. පාළුවටය. එහෙත් අද ප්‍රථම වරට මේ දැසින් සතුටට කඳුළු ගලා යයි.

දුරකතනය යළිත් නාද විය. ඒ ගත්තේ ප්‍රාර්ථනය.

‘අ..ම්..මේ...’

‘පු..තේ...’

‘ඇයි අම්මේ.. අඩන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනාට අම්මාගේ කටහඬේ අමුත්තක් දැනිණ.

‘නෑ පු..තේ...’

‘නෑ අම්මේ ඔයා අඩලා...’

‘සතුටට ඇබෙන්නේ පුතේ...’

‘අම්මට මොකක්ද සතුට.. මං ඉන්නේ නම් ජීවිතේ කවදවත් නැති සතුටින්...’

‘මට තාත්තා දත් කතා කළා...’

තාත්තා අම්මාට කතා කර සියල්ල කියන්නට ඇත.

‘තාත්තා මට මගේ මහත්තයව දන්නා අම්මේ... ගන්නම ගන්න දන්නා...’

‘මට තාත්තා කිව්වා පුතේ... මං ජීවිතේ ඉල්ලපු මොනවත් ඔයාගේ තාත්තා මට දන්නේ නෑ... ඒත් මං ගොඩාක් කාලෙකට පස්සේ ඔයා වෙනුවෙන් එක දෙයක් ඉල්ලුවා... ඔයාගේ තාත්තා

එක දුන්නා... ඒ මට ඇති...

‘අම්මා දුක් වෙන්නෙපා අම්මේ... මං එන්නේ අම්මට හොඳ පුතෙකුයි මුණුපුරාල දෙන්නෙකුයි අරගෙනනේ...’

‘පුතා ආවද...’

‘තව නෑ... දන් එයි...’

‘අතේ මට මුණ ටිකක් බලන්න ආපයි...’

‘මං හවසට ගෙදර එක්කං එන්නං... දන් තහනමක් නෑනේ...’

‘එක දෙයක් පුතේ...’

මේ මොහොතේ මේ ටික මේ අම්මා කිව යුතුමය.

‘මොකක්ද අම්මේ...’

‘මිනිස්සුන්ට අයිති කර ගන්න ලේසියි පුතේ... ඒත් මිනිස්සුන්ට රැකගන්න අමාරුයි... ඔයාට පුතාව ඔච්චරටම වටිනව නම්... එයා වෙනුවෙන් මොන දේ පරිත්‍යාග කරලා හරි ජීවත් වෙන්න...’

‘මගේ ජීවිතේ පුදලා හරි මං මගේ මහත්තයව රැකගන්නවා අම්මේ... මට ඒ තරම් මගේ මහත්තයව වටිනවා...’

පාර්ථනා දුරකතනය තැබුවේ දෑසට ඉනු කළුඵද පිසගනිමිනි.

38

ප්‍රදීප් ඔහු කළ පාපකර ක්‍රියාව ගැන අත්තයටම පසුතැවී උන්නේය. සියල්ලගෙන් ගැලවිය හැක. එහෙත් ඔහුට ඔහුගේ හෘද සාක්ෂියෙන් ගැලවෙන්නට නොහැකි විය.

තමා මේ ලෝකයේ ජීවත්වෙන දෙවියෙකු වත් මනුෂ්‍යයෙකුට හතරුකමක් කළා නොවේදැයි ඔහුට හැම මොහොතකම හිතුණි. එය සිහිවෙද්දී ඔහුට ඔහු ගැනම මහා පිළිකුලක් උපන්නේය. ඒ දහදුරා ක්‍රියාව කළ ද සිට නින්දක් නැත. සැනසීමක් නැත.

හෝටලය හැරද හිස හැරුණු අතේ යන්නට ප්‍රදීප්ට සිතුණි. එහෙත් කොහේ ගියද යන්නට වෙන්නේ මේ පව් තැවරුණු සිතද රැගෙනය. ලෝකයේ එහා කොනට ගියද තමාට සැනසීමක් නොලැබෙන බව ඔහු දැන උන්නේය.

කළ යුතු එකම දේ මේ පව් සමා කිරීමය. මෙතුවක් දවසක් ඔහු උන්නේ ඊට හිත එකඟ කර ගත නොහැකිවය. එහෙත් ප්‍රාර්ථනාගේත් අරවින්දගේත් එකතු වීමට නෙළුම්දෙණිය මහතා

කැමැත්ත ප්‍රකාශ කර ඇති බව හෝටලය පුරා පැතිරී යද්දී තවත් ඉවසාගෙන ඉන්නට ඔහුට නොහැකි විය.

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් තමාට සමාව නුදුන්නද කමක් නැත. සමහර විට ඔවුන් තමාව නීතියට හසු කරනු ඇත. ඒ වෙනුවෙන් සිරබත් කෑම මේ දුක් විඳීමට වඩා වටින්නේ යැයි ප්‍රදීප්ට සිතූණි.

කාත් කවරුවත් නැති තමාව දරුවෙකු මෙන් හද වඩා ගත් ඔහුට ද්‍රෝහි වූ පව ඉන්නත් මැකේ යැයි ඔහු සිතුවේය.

ප්‍රදීප් කිසිවකු නැති මොහොතක් බලා ප්‍රාර්ථනාගේ කාර්යාල කාමරයට ගියේ ඒ සියල්ල සිතේ තබාගෙනය.

‘මි..ස්...’

ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී හිස එසෙව්වාය. විරූපී වී ගිය ප්‍රදීප්ගේ මුහුණ දැක ඇය බොහෝ දේ වටහා ගත්තාය.

‘ඇයි ප්‍රදීප්...’

‘මි..ස්... ම..ට මි..ස්...’

ප්‍රදීප්ට හැඳුණි. ඔහු කුඩා දරුවෙකු සේ ප්‍රාර්ථනා ඉදිරිපිට හඬන්නට වූවේය.

‘ඇයි ළමයෝ මේ... කියන්න... ඇයි මේ අඬන්නේ...’

‘අ..තේ මි..ස් මට...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රදීප්ට කරුණාවෙන් කතා කළාය.

‘අඬන්නැතුව මට කියන්න...’

‘මට.. මි..ස් සර්‍රැයි මිසුයි එක්ක කතා කරන්න මි..ත...’

ප්‍රාර්ථනා කලබල වූයේ නැත. ප්‍රදීප් මෙකනට පැමිණෙන බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය.

‘අරවින්ද අයියා දන් එයි... මොනවද ළමයෝ කියන්න තියෙන්නේ...’

‘ම..ට ඒක මිසුයි සර්‍රැයි දෙන්නම ඉන්න තැන කියන්නෝන මිස්... මිස්ගෙයි සර්ගෙයි කකුල් දෙක ළඟ වැටිලා මට කියන්න ඕන... මං... ඒ..ක කි..වි..ව..ට පස්සේ...’

ප්‍රදීප් යළිත් හඬන්නට ගත්තේය.

‘ඇයි ප්‍රදීප්...’

‘කි..වි..වට පස්සේ මිසුයි සර්ගයි හිතලා මට මොනවා හරි කරන්න... මාව මේ හෝටලෙන් ගහලා පන්නන්න... ඒත් මං තරහ නෑ...’

‘ඔයාට අපි එහෙම කරනවද දරුවෝ... අපි ඔයාට කොච්චර ආදරේද... අරවින්ද අයියා ඔයාට කොච්චර ආදරේද...’

‘මං.. දන්නවා මිස්... මං..ට..ත් දුක ඒක..යි... මං සර් ආවම එන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා හිස වැනුවාය. ප්‍රදීප් මේ අනිවාර්යයෙන්ම කියන්නට යන්නේ මන්දවාස සිදුවීම සම්බන්ධ දෙයක් බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය.

සියළු නපුරු සිදුවීම් ඉක්මනට නිමා වේ යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. බුදු බණ ඇත්තය. කෙනෙක්ව රකින්නේ ඔහු කරනා හොඳමය.

ප්‍රාර්ථනා සිතුවේ තමා දළේ වූ බුදු පහන දෙස බලාගෙනය.

ප්‍රාර්ථනා අරලියා හෝටලය පුරා ඇවිද ගියේ පුදුමාකාර සැහැල්ලුවෙනි. මේ මොහොතේ තමාගේ සිත මේ රජරට තල මුදු පවතේ පාව යන කුරුළු පිහාටුවක් වැනි යැයි ඇයට සිතූණි. මේ හදවත මේ තරම් සැහැල්ලු කළේ ඔහුය. ලොව ඕනෑම යුවතියකට තම ජීවිතය ගැන උපතින්ම ගෙනෙනා බරක් ඇත. ඒ තම අනාගතය අරඹයා වූ බියය.

ලොව ඕනෑ තරම් පිරිමි සිටිති. දිස්තය දෙන සරුවපිත්තල ජීවිත දෝත් තබාගෙන ආදර වෙළඳ පොළේ ඕන තරම් වෙන්දේසි කරුවෝ වෙති. එහෙත් එවැනි ආදර මංකොල්ලකරුවෙකුට නොරැවටී ආදරණීය ගණුදෙනුවක් කරන්නට හදවතක් සොයා ගැනීම අසීරුය. යුවතියකගේ ජීවිතය ඉදිරිපිට ඇති ප්‍රබලම අභියෝගය එයයි.

එවැනි හදවතක් සිත්තක්කරයටම ලැබුණු පසු හදවතට පුදුමාකාර නිවනක් නොවෙනම් සැනසීමක් එන්නේය. ගැහැණියකගේ ජීවිතයේ සාක්ෂාත් කරගත හැකි උතුම්ම නිවන එය යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතෙයි. අද තම හදවත තුළ තිබෙන්නේ ඒ පරමානන්දනීය වූ නිවනින් තැහැටුණු පින්බර බවය.

ඔහු වැනි කෙනෙක් ජීවිත සිතුවමේ ඇඳි දෙවියන්ට ඇය තවත්

වරක් හදවතින් ප්‍රණාම කෙරුවාය. මින් ඔබ්බට දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලීමට දෙයක් නැතැයි හිතෙන තරමට ප්‍රාර්ථනා හදවතින් සැහැල්ලු වූවාය.

අරලියා හෝටලය පුරාම වූයේ අරවින්දගේ සුවඳය. ඔහුගේ ආත්මයය. ඒ සුරත කොතනක හෝ වැදුනාත් ඇති යැයි ඇයට සිතූණි. එවන් මිනිසෙකුගේ ආත්මය සියොළහම තැවරෙන තමා කොතරම් වාසනාවන්ත විය හැකි දැයි ඇයට සිතාගැනීමට වත් නොහැක.

ප්‍රාර්ථනා දොර ඇරගෙන අරවින්දගේ කාමරයට පිවිසියාය. ඔහු අවසන් වරට ඇඳ උන් සරම ඇඳ අද්දර වූ ඇඳුම් රාක්කයේ තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා ඇඳ මත ඉඳගත්තේ එයද උකුලට ගනිමිනි.

ලොවම කතා කරන්නේ පෙම්වතියකගේ බොළඳ බව ගැනයි. ළඳ බොළඳ ආදරවන්තයෙකුගේ හුරුතල් ආත්මය ගැනයි. එහෙත් පිරිමියෙකුගේ ආත්මය පතුලටම එබී ඔහුගේ ඇඟලුමකට පවා ආදරය කරන්නට හිත් දෙවන බිරිඳකගේ බොළඳ බව ආදරවන්තියකගේ ආදරයට වඩා සනකමය. පාරිශුද්ධය.

තම සැමියාගේ සුවඳට පවා ආදරය කරන්නට බැරි ගැහැණියකට හොඳ බිරිඳක් විය නොහැක. ඒ අතින් ප්‍රාර්ථනා තම ඇතුළු ළයට කෘතඥ වූවාය. ඇය නිකමට ඔහුගේ ආදරය කළ නොහැකි දෙයක් ගැන පෙට්ටියාය. නැත. අරවින්දගේ ජීවිතයේ සබ්බ සකළමනාවටම තම හදවත ලෝබය. පෙරේතය.

ඒ පෙරේතකම කෑදරකම මේ ආත්මයේ වසර සියයක් ඔහු හා ජීවත් වුවද පහව නොයන්නකි. නොසන්සිඳෙන්නකි. පූර්ව ආත්මයකදීත් ඔහු ගැන මෙවැනිම කෑදරකමින් තමා ජීවත් වන්නට ඇත... මතු ආත්මයකත් ඔහු හා ඉපදෙන්නට හදවත පින් කරන්නේත් ඒ නිසාය.

දන්... ප්‍රාර්ථනා අනාගතය ගැන හිතන්නට පවා ලෝබය. එය ඒ තරම් සුන්දරය. ඉතා වටිනා විලවුන් කුප්පියක් ටිකෙන් ටික බිංදුව බිංදුව ගා පරිස්සමින් පාවිච්චි කරන බොළඳ කෙල්ලෙකු මෙන් ප්‍රාර්ථනා තම අනාගත සිහින ටිකෙන් ටික හදවතින් ගෙන රස වින්දය. ඒ සිහින එකවර දැක අවසන් කරන්නට ඇගේ සිතට ලෝබය.

මුළු ජීවිතයම ගෙවී යන්නේ මේ මිහිරි සිහින සැබෑ වන අයුරු දකිමිනි. ඒවා සැබෑ වෙද්දී ඇය දකින්නට ආශා කළේ තම මුහුණ නොවේ. ඔහුගේ අවිභිංසක මුහුණය.

අරවින්ද හෝටලයට පිවිසෙද්දී ඔහුට පිළිගන්නේ අනුරාධාත් කසුනුත්ය. අනුරාධාට ඔහුට පිළිගන්නට මල් කළඹක් නොවූයෙන් පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය මත තිබූ ඇන්කරයම වාස් එක ඔහුට දුන්නාය. අරවින්ද එය ගත්තේ සිනාසෙමිනි.

‘මනමාල මහත්තයාට මෙහෙම පිළිඅරගෙන බෑ... රබන් ගහලා රතිඤ්ඤ පත්තු කරලා මල් මාලා දලා පිළිගන්න ඕන...’

අනුරාධා කීවේ කසුන් දෙසද බලාය. අරවින්දගේ මුහුණ අත් කවරදටත් වඩා අද සුන්දර යැයි අනුරාධාට සිතූණි.

‘ඒ මොනවා නැතත් ඔයාගේ ඇස්වල තියෙන මේ තෙත පාට ඔක්කොටම වඩා හොඳයි අනු...’

අනුරාධාගේ කම්මුලක් පිරිමැද අරවින්ද කීවේය. ඒ මොහොතේ අනුරාධාගේ තෙත් වූ දෙනුවත් අගිත් කළලක්ද පැත්තේය.

‘ම..ට හි..තෙ..න්..තේ මගේ අයිසට හරිගියා වගේ කි..ය..ලා අ..යි..යේ...’

‘හරිගියේ ඔයාගේ අයිසට තමා නංගියේ... මට වෙන නංගී කෙනෙක් නෑතේ... නැද්ද මට...’

කසුන්ගේ උරහිසට අතක් තබා ඔහු කීවේය.

‘කෝ නංගී මගේ ගෑණි...’

එය ඔහු ඇසූ ආකාරයට අනුරාධාගේ ලයම උණුසුම් විය. සැබෑ පිරිමියෙකුගේ ආදරය කොතරම් උණුසුම්ද...

‘අයිසගේ ගෑණි අද ඉන්නේ මේ ලෝකෙ තෙමේ... තව්තිසාවටත් උඩින් සුරංගනා ලෝකයක් තියෙනවනම් අන්න ඒකේ... පැයක් විතර හෝටලේ පුරාම ඇවිද ඇවිද හිටියා... අපි කවිරුවත් බාධා කළේ නෑ... පව...’

‘ඇයි අනු පව...’

‘පව කිව්වේ ආදරේට... අපි එක්ක කතා කළා ඇති අයිසා යන්න... අන්න අයිසගේ කාමරේට වෙලා අයිසගේ සරමක් තුරුල් කරන් ඉන්නවා...’

අරවින්ද දිග කොරිඩෝවට හැරුණේ අනුරාධාගේ නඟයද මිරිකමිනි.

‘අයියගේ මුණේ අද පාටක් තියෙනවා නේද...’

අරවින්ද ගිය පසු අනුරාධා ඇසුවේ කසුන්ගෙනි.

‘ඔව්...’

‘මොන පාටද...’

‘පෙම් පාට...’

‘හොඳට ආදරේ කරන කෙනෙක්ගේ මුණෙන් ඒ ආදරේ පාට මකන්න බෑ... කවදවත් බෑ... ගොඩාක් ආදරේ කරනකොට ඒ පාට වැක්කෙරෙනවා...’

කුළුණට බරවී උන් අනුරාධා කීවේ යටැසින් කසුන් දෙස බලාය. කසුන් යමක් කියන්නට කට හැදුවේය.

‘මොනාද කියන්න ගිහින් ගිලගත්තා...’

අනුරාධා කොල් පට තද කරගෙන කීවාය.

‘ඒ පාට...’

‘මි...’

‘මේ මුණේ...’

‘මි...’

‘වාන්දනවා කියලා ජේන්නැද්ද...’

අනුරාධා දෑස් පහළට හෙළවාය. ඒ පැහැය ඇය දෑක්කේ අද නොවේ. ඔහු ආ ද සිටිය.

‘ජේ..න..වා.. ඒ..ත්...’

‘ඇයි...’

‘කවුරු නිසා ආපු පාටක්ද කියලා අපි දන්නැතේ... අයියගේ මුණේ නම් තියෙන්නේ ප්‍රාර්ථනා වෙනුවෙන්ම ආපු පෙම් පාට...’

‘මගේ මුණේ තියෙන්නේ කවුරු නිසා ආපු පාටක්ද කියලා ම. කියන්නම ඕනද...’

ඒ දැස් පිහිකුඩවල් මෙන් ඇගේ දැසේ ඇතිණි.

‘කියන්න...’

‘මං හවසට කියන්නම්... හවස මා එක්ක මළුවට යන්න එනවා නේද...’

අනුරාධා හිස වතා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට ගොස් මුහුණ සහවා ගත්තාය. එහෙත් ඒ දැස් වල වූ කළුළු බිංදු දෙක කසුන් මදටිය ඇට දෙකක් මෙන් ඇඳින ගත්තේය.

කාමරයේ දොර ඇරෙනු ප්‍රාර්ථනාට ඇසුනේ නැත. අරවින්දගේ ඇඳේ හරහට වැටී ඔහුගේ සරමද පපුව හරහා දමාගෙන ඇය උන්නේ ගැඹුරු කල්පනාවකය. දැස් පියවී තිබූ ඇගේ මුහුණ දෙස අරවින්ද සැහෙන චේලාවක් බලා උන්නේය. ඇගේ ළම උස් පහන් වන ලොවෙන් ඇය ඉන්නේ සැප පහසු සුන්දර කල්පනාවක බව ඔහු වටහා ගත්තේය.

අරවින්ද ඇයට නොදනෙන්නට ඇඳ මත වාඩි වූවේය. ඊටත් පසු ඔහු සෙමෙන් පහන් වී ඇගේ දෙතොල් මත දෙතොල් තැබුවේය. සිහිනයෙන් මෙන් විඳි ඒ ලවත් පහසින් ඇගේ හදවත එහෙමම උණුසුම් විය. ප්‍රාර්ථනා තම තෙත් වූ ලවත් තව තවත් සුන්දර ලෙස විවර කළාය. ඊටත් පසු ඇය දැනම ඔහුගේ ගෙල වටා වළල්ලක් සේ යැව්වාය.

ඇය දැස් හැරියේ සැහෙන චේලාවකට පසු ඔහු දෙතොල් මුද්ගත්ත පසුය. මිහිරි ලෙස රිදුම් දෙනා ලවත් පට දිවගිත් කෙමා ගනිමින් ඇය ඔහුව අතනොහැරම සිනාසුනාය.

‘ඉම්බේ මංම කියලා කොහොමද බබා දන්නේ... වෙන කවරු හරි ඇවිත් ඉම්බෙනම්...’

ඇය කතා නොකර ඔහු දෙස බුදු රුවක් දෙස බලා සිටිනා උපාසිකාවක මෙන් බලා උන්නාය.

‘මගේ මහත්තයගේ සුවඳ මං අඳුනන් නැද්ද... මගේ මහත්තයගේ ඇගේ රස්නේ මං අඳුනන්නේ නැද්ද... මේ තොල් වල රස්නේ මං අඳුනන්නැද්ද... මං අත්ධයෙක් උනත් බීරෙක් උනත් මට පුළුවන් මහත්තයෝ ඔයාව අඳුනගන්න...’

ඇය දැසින් යළිත් ඔහුට කතා කළාය. ඔහු යහනේ අඩක් පෙරළී ඇගේ ලෑම උඩින් සුරත තබා ඒ මුහුණට එබුණේය.

ප්‍රාර්ථනා ඔහුව සිපගෙන ගියේ නොසන්සුන්වය. එය ගැහැණියකගේ උමතු රාගය නොවේ. නොසන්සුන් කාමයද නොවේ. ආදරය විසින් රංජනය කරන ලද ගැහැණියකගේ ආත්ම ප්‍රකාශනයයි.

‘අ...නේ ම...ට ඔයාව ලැබුණතේ... මටම ලැබුණතේ...’

දෙනෙත් දෙකෙළවරින් කපුළු ගලාගෙන යද්දී ඇය කීවාය.

‘මටත් ඔයාව ලැබුණතේ මැණික...’

‘ම...ට මොනාද වෙලා වගේ මහත්තයෝ... මේ උන්නට සිහියක් නෑ...’

‘දඹුල්ලේ ඉඳලා මං ආවේ සිහියකින් කියලද හිතත් ඉන්නේ...’

‘මං දන්නවා... ඇයි අපේ ආදරේ මෙහෙම අපිටම ලැබුනේ...’

ඔහු ඇහිලි තුඩු වලින් ඇගේ මුහුණේ වූ තෙත කපුළු පිසදමමින් මොහොතක් ඒ මුහුණ දෙස බලා උන්නේය.

‘අපි හුස්ම ගත්තේ අපේ ආදරේ එක්ක බබා... අපි අපි ගැන හිතන්නැතුව විනාඩියක්වත් උන්නේ නෑ... දෙයියෝ අපිට අපිව දුන්නේ අපි දෙන්නට අපි දෙන්නව නොදී ජීවත් කරවන්න බැරි නිසා... එහෙම නොදුන්නා නම් ඒක අපරාධයක් කියලා දෙයියොත් දන්නවා...’

‘එහෙම උනේ නෑනේ දෙයියෝ... ඔයාව මට ලැබුණතේ... ම...ට දුන් හිතාගන්න බෑ ඔයාව රැකගන්නේ කොහොමද කියලා... අනේ දෙයියනේ මට නැති උනොත්...’

‘නැතිවෙන්නෑ මං මැණිකව දලා යන්නේ නෑනේ...’

‘ඇත්තටම දලා යන්නෑ නේද...’

‘ඇයි ෂුවර් නැද්ද...’

‘මටත් වඩා මට මහත්තයව ෂුවර්... ඒත් හිත... ඒක අහන්න හරි ආසයි...’

‘මං බබාව දලා යන්නේ නෑ... මොකද දන්නවද... මට මාව දලා

යන්න බැරි නිසා...

‘ඒ.. කි..ය..න්..නේ...’

‘ඔයා කියන්නේ මම...’

‘මං කියන්නෙත් ඔයානේ ර..ත්..ක..ර..න්...’

‘හරිනේ බබා... දැන් අපි දෙන්නෙක් නෑනේ...’

‘අනේ මට ඔක්කොම වෙච්ච දේ මුල ඉඳලා කියන්න... ඔන්න මහත්තයා හෝටලේ ගාවින් බැස්සා... ඊට පස්සේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇදේ අතින් ඇලයට පෙරළී ඔහුගේ උරහිස බදාගෙන ඒ මුහුණ දෙස බලා උන්නාය. අරවින්ද දඹුළු හෝටලයේදී වූ කතාබහ එලෙසම සජීවී ලෙස වාර්තා කළේය.

‘මං හැමදම මහත්තයාට කිව්වේ... මට ඔයාට ලෝක පුදුමයක්... අදටත් මට ඔයා ගැන පුදුමයි... ඒ පුදුමේ මගේ අම්මටත් තියෙනවා... අද තාත්තටත් ඔයා ගැන පුදුම ඇති... එහෙම හැමෝවම පුදුම කරන්න පුළුවන් මිනිහෙක්ව තමයි මට ලැබුණේ...’

‘ඒත් බබා...’

‘ඉතින් කියන්න...’

ප්‍රාර්ථනා මයික්‍රොෆෝනයක් මෙන් ඇගේ අත ඔහුගේ කට ඉදිරියෙන් අල්ලා උන්නාය.

‘මටත් මං ගැන පුදුමයි... එහෙම උතේ ඔයාට හම්බ උනාට පස්සේ...’

ඇය කීවේ ඔහුගේ ගෙළ බැඳි ටයි පටිය ගෙළෙන් බුරුල් කරමිනි.

‘කොහොමත් මහත්තයෝ හැම දෙයක්ම හොඳ අතට විසඳෙයි... ගොඩාක් දේවල්...’

‘ඒ කිව්වේ...’

‘අද ප්‍රදීප් ආවා මාත් එක්ක කතා කරන්න...’

ප්‍රාර්ථනා සියල්ල අරවින්දට කීවාය. ඔහුට පුදුමයක් ඇතිවූයේ නැත.

‘මේක කළේ ප්‍රදීප් කියලා මං දන්නවා බබා...’

‘ඒ අහිංසකයා ව මේකට පැටලුවේ ප්‍රියලාල්...’

‘ඔව්... උඹ අද ඒක කරපු එක ගැන අනන්ත වාරයක් දුක් වෙනවා... මැරී මැරී උපදිනවා...’

‘ඔයා වගේ හොඳ කෙනෙකුට එහෙම අපරාධයක් කරපු එකෙකුට කඩදවත් නිදහන්න ලැබෙන්නේ නෑ මහත්තයෝ... කඩදහරි සහගහනවා...’

‘ප්‍රදීප් නඩුවේදී සේරම කියයිද...’

‘අනිවාර්යයෙන්ම කියයි... මං කිව්වා සේරම විස්තර ඔයා ආවහම කියන්න කියලා... උඹ කියනවා කිව්වට පස්සේ හෝටලෙන් ගහලා පැත්තුවත් කමක් නෑලු...’

‘තමන් කරපු වැරද්ද පිළිඅරගෙන මිනිසා පසුතැවෙන එක ලොකුම දඩුවම තමයි බබා... ඒ ඇති මිනිසෙක්ට සමාව දෙන්න...’

‘එහෙම උනොත් ඔයා ප්‍රදීප්ව හෝටලේ තියාගන්නවද...’

අරවින්ද හිස වැනුවේය. ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය.

‘ඇයි...’

‘නෑ රත්තරන්... හරි ආසයි ඔයා ළඟට වෙලා ඔයාගෙන් ජීවිතේ ඉගෙන ගන්න... මගේ රත්තරන් සර්...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ වම් කොපුළු තදින් සිපගත්තාය.

‘තවත් බඩ්ඩක්...’

‘බඩු ගොඩයි...’

‘ඒකනේ... මේකනේ සුදු... අපේ ජීවිත වල විතරක් මල් පිපිලා බෑනේ... අපි වටේ ඉන්න අය හැමදාම අපේ මල් වට්ටි වලට අතගහ ඉඳලා හරියන්නෙම නෑනේ...’

‘උන්ගේ ජීවිත වලත් මල් පිපෙන්න ඕන තමයි බබා... පිපෙන් නැත්නම් පුප්පවන්න ඕන...’

‘පුප්පවන්න දෙයක් නෑ... දැන් පිපිලා තියෙන්නේ... අනූ මා එක්ක උදේ කතා කළා...’

‘දනුත් මං එද්දී දෙන්නත් එක්ක එකට හිටියේ...’

හදිස්සියේ යමක් මතක් වුවාක් මෙන් ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද දෙස බැලුවාය.

‘ආදරේ කරනකොට හරියට කැරකෙනවා නේද...’

‘මි... ආදරේ කරන්නේ කාටද හිතයි ඇහැයි ඇහැයි ඔක්කොම එයා වටේ කැරකෙනවා...’

‘දන් මහත්තයා කවුරු වටේද කැරකුනේ...’

‘තෝ වටේනේ...’

‘මං එනකොට ඔයා වටේ කැරකුනා... මේ දවස්වල කසුන් අනු වටේ කැරකෙනවා... අනු කසුන් අයිසා වටේ කැරකෙනවා...’

අරවින්ද මඳ වේලාවක් කල්පනා කළේය.

‘කසුන් හොඳ කොල්ලෙක්... අනු ගොඩාක් හොඳ කෙල්ලෙක්...’

‘මහත්තයා ආසද උන් දෙන්නා එකතු වෙනවට...’

‘ඇයි බබා මගේ කැමැත්තක්...’

‘අපි ඔක්කොගෙම ලොකු අයිසා ඔයා මහත්තයෝ... ඔයා කියන විදිහට තමයි ඔයාගේ පැටව් ටික ජීවත් වෙන්නේ...’

ඇය කිවේ හක්කි පූර්වකවය.

‘අනුට හවස ශ්‍රී මහ බෝධියට යන්න කතා කරලා... ඒකි මගෙන් ඇහුවා යන්නද කියලා...’

‘පව්... කෙල්ල බයට ඔයාගෙන් අහන්න ඇත්තේ...’

‘මායි ඔයයි එපා කිව්වොත් මුකුත් කරන්නැලු... මං කිව්වා ඔයා කැමතියි කියලා...’

‘ඉස්සෙල්ලා බබා අපි අත නොද උන් දෙන්නට කතා කරගන්න දෙමු... මොනවා හරි වෙයිනේ...’

‘අපි දෙන්නට උනා වගේ... මතකද එද... පළවෙනි දවසේ... වැව ගාව...’

ඇය තතණමින් කීවාය.

‘ඉතින් වැඩ ගාව... මොනාද උනේ...’

‘උනේද... වූටි ගැණු ප්‍රමේක්ඛ හරි වල් වැඩක් කළා...’

‘ම..ම...’

‘නැතුව... අපි අභිංසක කමට ආදරෙයි කිව්වා... මේන් ඇවිත් මේම ඉඹිනවා...’

ඒ මොහොතේදී ඇය යළිත් වරක් ඔහුගේ දෙකෙල් ඇගේ දෙකෙලින් තෙත් කළාය.

‘මහත්තයගේ වැඩ දැන් ඉවරයි... දැන් තියෙන්නේ මගේ වැඩ...’

‘මොනවද බබාගේ වැඩ...’

ඇය ඔහුගේ දෙපර බදගෙන ඒ පපුවට සුරත තැබුවාය.

‘මගේ මහත්තයගේ ඔක්කොම වැඩ බලන්න ඕන... වෙලාවට කවන්න ඕන... කන්නැත්තම් ගහන්න ඕන... නාවන්න ඕන... ඇඳුම් තෝරලා තියන්න ඕන... අවුරුද්දට එක ගානේ බඩවල් උස්සන් ඉන්න ඕන... බබ්බු එළියට දන්න ඕන... ඔයාගේ පැටව් දෙන්නව හදන්න ඕන... උන් දෙන්නව නාවන්න ඕන... කවන්න ඕන... වූයි කක්කියි හෝදන්න ඕන... තාත්ති පැටියට සළකන්න උගන්නන්න ඕන... තුන් දෙනාවම ලෙඩක් දුකක් වෙන්නැතුව බලාගන්න ඕන... කොච්චර වැඩද රත්තරන්...’

අරවින්ද තම බිරිඳ දෙස බලා උන්නේ රජරට නිසංසල මාවත් දෙස බලා ඉන්නා ගෙට් රජෙකු සේය. මේ ජීවිතයේ රන් දියවරයයි.

‘බබාට එහෙම ජීවත් වෙන්න ආස නැද්ද... බබාට කරදරයක්ද...’

ඇය දිග සුසුමක් ඉහළට ගත්තාය.

‘ඒ කරදරේ මේ පපුවට ගන්න මං කොච්චර පෙරුම් පිරුවද රත්තරන්... මගේ ජීවිතේ ඔයයි ඔයාගේ පැටව් ටිකයි... මට ඔයා ලැබුණට පස්සේ මට මේ හෝටලේ ඕන නෑ... මහත්තයා ඒවා බලාගන්න... මං මහත්තයවයි අපේ පැටව් ටිකයි බලාගන්නම්... මේ හෝටලේ බිස්නස් බලාගන්න හැමෝටම පුළුවන්... ඒත් මගේ මහත්තයව

බලාගන්න ඉන්නේ මං විතරනේ...

ප්‍රාර්ථනාගේ දැසින් ගලා ගිය කඳුළු එහෙමම ඔහුගේ උරහිසට වැටුණි. අරවින්ද තම ප්‍රියාවියගේ මුහුණ දෝතට ගත්තේ සියපතක් දෝතට ගන්නාක් මෙනි.

'මා..ව..යි මගේ පැටව් ටිකයි බලා ගන්නවට අම්මි පැටියට මොනාද මිනේ...'

එය අසද්දී අරවින්දගේ පවා දෙනෙන් කෙන්වී තිබුණි.

'මට ඕන තාත්ති පැටියගේ මේ පපුව විතරයි... මේම තුරුල් වෙලා ඉන්න දෙන්න... මගේ ලෝකේ මේ ටික විතරයි...'

ප්‍රාර්ථනා රුවන්වැලි සෑයේ සළපතල මළුවට හිස තබන මෙහෙණියක මෙන් බැතිබරව අරවින්දගේ පපුවට හිස තැබුවාය.

සින්දුර් - 3

මෙසේ නිමාවේ...

සින්දුර් - 4

ප්‍රභූත බලාපොරොත්තු වන්න...

අ නු මෝ ද නා ව

මේ ආත්මයේ බැඳීම් ඇතිවන්නේ පූර්ණාත්මයේ සිටි වන සසර පුරුදු නිසා බවත් මේ ආත්මයේ සිටි මතු ආත්ම හටයට ගෙනයන එකම සුගන්ධය වන්නේ ආදරය පිළිබඳ පූජනීය මතකය බවත් ආත්මයෙන් ආත්මයට පීඩත් වීමට සිත් දෙවන ප්‍රබලම තෘෂ්ණාව වනාහි ආදරයට හා බැඳීම් වලට හඳුවනේ ඇතිවන හැඟීම යැයි ශ්‍රී ලාංකීය යෞවන පාඨකයන්ට ඒත්තු ගන්වනු වස් සුපීච ප්‍රසන්න ආරච්චි වන මා විසින් ලියන ලද සින්දුර් නම් වූ වෘත්තාන්ත නවකතාවේ හෙවෙයි අඩ මෙසේ නිමා වූ බව ලියා තබමි...

මම පාන්දරය ජාලයේ මහා බෝම්බයට ගෙවීම් වාරයේ දේවතාවුන් වහන්සේගෙන් ඔබව දකිමි. රැකියාවල සැකයේ නිසංසල සලපතල මමවේ නාවනා ජාර මම ඔබව පතනෙමි. ඒ ගොස් වද්දි මම දිවුල් විහාරයට ඔබ නමින් පවුරක් දමමි. ඇත්තකද විහාරයට ගොස් වරුවක් ගාලා තියමි. කළුතර බෝ සම්ප්‍රදායේ තුන්තරා බෝධි අත්තක පවුරක් ගැට ගසා මම අප නමින් ධාරයක් වෙමි. කන්දේ විහාරයට ගොස් පහන් පුජාවක් කරමි. බේල්ලන්විල රජමහා විහාරයේ වතාවත් කර මම ඔබවම පතනෙමි. මේ නවමි පෝ දා මම කැලණි විහාරයට ගොස් මගේ ආදරය නමින් නෙළමි මල් වට්ටියක් පුජා කරමි. කතරගම ගොස් කඳ සුරිදන් පාමුල වැඳ වැටෙමි. කන්ද කඳිර දේවාලය අභියස ඔබ නමින් මම පොල් ගසමි. අපේ ආදරයට ඇති අණවිණ කොඩිවිණ ධුරිභූත වේවායි මම පතනෙමි. වදිනම රැගේ මම කිරි වෙහෙරට ගොස් සුදු පිළිව මල් වට්ටියක් පුජා කරමි. ශ්‍රී දළදා මාලිගාවට ගොස් කිරි පිඬු පුජා කරමි. ගැටමේ විහාරයට ගොස් පවුර දමමි. වැවුරුකන්නල පන්සලේ වරුවක් වතාවත් කරමි. මෝදර කෝවිලට ගොස් විලුහිතෙල් පහන් දල්වමි. මුන්නේෂ්වරමි ගොස් මෑණියන් අභියස දිවුල් වැටෙමි. විෂ්ණු කතරගම ගම්හාර සමන් පත්තිනි නාව දෙව්දන්ට ධාර වෙමි.

මෙම මණ්ඩම මම ආදරය කරන ඔබට මේ සියල්ල කළ මදියැයි මට සිතෙයි. මගේ අභියස පවිත්‍ර වූ ආදරය ඔබට පුජා කර ඒ ආදරය නමින් මේසා පින්දහම් කරනු මිසක අන් යමක් කරන්නට මම නොදනිමි. වරුවක් ඔබ ගැන සිතා... දෙවරුවක් ඔබ නමින් පහන් දල්වා... තෙවරුවක් ඔබ නමින් දුන් විදින මට තව කළ හැකි දෙයක් වේද... මට කියනු මැනවි...

පාර්ථිනා..

සුචිල ප්‍රසන්න ආරච්චි

සිත්දුර්

ISBN 955-97941-0-3

සමස්ත හිමිකම් - කවිකරු විසින්
සම්පාදන හිමිකම් - කවි සංස්කරණය - වර්ණ දැක්වීම

250

SAAMANA BOOK SHOP

පිදීම -

ආදරය වෙනුවෙන් දිවි පිදුවන්ගේ ආත්මයන්ට

- සොලමන් රජු

(oxygensys@gmail.com)

"මෙය කර්තෘගේ හෝ ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශකයාගේ අනුමැතියක් නොමැතිව ප්‍රතිනිර්මාණය කරන ලද ග්‍රන්ථයකි. එබැවින් මෙහි අන්තර්ගතයෙන් පිටපත් ලබගැනීම වලක්වා ඇත. අවශ්‍යනම් මුද්‍රිත පිටපතක් පමණක් ලබගත හැක".

(මොළය පවිච්චි කිරීමෙන් අවශ්‍ය නම් පරිගනකමය පිටපත් (soft-copy) ලබගත හැක.)

"ඔබ මෙම පොතට ඇලුම් කරන්නේ නම් එය මිලදී ගෙන කතුවරයාට සහය දක්වන්න"

- සොලමන් රජු